CHRISTIAN JACQ

PANEB CEL ZELOS

Seria Piatra Luminii

Volumul 3

virtual-project.eu

CHRISTIAN JACQ

Seria
PIATRA LUMINII
(*La Pierre de Lumière*)

PANEB CEL ZELOS

Original: *Panel l’Ardent* (2000)

Traducere din limba franceză:
DOINA POPA SCURTU

virtual-project.eu

2005

Fie ca această poveste să fie dedicată tuturor artizanilor din satul numit Locașul Adevărului, celor care au păstrat secretele „Casei Aurului”, reușind totodată să le exprime prin operele lor.

☥ Capitolul 1

Să pătrundă prin efracție în templul Locașului Adevărului, satul secret situat pe malul stâng al Nilului, pentru a fura o comoară inestimabilă: iată misiunea celor cinci oameni care izbutiseră să se apropie de zona interzisă.

Visând la enorma răsplată promisă, ghidul se surprinse zâmbind: nimeni, nici măcar Sobek, șeful pazei locale, nu era în stare să prevadă totul. Riscul era cu atât mai scăzut cu cât hoții îl aveau drept complice pe un trădător, chiar în interiorul confreriei care se credea perfect apărată, între zidurile sale înalte.

☥

Inima trădătorului bătea să-i sară din piept.

Profitând de perioada tulbure dinaintea încoronării noului faraon, el și comanditarul său hotărâseră să încerce un tur de forță, trimițând o bandă de tâlhari cu experiență, pentru a pune mâna pe piatra de lumină, păzită cu strășnicie de artizanii a căror datorie era aceea de a săpa și de a decora locurile de veci ale faraonilor din Valea Regilor.

Peste câteva ore, trădătorul urma să-și părăsească definitiv confreria în care trăise de o viață, unde și-a învățat meseria și a păstrat atâtea secrete, unde a petrecut atâtea ore de exaltare. De ce confrații săi nu-l aleseseră pe el șef de echipă, pe el, care avea toate calitățile cerute de această funcție?

Disprețului îi urmaseră ura și dorința de răzbunare pe această comunitate nedreaptă. Și atunci când destinul îi deschisese această cale, nu ezitase nicio clipă: uneltind și făcând să piară confreria, se va bucura, în sfârșit, de o viață îndestulată, de o casă frumoasă și o grădină mare, având la dispoziție o mulțime de servitori credincioși. Nu vor mai exista zilele de muncă istovitoare când trebuia să se supună maestrului de operă și se va termina cu sarcinile grele prin care încerca să-l mulțumească pe Pharaon: de acum înainte, trădătorul avea să profite și să se bucure de viață, uitându-și repede jurământul și trecutul.

Din fericire, se asigurase de complicitatea soției sale, încântată de perspectiva de a deveni o mamă dintr-o familie

respectată și apreciată. Multă vreme îi ascunsese planurile lui de viitor, temându-se că ea nu o să fie de acord; dar, ulterior, constatase că era întrutotul de acord. Ba, mai mult, ea însăși pregătise poțiunea care urma să-l adoarmă pe paznic, cufundat acum într-un somn adânc.

De data aceasta, reușita era atât de aproape, încât trădătorul tremura de emoție; încerca să se stăpânească gândindu-se că, în noaptea calmă, toți anii pe care i-a trăit așteptând această ocazie vor fi încununați de succes.

Peste puțină vreme, oamenii trimiși de comanditarul său vor trece dincolo de ziduri, printr-un loc în care el însuși instalase o scară din frânghie, și-i va conduce până la templu.

☥

Paneb cel Zelos fu trezit de niște țipete răgușite. La treizeci și șase de ani, colosul cu ochi negri, devenit fiul adoptiv al maestrului de operă și al femeii înțelepte din Locașul Adevărului, se arăta din ce în ce mai puternic. Dormea puțin, dar nu suporta să fie trezit din somn.

— Ce se întâmplă? îl întrebă soția sa, Uabet cea Pură, fără să deschidă ochii.

— Dormi! Mă duc să văd.

Fiul lor, Aperti, a cărui înălțime și greutate anunțau deja un gigant, era încă în lumea viselor. Vinovata mergea legănându-se prin bucătărie, unde, după ce înfulecase niște curmale, dăduse atacul la coșul cu pâine.

— În ruptul capului n-ar fi trebuit să cedez rugăminților fiului meu și să-ți dau voie să intri în casa asta! îi spuse Paneb gâștei grase, căreia i se potrivea de minune numele de Orătanie Nesuferită.

Obraznică, agresivă și hoață, ea era veșnic flămândă. Avea ciocul și labele roșii, gâtul galben cu dungi negre, aripile maronii, pântecele alb și coada neagră. Orătania Nesuferită era cea mai bună tovarășă de joacă a lui Aperti; își mușca adversarii atacându-i pe la spate și nu se temea nici măcar de câini.

— Ieși afară! îi porunci Paneb. Dacă nu, te fac friptură!

Luând amenințarea în serios, gâsca se lăsă dată afară, gâgâind în semn de protest.

☥

Ascuns după un colț al zidului, în întuneric, trădătorul îl zări pe primul tâlhar care trecea de zid folosind scara de frânghie.

Preferă să aștepte ca tovarășii săi să se apropie, înainte de a le ieși în întâmpinare.

Deodată, în clipa în care al cincilea intrus punea piciorul pe pământ, unul dintre bandiți scoase un țipăt de durere. Gâsca îl mușcase de picior și acum se repezea către o altă victimă, care strigă, cu groază:

— Suntem atacați!

Iute și îndemânatică, gâsca mușca în stânga și-n dreapta, gâgâind din ce în ce mai tare.

Trădătorul era țintuit locului, ca paralizat; oamenii săi încercau zadarnic să prindă pasărea, adresându-și cuvinte de ocară, în ciuda hotărârii luate de a păstra liniștea, orice s-ar întâmpla.

În sfârșit, unul dintre hoți prinse gâsca de gât.

— O să-ți sucesc gâtul, animal spurcat!

Dar omul nu apucă să-și pună-n practică amenințarea, căci pumnul lui Paneb îl doborî la pământ.

Alarmat de țipetele Orătaniei Nesuferite, care nu făcea niciodată „scandal” fără motiv, colosul venise la fața locului.

În timp ce gâsca se făcuse nevăzută și trădătorul se târa pe lângă ziduri, pentru a ajunge cât mai repede acasă, cei patru hoți rămași în putere se repeziră, toți deodată, asupra artizanului, siguri că-l vor învăța minte cât ai zice pește.

Dar genunchiul lui Paneb îl lovi pe primul în burtă, cotul îi izbi tâmpla celui de-al doilea, iar fruntea – nasul celui de-al treilea; al patrulea reuși să-l lovească pe colos în piept, dar acesta nici nu se clinti.

Văzându-și complicii la pământ, se repezi spre scara de frânghie.

În momentul în care se prindea de ea, Paneb îl trase de picioare și-l învârti, izbindu-l de perete.

— Nu se fuge așa, băiete!

Pe jumătate inconștient, hoțul scoase un pumnal.

— Aruncă arma! îi ordonă Paneb.

Hoțul amenință. Deodată, colosul îl recunoscu.

— Tu… Tu ești cel care îndrăznește să atace Locașul Adevărului!

Cu un gest disperat, omul își tăie gâtul.

Orătania Nesuferită continuase să gâgâie în timp ce străbătea ulița principală, așa încât mai mulți săteni se treziseră. Primul

care sosi la locul dramei, purtând o torță în mână, fu desenatorul Unesh Șacalul.

Privirea sa amenințătoare se opri asupra celor patru bandiți. Trei zăceau leșinați, iar unul se zvârcolea de durere.

— Ăștia sunt libieni! exclamă Unesh.

— Și cel care sângerează?

Desenatorul lumină cu o făclie fața celui care se chinuia, în agonie.

— Nu, nu se poate…

Se adunau tot mai mulți artizani. Unul câte unul, sătenii ieșeau din casă. Nefer cel Tăcut, maestrul de operă, veni de îndată lângă fiul său adoptiv.

În timp ce Unesh îi lega fedeleș pe cei patru libieni și Orătania Nesuferită fugea de colo până colo, de parcă ar fi vrut să spună că ea a dat în vileag fapta ce se pregătea, Nefer dezveli cadavrul celui care își luase viața cu propriul pumnal.

— Unul dintre paznicii însărcinați cu securitatea noastră! constată el, speriat.

☥ Capitolul 2

Scrib al „marelui și nobilului Mormânt pentru milioane de ani din partea de vest a Tebei” era tot Kenhir, care acum ajunsese un bătrânel suferind, în vârstă de șaptezeci și doi de ani, cel care avea grijă să noteze în *Jurnal* micile și marile evenimente din fiecare zi. Tot el trebuia să supravegheze livrările, să repartizeze salariile în natură, să împartă uneltele, să verifice motivele absentării de la munca pe șantier, să stabilească inventarul bunurilor confreriei, pe scurt, să asigure o gestiune fără cusur și să rezolve nenumăratele probleme care se iveau în fiecare zi în acest sat locuit de artizani, de soțiile și copiii acestora, precum și de celibatarii de ambele sexe.

Iată că avea loc o catastrofă: berea pe care tocmai o bea era caldă, iar patul îi era cuprins de flăcări!

— Treziți-vă, Kenhir!

Scribul Mormântului deschise ochii și văzu un bărbat de vreo patruzeci și șase de ani, zvelt, cu o frunte lată, cu ochii de un verde-gri, de talie mijlocie, dar bine făcut.

— Tu erai, Nefer… Am uitat să-mi masez fața cu ierburi proaspete, înmuiate într-un amestec de bere și mir, și uite că am avut un coșmar! Dacă e să cred în cele scrise în *Cheia viselor* înseamnă că vom fi prădați și puși în situația de a expulza pe cineva.

— Nu sunteți departe de adevăr. Un grup de libieni a pătruns în sat cu complicitatea unui paznic.

— Ce tot spui? Un om al șefului Sobek?

— Da, din păcate.

Kenhir se ridică anevoie, iar Nefer îl ajută să coboare din pat.

În ușă se ivi slujnica scribului, Niut cea Neobosită, o brunețică frumoasă care preferase să îl lase pe maestrul de operă să încerce să-l trezească pe stăpânul său, a cărui proastă dispoziție matinală dura adeseori aproape toată ziua.

— Să vă aduc micul dejun?

— Turtițe calde și lapte, dar cât se poate de repede.

Corpolent, abia mergând, Kenhir nu se deplasa decât folosind bastonul, cu excepția momentelor în care își regăsea, ca prin minune, vioiciunea tinereții. Când se așeză într-un fotoliu scund, dinaintea unei mese din lemn de sicomor, ochii bătrânului fulgerau de mânie.

— Cum de au îndrăznit să atace până și Locașul Adevărului?! Voi întocmi imediat un raport către Pharaon.

— Asta dacă Sethi al II-lea este deja recunoscut ca rege, obiectă Nefer, căci nimeni n-a fost încă încoronat.

— Nemernicii și-au ales bine momentul… Trebuie convocat șeful Sobek.

— A fost chemat deja. Ne așteaptă la poarta principală.

☥

Înalt, atletic, cu o cicatrice sub ochiul stâng, cu mâini enorme și obișnuite să folosească bâta, șeful Sobek era un nubian autoritar, cu o vorbă tăioasă, care dintotdeauna lucrase la paza satului. Nesuportând să i se discute ordinele, obișnuia să-și asume responsabilitățile și să nu le pună în spinarea subordonaților săi.

Când văzu cum se deschide poarta cea mare a satului în care el nu avea dreptul să intre și-i zări ieșind pe scribul Mormântului și pe maestrul de operă, intui de îndată că avea să treacă printr-o grea încercare. Cu douăzeci de ani în urmă, unul dintre oamenii săi fusese asasinat și, în ciuda cercetărilor sale, nu

reușise încă să-l afle pe vinovat, care, după părerea sa, nu putea fi decât unul dintre artizanii confreriei; și iată că, acum, un alt om din pază dispărea în împrejurări tragice. Numai că, de această dată, se comportase ca un criminal!

Kenhir era morocănos, ca în zilele sale proaste.

— L-ai identificat pe răufăcătorul care și-a tăiat beregata?

— Era, într-adevăr, unul dintre oamenii mei, declară Sobek. Nu era angajat decât de un an.

— Ce sarcină avea de îndeplinit?

— Supravegherea uneia dintre piste, printre dealuri.

— Mă întreb ce l-a făcut să-și ia viața…

— Dar e foarte clar, spuse nubianul: când și-a dat seama că nu mai putea fugi, a preferat să moară decât să se supună interogatoriului meu. Și pe bună dreptate.

— I-ai interogat pe cei patru libieni?

— Primul nu mai poate judeca din cauza loviturii pe care a primit-o, al doilea e mut, al treilea are limba tăiată, iar al patrulea nu știe nicio vorbă în limba egipteană. Va trebui să-i încredințez administrației centrale a malului stâng, pentru a putea fi identificați.

— Și paznicul?

— A fost drogat și de-abia acum se trezește din buimăceală.

— Știm că avem un trădător printre artizani, îi aminti Kenhir, enervat; dar nu știam că unul dintre paznicii tăi îi era complice! Și, desigur, el a fost călăuza libienilor.

— Dacă bănuiți că aș fi participat, mai mult sau mai puțin, la acest complot, protestă Sobek, cu indignare, nu ezitați să formulați acuzația așa cum se cuvine. Se înțelege de la sine că vă voi înmâna de îndată demisia mea.

— Avem încredere în tine, interveni Nefer, și vei rămâne șeful pazei satului.

Maestrul de operă îi luase și altădată apărarea nubianului; și nici de data asta scribul Mormântului nu-l contrazise pe Nefer cel Tăcut.

— Dar cum putem ști că nu vor mai fi și alți oameni care să se vândă dușmanului? mormăi Kenhir.

— Am făcut o greșeală gravă, recunoscu Sobek; canalia asta nu aparținea clanului meu; n-ar fi trebuit să-l angajez. Nu se va mai repeta, v-o promit!

— Ce măsuri intenționezi să iei?

— Să întăresc supravegherea satului, de jur împrejur, zi și noapte, și să interzic toate permisiile până la încoronarea noului faraon. Ar fi de dorit ca niciunul dintre voi să nu părăsească Locașul Adevărului până când situația nu va fi clarificată.

☥

Satul era în stare de șoc.

Pentru a conjura destinul, sculptorul-șef Userhat Leul și cei doi asistenți ai săi, Ipuy Iscoditorul și Renup cel Jovial, șlefuiau o mică stelă, pe care urmau să fie reprezentați șapte șerpi.

Instalat în incintă, nu departe de poarta principală, umilul monument va contribui la respingerea forțelor răului.

Toate familiile, fără nicio excepție, erau îngrijorate în privința viitorului Locașului Adevărului; dacă noul faraon va înceta de a mai fi principalul protector al satului sau dacă va izbucni un război civil, ce se va alege, oare, de cele șaptezeci de case albe, întreținute cu atâta grijă?

În ciuda chipului său rotund și jovial și a burții sale care arăta îndestularea, desenatorul Pai Pâinică-Bună era atât de înfricoșat, încât își pierduse pofta de mâncare; îngrijorată, soția lui hotărâse să-l ducă la femeia înțeleaptă, vindecătoare și mamă spirituală a confreriei.

Deși de obicei nu se simțea prea mândru de el însuși, acum Pai era atât de deprimat, încât se supuse acestei inițiative. Și iată-l bătând la ușa Clarei, soția maestrului de operă, a cărei sală de consultație era o anexă a locuinței lui Nefer cel Tăcut.

Îi răspunse lătratul unui câine.

Femeia înțeleaptă îi deschise, purtând în brațe un cățeluș.

— Negruțu’ e puțin cam nervos, îi explică ea; i-am dat să înghită niște pelin împotriva viermilor intestinali.

Deja măricel, cu botul alungit, cu ochii maronii sclipind și vădindu-i agerimea, cu urechile lungi și blegi, pe Negruțu’ nu părea să-l pască niciun pericol. Predecesorul lui, care purtase și el același nume, fusese mumificat și se odihnea într-un mic mormânt, cu pernuțele sale preferate, un vas cu ulei sfințit și un prânz suculent, și el conservat.

Ori de câte ori avea norocul s-o privească pe Clara, Pai Pâinică-Bună era fermecat de prospețimea ei, chiar și la patruzeci de ani; chipul ei frumos cu trăsături atât de pure transmitea în jur o lumină care liniștea sufletele. Cu părul aproape blond și ochii albaștri, delicată și suplă, soția maestrului

de operă avea o voce blândă și melodioasă. Se măritase cu Nefer înainte de a fi primiți în Locașul Adevărului care, după ani lungi de ucenicie și de muncă îndârjită, îi alesese conducători.

— Nu mă simt prea bine, mărturisi Pai Pâinică-Bună, rușinat.

— Te supără ceva anume?

— Nu, mi-e rău așa, în general... și nu mai am poftă de mâncare. Cum aș putea suporta nesiguranța în care trăim? Poate că mâine satul va fi distrus, iar noi ne vom risipi, care încotro.

— Întinde-te pe rogojină, Pai!

Având deja multe cunoștințe medicale, Clara beneficiase de învățătura unei practiciene de excepție, medicul-șef Neferet, precum și de cea a femeii înțelepte, căreia îi luase locul o dată cu plecarea ei din această lume. Zi de zi aceste două femei îi transmiseseră o știință elaborată, încredințându-i laboratorul în care, acum, își pregătea leacurile.

Culoarea feței, mirosul corpului și răsuflarea erau primele elemente pentru stabilirea diagnosticului, dar trebuia, mai ales, să ia pulsul punând mâna pe ceafa pacientului, pe creștet, pe încheieturile mâinilor, pe burtă și pe picioare. În felul acesta, femeia înțeleaptă auzea glasul inimii, ce o făcea să înțeleagă starea în care se aflau diferitele organe și canalele prin care circulau energiile.

Clara îl examină îndelung, așa că Pai fu cuprins de o mare neliniște.

— E grav?

— Nu, nicidecum, dar anumite canale sunt pe punctul de a se astupa pentru că resimți o teamă permanentă.

Femeia înțeleaptă îi prescrise un unguent compus din grăsime de taur, rășină, terebentină, ceară, bacă de ienupăr și grăunțe de brionă, unguent cu care Pai trebuia să-și maseze bustul timp de patru zile, pentru a reda canalelor suplețea necesară.

Desenatorul se ridică.

— Mă simt deja mai bine, dar nu mă voi vindeca decât dacă satul va fi în afara oricărui pericol. Se spune că tu poți să vezi viitorul, Clara... Ei bine, ce vezi?

— Să urmăm calea pe care ne-o arată Maat și nu vom avea de ce să ne temem.

☥ Capitolul 3

Administrator principal al malului stâng și general însărcinat cu comanda forțelor armate ale marelui oraș al Egiptului de Sus, Mehy era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine legat, cu fața rotundă, cu părul negru lipit de cap, cu buzele pline, pieptul lat și puternic, mâinile și picioarele durdulii. În ochii săi negri se puteau citi morga lui de înalt demnitar, ambițios și urmărind un scop, precum și un licăr pe care doar soția sa, Serketa, moștenitoarea unei mari averi, știa să-l înțeleagă. Acea sclipire exprima voința de neclintit de a-și însuși secretele Locașului Adevărului, îndeosebi piatra de lumină datorită căreia ar fi putut stăpâni întreaga țară.

Pentru a deveni stăpânul bogatei regiuni tebane, Mehy trebuise să scape de adversarii incomozi; nu credea nici în zei, nici în demoni, așa că nu ezitase să-și împlinească țelul folosind crima, asigurându-se de complicitatea adorabilei sale Serketa, care era fericită la culme când venea vorba să curme viața celor din jur.

Ironia sorții voise ca el, cel mai înverșunat dușman al confreriei, să fie însărcinat de Pharaon, în mod oficial, cu protecția acesteia și cu asigurarea bunăstării artizanilor, pentru a le permite să muncească în cele mai bune condiții. Fusese, așadar, constrâns să acționeze din umbră, prin intermediul unui artizan care nu ezita să trădeze pentru a se putea bucura de bunurile acumulate în afara satului, în schimbul serviciilor sale.

Dar rezultatele nu erau încă la înălțimea speranțelor lui, răbdarea fiindu-i pusă la grea încercare. Din fericire, războiul civil care se întrezărea ar putea crea un climat favorabil pentru a lovi confreria, din umbră, în mod fatal.

Purtând o perucă luxoasă și o rochie roz, largă, pentru a-i ascunde formele opulente, Serketa se întorcea de la Teba în fruntea unei cohorte de servitori care transportau stofe, vase și mobile cumpărate de la oraș. Cu ochii săi de un albastru spălăcit, pe care și-i dădea peste cap cu aere de fetiță răsfățată, îl privi pe Mehy, care se agita, mergând de colo până colo în sala celor patru coloane din vasta lor vilă de pe malul stâng, înconjurată de o grădină cu sicomori, salcâmi, palmieri, roșcovi și smochini.

— După câte îmi dau seama, ești supărat, spuse ea.

— N-am nicio veste de la paznicul nubian pe care l-am cumpărat.

— Să nu fim pesimiști, dragostea mea!

Serketa se atârnă de gâtul soțului ei, încă sensibil la sânii săi îndrăzneți, pe care îi frământa cu o brutalitate care ei îi făcea o deosebită plăcere.

— Ce-ar fi să bem niște vin de palmier sus, în dormitor?

☥

Prefăcându-se copleșită, ca de obicei, Serketa își amintea de anii plini de exaltare petrecuți alături de Mehy, din clipa în care acesta îi dezvăluise planurile sale. Să cucerească puterea absolută folosindu-se de armele științei și ale tehnicii, să aibă drept de viață și de moarte asupra fiecăruia și, mai ales, să desființeze acest Locaș al Adevărului, dar nu înainte de a-i fi luat comorile: iată singurele obiective care-i făceau, într-adevăr, plăcere lui Serketa.

Dacă minunatul ei soț n-ar fi fost sincer, ar fi scăpat de el așa cum face călugărița, această insectă ce-și ucide masculul după împerechere; devenind complicea lui, ucigând fără milă pentru a-i croi drum liber lui Mehy, prinsese gust pentru această aventură care îi unea.

Și era de preferat ca generalul să n-o dezamăgească.

Se întinse peste el, vrând parcă să-l sufoce.

— Ai vești din capitală?

— Sethi nu va renunța niciodată la tron.

— Îl urmărești, într-adevăr, pe prințul Amenmes?

— Nu știu cum va reacționa când va fi anunțată încoronarea tatălui său.

În exil de lux la Teba, din ordinul lui Sethi, Amenmes visa să ajungă faraon. Mehy nu pierduse prilejul de a-l încuraja, sperând să declanșeze un conflict, al cărui principal beneficiar să fie doar el. Dar tânărul Amenmes ezita între supunere și revoltă atunci când era vorba de alegerea drumului său.

Privind în gol, generalul își amintea prima crimă comisă, pe muntele Soarelui-Apune, când a ucis un paznic care-l surprinsese pândindu-i pe membrii confreriei care duceau piatra de lumină în Valea Regilor.

Deodată, Mehy înțelesese că Locașul Adevărului stăpânea marele secret al Egiptului, cel care îi permitea unui faraon să

domnească și să învingă moartea. Iar satul, plasat sub înalta lui protecție, avea să devină inaccesibil profanilor și chiar demnitarilor.

Pentru a-și însuși această piatră fabuloasă, generalul parcursese un drum lung, pavat cu cadavre, minciuni și șantaje, dar lupta era încă departe de a fi câștigată.

Și va face în așa fel încât această confrerie blestemată să regrete faptul că a refuzat să-l admită în cadrul ei.

Serketa aprobase felul în care Mehy îl eliminase pe socrul său pentru a-i lua averea. Era pentru soțul ei o aliată necruțătoare, a cărei pasiune pentru crimă îi era de mare folos. Nu încăpea nicio îndoială că, într-o bună zi, femeia asta va înnebuni, și atunci va trebui s-o omoare.

— Noile noastre arme sunt gata? îl întrebă ea.

— Avem o cantitate suficientă pentru a înfrunta o armată din nord și încă nu i-am vorbit lui Amenmes despre noile care de luptă, puse deja la punct. Datorită avantajelor de care, datorită mie, ofițerii și soldații au putut profita de mulți ani încoace, acum își dau și viața pentru mine. Chiar dacă prințul ar prelua comanda trupelor tebane, acestea n-ar asculta decât de mine. Dar trebuie să mă feresc de Sethi… Are caracter și nu se va mulțumi să domnească doar asupra Deltei. Iată de ce îi trimit mesaje confidențiale pentru a-l asigura de sprijinul meu și pentru a-l face să înțeleagă situația actuală… asta, în felul meu.

— De-a dreptul excitant! exclamă Serketa, frecându-și sânii de obrajii generalului.

Obosit de poziția în care stătea, Mehy o dădu la o parte pe Serketa, gest care o făcu să țipe ușor de spaimă, de parcă se temea că va fi agresată.

Câteva lovituri violente zdruncinară ușa camerei.

— Generale, veniți repede! E paza! imploră vocea panicată a intendentului.

Mehy și Serketa se priviră, nedumeriți.

— Nu mă vor aresta, orice ar fi, spuse femeia.

Generalul se ridică.

— Nu poate fi nimic grav.

— Și dacă acest Amenmes te-a trădat?

— Fără mine, el nici nu există!

Mehy își puse o tunică și ieși din cameră.

— Portarul n-a lăsat pe nimeni să intre, preciză intendentul, dar paznicul insistă să vă vadă imediat.

Mehy străbătu vila cu pași mari, până la ușa ce dădea spre grădină; aici erau adunați mai mulți servitori.

— Duceți-vă la treabă, porunci el; iar tu, deschide!

Toți se împrăștiară ca niște vrăbii, în timp ce portarul executa ordinul.

Mehy recunoscu statura impunătoare a lui Sobek, însoțit de câțiva paznici nubieni, care înconjurau patru oameni cu mâinile legate la spate.

— Ce se petrece, șefule Sobek?

— Unul dintre oamenii mei a încercat să intre în satul artizanilor împreună cu acești patru bandiți. Având în vedere faptul că reprezentați autoritatea supremă pe malul stâng și că sunteți numit protector al Locașului Adevărului, am vrut să vă informez cât mai repede posibil.

— Ce s-a întâmplat cu paznicul tău?

— Și-a tăiat beregata, rămânând în grija vulturilor.

— Ăștia sunt libieni… I-ai interogat?

— Singurul care ar fi în măsură să vorbească nu pare să cunoască limba egipteană.

— Îi duc la cazarma principală… Acolo li se va dezlega limba, crede-mă!

— Cazarma se află pe malul drept, în afara jurisdicției mele, iar acești oameni sunt prizonierii mei.

— Așa după cum spuneai, eu reprezint aici autoritatea supremă și vreau să știu cine sunt acești bandiți, ce vor și la ordinul cui au acționat.

— Vă rog să-mi permiteți să asist la interogatoriu, generale!

Nubianul cel uriaș nu-l aprecia deloc pe Mehy, considerându-l prea ambițios și capabil să comploteze pentru a-și asigura poziția și a-și apăra avantajele. Dar, până în prezent, nu avea împotriva lui nicio probă serioasă și nu putea ataca un notabil atât de important, fără a avea niște dovezi de necontestat.

Dacă Mehy nu-l lăsa să ia parte la această anchetă, asta ar putea fi o greșeală care ar dovedi, poate, ceva. Sobek se va preface supus, dar va face un raport către capitală, scoțând în evidență comportarea îndoielnică a generalului.

— Cererea ta nu e una tocmai obișnuită, aprecie Mehy, dar te înțeleg; cum a reacționat scribul Mormântului când a descoperit trădarea unuia dintre paznicii tăi?

— Atât el, cât și maestrul de operă au, în continuare, încredere în mine și nu-i voi dezamăgi.

— N-am niciun motiv să nu fac și eu la fel. Mă îmbrac și te iau cu mine la cazarmă.

Mehy privea cu seriozitate intervenția nubianului, căci îl știa incoruptibil și încăpățânat. Toate încercările de a-l cumpăra, de a-l determina să se mute sau, pur și simplu, să-l destabilizeze eșuaseră, căci Sobek era credincios, trup și suflet, Locașului Adevărului, el, care, la urma urmei, nu era decât un om din afară.

Uneori, generalul avea senzația că Sobek îl privește în mod ciudat, de parcă ar crede, fără să și-o mărturisească însă, că-l are în față pe acel asasin pe care-l căuta de douăzeci de ani. Dar Mehy știa să nu lase urme, așa încât încercările nubianului erau sortite eșecului.

De îndată ce Mehy își puse uniforma militară, Serketa veni în fugă, nedumerită.

— Avem necazuri mari, mărturisi el. Comandoul a pierdut în mod lamentabil, nubianul pe care l-ai cumpărat s-a sinucis pentru a scăpa de interogatoriul șefului său, dar rămân acești patru imbecili libieni și, așadar, sunt obligat să-l iau pe Sobek la cazarmă, pentru a nu trezi bănuieli. Trebuie să ies din aceasta capcană.

— Nu sunt îngrijorată deloc, iubitul meu dulce, afirmă Serketa, sărutând pieptul soțului său și mângâind mânerul pumnalului care, în cazul unei situații extreme, îl va face pe șeful Sobek să tacă.

☥ Capitolul 4

Cei patru libieni erau aliniați lângă peretele celulei. Aghiotantul generalului Mehy îi salută pe acesta și pe șeful Sobek.

— Bandiții ăștia au încercat să se strecoare în Locașul Adevărului, explică Mehy. Datorită intervenției șefului Sobek, au

fost arestați; dar numai unul dintre ei poate vorbi și ăsta nu știe decât limba libiană, pe care aghiotantul meu o cunoaște bine. El este cel care îl va interoga… Dar trebuie să-i pun o întrebare: având în vedere faptul că el îi angajează pe mercenarii din armata noastră, nu-i recunoaște, oare, pe acești oameni?

Privirea pătrunzătoare a generalului îi dădu de înțeles aghiotantului că Mehy îi dădea un ordin în prezența unui civil care nu trebuia să afle secretele militare. Oare ce trebuia să răspundă: „da” sau „nu”?

Ofițerul se apropie de prizonieri, îi privi cu atenție, apoi se întoarse către generalul care se retrăsese în spatele lui Sobek, pentru a putea încuviința fără să observe nubianul.

— I-am mai văzut pe oamenii ăștia, declară aghiotantul, prefăcându-se că ezită… Mă întreb chiar dacă nu cumva sunt hoții care au furat arme luna trecută, în timpul unui exercițiu.

— Într-adevăr, și aceia erau mercenari libieni. Au fost declarați dezertori!

— Dezertori, hoți și, desigur, criminali, generale! Paznicul pe care l-au atacat pentru a putea intra în sala armelor n-a supraviețuit rănilor primite.

— Poți începe interogatoriul.

Aghiotantul îi puse o singură întrebare, la care libianul răspunse cu fraze scurte și întrerupte.

— L-am întrebat dacă vinovații sunt el și complicii săi și a mărturisit totul.

— De ce a încercat să pătrundă în sat și la ordinul cui?

Libianul răspunse, la fel de nervos.

— El și banda lui hotărâseră să prade satele de pe malul stâng, apoi să se întoarcă acasă, prin deșert, cu o pradă cât mai mare.

— Prin urmare, îi vom da pe mâna șefului Sobek, pentru a-i prezenta în fața tribunalului.

— Regret că trebuie să vă contrazic, generale, dar este absolut imposibil.

Mehy păru nemulțumit de refuzul aghiotantului său.

— Ce vrei să spui?

— Acești criminali trebuie să meargă imediat în fața unui tribunal militar; dacă luați o altă hotărâre, generale, veți fi condamnat chiar dumneavoastră pentru o vină gravă. Având în

vedere faptele, trebuie să fac un raport și să-i țin închiși în celulă până când vor fi judecați.

După plecarea șefului Sobek, nevoit să se supună regulamentului, generalul Mehy porunci ca libienii să fie ținuți în secret până când vor fi judecați în grabă și trimiși la temnița din oaza Khargeh, din care nu vor mai ieși niciodată.

— Vă veți pune sigiliul pe documentul final? întrebă aghiotantul.

— Este inutil, răspunse Mehy; nu vreau să mai aud de canaliile astea.

— Presupun că sunteți mulțumit de mine, generale!

— Ai fost perfect.

— A trebuit să vă înțeleg din priviri… și m-aș fi putut înșela asupra răspunsurilor pe care le doreați.

— N-a fost cazul și te felicit. Noi amândoi trudim pentru gloria armatei și să nu uităm niciodată că disciplina este cea mai importantă dintre virtuți.

— Doresc să vă dau ascultare, ca și până acum, fără să discut, dar acest devotament n-ar merita și… o recompensă?

Mehy zâmbi.

— De când ești sub ordinele mele, ai învățat să mă cunoști și știi că nu suport să fiu lipsit de inițiativă. Dacă ai încerca să mă trădezi…

— Bineînțeles că nu, generale!

— Dacă, fiindu-ți recunoscător, ți-aș dărui două vaci cu lapte, un pat de cea mai bună calitate și trei scaune de lux, ai putea uita de acești libieni mizerabili?

— Fără nicio îndoială, afirmă aghiotantul.

☥

Când șeful Sobek trecu de-al cincilea fort și ultimul, pătrunzând în zona ocupată de auxiliarii Locașului Adevărului, constată de îndată că totuși ceva nu era în regulă. Fierarul, căldărarul, olarul, tăbăcarul, țesătorul, cizmarul, spălătorul de rufe, tâmplarul, brutarul și ajutoarele acestora își părăsiseră atelierele și se adunaseră, protestând.

Înarmat cu o măciucă, paznicul de serviciu stătea în fața porții satului, ca și când se temea de un atac al auxiliarilor. Paznicii păstrau distanța; primiseră ordin să nu lase să treacă niciun intrus, dar să nu-i oprească pe lucrătorii plătiți pentru a asigura bunăstarea confreriei.

Nubianul îi îndepărtă pe cei care-l înconjurau pe scribul Mormântului, sprijinit în bastonul său. De mai mult de o oră, acesta îi înfrunta pe auxiliari, al căror purtător de cuvânt era olarul Beken.

— Liniștiți-vă, le strigă Sobek; dacă nu, le poruncesc oamenilor mei să vă împrăștie!

— De o săptămână, rațiile noastre de pește uscat nu mai sosesc! protestă Beken; ar fi trebuit să primim cel puțin patru sute de grame pe zi, de persoană. Dacă aceasta situație mai continuă, nu vom mai avea puterea să muncim.

— Membrii confreriei n-o duc nici ei mai bine, argumentă Kenhir, și nu pot face nimic altceva decât să mă adresez administratorului principal de pe malul stâng, care, la rândul său, așteaptă numirea unui nou vizir.

— Atunci, noi ce vom mânca între timp?

— Tribunalul Locașului Adevărului a hotărât să vi se dea hrană uscată. Încoronarea faraonului nu este departe și totul va reveni la normal.

Kenhir ar fi dorit să fie sigur de cele spuse; dar, cel puțin, tonul său îi liniști pe auxiliari, care acceptară să se întoarcă la treabă, târându-și picioarele.

— Ați riscat, îi spuse Sobek scribului Mormântului.

— La vârsta mea, nu mă mai tem de nimeni; și apoi, eu sunt cel care trebuie să rezolve asemenea probleme. Generalul Mehy te-a primit?

— M-a dus chiar la cazarma principală din Teba, unde aghiotantul său l-a interogat pe singurul libian în stare să vorbească.

— Și ce-a mărturisit?

— De-ar fi să-l credem pe aghiotant, ar fi vorba de o bandă de hoți care aveau intenția să atace toate satele de pe malul stâng și care, mai mult, ar fi niște dezertori bănuiți de crimă. Pentru aceasta, vor fi judecați de un tribunal militar. După părerea mea, nu-i vom mai putea vedea niciodată.

— Dacă acuzațiile sunt destul de grave, vor fi, cu siguranță, condamnați la temniță; de ce pari nemulțumit, Sobek?

— Pentru că povestea asta nu pare a fi adevărată! Dacă haimanalele astea ar fi furat arme dintr-un arsenal, de ce nu erau echipați pentru a putea ataca Locașul Adevărului? Și, la drept vorbind, acesta nu e un sat ca oricare altul! Și nu uitați că

aveau complice pe unul dintre oamenii mei! Dacă e sigură condamnarea lor vor scăpa de celelalte jurisdicții și singurul adevăr pe care-l vom cunoaște va fi cel pretins de aghiotantul generalului.

Kenhir se sprijini cu totul în baston.

— Spune-mi tot ce gândești, Sobek!

— N-am niciun pic de încredere în acest Mehy! Transpiră ambiție prin toți porii și îl cred capabil de manipulările cele mai josnice.

— Dacă nu mă înșel, tu ești un om drept care se teme de iluzii și cred că nu ți-ar plăcea să faci o nouă eroare de judecată, asemenea celei care, cu mult timp în urmă, te-a făcut să-l acuzi pe nedrept pe actualul maestru de operă al confreriei.

Kenhir îi readucea în memorie amintiri crude, care-l impresionau.

— Situația e cu totul alta…

— Ești sigur? Să nu ținem seama decât de fapte, doar de fapte: ai uitat că generalul Mehy este protectorul oficial al satului?

— Livrarea peștelui este totuși întreruptă.

— În această perioadă de doliu, dintre moartea fostului faraon și venirea la tron a celui nou, asta e legea impusă de vizir. Și tocmai am primit o scrisoare de la Mehy care, dacă va fi necesar, ne va livra produsele din rezervele administrației centrale. Am avut, până acum, vreo ocazie să ne plângem de el?

— Nu, nu cred…

— A încercat să-ți împiedice ancheta?

— În aparență, nu, admise Sobek.

— Nu te-a dus el la cazarma principală din Teba, departe de teritoriul tău, când ar fi putut, în mod legal, să-ți refuze accesul în acel loc?

— Este adevărat, dar…

— Nu ți-a permis să asiști la interogatoriu?

— Da, și totuși…

— Totuși, ce, Sobek?

Nubianului nu-i convenea să facă o anume precizare, dar trebuia totuși să fie cinstit.

— Generalul Mehy voia să mi-i încredințeze pe libieni. Dar aghiotantul său i-a amintit, pe un ton categoric, că acești oameni nu se puteau sustrage justiției militare.

Iritat, Kenhir lovi în pământ cu bastonul.

— Nu-l iubești pe Mehy; ai tot dreptul. Acest personaj mă irită și pe mine, recunosc, și voi continua să mă feresc de el. Dar sunt convins că Locașul Adevărului nu este decât o etapă în cariera sa și că are tot interesul să vegheze asupra lui, pentru a nu fi dezaprobat de rege.

— Și dacă noul monarh va decreta desființarea satului?

Scribul Mormântului simți deodată povara anilor apăsându-i și mai mult umerii.

— Asta ar însemna sfârșitul civilizației noastre, Sobek, și zeii vor părăsi acest pământ.

☥ Capitolul 5

În Locașul Adevărului trăiau cei treizeci și doi de artizani, împărțiți în echipa din dreapta și echipa din stânga, împreună cu familiile lor. Situată în partea de sud, locuința lui Paneb și a soției sale, Uabet cea Pură, nu era nici cea mai frumoasă și nici cea mai mare, dar soția colosului reușise s-o facă veselă și confortabilă.

Având vreo sută de metri pătrați locuibili, prima încăpere era consacrată cultului strămoșilor, având un pat, pentru ritual, în care ajungeai urcând trei trepte; a doua încăpere, cu plafonul plat susținut de o coloană formată dintr-un trunchi de palmier lucrat cu ipsos, avea și ea o valoare sacră; o masă de ofrandă, o stelă reprezentând o ușă deschisă către Lumea Cealaltă și o altă stelă încastrată în perete și reprezentându-l pe un protector al confreriei, „spiritul folositor și luminos al lui Ra”, care plutea pe ape în corabia soarelui, dând viață urmașilor săi. Această stelă era un dar din partea lui Nefer cel Tăcut pentru prietenul său Paneb, devenit fiul său adoptiv.

Urmau apoi o cameră, o sală de baie, o bucătărie cu tavan din împletituri de ramuri, ușor de ridicat. De aici, pornea o scară care ducea pe terasă. Două pivnițe, una pentru vasele cu alimente, cealaltă pentru vin și ulei, completau locuința în care Uabet cea frumoasă și gingașă își aflase fericirea.

În vârstă de treizeci și șase de ani, ca și soțul ei, părea să aibă cu zece ani mai puțin; din borcănașul său de brecie, o piatră

dură cu vinișoare roșii, albe și ușor galbene, luă puțină galena cu un bețișor, pentru a-și marca sprâncenele cu o linie neagră și subțire. Apoi, își puse pe gât puțin ulei parfumat dintr-o cochilie de alabastru care imita perfect o scoică din Nil; gândul o purtă către acest soț pe care era nevoită să-l împartă cu Turcoaza, pasionala lui amantă.

Amândouă erau preotese ale lui Hathor și se înțeleseseră întotdeauna, ca și când ar fi respectat o hotărâre mutuală. Turcoaza jurase să rămână celibatară, iar Paneb nu-și petrecea niciodată noaptea cu ea; n-o avea ca soție decât pe Uabet, care îi dăruise un fiu de o robustețe nemaipomenită și care se ocupa de toate treburile casei. Deși părea tolerantă datorită iubirii pentru el, nu se purta ca o femeie supusă, iar colosul pe care îl avea drept soț îi datora respect.

După ce își puse la gât colierul de cornaline și de pietre de jasp roșu, oferit de Paneb, Uabet se simți cu adevărat frumoasă.

— Bineînțeles că nici în dimineața asta n-am primit pește uscat! exclamă furios soțul ei. Este hrana preferată a fiului meu și nu suport să-i lipsească.

— Suntem nevoiți să așteptăm.

— Nu, Uabet, există ceva mai bun de făcut!

— Nu fi pornit contra negustorilor de pește, Paneb; au primii niște ordine și ei nu sunt cu nimic vinovați de stoparea livrărilor.

— Iar eu răspund de bunăstarea fiului meu.

☥

Stând într-o bărcuță de papirus, Paneb cufundase în apa fluviului patru cârlige groase, agățate de frânghii solide. După o oră de eforturi, reușise să pescuiască o mreană superbă de șaizeci și cinci de centimetri, alb-argintie, cu înotătoarele roșii. Pentru a n-o lăsa să se chinuie, o lovi în cap cu un ciocan de lemn.

Încurajat de acest prim succes, Paneb înaintă spre locuri cu apă mai adâncă. Și, de îndată, norocul îi zâmbi: o luptă înverșunată începu între pescar și un biban de Nil, lung de aproape un metru și jumătate și cântărind vreo șaptezeci de kilograme. De obicei, pentru a învinge un asemenea războinic de mare clasă, era nevoie de un harpon și o plasă; dar Paneb, în ciuda fragilității bărcii sale, nu se dădu bătut. La fiecare tresărire a bibanului, reacționa strângându-și prada tot mai tare.

Colosul ieși învingător din luptă și nu uită să salute sufletul peștelui care, atunci când îl picta pe peretele unui mormânt, ajuta soarele să-l biruie pe demonul întunericului.

Câteva minute i-au fost de ajuns pentru a ajunge la mal, împotriva curentului. Își puse prada pe umărul stâng și, în mâna dreaptă, ducea coșul în care așezase mreana. O porni prin ierburile înalte, când, deodată, o lovitură puternică de baston îl făcu să se împiedice. O plasă îi căzu în spate și, deși se ridică, se simți înlănțuit.

În fața lui, se afla Nia, șeful negustorilor de pește, împreună cu oamenii săi, cu care Paneb mai avusese și altădată de a face.

— N-ar fi trebuit să ieși din sat, declară Nia; când ești la secret, acolo rămâi!

— Miroși ca un pește putred. Dă-mi drumul imediat!

Burtosul cu barbă izbucni într-un râs zgomotos.

— Nu e momentul să faci pe viteazul, băiete! Nu ți-a spus nimeni că numai eu și oamenii mei avem dreptul să pescuim prin partea locului?

— Dacă speri să mai rămâi auxiliar al Locașului Adevărului, fă bine și reia livrările, chiar de azi. Dacă nu, mă voi ocupa personal de cazul tău.

— Ia te uită… Tremur! Deocamdată, o să gust din bibanul superb pe care l-ai pescuit. Dar nu înainte de a-ți da o lecție care să te învețe minte! Haideți, băieți!

Patru bastoane se abătură asupra colosului. Ochiurile dese ale plasei amortizară loviturile dușmănoase, date la întâmplare, în timp ce Paneb se străduia s-o taie cu dinții. Făcu o gaură suficientă și răcni, lucru care, pentru câteva clipe, îi țintui locului pe cei patru pescari.

Ieșind din plasă, colosul o luă și începu s-o folosească de parcă ar fi fost o armă; învârtind-o, îi seceră pe doi dintre ei, punându-i la pământ, cu fața plină de sânge; al treilea o luă la fugă.

— Nu mă atinge! urlă șeful pescarilor, aruncând bastonul. Ești artizan al Locașului Adevărului și nu ai dreptul să lovești un auxiliar!

Privirea adversarului era atât de aprigă, încât Nia crezu că i-a sosit ceasul. Dar Paneb aruncă plasa cât colo.

— Du-mi peștii și hai la heleșteu, îi porunci el lui Nia.

— Nu… nu mă arunci în apă?

— Crezi că aș putea murdări apa cu un hoit atât de împuțit ca al tău? Dar dacă mă mai enervezi o dată, îți crăp țeasta și te dau la vulturi, sus, pe munte.

Nia se grăbi să ridice bibanul și s-o ia pe drumul către heleșteu. Aici erau crescute mai multe specii destinate celor din sat, care, indiferent de anotimp și de condițiile de climă, nu erau niciodată lipsiți de pește proaspăt.

Doi paznici frigeau un chefal, pe care urmau să-l împartă cu responsabilul heleșteului.

— Frumoasă marfă, Nia! exclamă unul din ei. Dar încotro ai pornit-o?

— O duce la Locașul Adevărului, răspunse Paneb. Iar voi veți umple coșurile cu pește proaspăt și ne veți urma.

Cei doi oameni își apucară bâtele.

— Ați face mai bine să-l ascultați, le recomandă Nia; eram patru și el ne-a terminat pe toți.

Paznicii se dădură un pas înapoi.

— Cine ești tu?

— Paneb, artizan din Locașul Adevărului.

— Am primit niște ordine! Nimeni nu trebuie să se atingă de heleșteu.

— Astea sunt niște ordine tâmpite, din moment ce heleșteul aparține confreriei. Umpleți coșurile!

— La urma urmelor, interveni pescarul-șef, Paneb nu greșește!

Cei doi paznici se consultară din priviri. Era clar că nu se puteau bate cu acest colos cu mușchi înfricoșători. Chiar dacă ar fi reușit să-l trântească la pământ, ceea ce părea puțin probabil, n-ar fi ieșit teferi din această înfruntare. Erau destul de prost plătiți ca să mai ia și bătaie, așa că lăsară armele. Și dacă administrația îi va acuza, vor spune că au fost constrânși să încalce ordinele, fiind amenințați de un grup de agresori.

Auxiliarii și portarul de serviciu văzură sosind un alai ciudat, care-l avea în frunte pe Paneb.

— Pește proaspăt! exclamă fierarul, cu mâinile în șold. Ăsta e pentru noi?

— Veți avea, fiecare, partea voastră, răspunse Paneb.

— Cine ți l-a dat?

— Nia s-a arătat gata să colaboreze; heleșteul nostru e plin de exemplare superbe.

— Așadar, se vor relua livrările?

— Nu se vede?

Auxiliarilor le-au fost oferite două coșuri cu chefali cu capul rotund și cu solzi mari.

Curioase din cauza agitației, gospodinele ieșiră din sat pentru a primi, cu mare bucurie, această livrare abundentă, care le permitea să pregătească mâncarea lor preferată.

Când Paneb puse bibanul în fața ușii scribului Mormântului, acesta ieși, încruntat.

— Altădată am mâncat unii mai mari, spuse colosul, dar ar trebui totuși să ne ospătăm.

— De unde ai peștele ăsta?

— L-am pescuit eu însumi… Nu este interzis?

— Până la proclamarea numelui noului faraon, nimeni nu e autorizat să iasă din sat.

— Am făcut-o pentru binele comunității, își spuse Paneb părerea. Din moment ce heleșteul ne aparține, de ce n-am profita?

— Regulamentul e regulament, Paneb! Încălcarea lui este o greșeală gravă.

— Toți sătenii vor mânca din nou pește proaspăt; nu asta contează? Dacă ar trebui să așteptăm ca aceia de la putere să-și regleze conturile, am muri, în curând, de foame.

Obosit, Kenhir lovi pământul cu bastonul.

— Du-te acasă și nu mai pleca nicăieri!

— Aparțin confreriei, dar rămân un om liber!

— Îi voi cere maestrului de operă să prezinte un blam împotriva ta. Începând din această clipă, îți interzic să participi la lucrările echipei din dreapta.

☥ Capitolul 6

— Lasă-ne singuri, îi porunci Kenhir slujnicei Niut cea Neobosită, care se dusese să-i cheme pe maestrul de operă și pe femeia înțeleaptă, obligată să-și întrerupă consultațiile.

— Sătenii sunt înspăimântați, îl înștiință ea pe scribul Mormântului; am ajuns să le prescriu tuturor calmante.

— Dar viața nu ne va fi mai ușoară dacă procedăm ca Paneb! bombăni Kenhir.

— Dacă vă referiți la peștele proaspăt adus de el, ei bine, suntem cu toții bucuroși să-l consumăm.

— Paneb nu avea dreptul nici să iasă din sat și nici să acționeze în locul pescarului-șef, care primise ordine stricte din partea administrației. Intenționez să întocmesc un raport despre această lipsă de disciplină și să-i interzic acestui răzvrătit să mai muncească, timp de trei luni, în echipa din dreapta.

— Teoretic, aveți dreptate, spuse Nefer, dar în realitate… Oare intervenția lui Paneb nu ne-a trezit pe toți? Noi nu depindem de nicio administrație și nu putem primi ordine decât din partea lui Pharaon. De ce am accepta să fim lipsiți de pește? Să alegem o echipă care să ne aducă zilnic de la heleșteu cantitatea de pește la care avem dreptul; răspund eu de eventualele consecințe.

Kenhir se aștepta la cu totul altă reacție din partea maestrului de operă, așa că rămase fără grai câteva clipe.

— Bine, dar… Paneb a comis o greșeală de neiertat și trebuie pedepsit!

— Fiul nostru adoptiv are, uneori, tendința de a uita de regulament, aprobă femeia înțeleaptă, cu un zâmbet blând și amuzat totodată, la care scribul Mormântului nu putea rămâne insensibil; de data aceasta, n-a făcut nicio stricăciune și ne-a amintit că supraviețuirea noastră depinde de noi înșine. Vom fi puternici doar dacă vom fi uniți.

— Totuși…

Niut cea Neobosită intră din nou în birou.

— Ți-am ordonat să pleci! bodogăni Kenhir.

— Imuni, asistentul dumneavoastră, vă aduce la cunoștință un incident de o gravitate ieșită din comun: cantitatea de apă la care avem dreptul a fost redusă la jumătate.

Kenhir se ridică repede, de parcă ar fi avut cu douăzeci de ani mai puțin, și ieși din casă cu mersul unui tinerel, urmat de maestrul de operă și de femeia înțeleaptă, la fel de îngrijorați.

Cei trei se grăbiră să ajungă la enormul rezervor din piatră, de doi metri diametru, instalat în apropierea intrării dinspre nord.

Mai multe gospodine îl înconjuraseră pe scribul asistent Imuni, începând să devină agresive.

— Așteptam cincizeci de măgari, preciză micul scrib cu chip de rozătoare și cu privirea amenințătoare. Au sosit, dar… cu prea puține urcioare!

— Și sacagiii care-i însoțeau? întrebă Kenhir.

— Au făcut drumul degeaba.

— Și ce explicație ți-au dat?

— Niciuna, răspunse Imuni cu vocea sa mieroasă, dar le-am înregistrat totuși declarațiile pe o tăbliță de lemn, ca să le puteți copia în *Jurnalul Mormântului.*

Făcând pe specialistul în literatură, importantă pentru el doar dacă era greu de citit, Imuni purta întotdeauna asupra lui materialul necesar unui scrib, pe care-l întreținea cu aceeași grijă exagerată cu care-și îngrijea mustața fină.

— Ai verificat ce rezerve mai avem? se îngrijoră scribul Mormântului.

— Vasul cel mare care este așezat în partea sudică e încă plin pe jumătate și mai e destulă apă în fântâna templului lui Hathor, pentru celebrarea ritualurilor timp de mai multe săptămâni.

— Apa care a fost adusă astăzi a fost deja distribuită? întrebă Clara.

— Nu, n-am fost de acord, declară Imuni cu mândrie; niciuna dintre amforele scoase în stradă n-a fost umplută.

Marile recipiente din lut ars, de culoare roz, acoperit cu o glazură pe care erau înscrise numele suveranilor care le dăruiseră celor din sat, Amenhotep I, Hatshepsut, Thutmosis al III-lea sau Ramses cel Mare, toate erau scoase în stradă așteptând să fie umplute. Înalte de doi metri, le ofereau gospodinelor apa atât de prețioasă, în cantitate mare.

Însoțită de Nefer, Clara se îndreptă către poarta dinspre nord.

— Ți-a dispărut, deodată, lumina din privire, îi spuse el; te temi de ceva?

— Mă tem că apa care ne-a fost adusă este otrăvită.

Șeful Sobek personal veghea asupra urcioarelor înșirate lângă poarta de acces. Măgarii plecaseră în vale, împreună cu însoțitorii lor.

— S-a apropiat cineva de aceste vase? întrebă Nefer.

— Nimeni, afirmă nubianul.

Clara le deschise, unul câte unul.

— Niciun miros suspect… Spuneți unui auxiliar să aducă migdale și fructe. Iar tu, Sobek, poruncește unuia dintre oamenii tăi să aducă un bâtlan.

În fiecare urcior de douăzeci de litri, Clara aruncă mai multe fructe care să păstreze apa limpede, ferită de orice miros urât; dar această prevedere nu era de ajuns, așa că așteptă să i se aducă bâtlanul, pe care doi nubieni reușiseră să-l prindă pe malul Nilului, fără să-l rănească.

Femeia înțeleaptă liniști frumoasa pasăre albă cu ajutorul magnetismului; bâtlanul se îndreptă către urcioare. Dacă ar fi băut, aceasta ar fi fost dovada că apa nu conținea nicio impuritate.

Pasărea își retrase ciocul și-și luă zborul.

— Să golim urcioarele și apoi să le dăm foc, hotărî Clara.

— De data asta, e prea mult! spuse Kenhir, care asistase la această scenă. Nu ni se mai dă pește și nici apă curată, ba mai mult, riscăm să fim și otrăviți! Voi trimite mâine în capitală un raport despre aceste evenimente.

— Trebuie să-l anunț pe generalul Mehy, spuse maestrul de operă, și să-l identificăm pe autorul acestui atentat josnic.

— Te însoțesc.

— Nu, Kenhir; rămâneți aici și luați măsurile necesare pentru apărarea satului împotriva unui eventual atac.

— Chiar toate?

— N-avem de ales.

— Drumurile nu sunt sigure, chiar și pe malul stâng; ia-l cu tine pe Paneb!

☥

Mehy era năucit.

— Ce-ai făcut, Serketa?

— Mă cam plictiseam, așa că am otrăvit urcioarele destinate Locașului Adevărului. A fost de ajuns să fur o fiolă de la prietenul nostru Dakter și să vărs conținutul în urcioare, mai puține decât de obicei, după câte mi s-a spus. M-am distrat pe cinste, nu crezi? Peste câteva ore, mai mulți săteni vor muri sau se vor îmbolnăvi!

Generalul îi trase o palmă soției sale, atât de puternică încât o trânti pe spate.

— Eu sunt cel care a redus numărul urcioarelor, pentru a-i pune pe gânduri pe săteni și a-i face să protesteze, pentru a le

da de înțeles că fapta îi aparținea lui Amenmes… Dacă apa nu le ajunge, artizanii vor fi obligați să părăsească satul pentru o vreme, iar eu voi putea scotoci peste tot, fără nicio grijă! Iar tu, te pomenești că l-ai ucis tocmai pe complicele nostru din interior!

— Și dacă au murit cu toții? gânguri Serketa, cu o voce ca de fetiță.

— Ai uitat că se bucură de știința unei temei înțelepte, capabile să-i îngrijească! Și ai uitat, mai ales, că eu și numai eu hotărăsc ce strategie aplicăm. Nu ai puterea să iei astfel de inițiative, Serketa!

Cu obrazul în flăcări, femeia se târî la picioarele domnului și stăpânului său.

— Mă ierți, dragostea mea dulce?

— Nu o meriți!

— Te implor, iartă-mă!

Mehy ar fi călcat-o, cu plăcere, în picioare pe această descreierată, dar îi mai putea fi de folos. O apucă de păr.

În ciuda durerii, Serketa amuți. În ziua în care soțul său va fi milos, îl va ucide.

— Dacă n-ai reușit să-i otrăvești, confreria va reacționa în curând. L-aș putea acuza pe Dakter, dar ne mai este încă de folos.

Serketa sărută pieptul lat al soțului său.

— Am o idee, șopti ea.

☥

Înarmați cu bâte, Nefer cel Tăcut și Paneb cel Zelos urmaseră drumul reglementar, rezervat artizanilor care ieșeau din Locașul Adevărului. După ce au trecut de postul de control care interzicea oricui să urmeze acest itinerar în sens opus, merseră de-a lungul templului pentru milioane de ani al lui Ramses cel Mare, Ramesseum, apoi se îndreptară către clădirile administrației de pe malul stâng.

Atmosfera era apăsătoare. Niciun sunet de fluier pe câmp, niciun cântec; fiecare se uita la vecin, bănuitor, iar trecătorii erau priviți cu neîncredere. Unii spuneau în șoaptă că era inevitabil un război civil și că provincia tebană va plăti scump fidelitatea pe care i-o arăta prințului Amenmes.

— Ești sigur că scribul Mormântului nu va scrie un raport împotriva mea?

— Sunt sigur, Paneb.
— Dar de ce s-a răzgândit?
— Pentru că încălcarea disciplinei, fapt de care ai dat tu dovadă, a devenit un fleac pe lângă atentatul pregătit împotriva satului.
— Dar tu mi-ai luat apărarea?
— Când un regulament devine stupid, se opune armoniei lui Maat.
În apropierea clădirilor administrative domnea o agitație neobișnuită. Soldați și scribi alergau în toate direcțiile, gradații dădeau, urlând, ordine contradictorii și nu mai exista niciun paznic care să-i oprească pe cei care soseau.
Cei doi artizani înaintară până la curtea cea mare în care caii nechezau fără încetare.
Când Nefer voi să treacă pragul clădirii în care se afla biroul lui Mehy, se iviră doi soldați, punându-i lancea în piept.
— L-am arestat pe vinovat! îi strigă cel mai enervat dintre ei.

☥ Capitolul 7

— Toate măsurile necesare, spusese maestrul de operă.
Respectând legea, scribul Mormântului solicitase totuși aprobarea femeii înțelepte și a șefului echipei din stânga, având în vedere faptul că ordinele pe care trebuia să le dea nu erau dintre cele obișnuite.
Kenhir ieși din sat și trimise după șeful Sobek.
— Oamenii tăi sunt gata de război?
— Nimeni nu se apropie de sat fără să fie zărit. Ordinele mele sunt stricte: o somație, apoi un nor de săgeți, dacă omul avertizat nu se oprește.
— Hai să mergem la fierar!
De la moartea regelui Merenptah, fierarul Obed, un sirian bărbos, cu picioarele scurte, dar cu brațele numai mușchi, avea mult mai puțin de lucru. Dar profita de această situație, dormind și îndopându-se cu turtițe calde, umplute cu brânză de capră.
Când văzu că intră în atelier scribul Mormântului și șeful pazei locale, se întrebă dacă nu cumva visează. Era pentru prima dată

când Kenhir se obosea să vină la el și Obed crezu că i se prăbușește tavanul în cap.

— Cu ce am greșit?

— Cu nimic, Obed, fii pe pace!

— Atunci...

— Tu făurești unelte excelente și le repari cât se poate de repede; șefii de echipă și chiar eu nu putem decât să te felicitam pentru munca ta. Dar astăzi nu pot să afirm că în Locașul Adevărului se va munci la fel ca până acum. Dacă oamenii de la putere vor hotărî să-i știrbească integritatea, va trebui să se poată apăra.

— De asta răspund eu, se miră șeful Sobek.

— Desigur, dar și artizanii vor trebui să-ți dea o mână zdravănă de ajutor, în caz de nevoie.

Fierarul își trosni degetele care, după spusele copiilor din sat, păreau niște gheare de crocodil și puțeau mai ceva ca icrele.

— Doriți ca eu, Obed, să fabric... arme?

— Aceasta este hotărârea maestrului de operă, preciză Kenhir.

— Dar nu este legal! protestă Sobek. Doar administrația are permisiunea să-mi dea arme și...

— Ce ne dă nouă administrația? Apă otrăvită! Ca responsabil al bunăstării Locașului Adevărului, consider că este necesar să ne întărim autonomia în toate domeniile.

Nubianul trebui să recunoască faptul că totuși Kenhir spusese adevărul. Iar dacă el și paznicii săi trebuiau să-i dea ascultare scribului Mormântului, responsabilitatea lor era mult diminuată.

Cât despre Obed, această sarcină neașteptată i se părea mai degrabă distractivă și se grăbi să pună pe foc cărbuni de lemn și sâmburi de curmale.

Cu siguranța unui profesionist cu experiență, vărsă praf de cărbune în vase de ceramică, asemănătoare într-o oarecare măsură cu niște canini; datorită unei găuri rotunde, flacăra pătrundea în interior, încingea praful, iar vasul pe care fierarul îl ținea cu clești de bronz devenea incandescent; asta, după ce introdusese în vase bucăți de metal, pe care urma să le transforme în pumnale și săbii scurte.

— A și început fabricarea, declară el.

Kenhir și Sobek ieșiră din fierărie.

— Sper că nu vă gândiți să îi înarmați pe artizani? se îngrijoră nubianul.

— Armele vor fi inventariate de către asistentul meu și păstrate în camera uneltelor, răspunse scribul Mormântului. Eu, și numai eu, le voi distribui, dacă va fi necesar. Voi da, astfel, artizanilor posibilitatea să se apere la nevoie.

— Nu uitați că în confrerie există un trădător, care, având arme, va deveni un asasin!

— Am o memorie excelentă, Sobek, și sunt conștient că interesul general implică și niște riscuri. Până la noi ordine, nu vor fi înarmați decât oamenii tăi. Dar tu ai uitat că acest înghițitor de umbre s-ar putea folosi de orice în loc de armă?

— Își va sorti sufletul pieirii!

— Nu crezi că asta s-a întâmplat deja?

☥

— Sunt maestrul de operă al Locașului Adevărului, însoțit de un artizan declară calm, Nefer. Lasă lancea, soldat, și du-ne la generalul Mehy!

Calmul suspectului îl descumpăni pe soldat. Colegul său îl privea cu îngrijorare pe Paneb, care-și trecea un baston enorm dintr-o mână în cealaltă. Era ușor să străpungi pieptul celui care se dădea drept maestru de operă, dar colosul nu i-ar fi făcut bucăți?

— Chem întăriri… Voi sunteți vinovații, sunt sigur!

— Ce se întâmplă, soldat? întrebă Nefer, cu o voce fermă.

— De parcă n-ai ști!

— A fost otrăvită apa dintr-o cisternă, îi răspunse colegul său, încrezător în atitudinea lui Nefer. Sunt deja doi morți și mai mulți bolnavi. Generalul a dat ordin să fie găsite toate persoanele care au băut și suspecții să fie arestați.

— Du-ne la el, am să-i dau vești importante.

Copleșit de tăria de caracter a maestrului de operă, soldatul acceptă.

Vastul birou al lui Mehy era plin de ofițeri și de scribi, care țipau ca niște vrăbii; unii erau la raport, ceilalți cereau instrucțiuni.

Paneb lovi cu bastonul în dale.

Cu toții se întoarseră către cei doi artizani.

— Maestre de operă… Sunteți teafăr! exclamă Mehy. Tocmai aveam de gând să trimit în sat un curier, pentru a afla dacă ați folosit deja apa otrăvită.

— Mulțumită intuiției femeii înțelepte, nu avem nicio victimă.

— Ce veste grozavă! Din păcate, la noi situația e alta.

— Dar ce s-a întâmplat, generale?

— Ieșiți, le porunci Mehy ofițerilor și scribilor, și încercați să restabiliți calmul. Anunțați că nu mai e niciun pericol și că acum se știu cauzele acestei tragedii.

Liniștiți, oamenii părăsiră biroul. Prefăcându-se extenuat, Mehy se așeză pe un scaun cu spătar înalt.

— Luați loc, vă rog!

— Preferăm să rămânem în picioare, generale!

— Ce răzbunare oribilă… De n-ar fi fost vigilent un medic militar, am fi avut zeci de morți. Scuzați-mă, dar mi s-a uscat gâtul… Doriți un pahar de rachiu de curmale?

— Nu, mulțumim.

Tras la față, Mehy dădu pe gât o cupă.

— S-au petrecut atâtea evenimente tragice, încât mi-e greu să-mi pun ordine în gânduri… Mai întâi, interdicția impusă de capitală de a consuma pește în perioada de doliu, apoi, supralicitarea prințului Amenmes privind livrările de apă către satul vostru.

— Este vorba de violări nepermise ale legii care se aplică în Locașul Adevărului, îi aminti maestrul de operă.

— Știu, știu… Am trimis chiar o notă de protest către autoritățile provizorii și i-am explicat prințului Amenmes că nicio raționalizare, de nicio natură, nu poate fi impusă confreriei voastre fără ordinul direct al faraonului. Dar fiul lui Sethi are uneori tendința să se considere noul stăpân al țării…

— Vă mărturisim, generale, că am luat pește din heleșteul nostru.

— Excelentă inițiativă, Nefer! N-ați făcut decât să vă substituiți unei categorii de auxiliari care sunt împiedicați să muncească și nimeni, cu atât mai puțin eu, nu poate să v-o reproșeze. Ca administrator, vă voi susține întrutotul. În privința apei, n-am reușit să împiedic cele întâmplate astăzi; ori revenim la normal chiar de mâine, ori îmi dau demisia și se va isca un conflict între Amenmes și cei care încă mai respectă legea lui Maat.

Prezentându-și astfel falsele intenții, Mehy voia să demonstreze celor din confrerie că au în el un aliat cum nu se poate mai credincios. Manipulându-l pe tânărul și naivul Amenmes, generalul nu risca să fie demis din funcțiile sale.

— Știți cumva de ce a fost otrăvită apa? întreba Nefer.

— O răzbunare de o cruzime nemaiîntâlnită… Fratele unuia dintre libienii care au încercat să pătrundă în satul vostru lucra la grajdul cailor. Când a aflat că oamenii au fost arestați și condamnați cu severitate, acest monstru a furat niște leacuri foarte puternice de la infirmerie și a otrăvit apa destinată armatei și Locașului Adevărului. Din fericire, un medic a constatat dispariția mai multor fiole și ne-a înștiințat de îndată. Dar, vai! Doi dintre rândași, un planton și un scrib de la contabilitate vomitau deja, iar câțiva infanteriști se zvârcoleau de durere. N-am reușit să-i salvăm pe toți.

Nefer se înfioră. Dacă femeia înțeleaptă n-ar fi presimțit pericolul, oare câți săteni ar fi murit?

— Cum l-ați identificat pe vinovat? întrebă Paneb.

— Un ofițer a remarcat purtarea lui ciudată și a avut buna idee de a-i percheziționa coliba, descoperind astfel flacoanele furate. Nemernicul a încercat să fugă, dar a fost ucis de arcași. Datorită colegilor lui, am aflat cine era și de ce făcuse asta. Am dat dispoziție ca apa și alimentele să fie verificate zilnic de către serviciile sanitare, pentru a evita producerea unei noi drame, la fel de îngrozitoare.

Desigur, Mehy nu le-a putut dezvălui adevărul, și anume că Serketa fusese aceea care strecurase în coliba libianului dovezile „vinovăției” lui, fiolele pe care ea însăși le furase de la infirmerie, pentru a evita o eventuală anchetă ce l-ar fi putut acuza pe Dakter.

— Nu ne îndoim de cercetarea dumneavoastră, dar vom verifica și noi, îi promise maestrul de operă.

— Două verificări pot da la iveală mai multe decât una singură.

— Dacă nu ne este livrată, chiar mâine dimineață, cantitatea de apă care ni se cuvine, mă tem că artizanii se vor revolta.

Generalul Mehy se ridică.

— Sunt conștient de gravitatea situației și voi face tot ce se poate pentru a îmbunătăți lucrurile.

☥ Capitolul 8

Conform tradiției, locuința maestrului de operă era una dintre cele mai frumoase din sat, la fel de frumoasă ca a scribului Mormântului. Ca în fiecare dimineață, Nefer și Clara se treziră în zori pentru a îndeplini ritualul de purificare, apoi plecară la templu pentru a celebra renașterea luminii în numele faraonului și al reginei Egiptului.

Maestrului de operă îi plăcea să aprindă lămpile pe care le confecționase el însuși; erau făcute din cupe de bronz pline cu ulei de ricin sau de măsline, așezate pe mici coloane de forma papirusului, din lemn de salcâm, înfipte într-un suport de calcar în forma unei jumătăți de sferă. De fiecare dată când flacăra se aprindea, Nefer se gândea la minunea care avea loc, zilnic, în Locașul Adevărului, în care cei vii încercau să se alăture forțelor divine, pentru a-i oferi lui Maat un loc de incarnare. În ciuda neajunsurilor și a defectelor lor, bărbații și femeile hotărâseră să se adune și să-și consacre existența unei opere care-i depășea.

Datorită pietrei de lumină, transmise din maestru în maestru, erau posibile transmutarea materiei, călătoria de la piatră la stea și înapoi, de la stea la piatră.

Lămpile luminară mobilele pe care artizanii i le oferiseră lui Nefer cel Tăcut, cu ocazia numirii lui de către Pharaon în funcția de maestru al operei: un scaun cu spătar înalt, împodobit cu spirale, lotuși, romburi și granate, încadrând un soare, alt scaun ornat cu viță de vie și ciorchini de struguri, un scaun pliant cu marchetărie de abanos și fildeș, mese joase, dreptunghiulare, măsuțe rotunde și înalte, cufere pentru îmbrăcăminte... Tot ce trebuia pentru a-i da satisfacție oricărui notabil, făcându-l să se mândrească, așadar, cu reușita sa.

Dar acest locaș era construit în mijlocul unui sat unic, iar șeful confreriei nu avea altă ambiție decât cea de a transmite învățătura primită în Locașul Aurului, pentru ca templele și mormintele să fie construite după legile armoniei.

Nefer își privi cu admirație soția. Pentru a se proteja contra soarelui arzător, își turna pe pielea catifelată, dintr-un flacon cu gâtul lung, un unguent lichid și parfumat cu flori de salcâm; apoi făcu să alunece capacul unei casete cu bijuterii și scoase doi cercei din jasp roșu, împodobiți cu trei fire de aur. Și-i puse

privindu-se într-o oglindă sub forma unui disc solar, așezată pe o coloană mică și verde, simbolizând sănătatea și prosperitatea.

Nefer își puse, blând, palmele pe umerii Clarei.

— Cine ar putea fi în stare să-ți cânte frumusețea?

Tăcut, precum stăpânul lui, Negruțu' sări bucuros la gâtul Clarei și-i linse obrazul, drăgăstos; dădea din coadă, răsfățat de mângâieri, la fel de importante pentru el ca și mâncarea.

După ce câinele se așeză la loc, pe rogojina sa, Clara deschise un coșuleț rotund, din care scoase un colier din două rânduri de petale de lotus, între care era montat un altul din flori galbene de mandragoră. Cele trei rânduri erau despărțite prin panglici roșii.

— De ce porți un colier atât de fragil?

— Este o ofrandă închinată zeiței liniștii.

— Vei urca pe creastă s-o întâlnești pe marea cobră, nu-i așa?

— Avem nevoie de ajutorul ei, Nefer, doar puterea ei magică ne va da forța să înfruntam loviturile sorții și să schimbăm cursul evenimentelor.

— De fiecare dată când o scoți din peștera ei, viața îți este în pericol!

— Dar nu avem, oare, datoria să riscăm totul pentru a ne apăra satul de nenorocirile care-l pândesc?

Nefer își sărută soția pe gât.

În strălucirea primelor raze ale răsăritului, peisajul era splendid. Ocrul deșertului era întrerupt brusc de verdele culturilor; totuși, cele două lumi se completau în loc să fie în contradicție, austeritatea celei dintâi oferind căldură celeilalte, presărate din loc în loc cu pilcuri de palmieri.

Clara urca, purtându-și pașii către creasta Soarelui-Apune, căreia îi va oferi colierul și un buchet din flori de papirus și de mac, din frunze de *convolvulus*[1] și mandragoră; în acest fel spera să domolească mânia muntelui sacru, pe vârful căruia trăia un șarpe uriaș. Femeia înțeleaptă care o inițiase pe Clara în sarcina sa de mamă a confreriei îi recomandase s-o venereze pe zeița liniștii, pentru a o călăuzi și pentru a-i da clarviziune, atunci când viitorul îi va părea sumbru.

Creasta se afla la patru sute cincizeci de metri, având vârful în formă de piramidă, pe axa templelor pentru milioane de ani,

---

[1] Plantă agățătoare, întâlnită în zonele călduroase, care are petalele perfect sudate. (n. red.).

dispuse în evantai față de acest ultim sanctuar ce parcă atingea cerul; cât despre locurile de veci din Valea Regilor, acestea se aflau sub protecția „înaltei creste a Soarelui-Apune, fiica luminii cu numele de Maat”.

Acela era locul în care se arăta zeița-mamă, stăpână a nașterilor și a transformărilor, a ființelor cinstite, salvatoare a celor care o venerau, protectoare a celor care o purtau în inimă; dar această suverană misterioasă nu suporta nici minciuna, nici lăcomia, iar iubirea sa se putea transforma într-un foc nimicitor.

Femeia înțeleaptă era singura în stare să treacă dincolo de încăperea în care trăia cobra regală, incarnarea zeiței crestei; în corpul șarpelui, atât de des reprezentat pe pereții mormintelor regilor, avea loc regenerarea zilnică a soarelui. Tot el era cel care învingea timpul, pregătind învierea.

Odată ajunsă sus, pe creastă, Clara depuse colierul și buchetul de flori pe un mic altar, apoi îngână o incantație către lumina care tocmai renăștea, însuflețind pentru a nu știu câta oară toate formele de viață.

Încet, cobra femelă ieși din peșteră și, cu o iuțeală surprinzătoare, se ridică în poziție de atac. Asemenea ei, femeia înțeleaptă se legănă de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta, încet, fără încordare; nu încetă să privească fix ochii reptilei, în care strălucea o sclipire roșie, a cărei agresivitate scăzu încetul cu încetul.

Îmblânzită de vocea melodioasă a stăpânei preoteselor lui Hathor, cobra zeiței rămase nemișcată, de parcă s-ar fi transformat într-o statuie de granit și ascultă întrebările celei care izbutise s-o vrăjească.

☥

Cei mai mulți dintre săteni dormiseră prost, frământați de neliniște: le va fi, oare, livrată în cantitate suficientă apa potabilă de care aveau atâtea nevoie? Cu toate astea, ca în fiecare dimineață, femeile își îndepliniseră datoria de preotese ale lui Hathor, depunând ofrande pe altarele strămoșilor, de a căror protecție aveau nevoie mai mult ca niciodată.

— Autoritățile își bat joc de noi, afirmă Karo cel Posac, cioplitor în piatră, bine legat, cu brațe scurte și puternice, cu nasul borcănat și sprâncene groase. Nu ne vor trimite nici apă, nici pâine, nici legume!

— Ești prea pesimist, fu de părere Renup cel Jovial, sculptor burtos, cu un chip de spiriduș năzdrăvan; datorită lui Paneb, avem pește proaspăt.

— N-a fost decât un gest de furie, consideră Nakht cel Puternic, un alt cioplitor în piatră, cu alură atletică, ai cărui pași făceau să duduie pământul. Nimeni nu-i ceruse nimic și, apoi, asta nu ne va aduce decât neplăceri.

— Ia loc pe taburet și nu te mai mișca, îi porunci Renup, care, pe lângă meseria sa, mai făcea pe coaforul și pe bărbierul.

— Dar n-am părul prea lung! protestă Nakht.

— Astăzi e rândul tău. Dacă dai un exemplu prost, viața ne va deveni imposibilă.

Cel Puternic nu voia să-l supere pe Jovial, care-și ascuțise briciul din silex și dădea dovadă de o mare îndemânare. El nu te tăia niciodată; și loțiunea pe care o folosea după ras calma pielea iritată.

Desenatorul Gau cel Exact, un om voinic și cam leneș, cu un nas prea mare și urât la chip, se apropie de tovarășii săi din echipa din dreapta.

— Ce vești aveți? întrebă cu vocea-i răgușită.

— Niciuna, răspunse Karo; Userhat Leul s-a dus să se informeze la poarta principală.

Sculptorul-șef, cu un piept superb, ca al unei sălbăticiuni feroce, se apropia de micul grup, însoțit de Casa-Funie, cioplitor în piatră, un bărbat cu fața pătrată, înviorată de niște ochi mici și căprui.

— Nici urmă de măgar la orizont, declară acesta din urmă.

— Dacă nu te-ai privit și pe tine… îl ironiză Renup.

— Dacă n-aveai un brici în mână, era vai de beregata ta!

— Calmează-te, îi recomandă Userhat, acum începem să ne sfâșiem între noi?

Încă somnoros, desenatorul Pai Pâinică-Bună ieși din casă cu un pas nesigur, arătându-și obrajii bucălați și scoțându-și înainte burta-i rotundă.

— Nevastă-mea îmi cere apă pentru bucătărie.

— Va aștepta și ea, așa cum fac toți ceilalți! îi tăie vorba Casa, enervat.

— Să nu-mi spuneți că n-au sosit măgarii… Nici n-aș mai îndrăzni să mă întorc acasă!

— Dacă e nevoie, îi promise Didia cel Generos, un dulgher înalt, cu gesturi lente, te pot găzdui la mine.

Bijutierul Tuthy Savantul, slăbănog și fragil, aștepta liniștit; la fel și desenatorul Unesh Șacalul, mai tăcut ca de obicei.

Vrând să uite de necazuri, cioplitorul în piatră Fened-Nasul, foarte slăbit și supărat din pricina divorțului său, juca zaruri cu sculptorul Ipuy Iscoditorul, subțirel și nervos.

— N-aveți altceva de făcut decât să îndrugați acolo vrute și nevrute? întrebă pictorul Ched Salvatorul.

Nasul drept, buzele fine și mustăcioara foarte îngrijită îi dădeau un aer disprețuitor.

— Și tu ce propui? se revoltă Karo cel Posac.

— Avem destul de lucru la întreținerea uneltelor comandate din exterior... și apoi, fiecare zi în care nu ne perfecționăm tehnica este o zi pierdută.

— Dacă necesitățile noastre zilnice nu sunt asigurate, afirmă Pai, niciun meseriaș nu mai poate munci!

— Dar unde a dispărut Paneb? se îngrijoră Nakht.

— Iată-l! spuse Casa-Funie.

Colosul venea în fugă.

— Sosesc măgarii! anunță el. Sunt pe puțin o sută!

Artizanii echipelor din stânga și din dreapta se repeziră către poarta dinspre nord și ieșiră din sat.

Niciodată măgărușii nu li se păruseră atât de simpatici ca acum, când se petrecea o schimbare!

Karo cel Posac înșfacă un urcior.

— Mor de sete! mărturisi el.

Mâna maestrului de operă îl prinse pe sculptor de încheietură, împiedicându-l să bea.

— Ai uitat că apa asta ar putea fi otrăvită?

☥ Capitolul 9

— Trebuie să așteptăm să se întoarcă femeia înțeleaptă, ca să vedem dacă apa e bună, hotărî maestrul de operă.

— Dar unde a plecat? întrebă Nakht cel Puternic.

— S-a dus sus, pe creastă.

— Și dacă nu se întoarce? se îngrijoră Fened Nasul.

Maestrul de operă privi către muntele sacru.

— În dimineața asta, lumina e foarte pură; Clara cred că a știut să ia din liniștea de acolo și să ne transmită forțele care ne sunt necesare.

Auxiliarii luară poverile de pe măgari și le dădură să mănânce, iar ulcioarele fură adunate lângă poarta principală a satului.

Începu o așteptare tulburată de teamă. Unii își găsiseră ocupații mai mult sau mai puțin importante, alții fixau poteca pe care urma să apară femeia înțeleaptă, îndreptându-se către Locașul Adevărului.

Când, în soarele arzător al amiezii, oamenii simțiră cum li se usucă, dureros, gâtul, scribul Mormântului hotărî să distribuie rații de apă, după ce femeile și copiii le primiră pe ale lor. Oamenii își pierdeau speranța, iar cei mai puțin încrezători erau convinși că n-o vor mai vedea niciodată pe soția maestrului de operă. Precum femeia înțeleaptă dinaintea ei, dispăruse, poate, în munte, chemată de zeiță.

— Bea puțină apă, îl sfătui Paneb pe maestrul de operă.

— Se va reîntoarce, spuse Nefer, în șoaptă.

Colosul scrută dealul.

Degeaba.

— Hai, bea și du-te să te odihnești!

— Clara se reîntoarce.

Cu ochii săi de vultur, Paneb zări o siluetă care cobora pe poteca plină de pietre.

— Ai dreptate, Nefer… Ea este, chiar ea!

Vestea cea bună se răspândi imediat; mai mulți copii, printre care și fiul lui Paneb, primiră încuviințarea să alerge în întâmpinarea femeii înțelepte.

Clara era primită cu strigăte de bucurie; întoarcerea ei dovedea că stăpâna crestei îi acceptase cererea, continuând să protejeze satul.

— A fost adusă apa? întrebă Clara.

— Da, răspunse Nefer, dar n-a băut încă nimeni.

Femeia înțeleaptă luă capacul de pe un urcior și bău o gură de apă, înainte ca soțul ei să poată interveni.

— Clara, n-ar fi trebuit…

— N-avem de ce să ne temem.

Femeia înțeleaptă atinse fiecare urcior în parte.

— Puteți să împărțiți apa!

În câteva minute, satul reveni la normal. Locuitorii săi puteau să bea din nou, să se spele și să-și pregătească alimentele.

„Mehy a făcut o manevră bună gândi scribul Mormântului; reușind să restabilească această livrare vitală, ne-a făcut un serviciu imens. Atâta vreme cât ne va susține, vom putea supraviețui.”

☥

Prințul Amenmes se schimbase mult. El, iubitorul de cai și de plimbări fără sfârșit prin deșert, se blazase încetul cu încetul, mulțumindu-se acum cu plăcerile de tot felul ale existenței tebane. Banchete fastuoase la care se puteau bea vinuri rare, plimbări încântătoare pe Nil, desfătarea în momentele petrecute în piscina vilei luxoase puse la dispoziția sa de către generalul Mehy, legături trecătoare cu tinere fete frumoase și nu tocmai sfioase, ca să nu mai vorbim despre mica armată de coafeze, manichiuriste și masori, care făceau să dispară și cea mai mică durere… Ce și-ar putea dori mai mult?

Mehy se înclină în fața lui Amenmes:

— Doreați să mă vedeți, prințe?

— În sfârșit, m-am trezit la realitate, generale! De când sunt aici, nu fac decât să mă îngraș, pierzându-mi astfel energia… Acest vis, oricât ar fi el de fermecător, nu mai poate dura! Am hotărât să mă reîntorc la Pi-Ramses.

— Fără a avea informații precise, riscați foarte mult.

— Sethi este, totuși, tatăl meu!

— Sper să mă înșel, prințe, dar cred că lupta pentru putere rupe chiar și legăturile de sânge. Dacă vă reîntoarceți în capitală, oare ce soartă vă va aștepta? Aici, măcar sunteți în siguranță!

— O siguranță care mă sufocă! Sunt, oare, condamnat să devin un notabil al Tebei, care va muri, obez, în brațele unei femei ușoare?

— Viitorul dumneavoastră mi se pare mult mai promițător, îi spuse Mehy zâmbind, cu condiția să nu fiți prea nerăbdător!

— Nerăbdare! De câtă vreme trăiesc sub vraja acestei provincii? În timp ce eu gust din farmecele locului, tatăl meu se pregătește să devină Pharaon!

— Tot ce se poate, dar Sethi e conștient de faptul că nu va domni fără ajutor din Teba. Și mai știe că vremea pe care o

petreceți în cetatea zeului Amon v-a sporit popularitatea și că dispuneți de forțe armate, a căror reputație nu mai are nevoie de laude.

Amenmes era descumpănit.

— Ce concluzie trageți, generale?

— Că tatăl dumneavoastră va încerca, poate, să negocieze, pentru a vă asocia la tron; nu credeți că prima preocupare a sa este aceea de a evita un război civil?

Argumentele lui Mehy îl făcură să ezite, fără însă a-l convinge.

— Tatăl meu nu are un caracter conciliant... Mă va soma să-i dau ascultare!

— Atunci, ultimul cuvânt vă aparține.

☥

La căderea nopții, Fened Nasul, echipat cu un baston lung și noduros, îi conduse pe artizanii echipei din dreapta până la localul care le era rezervat, la marginea necropolei, la poalele colinei din nord.

Gau cel Exact îi ceru fiecărui artizan să-și spună numele înainte de a trece de poarta prin care se intra într-o curte mică, neacoperită, unde fusese instalat un bazin de purificare, de formă dreptunghiulară. Pai Pâinică-Bună luă apă cu un căuș și o turnă pe mâinile întinse ale colegilor săi, înainte ca aceștia să pătrundă în sala de întruniri, al cărei plafon, susținut de două coloane, era vopsit în ocru-galben.

Se așezară în stranele de piatră dispuse de-a lungul pereților, după ce maestrul de operă luă loc în partea de răsărit, pe jilțul din lemn care fusese ocupat de predecesorii săi. În spatele lui, despărțit de sală prin niște pereți joși, se afla un sanctuar compus dintr-un naos în care era expusă statueta zeiței Maat și din două mici încăperi laterale, unde erau păstrate obiecte de ritual.

Aici, în acest spațiu sacru, accesibil doar maestrului de operă, văzuse Paneb lumina pietrei secrete a confreriei, o lumină atât de puternică, încât trecuse prin ușile din lemn ale naosului.

Dar, în această seară, sala de întruniri nu era luminată decât de lămpi.

Mai exista în încăpere un artizan care era dezamăgit de absența pietrei: cel care-și trăda frații și căuta ascunzătoarea acestei comori, pentru a obține frumoasa avere strânsă de complicii săi, în exterior. Desigur, locașul era deschis doar

pentru întruniri, iar Nefer nu făcuse imprudența să lase aici piatra de lumină.

— Să aducem omagiul nostru strămoșilor, spuse el; să ne lumineze calea în continuare și să ne călăuzească pe drumul cinstei. Fie ca strana de piatră cea mai apropiată de mine să fie ocupată de puterea creatoare a celui dinaintea mea, înviat în lumea stelelor, dar care ne veghează.

Jilțul defunctului va rămâne gol pe veci, căci fiecare șef de echipă din Locașul Adevărului era de neînlocuit.

— Încă nu știm cine – Sethi ori fiul său, Amenmes – va conduce în curând cele Două Ținuturi, preciză Nefer, și ce soartă îi va rezerva noul faraon confreriei noastre. Iată de ce, fără a aștepta răspuns la aceste întrebări, doream să vă cer părerea, înainte de a lua câteva hotărâri.

— După părerea mea, declară Renup cel Jovial, unii își fac griji degeaba; un faraon nu și-ar putea dobândi eternitatea fără ajutorul celor din Locașul Adevărului. De îndată ce noul rege va fi încoronat, ne va cere să ne punem pe treabă.

— Nici șarpele, nici omul rău nu pot fi lipsiți de venin, obiectă Gau cel Exact; dacă noul rege ne este ostil, ne putem aștepta la ce e mai rău.

— Asta e sigur! fu de acord Nakht cel Puternic; și cred că fierarul nu fabrică armele doar așa, de plăcere. Eu lupt până la ultima picătură pentru a apăra libertatea noastră!

— Noi suntem artizani, nu soldați, aminti Ipuy Iscoditorul; dacă armata hotărăște să evacueze satul, acesta nu va putea rezista.

— Dacă ne-am supune, am fi niște lași și nu ne vom ierta asta niciodată! se mânie Paneb. La ce bun să mai trăiești, dacă renunți la tot ce ți-e drag și te comporți ca o oaie?

— Nu-ți insulta fratele! protestă Casa-Funie.

— Ajunge, interveni maestrul de operă; ați uitat că a ști să vorbești este mai greu decât orice altă muncă și că nu trebuie să vă exprimați decât dacă ați găsit vreo soluție pentru o rezolvare bună?

Paneb nu își putu opri întrebarea care-i ardea buzele:

— Va trebui să schimbăm locul pietrei de lumină, ascunzând-o în afara satului, pentru a n-o lăsa să cadă în mâinile unor eventuali agresori?

— Te temi, oare, de o invazie? se îngrijoră Didia cel Generos.

— Va fi o luptă crâncenă pentru putere… Iar noi riscăm să fim printre primele victime, interveni Tuthy Savantul.

— Trebuie să ne luăm toate măsurile pentru a ne salva cea mai prețioasă dintre comori, își dădu cu părerea Pai Pâinică-Bună.

— Unde am putea-o păstra mai bine decât aici, în interior? întrebă Ched Salvatorul. Dacă am fi văzuți ieșind din sat cu această prețioasă povară, nu credeți că vom fi pândiți și urmăriți? Aici și numai aici va trebui să ascundem piatra, astfel încât niciun hoț să n-o poată descoperi.

Deși se iscară certuri între artizani, soluția propusă de pictor sfârși prin a fi aprobată de toată lumea.

— „O vorbă înțeleaptă e mai ascunsă decât o piatră prețioasă”, spuse maestrul de operă, citând o maximă a înțeleptului Ptah-hotep; o găsești totuși printre servitoarele care muncesc la moară. Să nu ne uităm îndatoririle de fiecare zi, să ne respectăm modul nostru de viață și astfel ne vom putea apăra comorile.

☥ Capitolul 10

Kenhir visa ceva minunat. Deșertul dispăruse, copacii erau în floare, casele albe ale satului străluceau în razele blânde ale soarelui, iar bătrânul scrib n-avea niciun incident de trecut în *Jurnalul Mormântului*.

— Treziți-vă, sunteți căutat!

Din nou vocea asta autoritară și aspră… Nu era, oare, cea a slujnicei sale, Niut cea Neobosită? Visul pieri și Kenhir deschise ochii.

— Iar ai venit?… Cât e ceasul?

— E vremea să vă sculați și să mergeți imediat la poarta cea mare, unde sunteți așteptat.

— Nu mai sunt la vârsta la care să mă grăbesc.

— Eu vă spun doar ce mi s-a cerut să vă comunic; acum, am plecat, am treabă de făcut.

Amintindu-și de felul în care Niut mătura, ridicând praful peste tot, Kenhir preferă să se scoale. Și, deodată, pricepu ce se

întâmplă: dacă era nevoie de el la poarta cea mare înseamnă că intervenise o nouă catastrofă!

Cu picioarele anchilozate și cu dureri la încheieturi, scribul Mormântului porni încetișor pe ulița principală și, la ieșirea din sat, se ciocni de olarul Beken, șeful auxiliarilor. Deși renumit pentru viclenia sa, acum bărbosul părea disperat.

— N-a fost adusă apa? întrebă Kenhir.

— Ba da, ba da... Dar noi așteptam și legume și nu ne-au adus deloc! După spusele stăpânilor măgarilor, armata i-a rechiziționat pe toți grădinarii de pe malul stâng, chiar și pe cei care muncesc pentru Locașul Adevărului. Se zvonește că prințul Amenmes e hotărât să lupte împotriva tatălui său.

Kenhir se îndreptă către al cincilea fort, unde șeful Sobek dădea ordine unui grup de vreo zece paznici, cu o voce aspră și nervoasă.

— La posturi, imediat! le porunci nubianul.

Sobek avea ochii roșii de nesomn.

— Zvonul unui război civil e oarecum întemeiat? îl întrebă Kenhir.

— Nu știu nimic, dar rechiziționarea grădinarilor nu este un semn bun. Pare a anunța o mobilizare generală.

— Asta înseamnă că, în curând, tu și ai tăi veți fi solicitați...

— Eu nu primesc ordine decât de la scribul Mormântului și de la maestrul de operă al Locașului Adevărului.

— Asta îți va atrage mari necazuri.

— Orice se va întâmpla, eu îmi voi face datoria.

— Și dacă Amenmes se proclamă Pharaon și hotărăște să ia în stăpânire satul, nu vei fi obligat să cedezi?

— Am chibzuit îndelung, mărturisi Sobek, și am adoptat un principiu: să rămân credincios cuvântului dat. Eu sunt plătit pentru a apăra acest sat de dușmani, oricare ar fi ei; îmi voi onora, așadar, contractul. Și vă promit că toți oamenii mei îmi vor da ascultare.

După cum era vrerea zeiței de pe creastă, locuitorii Locașului Adevărului își părăsiseră îndatoririle obișnuite, pentru a se dedica, o zi întreagă, celor sacre. Nu făceau apel la un ritualist din afara satului, căci, după statutul confreriei, artizanii erau ei înșiși preoți aflați sub autoritatea maestrului de operă, iar femeile, preotese ale lui Hathor, având-o ca superioară pe femeia înțeleaptă.

Erau cu toții purificați, unși cu mir, îmbrăcați cu haine de in de o calitate ireproșabilă și încălțați cu sandale albe. Se îndreptau, în procesiune, către templul lui Maat și al lui Hathor, cu brațele încărcate de ofrande: pâini de diferite forme, urcioare cu lapte, bere și vin, oglinzi, borcane cu unguente, sculpturi din lemn reprezentând pulpe de taur, antilope și rațe. Toate acestea erau minuni ale creației și alimente dătătoare de energie, urmând să fie prezentate Zeului Atotputernic născut din el însuși, capabil să se manifeste în milioane de forme, fără a pierde nimic din caracterul său unitar, el, care recrea în fiecare clipă cerul, pământul, apa, munții, dând viață oamenilor.

După ce jertfele au fost depuse pe altare, femeia înțeleaptă și maestrul de operă ridicară, în numele cuplului regal care guverna Egiptul încă de la prima dinastie, o figurină a zeiței Maat către Maat însăși, pentru ca darul să fie total, pentru ca fiecare om să se alăture semenului său și pentru ca unitatea să se realizeze fără a fi înlăturată diversitatea; căci Maat, numai ea, simboliza totalitatea ofrandelor.

— Atâta vreme cât cerul se va rezema pe cele patru puncte de sprijin, iar pământul va rămâne stabil, proclamă maestrul de operă, atâta timp cât soarele va străluci, iar luna va lumina cât e noaptea de lungă, atâta timp cât Orion va fi manifestarea lui Osiris și Sothis – suverana stelelor – atâta timp cât ploaia va sosi la vreme și pământul va rodi, atâta timp cât vântul din nord va bate la momentul oportun și flacăra va purifica ceea ce trebuie purificat, atâta timp cât stelele vor rămâne stele, acest templu va fi liniștit precum cerul.

— Fie ca acest locaș divin s-o primească pe doamna aurului, a argintului și a pietrelor prețioase, imploră femeia înțeleaptă, fie ca ea să vegheze asupra bucuriei și a unității noastre în fața dușmanului.

☥

Pe tot parcursul ceremonialului, trădătorul nu se gândise decât la piatra de lumină, presupunând, ca și altădată, că aceasta este ascunsă de către maestrul de operă, fie în templul principal al satului, fie în locașul de întruniri al confreriei. Își făcuse planuri, pe îndelete, pentru a pătrunde în ascunzătoare, fără a fi descurajat de eșecul comandoului libian.

Dar, oare, nu se înșela? Nefer și femeia înțeleaptă știau că un înghițitor de umbră dădea târcoale căutându-și prada și, cu

siguranță, îi întinseseră niște capcane. Și cea mai iscusită nu era, oare, aceea de a-l face pe hoț să creadă că piatra de lumină nu va putea fi în siguranță decât într-unul dintre locurile sacre ale satului'?

Fără îndoială, soluția cea mai abilă ar fi fost aceea de a alege o ascunzătoare în aparență expusă, una care să se afle la vedere, dar pe care nimeni să n-o bage în seamă. Și Nefer cel Tăcut nu se înșelase, oare, pe el însuși, evocând cuvântul perfect, mai ascuns decât o piatră prețioasă, dar care se afla la îndemâna servitoarelor de la pietrele de moară?

Rotița pietrei de moară, aceea care ajuta la măcinarea boabelor de cereale necesare fabricării pâinii și berii, nu era o piatră obișnuită. Era făcută din dolerit, o piatră de culoare brun-verzuie și de o duritate excepțională. Tot ea înlocuia inima călătorului în drum spre Lumea Cealaltă; căpătând, astfel, o inimă ce nu putea fi distrusă, el putea înfrunta atât tribunalul de dincolo, cât și pericolele de acolo.

Puteai găsi o astfel de piatră la auxiliari și mai multe în sat… și dacă una dintre ele era folosită pentru a masca piatra de lumină, un dolerit însuflețit în mod magic prin ritualuri și înzestrat cu o energie cu totul ieșită din comun?

După ce greșise de atâtea ori, trădătorul avea, desigur, să afle drumul cel bun către comoară.

☥

— De cine credeți voi că vă bateți joc? se revoltă Uabet cea Pură. Credeți că vom îngădui ca hainele să ne fie pe jumătate spălate, iar lenjeria plină de pete?

Spălătorii de rufe își plecară capul, rușinați. Unul dintre ei încercă totuși să protesteze în fața acestei femeiuști mânioase:

— Noi facem ce putem… Avem o muncă grea, care ne epuizează, și mai suntem și prost plătiți!

— La ce rezultate aveți, sunteți prea bine plătiți!

Această sarcină ingrată, de a cărei supraveghere răspundea Uabet, soția lui Paneb, le revenea doar bărbaților. Igiena fiind prima condiție a sănătății, femeia nu accepta să se facă vreun lucru la voia întâmplării.

— N-aveți dreptul să ne tratați astfel… Am putea înceta munca!

— Dacă asta doriți, sunteți liberi s-o faceți: veți fi concediați cu toții și înlocuiți chiar de mâine. Nu-mi va fi deloc greu să angajez niște spălători mai buni decât voi.

Femeia dădu să se întoarcă în sat.

— Stați un pic, suntem de acord să ne îmbunătățim metodele!

— Ziua de azi va fi fără plată. Și nu începeți din nou să vă comportați atât de jalnic, pentru că indulgența mea are o limită.

Cu capul și mai plecat acum, spălătorii porniră spre canal, hotărâți să-și corecteze greșelile și să recupereze timpul pierdut, căci Uabet cea Pură nu glumea. Era mai bine să fii în grațiile ei, dacă voiai să-ți păstrezi un post greu, dar invidiat.

Oricare ar fi fost zvonurile, Locașul Adevărului continua să existe, având aceleași pretenții.

☥

— Ceremonia m-a impresionat profund, îi mărturisi Paneb cel Zelos maestrului de operă, tatăl său adoptiv. Nu înțelesesem până acum importanța vitală a ofrandei. Mi s-a părut, deodată, că templul renăștea, că hieroglifele prindeau viață și că pietrele deveneau de aur.

— Ești un excelent observator.

— Nu eram doar eu implicat în acest ritual… Eram adunați cu toții, aveam o singură inimă și nu ne mai gândeam la noi înșine, ci la această armonie tainică a căror slujitori suntem.

Nefer cel Tăcut îl lăsă pe Paneb să-și manifeste entuziasmul, deși acesta uita de existența trădătorului; avea să-i facă o propunere mai importantă.

— Ai muncit mult, ți-au fost încredințate multe secrete ale acestei meserii și ai fost autorizat să pictezi într-un mormânt regal… A sosit vremea să-ți desăvârșești capodopera, dacă dorești acest lucru, desigur!

Paneb se entuziasmă.

— Ai putea presupune contrariul? Spune-mi ce am de făcut!

— Nu e chiar atât de simplu… Va trebui să chibzuiești mult asupra temei alese și să nu faci nicio greșeală în execuția ei.

— Am deja în minte sute de idei!

— Nouăzeci și nouă în plus față de aceea care trebuie aleasă; și nu uita esențialul!

— Nu mă face să aștept atâta!

— Esențială este materia primă. Atâta vreme cât n-o vei identifica, atât spiritul, cât și mâna ta vor rămâne departe de capodopera pe care o ai de realizat.

— Pentru a o descoperi, trebuie să ies din sat?

— Ești liber s-o faci, Paneb!

— Nu mă vei îndruma, câtuși de puțin?

— A trecut atâta vreme de când am susținut și eu aceeași probă… A început să mă lase memoria.

Dacă Nefer n-ar fi fost maestrul de operă, Paneb l-ar fi scuturat cu mare plăcere pentru a-l face să vorbească.

☥

— Spălătorii au încercat să ne păcălească, îi spuse Uabet soțului ei, care tocmai se întinsese pe pat, dar am pus eu lucrurile la punct.

Paneb nu îi răspunse.

— Ești cumva bolnav?

— Ai auzit vorbindu-se despre materia primă, Uabet?

Tânăra zâmbi.

— Ah… Maestrul de operă ți-a cerut să-ți pregătești capodopera.

Paneb se ridică brusc și o apucă de umeri.

— Atunci, știi!

— Eu nu sunt decât o simplă preoteasă a zeiței Hathor, dar sper că vei reuși.

☥ Capitolul 11

Femeia înțeleaptă verificase calitatea apei, iar Fened Nasul, pe cea a peștilor, în timp ce Kenhir constata atât absența legumelor, cât și pe cea a șefului auxiliarilor.

— Unde a dispărut Beken? îl întrebă el pe fierar.

— Nu l-a văzut nimeni azi-dimineață… Cred că și-a permis să doarmă mai mult.

— Flăcăul ăsta o să aibă de a face cu mine! Doar n-o să-i țin eu locul, Imuni!

Scribul-asistent veni în grabă.

— Pregătește o tăbliță nouă! Îți voi dicta un raport asupra comportării lui Beken, pe care îl concediez în clipa asta!

Imuni tocmai își pregătise penelul, când fierarul zări pe drum un nor de praf:

— Se apropie cineva, cu niște măgari. Din moment ce Sobek l-a lăsat să treacă înseamnă că nu e niciun pericol.

Scribii și auxiliarii îl recunoscură pe olarul Beken, în fruntea unui șir de măgari împovărați cu coșuri grele.

— De unde vii? îl întrebă Kenhir, mirat.

— Locașul Adevărului m-a apreciat întotdeauna, iar eu n-am chef să-mi schimb meseria. Și atunci, am vorbit cu proprietarii unor mici grădini să facem în așa fel încât să nu vă lipsească nimic, până când situația va reveni la normal.

În coșuri se aflau salate, ceapă, praz, linte, anason, usturoi, varză, pătrunjel și chimen.

— La urma urmelor, bombăni scribul Mormântului, tu ești șeful auxiliarilor și ți-ai făcut datoria. Și apoi, ai noroc – accept să uit de lipsa ta de disciplină și îți anulez scrisoarea de concediere.

☥

Turcoaza cea roșcată era cea mai senzuală dintre femeile din sat. Totuși, făcuse jurământ de celibat și nici măcar Paneb, amantul său înflăcărat, nu reușise s-o convingă să-l ia de bărbat. Femeie liberă și preoteasă a lui Hathor, își alesese modul de viață și era stăpână pe propriul destin.

Când făcea dragoste cu Zelosul, plăcerea era unică, dar acesta nu-și petrecea nopțile decât acasă, lângă soția sa, Uabet cea Pură, care devenise prietena Turcoazei. Între ea și colos nu era decât pasiune, alături de care nu încăpeau rutina sau evenimentele de peste zi. Și când Paneb intră în casa pe care o zugrăvise el însuși, Turcoaza se simți cuprinsă de un fior greu de stăpânit.

— Ți-am adus un dar.

Paneb îi oferi iubitei sale o centură din scoici, renumite pentru puterea lor afrodiziacă.

Turcoaza îi zâmbi.

— Crezi că vom avea nevoie de asta?

— Mi-ar plăcea ca această curea să-ți fie singurul veșmânt.

La cei treizeci și cinci de ani ai săi, Turcoaza era splendidă. Știa prea bine că multe priviri zăboveau pe formele trupului său, dar cine ar fi îndrăznit să-l concureze pe Paneb?

Fără a înceta să-și privească iubitul, își scoase încet rochia, apoi, cu o eleganță de neasemuit, își puse centura de scoici în jurul șoldurilor.

Goală, făcu, încet, o piruetă.

— Ți-am spus întotdeauna că timpul nu va reuși niciodată să-ți răpească frumusețea, ba, mai mult, vraja ta mă învăluie mereu… După cum văd, nu m-am înșelat!

Mâna dreaptă a Turcoazei se sprijini pe o liră, în timp ce-și ridica piciorul stâng cu grația unei dansatoare, pentru a-l așeza pe umărul lui Paneb.

— Când vei sfârși cu vorbăria?

Copleșiți, stăteau în tăcere unul lângă celălalt.

— Se apropie ora cinei… Soția și fiul tău te așteaptă.

— Aș vrea să mai rămân.

— Nici vorbă! Dacă nu ți-ai mai îndeplini datoria de soț și de tată, ți-aș închide ușa-n nas.

Paneb știa că Turcoaza nu glumește.

— În ierarhia preoteselor lui Hathor, tu ocupi un rang superior celui al lui Uabet cea Pură.

— Și ce-ți pasă?

— Ea pretinde că nu știe ce este materia primă.

— Așadar, ți s-a cerut să faci o capodoperă…

Paneb se sprijinea pe un cot, admirându-și iubita.

— Și tu știi, nu-i așa?

— Încercarea prin care vei trece nu este deloc ușoară; prea puțini artizani au reușit s-o depășească. N-ai vrea, mai degrabă, să renunți, decât să ai parte de un eșec greu de suportat?

Colosul o strânse în brațe pe Turcoază.

— Hai, spune-mi ce-i cu materia primă!

— Calea preoteselor lui Hathor nu este și cea a artizanilor.

— Văd că refuzi să-mi răspunzi!

— Cum ți-aș putea spune ceva ce nu știu nici eu?

☥

În locașul întrunirilor, atmosfera era încordată. După invocarea strămoșilor, maestrul de operă prezentă situația:

— Probabil că mai avem provizii pentru câteva zile și, sper, până la încoronarea noului faraon, oricare ar fi el. Ca stăpân suprem al confreriei, regele va hotărî care ne este soarta.

— Adică va trebui s-o acceptăm, chiar dacă nu ne convine? se revoltă Karo cel Posac.

— Bineînțeles… O știai doar! interveni sec Casa-Funie.

— Și dacă vor fi doi faraoni? întrebă Tuthy Savantul. De care din ei va trebui să ascultăm?

— Știi bine că noi suntem precum echipajul unei corăbii pe care o cârmuiește Maat, îi aminti Gau cel Exact; dacă în afara satului domnește anarhia, maestrul de operă se va îngriji să mențină armonia în Locașul Adevărului.

— Dacă va mai avea timp, preciză Unesh Șacalul.

— Deocamdată, să ne gândim la prezent, le ceru Nefer. Dacă urmează o lungă perioadă de nesiguranță, ne-ar putea lipsi unele obiecte domestice. Să fim, așadar, înțelepți, și să ni le fabricăm noi înșine, pentru a putea trăi în autarhie atâta timp cât va fi necesar.

— Să folosim cătină, propuse Didia cel Generos; alungă forțele răului și să nu uităm că Horus l-a izgonit pe dușman cu un baston de cătină.

— Mi-ar trebui niște oameni care să taie o cantitate suficientă din acest lemn.

— De ce n-ar face-o auxiliarii? se miră Userhat Leul.

— Pentru că unii dintre ei, cum ar fi, de pildă, grădinarii, au fost rechiziționați; tăietorii de lemne care muncesc în folosul satului vor avea, în curând, aceeași soartă; și, pe urmă, ar lucra prea încet.

— Mă duc eu, declară Paneb.

— Ca dulgher, spuse Didia, am datoria să-l urmez!

— Sper că trei nu vor fi prea mulți, adăugă Renup cel Jovial.

— Ca să fiu sincer, îi spuse șeful Sobek maestrului de operă, însoțit de cei trei voluntari, nu sunt deloc de acord cu această inițiativă. Insist ca niciun artizan să nu iasă din sat până la noi ordine, căci e vorba de securitatea voastră, a tuturor.

— Îți înțeleg punctul de vedere, aprobă Nefer, dar socot că această acțiune e de primă importanță.

— Ar putea fi periculos.

— Dar dacă ne-ai da arme… sugeră Paneb.

— Ar fi și mai periculos, aprecie nubianul.

— Am impresia că nu ai încredere în noi.

— Dacă sunteți înarmați și dacă întâlniți o patrulă inamică, nici nu știți ce s-ar putea întâmpla.

— Atunci dă-ne câțiva paznici să ne escorteze! propuse Renup.

— Așa veți atrage atenția asupra voastră, continuă Sobek. Dacă insistați, ar fi mai bine să se creadă că nu sunteți decât niște țărani ca oricare alții.

— Haide, hotărî Paneb, nerăbdător; am vorbit destul. Și dacă va trebui să ne apărăm, securile noastre de tăietori de lemne vor fi de ajuns.

— Să fiți foarte prudenți, le recomandă nubianul.

Dacă ar fi mers repede, ar fi ajuns în trei sferturi de oră la o pădure de cătină, bine cunoscută de Didia. Rădăcinile acestor copaci cu scoarța brun-roșiatică se întindeau, căutând apa, până la o adâncime de treizeci de metri și pe vreo cincizeci de metri jur împrejur, dând o umbră plăcută și jucând rolul de paravan împotriva furiei vântului, la marginea lanurilor, copacii de cătină creșteau repede, împletindu-și ramurile între ei.

Paneb alese primul copac.

— Ai ochi bun, aprecie Didia; ăsta începea să împiedice creșterea celorlalți.

Colosul se puse pe treabă cu multă râvnă, tovarășii săi neputându-i susține ritmul. Renup cel Jovial simți în curând nevoia să bea apă; duse la gură urciorul cu apă rece pe care nu uitase să-l ia cu el, apoi ceru o pauză, pe care Paneb i-o refuză:

— Să nu zăbovim prea mult, Renup; să adunăm cât mai repede cantitatea de lemn necesară și să ne reîntoarcem în sat.

Alegerea celui de-al doilea copac era mai grea, dar Paneb, spre uimirea dulgherului, o făcu fără greșeală. Renup deveni mai sârguincios și, astfel, coșurile se umplură repede.

— Acum avem destul lemn pentru polonicele și lingurile de care au nevoie gospodinele, își spuse părerea Didia. Orice sarcină am avea de îndeplinit, importantă e materia primă.

Paneb privi bucățile de cătină cu alți ochi.

Întreprinsă la ordinul maestrului de operă, această expediție în exterior avea drept scop descoperirea modestului material de o valoare inestimabilă.

Nu mai avea rost să-i pună întrebări dulgherului, din moment ce acesta îl făcuse să înțeleagă adevărul; dar cum ar putea un pictor să folosească acest lemn ca materie primă?

— Avem și musafiri, îi preveni Renup cel Jovial.

Pe drumeagul ce ducea la pădurea de cătină, se iviseră vreo zece soldați, comandați de un ofițer cu chip fioros.

☥ Capitolul 12

— Ce-i cu voi pe-aici? îi întrebă ofițerul.

Renup cel Jovial îi răspunse cu un zâmbet larg:

— Tăiem niște lemne… Doar crăci uscate care împiedică dezvoltarea acestor copaci tineri.

— Dar taxa ați plătit-o?

— Nici nu știam că există o taxă… Lemnul ăsta nu aparține tuturor?

— Te înșeli, țărane! Eu sunt cel care a introdus taxa, pentru a proteja populația împotriva hoților. În aceste vremuri tulburi pe care le trăim, patrulele mele sunt necesare, dar nu gratuite.

Paneb îl dădu la o parte pe Renup.

— Administratorul malului stâng este la curent cu inițiativele tale?

Ofițerul deveni agresiv:

— Vrei să-mi dai de înțeles că-l cunoști? N-are el treabă cu prăpădiți ca tine!

— Ia seama, totuși… Din moment ce am onoarea să-i fiu prieten, i-aș putea aduce la cunoștință că niște soldați îi storc de bani pe bieții oameni.

Ofițerul își trase pumnalul din teacă.

— Să nu ne enervăm! îi sfătui Renup. Doar n-o să ne ucidem pentru câteva lemne uscate! Cât este taxa?

— Prea mare pentru tine, țărane! Va trebui să mi-o plătești în zile de muncă.

— Vă atrag atenția, spuse Paneb cu calm, că nu sunteți nici prea numeroși, nici prea viteji. În locul vostru, mi-aș vedea de drum.

Ofițerul rânji.

— Când nu ești înarmat, nu ridici tonul, păduchiosule!

— Ar trebui să ascultați sfatul prietenului meu, interveni Didia, bine dispus; dacă se înfurie, nu mai ieșiți întregi din pădurea asta de cătină.

Soldatul era impresionat de robustețea colosului, dar nu-l credea capabil să-i doboare oamenii la pământ.

— Te pomenești că e protejat de zei!

O pisică uriașă cu pete negre, albe și roșcate sări de pe o cracă, nimerind între Paneb și ofițer. Cu părul de pe spate zbârlit, mieună arătându-și colții, privind cu furie către ofițer.

— Animal spurcat, o să-ți tai beregata!

Un soldat interveni:

— Să nu faci asta, șefule! Asta nu e o pisică obișnuită… Trebuie să fie aceea care, înarmându-se cu un cuțit, retează capul șarpelui din întuneric și al aliaților acestuia.

— Da, ea e, încuviință un alt soldat, nu poate fi decât acea felină înspăimântătoare în care se incarnează soarele! Și-l apără pe acest colos… Șefule, mai bine hai s-o ștergem, ni s-ar putea întâmpla o nenorocire!

Fără să mai aștepte ordinele, soldații o luară la sănătoasa.

☥

Prințul Amenmes hotărâse să decreteze mobilizarea generală, apoi să renunțe la ea, pentru a o decreta, apoi, din nou.

Atâta nehotărâre îl făcea pe Mehy să turbeze, dar generalul nu lăsa să se vadă acest lucru, ba, mai mult, îl încuraja pe prinț să ia o hotărâre ale cărei consecințe ar fi putut fi dramatice.

În timp ce Amenmes încerca să găsească cea mai bună soluție, Mehy îi scria lui Sethi că depunea toate eforturile pentru a potoli zelul de luptător al fiului, apărând astfel pacea civilă.

Unul dintre secretarii lui îl întrerupse pentru a-i prezenta un raport asupra producției agricole din provincia tebană.

— Producția e de-a dreptul excelentă, îl anunță funcționarul, dar trebuie să vă dau o veste tristă: primarul Tebei a decedat.

— Îl vom regreta, se lamentă Mehy, încântat de dispariția acestei canalii bătrâne, care știa prea multe despre el, dar care avusese prudența să nu se opună niciodată ascensiunii lui.

„Iată, în sfârșit, o moarte în care scumpa mea soție nu are niciun amestec”, gândi generalul, consultând pe dată o listă de demnitari, dintre care îl alese pe cel mai prost și mai supus pentru postul de primar. Nepricepându-se câtuși de puțin la gestiune, noul primar se va lăsa pe mâna lui Mehy, care, astfel, va continua să conducă, din umbră, orașul și regiunea.

Lăsând în urmă un parfum excitant de crin, Serketa se îndrepta, legănându-și șoldurile, către biroul soțului ei.

— Cum ți se pare noua mea rochie verde, cu franjuri argintii?

— Superbă!

— Îmi era dor de tine…

Alintându-se, i se așeză pe genunchi.

— Prințișorul s-a hotărât, în sfârșit, să pornească ostilitățile?

— Încă nu, dulceața mea! Și nu primesc decât instrucțiuni banale, ca și când nimeni n-ar deține, cu adevărat, puterea în capitală. Ai putea crede că Sethi nu îndrăznește să urce pe tron!

— Perioada de doliu ia sfârșit mâine… Vom avea, desigur, noutăți; te știu gata să faci față oricărei situații.

☥

— Ce mai e și animalul ăsta? se miră șeful Sobek, văzând felina enormă cocoțată pe umărul lui Paneb, care revenise în sat împreună cu tovarășii săi, purtând mari poveri de lemn de cătină.

— După afirmațiile cunoscătorilor, asta e pisica soarelui.

— Asta, pisică? Aș fi crezut, mai degrabă, că este un râs!

— Din moment ce mă protejează, o voi adopta.

Nubianul se apropie prea mult de colos, așa că sălbăticiunea mârâi și încercă să-l zgârie, întinzând spre el, furioasă, una din labe.

— Fermecător caracter! Ce nume va avea?

— Ei bine, de ce nu Fermecătoarea?

Sobek ridică din umeri.

— Ați avut necazuri?

— Cu ajutorul Fermecătoarei, niciunul.

Paneb, Didia și Renup se prezentară la scribul Mormântului, care, după ce cântări sacii pe cântarul cu care doar el avea dreptul să umble, notă cantitatea de lemn, apoi îi încredință lui Didia sarcina de a prelucra încărcătura, alături de alți doi artizani din echipa din dreapta, aleși chiar de el.

— Rămân alături de cei doi tovarăși de drum, hotărî Didia, și, chiar acum, ne ducem la atelier să începem lucrul. Trebușoara asta ne va dezmorți puțin degetele.

La ieșirea din biroul lui Kenhir, Paneb nu mai putu să înainteze.

Cu coada ridicată și țeapănă, încordat pe cele patru labe și gata să sară, cu privirea și colții amenințători, Negruțu’ privea pisica, hotărât să n-o lase să pătrundă în sat. Fiind cel mai important mascul, domnea peste întreaga faună domestică, neacceptând pe orișicine.

Fiind bun prieten cu Paneb, câinele nu se repezise asupra intrusului, dar era nevoie, fără zăbavă, de o negociere.

— Ascultă, Negruțule, această felină m-a apărat împotriva unor soldați tâmpiți. Ne-a salvat viața și ne-a scutit de mari necazuri. Știu, este o pisică, cred că va rămâne în libertate, dar nu-i voi permite să-ți violeze teritoriul și nu-ți va știrbi autoritatea.

Câinele ciulise urechile și, după licărul din ochi, se vedea că pricepuse mesajul.

— Cât despre tine, Fermecătoareo, nu face pe mândra și fă în așa fel încât să fii acceptată. În acest sat, oamenii se respectă unii pe alții și se are în vedere ierarhia; în lumea ta, stăpân este Negruțu'.

Paneb lăsă pisica jos; era grea, cântărind nu mai puțin de douăsprezece kilograme.

Câinele mârâi, Fermecătoarea mieună scoțându-și ghearele, arcuită ca un arici. Negruțu' nu era obișnuit cu asemenea monștri, dar hotărâse să nu dea înapoi.

— Să n-aud că vă bateți! porunci colosul. Cel care e nou-venit trebuie să se comporte ca un oaspete de seamă.

Paneb privi în ochii felinei, care înțelese pretențiile omului alături de care hotărâse să trăiască.

Acceptă să-și retragă ghearele și luă poziția sfinxului, la fel ca Negruțu'; apoi, acesta din urmă se ridică și începu să-i dea târcoale pisicii, adulmecând.

Când Fermecătoarea se ridică la rândul său pentru a se freca de piciorul lui Paneb, câinele se mulțumi să-i urmeze, cu prudență, dar fără dușmănie.

Acum, satul avea încă un locuitor.

☥

În sfârșit, o dimineață liniștită... Kenhir își isprăvi visul, fără a mai fi deranjat de servitoare. Coborî încet din pat, se spălă și își luă micul dejun, recitind poeme din vremuri apuse.

Deodată, această bine venită liniște fu întreruptă.

— Trebuie să vă fac curățenie în birou, declară Niut cea Neobosită, cu acea obrăznicie care-l scotea din minți pe scribul Mormântului.

— Nici nu vreau să aud, mormăi el.

— Trebuie să respect programul pe care mi l-am propus, îi aminti servitoarea, și nu sunt de acord să las nici măcar o singură cameră plină de praf.

— Știi cine e stăpân aici?

— Adevărul, răspunse Niut. Și adevărul unei locuințe este curățenia ei.

Neputincios în fața acestui argument, Kenhir se mulțumi să pună pe o etajeră, unele peste altele, câteva suluri de papirus care ar putea scăpa din calea uraganului și să păstreze cu el *Jurnalul Mormântului*.

Și o văzu pe Niut cea Neobosită pătrunzând în „spațiul” său, cu un întreg arsenal de mături, perii și cârpe.

— Veniți repede, se auzi vocea puternică a lui Userhat Leul, curierul vrea să vă vadă!

Kenhir ieși în grabă și se îndreptă către poarta principală, urmat de o mulțime de artizani.

— L-ai anunțat pe maestrul de operă? îl întrebă el pe sculptorul-șef.

— A luat-o înainte.

În prezența lui Nefer cel Tăcut, curierul Uputy îi înmână scribului Mormântului un decret regal, sosit din capitală.

Mâinile lui Uputy tremurau.

— Sper că acest text nu conține nimic îngrijorător, îi mărturisi el lui Kenhir.

— Să ne strângem cu toții în fața templului lui Maat și Hathor, hotărî maestrul de operă.

Când se făcu liniște perfectă, Nefer îi ceru scribului Mormântului să dea citire textului oficial.

Acesta proclama încoronarea lui Sethi, al doilea cu acest nume, devenit rege al Egiptului de Sus și de Jos, precum și noul stăpân suprem al Locașului Adevărului.

☥ Capitolul 13

La cincizeci și cinci de ani, faraonul Sethi al II-lea era un bărbat robust și autoritar, capabil să conducă forțele armate cu abilitate și să se facă ascultat de înalții funcționari. Alegând să-și închine domnia temutului zeu Seth, stăpânul furtunii și al perturbațiilor cosmice, spera să-i dea un impuls hotărâtor, așa cum făcuse marele Seth I, tatăl lui Ramses.

Dar numele fiului lui Sethi al II-lea nu era decât Amenmes, și nu se afla lângă el pentru a-l aclama în momentul încoronării și pentru a-l recunoaște ca suveran legitim.

Născut dintr-un sirian și o egipteancă, mierosul cancelar Bay se înclină înaintea regelui.

— Îmi aduci, în sfârșit, vreo scrisoare de la Amenmes?

— Din păcate, nu, Maiestate, dar veștile pe care le-am aflat nu sunt rele. Conform unor zvonuri care mi se par întemeiate, omul cel mai puternic din Teba este generalul Mehy, iar trupele sale vă sunt devotate.

Mic, sfrijit, nervos, cu niște ochi negri și ageri, purtând bărbiță, cancelarul Bay reușise să-i îndepărteze pe ceilalți oameni de la curte, devenind consilierul ocrotit de noul faraon, care îi era recunoscător pentru a fi înăbușit încă din fașă comploturile și pentru a fi zdrobit unele clanuri periculoase.

Singurul rival al cancelarului era regina Tausert, o brunetă splendidă, cu chip de zeiță, care tocmai intrase în biroul monarhului; la numai treizeci de ani, cea de-a doua soție a lui Sethi avea caracterul soțului ei. Dacă nu-i făceai pe plac, nu mai puteai fi în grațiile ei; de aceea, Bay nu se opunea niciodată hotărârilor ei, chiar dacă, de fapt, nu o aproba.

— Știu că generalul Mehy va face tot ce va putea pentru a împiedica izbucnirea unui război civil, spuse regele, dar Amenmes e în stare să-l înlăture, pentru a trece în fruntea trupelor tebane.

— În cazul acesta, aprecie regina, ar deveni un răzvrătit și ar trebui combătut chiar și cu prețul ultimei picături de sânge și fără milă.

— Amenmes e fiul meu, nu al tău.

— Nu contează, Sethi; nimeni nu poate leza autoritatea statului fără să fie pedepsit. Dacă nu, se instalează anarhia, care înseamnă nenorocire pentru noi toți.

— Cum să nu fim de acord cu regina? șopti Bay. Sunteți suveranul Egiptului de Sus și de Jos și trebuie să vegheați asupra unității țării.

— Dacă Teba e pentru secesiune, adăugă Tausert, va trebui să intervenim cât mai repede și cu cea mai mare rigoare; domnia unui faraon nu va putea fi lipsită de protecția zeului Amon. Iar tu trebuie să începi construirea locului de veci în Valea Regilor și a templului pentru milioane de ani pe malul

stâng al Tebei, ca să nu mai vorbim despre contribuția ta, necesară înfrumusețării Karnak-ului.

— Ai stabilit un raport asupra Locașului Adevărului? îl întrebă Sethi pe cancelarul Bay.

— Bineînțeles, Maiestate! Maestrul său de operă, Nefer cel Tăcut, se bucură de o reputație excelentă, iar operele pe care le-a dus la bun sfârșit nu au nici cel mai mic cusur. Niciun artizan nu s-a plâns de el și, așadar, nu văd niciun motiv pentru care să fie înlocuit. Se știe că membrii confreriei au multă demnitate și nu e bine să-i superi cu nimic.

— Dar Pharaon nu este, oare, stăpânul lor suprem? se miră regina.

— Desigur, Maiestate, desigur, dar se spune că acești artizani dețin mari secrete, ca, de exemplu, fabricarea aurului prin alchimie; pentru a beneficia de acestea, un rege trebuie să le câștige încrederea.

— Printre ei nu se află și un reprezentant al statului?

— Ba da, scribul Mormântului. Se numește Kenhir, are șaptezeci și doi de ani și se pare că este ursuz din cale-afară. Dar nu i se poate reproșa nimic în ce privește gestionarea satului artizanilor.

— Șaptezeci și doi de ani… E mult prea bătrân! Ar fi trebuit să iasă la pensie de multă vreme. Scrie imediat o scrisoare de revocare.

— Cu cine doriți să-l înlocuiți, Maiestate?

— De ce nu cu tine, Bay?

Cancelarul păli.

— Sunt la ordinele Maiestății Tale, dar nu cunosc nici Teba și nici această funcție atât de specială, și…

— Avem nevoie de cancelar aici, lângă noi, decretă Sethi al II-lea. Fără el, n-aș fi reușit să distrug opoziția.

— De acord, aprobă Tausert, dar să scrie această scrisoare și să numească un scrib devotat și supus pentru gestionarea Locașului Adevărului. El va fi cel care va pregăti sosirea noastră la Teba. Ah, era să uit… Trebuie să evităm nerespectarea acestei decizii de către maestrul de operă care, desigur, îl va susține pe bătrân. Iată soluția…

☥

Prințul Amenmes era distrus:

— Așadar, a îndrăznit…

— Nu vreau să vă supăr, spuse generalul Mehy, dar era de așteptat ca tatăl dumneavoastră să ia această hotărâre.

— A îndrăznit să devină Pharaon fără să-mi ceară părerea, fără să mă convoace la Pi-Ramses pentru a-i fi asociat la tron, a îndrăznit să mă respingă și să mă trateze ca pe un rival fără pic de importanță! Îl urăsc… Mă auzi, Mehy, îl urăsc!

— Vă înțeleg dezamăgirea, prințe, dar n-ar trebui să luați poziție cât mai repede?

— Dacă mă opun faraonului, voi fi considerat rebel, îmi voi pierde și viața, și sufletul…

— Nimeni nu contestă acest lucru.

— Atunci, ce soartă mă așteaptă? Tatăl meu nu mă va desemna niciodată ca urmaș… Voi „putrezi” aici până la moarte.

— Oare v-ați uitat primele intenții?

Amenmes îl privi pe Mehy cu nedumerire.

— Ce vrei să spui?

— N-ați aprobat încoronarea tatălui vostru și nu-l recunoașteți ca Pharaon legitim. Pentru a nu fi privit ca un revoltat și pentru a vă realiza ambițiile, nu vă rămâne decât o soluție: să deveniți Pharaon, cu aprobarea preoților din Karnak. În felul acesta, cel care va fi acuzat de rebeliune și de uzurpare va fi tatăl vostru.

— Nu va ceda… și asta va duce la un război civil!

— Cine știe, prințe? Sethi nu se așteaptă la o asemenea determinare din partea fiului său. În fața faptului împlinit, poate că va ceda!

— Riscul e prea mare, Mehy!

— Acesta este prețul triumfului și al gloriei voastre, prințe Amenmes, și hotărârea vă aparține!

☥

De față cu Uputy curierul, maestrul de operă nu-și reținu deloc surprinderea.

— Mi se scrie de la palatul regal… De ce mie? Toate documentele oficiale trebuie adresate scribului Mormântului.

— Ordinele sunt precise și nu le discut: trebuie să vă înmânez personal scrisoarea. Nu prin altcineva.

Îngândurat, Nefer cel Tăcut veni acasă cu papirusul sigilat. Clara se pregătea să plece la cabinetul său de consultații.

Maestrul de operă rupse sigiliul și citi documentul.

— De necrezut…

— Vești proaste? întrebă femeia înțeleaptă, cu îngrijorare.

— O adevărată catastrofă!

Nefer îi comunică soției sale conținutul scrisorii. Într-adevăr, o catastrofă! O dată cu încoronarea lui Sethi al II-lea, pericolul care pândea satul părea să fi dispărut, dar iată că apăreau alte moduri de a-l ataca.

Nici unui artizan nu îi trecuse prin minte așa ceva.

— Ce putem face? întrebă Clara.

— Nu vom ceda.

— Dar nu ne vom pune în afara legii?

— S-ar putea… Dar dacă accept o dată, va trebui s-o mai fac de zece ori, iar confreria nu va mai fi decât un grup de muncitori servili, sortiți pieirii.

Nefer și Clara se îmbrățișară.

— Ai dreptate, trebuie să luptăm fără să ne temem de consecințe.

☥

Ca în fiecare dimineață, Kenhir își spăla părul. Era plăcerea lui, un moment de deplină fericire, în timpul căruia uita de povara anilor și de funcția sa. După ce se clătea, își masa pielea capului cu ulei de ricin, un balsam miraculos, care îi limpezea mintea și-i dădea mai multă vigoare.

Dar în flacon nu mai avea decât o amărâtă de picătură de ulei.

— Niut, adu-mi un alt flacon! strigă el, mânios.

Slujitoarea nu se grăbi să apară.

— Nu mai este ulei, mărturisi ea.

— Cum e posibil… Nu te-ai îngrijit să am de rezervă?

— Nu sunt plătită decât pentru curățenie și bucătărie.

— Ce dezastru! Cum să supraviețuiesc fără ulei de ricin? Du-te și caută în sat!

— Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, stocurile s-au epuizat. Trebuie să așteptăm reluarea livrărilor.

— Dar nu pot aștepta, mai ales când trăiesc într-o asemenea nesiguranță! Du-te la Uabet cea Pură și cere-i să-l convingă pe soțul ei să recolteze ricin; și mai spune-i că e foarte urgent.

— Mai întâi, să termin curățenia în bucătărie; nu trebuie să semene cu o cocină.

Kenhir nu mai insistă și își șterse părul. Fără loțiunea sa, se simțea fără vlagă. Și dacă scorpia asta de Niut nu va reuși, cum va fi viitorul lui?

Când ieși din sala de baie, scribul Mormântului dădu cu ochii de Nefer cel Tăcut, care ținea în mână un papirus. Chipul grav al maestrului de operă nu prevestea nimic bun.

— Am primit o scrisoare de la palatul regal, îl anunță Nefer.

— Asta e o procedură neobișnuită... Toată corespondența oficială trebuie să-mi fie adresată mie!

— În cazul de față, era imposibil.

— De ce?

— Pentru că prin această scrisoare mi se cere să semnez pensionarea dumneavoastră.

☥ Capitolul 14

Lui Kenhir îi trebui mult timp să se dezmeticească.

— Chiar dacă am șaptezeci și doi de ani, nici nu-mi trece prin minte să mă pensionez!

— După câte se pare, nu vi se cere părerea.

— Scrisoarea asta e semnată de faraonul Sethi al II-lea?

— Nu, de cancelarul Bay, răspunse maestrul de operă.

— Atunci n-are nicio valoare! Eu nu depind de niciun demnitar și doar regele poate pune capăt funcției mele.

— Cancelarul Bay consideră că sunteți mult prea vârstnic pentru a duce la bun sfârșit o muncă atât de grea și își propune să aducă un scrib tânăr, format la Pi-Ramses.

— Vreun netrebnic care nici măcar nu este născut în Teba! Înțeleg: noua putere încearcă să pună mâna pe Locașul Adevărului, impunându-i politica ei.

— Cancelarul nu așteaptă decât acordul meu pentru a-l numi pe noul scrib. În schimb, îmi pune la dispoziție cinci servitori care mă vor ușura de orice grijă materială, astfel încât singura mea preocupare să fie mormântul regelui.

Kenhir scrâșni din dinți.

— Ce-ai hotărât să-i răspunzi acestui Bay?

— Că îi accept servitorii, care vor munci la câmp și care-mi vor aduce un venit substanțial.

Bătrânul scrib încremeni.

— Credeam că te cunosc, Nefer... Cât de mult m-am înșelat!

— Apoi, îi voi aminti că nu există nicio limită de vârstă pentru această funcție, că aveți o sănătate de invidiat, o competență fără egal, și că avem un gestionar de care ne declarăm satisfăcuți.

Un zâmbet reținut lumină fața lui Kenhir.

— Nu, nu m-am înșelat!

— Și apoi, voi preciza faptul că nici eu și nici șeful echipei din stânga nu vă dorim pensionarea; o dată cu dumneavoastră vor pleca toți ai noștri, inclusiv femeia înțeleaptă. Așadar, confreria nu va mai putea pregăti un loc de veci și nu va mai putea construi un templu pentru milioane de ani, pentru că nu va mai exista nimeni care să știe să folosească piatra de lumină și să dea viață Locașului Aurului.

Kenhir avea ochii în lacrimi.

— Nefer…

— Noua putere a încercat să ne dezbine, convinsă că orice societate umană este bazată pe invidie, lăcomie și spirit de întrecere. Numai că Bay a uitat că, în ciuda defectelor și a slăbiciunilor noastre, trăim în Locașul Adevărului, în legea lui Maat.

Cei doi bărbați se îmbrățișară:

— Simt că am întinerit cu douăzeci de ani, îi mărturisi Kenhir.

☥

Paneb contempla de câteva ore o ramură uscată de cătină și nu reușea să accepte că această bucățică de lemn putea fi materia primă a capodoperei sale. Nu se simțea motivat și nu avea niciun pic de elan; să picteze pe cătină sau să picteze cătină, asta nu-i trezea nicio dorință să se apuce de treabă.

Uabet se apropie, încet, de soțul ei.

— Pot să te deranjez?

Paneb aruncă bucata de lemn cât colo.

— Asta nu e materie primă!

— Desigur că nu, încuviință ea zâmbind. Ai putea să-i cauți ricin scribului Mormântului? Nu mai are ulei, iar Niut cea Neobosită se teme că stăpânul său va deveni de-a dreptul de nesuportat, dacă nu-și va masa capul în fiecare zi. Ai putea găsi ricin în apropierea primului canal, nu departe de Ramesseum.

— Este o obligație?

— Nu, doar ajuți pe cineva.

Colosul nu putea să-i reziste soției sale, atât de mititică și drăgăstoasă. Și iată-l pe poteca ce ducea la canal, după controlul făcut de paznic.

De înălțimea unor smochini mici, plantele de ricin creșteau în voie la malul bălților sau de-a lungul nurilor; aveau frunze netede și închise la culoare; fructele, după cules, erau uscate la soare, până când coaja crăpa și se desprindea. Strivindu-le cu piatra de moară, se obținea, la rece, un ulei destul de ieftin, renumit pentru stimularea creșterii părului, calmarea migrenelor, curățarea intestinelor și întreținerea flăcării lămpilor.

Paneb culese fructele și le îndesă într-un sac mare; la un moment dat, simți un miros de fum pătrunzându-i în nări.

În apropiere, niște băiețandri o rupseră la sănătoasa, râzând. Dăduseră foc unor tufișuri uscate care, uneori, se aprind pe loc.

Când flăcările țâșniră și se răspândiră, Paneb se gândi că ar putea traversa spațiul, ajungând până la cer. Focul nu era, oare, forța vieții prin excelență? Distrugea tot ce nu mai avea legătură cu realitatea, dând naștere unor forme noi.

Deodată, lumea îi păru pictorului ca o cale spre focul creator; să n-o urmezi însemna să cazi într-o banalitate ucigătoare.

Colosul îndepărtă ramurile uscate și adună nisip în jurul focului, pentru a-l împiedica să se întindă, distrugând tufele de ricin. Așteptă cu răbdare până când dispăru și cea mai mică flăcăruie, apoi se îndepărtă, îngândurat.

Oare nu focul era materia primă?

Datorită uleiului de ricin, Kenhir renăștea. Sângele îi circula mai bine în creier și se simțea în putere să-i dicteze asistentului său un raport detaliat asupra gestiunii din Locașul Adevărului.

Așezat în poziția scribului, Imuni își pregătise cu minuțiozitate materialele, pe care nu le-ar fi împrumutat nimănui și pe care le păstra cu mare grijă, începând cu paleta sa din lemn de sicomor, considerată ca fiind brațul lui Thot și al cărei nume simbolic era „Să vezi și să auzi”. Penelurile erau întotdeauna curățate impecabil, la fel păhărelele în care dilua pâinile de cerneală roșie și neagră, fără să se verse vreo picătură de lichid.

— Ești pregătit, Imuni? O să dureze ceva! Nu va lipsi niciun amănunt privind felul meu de a munci.

— De ce simțiți nevoia să vă justificați?

— Pentru că puterea centrală vrea să mă înlocuiască.

— Și pentru care motiv?

— Pentru că sunt prea bătrân! Dar eu n-am deloc intenția să ies la pensie.

Imuni nu lăsă să se vadă nicio reacție, dar în mintea lui încolțea o speranță: nu era el cel mai potrivit pentru a-l înlocui pe Kenhir? Dacă Pharaon avea nevoie de mărturia sa, îi va spune, cu respect, că bătrânului îi trecuse vremea exersării funcției de scrib.

— Acest document va fi de ajuns pentru a convinge administrația să revină asupra hotărârii sale?

— Bineînțeles că nu, Imuni, dar asta nu e singura mea armă.

— Dar suntem forțați să ne supunem.

— Regula Locașului Adevărului ne interzice să cedăm nedreptății și arbitrarului.

În timp ce Kenhir începea să dicteze, Imuni hotărî să fie prudent și să nu-și dezvăluie prea repede ambițiile. În ciuda vârstei sale, bătrânul scrib al Mormântului avea, poate, resurse de nebănuit.

☥

Trădătorul nu se grăbise să examineze de aproape pietrele de moară, pentru că ar fi trebuit să se apropie fără a da de bănuit gospodinelor care pregăteau pâinea și berea. Niciuna dintre rotițele din dolerit nu lumina câtuși de puțin.

Nu-i mai rămânea decât să arunce o privire asupra pietrei celei mari folosite de auxiliari. La sfârșitul zilei lor de muncă, cei mai mulți dintre ei se întorceau acasă; și, pentru că era ziua de naștere a șefului lor, olarul Beken, chiar și Obed fierarul își părăsise coliba modestă în care îi plăcea să doarmă, pentru a nu fi prea departe de atelierul său.

Așadar, avea drum liber, dar trebuia să se ferească de vreo privire indiscretă; așteptase până la apusul soarelui și îmbrăcase o tunică pe care n-o mai purtase niciodată și pe care soția sa o țesuse fără știrea vecinilor.

Cu un alt mers decât cel obișnuit, ieșise pe portița dinspre vest și mersese de-a lungul zidului din jurul satului, pentru a scăpa de privirea paznicului de serviciu la poarta cea mare.

Zona rezervată auxiliarilor era pustie. Un ibis mare zbura pe cerul roșiatic și, dinspre nord, sufla ușor un vânticel blând.

Încălțat cu sandale din papirus, trădătorul înaintă până la piatra de moară în spatele căreia se ghemui, pentru a observa împrejurimile.

În momentul în care se ridică, simți că-l pândește cineva. Cineva se ascundea în spatele sacilor cu făină și îl spiona. Cineva care se temea de el și nu îndrăznea să-l înfrunte.

Ce să facă? Să se retragă fără a-l identifica pe adversar sau să-l ucidă, lăsând să se creadă că fusese un accident? Trădătorul ezita.

Felina sări, îi zgârie umărul în trecere și fugi către sat.

Fermecătoarea, uriașa pisică a lui Paneb! Acest monstru își rezervase un vast teritoriu de vânătoare, pe care nu i-l contesta nimeni.

Din fericire, oricât de vicios ar fi fost, acest motan blestemat nu putea nici să vorbească, nici să destăinuie cuiva faptul că-l văzuse pe trădător lângă piatra de moară a auxiliarilor, acest obiect atât de banal, prin fața căruia trecuse de atâtea ori fără să-i acorde vreo atenție.

Încordat, se apropie încet. Mărimea rotiței era promițătoare și, în întuneric, trădătorul ar fi putut vedea imediat dacă doleritul dădea lumină.

Nu, ăsta era un gând stupid. Piatra sacră nu putea fi expusă la lumina zilei; sculptor desăvârșit, maestrul de operă o ascunsese, acoperind-o cu un strat care să-i mascheze adevărata natură.

Trădătorul scoase un cuțitaș foarte ascuțit pentru a râcâi suprafața rotiței, sperând să descopere un alt material, care să strălucească.

Dar nu era decât dolerit, care, de mulți ani, le era de mare folos artizanilor.

Dezamăgit, trădătorul trebui să admită că era pierdut. Maestrul de operă nu lăsase piatra prețioasă la îndemână, nici măcar sub o mască înșelătoare; trebuia să revină la prima ipoteză: cea mai mare comoară a confreriei era păstrată într-un loc închis și supravegheat.

☥ Capitolul 15

De îndată ce cancelarul Bay intră în biroul generalului Mehy, acesta își dădu imediat seama că avea în consilierul faraonului Sethi un adversar de temut.

— Ați călătorit bine, domnule cancelar?

— Sincer să fiu, nu-mi place deloc să călătoresc, dar Maiestatea Sa și regina doreau, cu orice preț, să mă întâlnesc personal cu maestrul de operă al Locașului Adevărului. I-ați anunțat vizita mea?

— Bineînțeles; îl veți întâlni, chiar aici, mâine dimineață.

— Se pare că e un om dintr-o bucată.

— Educația pe care a primit-o Nefer cel Tăcut l-a făcut pe acesta om de o rigoare extremă; nu se supune cu una cu două cerințelor administrative, se plânse Mehy.

— Aveți un dosar despre el?

— În întreaga lui carieră, nu există până acum nicio pată, afirmă generalul.

Mehy l-ar fi învinuit cu plăcere pe maestrul de operă într-un fel oarecare, numai că se temea de Bay; când va cunoaște mai bine intențiile cancelarului, va încerca, desigur, să-l manipuleze.

— Acest Nefer este, vasăzică, un om de o cinste absolută? se îngrijoră Bay.

— Artizanii din Locașul Adevărului formează o confrerie cu totul specială care depinde direct de rege, fapt care-i determină să fie deosebit de mândri.

— Știu, generale, știu… Cu alte cuvinte, nu mă puteți ajuta.

— Rolul meu oficial e acela de a proteja satul artizanilor și de a-l scuti de orice neplăcere; consider că-mi fac datoria cât de bine pot. Dar nu am dreptul să intru în Locașul Adevărului și nu pot avea nicio influentă asupra conducătorilor acestuia. În rest, sunt cu totul la dispoziția voastră.

— Regele vă apreciază loialitatea, generale; este conștient că autoritatea și sfaturile voastre cumpătate au evitat un conflict catastrofal pentru țara noastră. Presupun că ați avut grijă să-l rețineți pe prințul Amenmes într-o reședință supravegheată?

— Puteți fi sigur de asta. E bolnav, deprimat și va sfârși prin a accepta suveranitatea regelui.

— Într-adevăr, n-are de ales.

☥

Maestrul de operă fu primit cu căldură de cancelarul Bay, în grădina administrației centrale, la umbra unui chioșc acoperit cu iederă. Înăuntru, tăvile cu fructe și cupele cu bere fuseseră aranjate pe mese joase.

— Cât de plăcută pare să fie viața la Teba! observă cancelarul; numai că eu n-am venit aici pentru a discuta despre farmecul timpului liber. Faraonul a primit scrisoarea pe care i-ați trimis-o, precum și raportul amănunțit al lui Kenhir; aceste documente ne-au cam surprins, trebuie să mărturisesc. Nu contestăm rezultatele excelente ale muncii scribului Mormântului, dar nu mai are vârsta la care să poată face față unei asemenea funcții. A sosit vremea pensionării și Kenhir merită din plin să se bucure, în sfârșit, de puțină odihnă.

— Mi-ați citit scrisoarea în întregime? întrebă Nefer.

— Ea dovedește o prietenie minunată, dar n-ar fi mai bine s-o uitați? Ținând cont de faptul că vă revine sarcina de a conduce lucrările pentru locul de veci al lui Sethi al II-lea, consider că este necesară numirea unui nou scrib al Mormântului, mai tânăr și mai bine informat asupra nevoilor actuale. Vremurile se schimbă, Nefer, trebuie să știm să ne adaptăm. Înțelegi ce vreau să spun?

— Tot ce mi-ați spus e foarte clar, cancelare!

— Așadar, problema e ca și rezolvată… Vă voi trimite un scrib școlit în capitală, căruia îi veți aproba numirea și cu care veți colabora.

Satisfăcut, Bay gustă dintr-o smochină moale și dulce.

— Eram convins că maestrul de operă al Locașului Adevărului nu putea fi decât un om inteligent și cumpătat; sunt fericit că nu m-am înșelat.

— Mă tem că vă voi dezamăgi, cancelare!

— Nu pot să cred, dragul meu Nefer! Competențele vă sunt cunoscute și nu mă îndoiesc de reușită. Sunt sigur că mormântul regelui va fi o adevărată minune.

— Confreria va dovedi, desigur, dăruirea și devotamentul său; dar, pentru a duce totul la bun sfârșit, va avea nevoie de un scrib al Mormântului cu o autoritate de necontestat.

— N-aveți nicio grijă, urmașul lui Kenhir va avea calificarea necesară.

— N-aș crede.

Cancelarul era descumpănit, dar, curând, înțelese.
— Aveți propriul candidat, nu-i așa?
— Așa e, admise Nefer.
— La urma urmelor, așa este și normal: știți bine că bătrânul Kenhir e la sfârșitul carierei sale și, de aceea, i-ați pregătit un succesor. Mi-ați putea spune cum se numește?
— Este chiar Kenhir.
Bay se încruntă.
— Vă bateți joc de mine?
— După cum am explicat în scrisoare, n-ar putea exista un scrib mai bun decât Kenhir. Aceasta este voința confreriei.
— Dar nu și a mea!
— A voastră, cancelare, sau a regelui?
— Trebuie să dezvălui un secret de stat, Nefer, dar îți pot mărturisi că aceea care a cerut schimbarea este regina Tausert în persoană; nici nu poate fi vorba să nu i se dea ascultare.
— Ce are să-i reproșeze lui Kenhir?
— Nimic… nimic anume.
— Este vorba, așadar, de un simplu capriciu.
— Măsurați-vă cuvintele, vă rog!
— Suntem o confrerie de artizani și lucrăm cu materiale care nu acceptă nici capricii, nici toane. Și dacă regina a conceput acest proiect de a ne impune un scrib incapabil de a se adapta la obiceiurile noastre, ar fi bine să renunțe.
— Vă sfătuiesc din tot sufletul să vă supuneți, Nefer!
— M-ați înțeles, într-adevăr, greșit. Fără unitate, confreria nu va putea munci corect; și această coeziune nu poate fi realizată decât prin păstrarea lui Kenhir în postul lui de scrib al Mormântului.
— Dorința reginei…
— Poate fi ea, oare, superioară legii lui Maat, pe care Maiestatea Sa are datoria s-o incarneze și s-o transmită? Explicați-i, deci: Kenhir nu e un scrib ca toți ceilalți, iar noi avem nevoie de el pentru gestiunea comunității. Dacă și-ar pierde sănătatea, ne-am schimba amândoi punctul de vedere.
— Maestre de operă, mă puneți într-o situație delicată.
— Contez pe calitățile dumneavoastră de diplomat pentru rezolvarea acestei situații, cancelare; îi veți arăta reginei că noi trebuie să muncim, urmând cu toții aceeași direcție; aștept

instrucțiuni de la palat, pentru a putea începe săparea locului de veci al noului faraon.

☥

— E mai rău decât în coșmarurile mele, îi mărturisi cancelarul Bay generalului Mehy. Nu poți cădea la învoială cu acest Nefer… și nici cu regina! Dacă Maiestatea Sa nici nu va vrea să audă, credeți că maestrul de operă va demisiona, punându-și confreria în imposibilitatea de a lucra?

— Tăcutul e un personaj încăpățânat care promite cu multă seriozitate; ceea ce v-a promis că va face, o va face negreșit.

— Speram să se sperie în fața argumentelor mele, dar el a rămas la fel de hotărât. Iată-mă obligat să mă reîntorc la Teba cât mai repede și să relatez aceste fapte cuplului regal.

— Presupunând că nu se va cădea la înțelegere, ce crezi că se va întâmpla?

— Kenhir va fi pensionat din oficiu, înlocuitorul său fiind impus confreriei.

— Asta ar fi cea mai nepotrivită dintre soluții, aprecie generalul; funcționarul care va fi numit va fi respins de artizani și nu va mai exista nicio organizare prielnică lucrărilor.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la un asemenea haos.

— Aranjați lucrurile chiar dumneavoastră, cancelare!

— N-o cunoașteți pe regina Tausert! Dacă nu e ascultată, mânia sa face prăpăd.

— Voința ei corespunde cu aceea a regelui?

— Sethi nu s-a impus încă.

— Nu faceți rău Locașului Adevărului! Fără el, o domnie nu își va găsi drumul spre eternitate.

— Și faraonul e conștient de acest lucru; sunt sigur că va lua măsurile necesare pentru evitarea unui conflict de asemenea proporții.

Necunoscând adevăratele intenții ale noii puteri, Mehy își jucase bine rolul de protector al satului. În curând, va putea afla mai multe.

☥

Paneb picta flăcările sub toate formele lor. De mai multe zile, nu înceta să le observe, să le cerceteze dansul, pentru a le sesiza mlădierile cele mai intime. Stricând multe pâini de culoare fabricate de el însuși, folosea zeci de nuanțe de roșu și

de galben pentru a evoca transformarea focului, din clipa în care se aprinde și până la stingerea completă a jarului.

Bucăți de papirus și de calcar erau aruncate unele peste altele; nemulțumit de rezultat, Paneb nu dădea nicio importanță acestor resturi.

— Știi că se încearcă să ni-l ia pe Kenhir? îl întrebă soția sa.

— Vom rezista.

— N-ai dori o schimbare?

— Kenhir nu se schimbă! Și asta e bine!

Uabet cea Pură se așeză lângă soțul ei.

— Tot mai cauți materia primă?

— Focul îmi vorbește, dar nu reușesc să-i înțeleg graiul. Și nu sunt mulțumit de felul în care reușesc să îl redau. Totuși… Totuși, am impresia că nu mai am mult și-i voi descoperi secretul.

— Și nu greșești.

Paneb își privi soția cu mirare.

— Vrei să spui… că focul este materia primă necesară capodoperei mele?

— Într-un anume fel.

— Explică-mi mai clar, te rog!

— Trebuie să-ți afli singur calea, Paneb!

— De ce nu e de ajuns să pictez focul?

— Întreabă-te despre flăcările invizibile care-ți îndrumă degetele și despre acelea care fac să se nască privirea ta, în fiecare dimineață; și învață să reglezi diferitele etape ale focului, de la entuziasm la creația spirituală, fără să uiți ofranda. Ai nevoie să progresezi precum cuceritorul dornic să descopere noi ținuturi și să stăpânească, fie și o clipă, teritoriul cucerit.

— Ce vorbe ciudate, Uabet!

— Nu sunt ale mele, Paneb, sunt ale focului, care îmi e părinte, mie și tuturor preoteselor lui Hathor.

☥ Capitolul 16

Totul îi mersese pe dos: o călătorie grea din cauza vântului puternic, un catarg rupt, care-l obligase pe cancelar să se mute

pe altă corabie, boala secretarului său și, acum, ce putea fi mai rău!

Sethi al II-lea inspecta cazărmile frontierei de nord-est, reginei Tausert revenindu-i sarcina de a se ocupa de treburile curente. Având încredere în priceperea tinerei sale soții, noul faraon îi lăsa în grijă cu plăcere administrația regatului, pentru ca el să se ocupe mai bine de armată, în vederea unui eventual conflict cu fiul său Amenmes.

Cancelarul Bay plănuise să vorbească mai întâi cu regele, asmuțindu-l împotriva reginei, dar absența monarhului îi punea strategia la pământ și a o înfrunta pe Tausert n-ar fi dus la nimic bun.

Când îl primi în sala personală de audiențe, în care nu aveau acces decât notabilii statului, Bay fu, pentru a nu știu câta oară, uimit de frumusețea și eleganța ei.

O rochie de un verde crud îi punea în valoare formele perfecte, coliere și brățări de o finețe aproape ireală adăugând și mai mult farmec acestei femei în fața căreia nu puteai rezista. Tausert îl vrăjise pe Sethi, dar și pe toți cei de la curte. Bay însuși era robit de atâta prestanță, îngemănată cu o inteligență de temut.

— Ești mulțumit de călătoria la Teba, cancelare Bay?

— Mai mult sau mai puțin, Maiestate!

— Mai întâi, spune-mi veștile bune.

— În provincie e liniște, iar trupele generalului Mehy vă sunt credincioase.

— Ai avut vreo discuție cu Amenmes?

— Nu, e bolnav și deprimat; a înțeles, desigur, că nu era în măsură să-și înfrunte tatăl.

— Poate face pe vicleanul?

— Tot ce se poate, dar Teba nu e deloc pe picior de război.

— Să trecem la veștile proaste, ceru regina.

Cancelarul înghiți în sec.

— L-am întâlnit pe Nefer cel Tăcut, maestrul de operă din Locașul Adevărului, și i-am adus la cunoștință intențiile pe care le aveți…

— Cum adică, intențiile mele? Era vorba de o hotărâre în fața căreia era obligat să se încline!

Deși nu obișnuia să fie atât de direct, cancelarul răspunse fără ocolișuri:

— Maestrul de operă refuză, Maiestate!
Ochii frumoasei Tausert aruncau flăcări.
— Oare am înțeles bine, Bay?
— Nefer confirmă cele scrise, așa că dorește să-l păstreze pe Kenhir ca scrib al Mormântului.
— Acest maestru de operă a uitat că trebuie să dea ascultare faraonului?
— Nicidecum, Maiestate; în cele din urmă, va ceda în fața voinței voastre. Dar intervenția mea nu i s-a părut suficientă și mi-a atras atenția că nu-l va înlocui pe Kenhir, a cărui sănătate este excelentă.
— Mi se pare mie sau ești de partea acestui Nefer, cancelare?
— Nici vorbă, Maiestate; eșecul meu mă face să mă simt jalnic! Dar acest om e încăpățânat și nu va fi ușor să-l înduplecăm.
— De obicei, îți reușesc misiunile pe care ți le încredințăm.
Amenințarea i se simțea în glas.
— Generalul Mehy însuși m-a sfătuit să fiu prudent. Ieșirea la pensie a lui Kenhir ar nemulțumi în așa măsură confreria, încât aceasta s-ar putea să nu mai muncească și să se dezorganizeze.
— Ar îndrăzni, oare, să se revolte?
— E prea mult spus, Maiestate, dar se pare că acești artizani țin mult la unitatea lor.
— Cu alte cuvinte, crezi că am făcut o greșeală și ai dori să revin asupra hotărârii mele.
Cancelarul ar fi preferat să se transforme în piatra cu care era pardosită sala decât să dea un răspuns. Pentru câteva cuvinte, ar fi putut pierde tot ce dobândise în ani lungi de trudă și cariera sa ar fi putut lua sfârșit, rămânând cu un post umil de scrib în vreun orășel de provincie.
— Aștept un răspuns precis, Bay!
Dacă tot era pierdut, nu era de preferat să fie, măcar o dată, sincer?
— În urma discuției avute cu maestrul de operă, cred, Maiestate, că ar fi mai bine să-l păstrați pe Kenhir în postul pe care-l ocupă de atâta vreme. Confreria din Locașul Adevărului n-ar fi agitată și ar fi în măsură să răspundă, cât mai repede, solicitărilor lui Pharaon. Și apoi, acest scrib e foarte vârstnic…
— Mă surprinzi, Bay!

— Regret, Maiestate, dar am hotărât să spun adevărul. Mulți mă consideră oportunist, capabil să mă folosesc de minciuni și lingușeli pentru a-mi atinge scopurile, și poate că nu greșesc întrutotul. Dar în prezent sunt consilierul cuplului regal care cârmuiește destinul țării pe care o iubesc și doresc s-o slujesc. Mi se pare, așadar, necesar să-mi schimb atitudinea, oricât de mult m-ar costa.

Privirea reginei deveni aproape blândă.

— Te judecasem greșit, Bay, căci te luam drept unul dintre acești curtezani mediocri, a căror unică ambiție este îmbogățirea. Dar tu pari să preferi cinstea.

Tausert i se păru prea darnică în complimente, cuvintele sale binevoitoare îngrijorându-l mai degrabă; dacă acesta era sfârșitul lui?

— Dă-mi mai multe amănunte despre Nefer cel Tăcut, îi ceru ea.

— Am fost foarte impresionat, Maiestate; este un om calm și puternic totodată, a cărui prezență umple locul în care se află. În fața lui, te simți un om mărunt, lipsit de forță; nu ridică tonul niciodată, nu încearcă să convingă și își urmează drumul drept, de parcă nu s-ar teme de nicio piedică. Feriți-vă de el, Maiestate! Nefer este doar un artizan, dar are ținuta și demnitatea unui adevărat șef și se va lupta cu tărie pentru a-și apăra confreria care l-a ales să-i fie îndrumător.

— L-ar putea înfrunta chiar și pe faraon?

Cancelarul Bay ezită:

— Poate că nu, dar nu pot fi sigur; doar câștigându-i respectul, abordând în mod corect unele probleme.

— Fă-mă să-nțeleg!

— Nu este de ajuns să-i dai ordine unui asemenea om; pentru ca ascultarea lui să nu fie doar supunere, ci, mai ales, înțelegere, este necesar să aprobe pe de-a-ntregul proiectul propus. Ținând cont de prezența prințului Amenmes la Teba și de reacțiile pe care nu i le putem prevedea, domnia lui Sethi al II-lea începe în condiții grele, iar săparea mormântului său în Valea Regilor va fi un act deosebit de important. Umilindu-l pe Nefer cel Tăcut și obligându-l să se despartă de Kenhir, n-am avea nimic de câștigat.

— Am câștiga respectul suveranității noastre, Bay!

— Desigur, Maiestate, dar n-ar fi mai bine să ne retragem puțin?

— Asta îndrăznești tu să-i recomanzi unei regine?

— Îi recomand să acționeze în interesul regatului.

— Lasă-mă singură, Bay; când faraonul se va întoarce, vom putea lua o hotărâre definitivă!

☥

Fermecătoarea sări pe genunchii lui Kenhir, care, stând în pragul casei, se bucura de soarele amurgului. Așezat pe un taburet cu trei picioare, bătrânul scrib își perinda prin minte anii petrecuți în slujba confreriei, cu bucurii și necazuri; nu regreta nimic, nici măcar nenumăratele griji zilnice și defectele artizanilor, pe care nici zeii nu reușiseră să le vindece.

Enorma pisică multicoloră își retrăsese ghearele, pentru a nu-l răni pe bătrânul căruia îi lingea mâinile, pe îndelete.

La câțiva metri mai departe, Negruțu’ îi privea. Clinele cel negru acceptase, în sfârșit, prietenia dintre scrib și felină, dar continua s-o supravegheze înainte de a o adopta definitiv.

— Tu ești mai îndemânatică decât mine, îi mărturisi Kenhir pisicii, căci tu știi să cazi întotdeauna în picioare. Eu nu prea sunt diplomat și nu m-am gândit niciodată decât la a-mi face corect meseria, uitând de faptul că trebuie să fiu plăcut celor de la putere… N-am făcut bine, dar acum sunt prea bătrân să mă mai pot schimba.

Paneb se așeză la dreapta scribului Mormântului:

— Monstrul ăsta v-a îndrăgit… Totuși, a rămas o sălbăticiune.

— Probabil că semănăm la caracter.

— Nu sunteți un artizan, Kenhir, dar îndelungata dumneavoastră carieră v-a permis să descoperiți secretele confreriei.

— Nu te lua după zvonuri, băiete!

— Nefer mi-a cerut să realizez o capodoperă.

— Iată o etapă hotărâtoare, Paneb! În ciuda talentului tău, nu poți ști dinainte că vei reuși.

— Nu-i așa că știți ce e materia primă?

— Firea omului. Nimic nu e mai pervers și mai neînsemnat, dar asta e unealta pe care ne-au dat-o zeii și trebuie să ne obișnuim cu ea. Nu o refuza și folosește-o ca pe un material greu de lucrat.

— Va trebui să mă schimb și eu?

— Mai ales, dar nu-ți face iluzii! Așa te-ai născut și așa vei muri. Știu, din experiența mea, că nimeni nu se schimbă și că acela care ajunge maestru de operă a fost născut pentru asta. Dar trebuie să ciopleşti piatra și lemnul, pentru a scoate la iveală formele pe care aceste materiale le ascund. Îndepărtează crusta care te acoperă, Paneb, și lasă să se vadă inima ta adevărată, esența ființei tale. Abia atunci vei putea afla materia primă.

Pisica moțăia fără nicio grijă; dar când se apropie Nefer cel Tăcut, deschise ochii, atentă.

— Ce seară minunată! spuse Kenhir, adresându-se parcă soarelui ce apunea. Sunt mulți ani de când nu mi-am îngăduit un asemenea moment de trândăveală.

— Tocmai am primit de la palat răspunsul definitiv în ceea ce vă privește, îi aduse la cunoștință maestrul de operă.

— Înainte de a-mi oferi amănuntele acestei vești, lasă-mă să mă bucur de apusul de soare și de ultima zi pe care o petrec în satul artizanilor. Bagajele îmi sunt deja pregătite, pe servitoare am concediat-o și voi pleca pe furiș, fără să-mi iau rămas-bun de la cineva. Chiar de mâine, lumea mă va uita și nimeni nu mă va regreta. Asta e viața…

— Uneori, ne face și surprize.

Bătrânului scrib îi era teamă.

— Regele s-a gândit la o pedeapsă în plus?

— Asta o veți hotărî singur… Sethi al II-lea vă confirmă în funcția de scrib al Mormântului.

☥ Capitolul 17

Nefer cel Tăcut și Kenhir urcară până la mormântul pe care maestrul de operă începuse să și-l sape în necropola Locașului Adevărului. Din când în când, săpa chiar el împreună cu Paneb, care tocmai terminase o pictură unde predomina ocrul.

— Am dorit să vă arăt ultima operă a fiului meu adoptiv, îi spuse Nefer scribului, căci o consider deosebit de reușită.

Pereții erau încă grosolan cioplIți, iar lumina zilei nu putea lumina decât partea de jos a zidului în fața căruia se opri maestrul de operă. Nicio rază nu ajungea în dreptul culorilor vii

ale picturii, așa că scribul Mormântului trebui să aștepte un timp pentru a distinge scena din penumbră.

Doi oameni se aflau față în față: unul purtând șorțul maeștrilor de operă, celălalt, o robă de ceremonie și, în mână, materialul de care se folosesc scribii.

— Ăsta… ăsta sunt eu! se miră Kenhir.

— Am vrut să vă reprezint în acest loc de veci, pentru a putea sta de vorbă în continuare, veghind asupra fericirii acestui sat, atunci când vom părăsi această lume.

— Ce onoare fără seamăn! îngăimă Kenhir.

— Mai degrabă, un semn de respect față de scribul Mormântului care nu ține seamă de vârsta și de boala sa, pentru a apăra cât se poate de bine viața îndestulată a confreriei.

— Este cea mai frumoasă dovadă de prețuire pe care mi-a fost dat să o primesc vreodată, Nefer… Cum ți-aș putea mulțumi?

— Continuându-vă munca, Kenhir, doar continuând, oricare ar fi obstacolele.

Scribul privi îndelung pictura care-l reprezenta în puterea vârstei.

— Paneb mi-a dăruit o noblețe pe care nu o am… Dar e mai bine să mă prezint astfel în fața zeilor!

— V-a vorbit despre capodopera sa?

— Caută pretutindeni materia primă și nu-și va afla liniștea până nu o va găsi.

— Măcar e pe drumul cel bun?

— Așa sper… dar câți nu s-au pierdut tocmai atunci când credeau că și-au atins scopul?

Cei doi bărbați ieșiră din mormântul care de acolo, de sus, domina satul.

— Ce șansă avem, Kenhir: să trăim aici și să fim și în moarte alături de strămoși, departe de forfota lumii ăsteia, sub protecția pietrei de lumină. Există, oare, un destin mai frumos?

— Aș vrea să-ți vorbesc despre un proiect cam surprinzător, la care țin…

Nefer cel Tăcut ascultă.

Proiectul era, într-adevăr, surprinzător.

☥

Întrucât orice veste bună era însoțită de un banchet, Pai Pâinică-Bună nu pregetă să organizeze unul, pentru sărbătorirea

menținerii lui Kenhir în postul lui. Deși mulți artizani se plângeau de caracterul lui dificil, cele două echipe recunoșteau competența și seriozitatea bătrânului scrib, considerat un membru de neînlocuit al confreriei.

Doar Imuni era dezamăgit, căci sperase să ia locul stăpânului său, față de care se simțea deja superior, deși degetele scribului Mormântului nu erau încă anchilozate. Kenhir ținea singur *Jurnalul* confreriei și nu-i dădea asistentului său decât sarcini mai puțin importante. Dar Imuni se consola gândindu-se la vârsta șefului său, care nu va întârzia să plece în regatul lui Osiris.

După terminarea sărbătorii, Kenhir o primi pe Niut cea Neobosită.

— M-ați dat afară pentru că știați că veți părăsi satul, îi aminti servitoarea; dar, din moment ce ați rămas aici, nu mă puteți angaja din nou?

— Îți dai seama ce caracter îngrozitor ai?

— Asta, pentru a vă putea ține piept dumneavoastră; e ceva necesar. Ceea ce contează este munca mea: n-ați fost mulțumit de mine?

— Cu excepția curățeniei prea dese făcute în biroul meu, nu pot spune că am fost nemulțumit. Cât despre bucatele pe care le pregătești, trebuie să recunosc că sunt delicioase, deși nu prea grase.

— Bine, dar asta ar fi un dezastru pentru sănătate. Am vorbit și cu femeia înțeleaptă, care a fost de acord cu mine. Atâta timp cât va trebui să gătesc pentru dumneavoastră, voi ocoli grăsimea.

— Mi-ai spus cândva că nu ai decât două îndatoriri: curățenia și bucătăria.

Niut cea Neobosită zâmbi.

— Ați dori să fac mai multe?

— Cam așa ceva. Se anunță o perioadă de muncă intensă, iar eu nu mai am puterea de altădată, mai ales după încercarea prin care am trecut. Prin urmare, doresc să mă ocup doar de Mormânt și de cele necesare acestuia. Tu ești aceea care va veghea asupra acestei locuințe și asupra a tot ce trebuie pentru bunul mers al ei, fără să uiți de hainele mele și de aprovizionarea cu flacoane de ulei de ricin.

— Salariul meu…

— M-am gândit și la asta, desigur, și m-am oprit la o soluție care riscă să-ți displacă, dar care ar prezenta multe avantaje.

— Refuzați să-mi măriți salariul?

De data asta, zâmbi Kenhir.

— Nu-mi place să fac risipă de bani, dar nici nu sunt atât de zgârcit! Pentru că munca ta va fi grea, vei locui aici. De aceea, îți propun să devii soția mea!

Niut rămase ca lovită de trăsnet.

— Bine, dar…

— Dar… eu sunt un moșneag, iar tu ești o fată în floarea vârstei! Crezi că nu-mi dau seama? Liniștește-te, n-am nicio dorință necurată. Singura dragoste pe care ți-o pot da este aceea a unui bunic față de nepoțica lui. Te-am observat, Niut, și am constatat că ești cinstită, harnică și demnă de respect. Luându-te de nevastă, te voi face moștenitoarea mea. După moartea mea, vei fi o femeie bogată și cultivată, căci vei avea timp să citești și să descoperi minunatele texte ale înțelepților. Atunci îmi vei putea mulțumi, îți vei putea alege un soț pe placul tău, căruia îi vei dărui atâția copii câți vei dori. Se înțelege de la sine că vom dormi în camere separate și vei avea propria sală de baie. Căsătoria noastră va face să înceteze zvonurile dragilor noștri săteni, a căror imaginație e gata, uneori, să se aprindă; vom preciza faptul că e vorba doar de un act legal, pentru a-ți asigura viitorul. Contez pe cuvântul tău categoric pentru a risipi orice neînțelegere.

— Vorbiți… vorbiți serios?

— Foarte serios. Tu nu ești o servitoare ca toate celelalte, Niut; faptul că îmi dai satisfacție este o faptă pentru care meriți o răsplată. Devenind soția mea, nu vei avea decât avantaje, câștigând în același timp respectul celorlalte gospodine. I-am vorbit deja despre asta maestrului de operă, care a fost la fel de uimit ca și tine, dar a înțeles punctul meu de vedere. Gândește-te bine, fata mea, și ia o hotărâre!

— Oare nu voi fi acuzată că v-am sedus și că m-am comportat ca o târfă?

— Fii liniștită, acest zvon circulă, probabil, de multă vreme! Căsătoria asta o să-i pună capăt și toți te vor respecta, atrăgându-și, în caz contrar, o pedeapsă severă. Și, mai mult, în fața tribunalului confreriei, voi da explicații asupra adevăratei naturi a alianței noastre.

— Totul e atât de neașteptat, atât de…

— Nu-ți voi impune nimic, Niut; îți vei alege viața după bunul tău plac.

— Și n-aveți, într-adevăr, nicio reținere?

— Ți-o jur pe viața lui Pharaon și pe cea a maestrului de operă. Nu ți-am ascuns niciuna dintre intențiile mele; poți conta pe corectitudinea mea. Există totuși un risc…

Niut simți un nod în gât.

— Care?

— Acela de a ți se urca la cap noul tău statut de stăpână a casei, aceasta făcând să nu mă mai slujești ca înainte. Dar acesta e un risc pe care mi-l asum!

— Cât de puțin mă cunoașteți!

— Eu cunosc foarte bine firea omenească, fata mea!

— Mă angajez cu toată hotărârea să întrețin această casă ca și când ar fi a mea!

— Dar va fi, cu adevărat, a ta, dacă accepți această căsătorie.

Niut cea Neobosită atinse un perete, vrând să se asigure că nu visează.

— În acest caz, cum îndrăzniți să presupuneți că voi accepta cea mai mică dezordine și că nu voi continua să șterg praful? Erau multe lucruri care nu-mi plăceau, dar trebuia să tac pentru a nu fi dată afară… Dar dacă am voie să vorbesc, totul va fi altfel! Trebuie zugrăvit din nou, unele mobile nu mai corespund cu respectul datorat scribului Mormântului, iar confortul sălilor de baie trebuie îmbunătățit fără nicio amânare. În rest, vom vedea mai târziu.

Kenhir prevăzuse o astfel de tornadă și, pentru o clipă, se întrebă dacă va fi capabil să reziste multă vreme. Dar trebuia să plătească acest preț pentru a-i oferi unei fete excepționale statutul pe care-l merita.

— Trebuie să înțeleg… că accepți?

— Nu, sigur că nu… În sfârșit, vreau să spun că… E ceva atât de neașteptat!

— Ai niște dorințe de care n-am ținut seama?

— Nu, temenii contractului îmi convin, dar… parcă totul e dat peste cap… și de ce m-ați ales tocmai pe mine?

— Pentru că nu mai am vârsta la care să mă recăsătoresc, Niut! Destinul m-a lovit atât de tare, pentru a mă face să înțeleg că trebuie să mă ocup doar de ceea ce este important, pe

măsura forțelor care mi-au mai rămas. Tu ai toată viața înainte, iar eu am posibilitatea să-ți ofer o bază solidă pentru a ți-o putea realiza. Mă cunosc și știu că nu sunt nici bun, nici generos, pentru că anii petrecuți cu gestionarea confreriei m-au învățat să devin neîncrezător și să nu-mi fac iluzii; luându-te de soție, mă gândesc în primul rând la interesul și la bunăstarea mea. Să nu crezi în niciun caz că o fac din milă sau datorită faptului că am un suflet mare.

Pentru a se calma, Niut cea Neobosită luă o perie și începu să frece un cufăr din lemn:

— Poate știți să vă clasați arhiva corect, dar nu cunoașteți arta de a împături hainele și de a le aranja în așa fel încât să nu se uzeze înainte de vreme. Și toate astea nu se mai învață la vârsta dumneavoastră. Cât despre obiceiul pe care-l aveți să purtați mai multe zile la rând aceeași tunică șifonată, sub privirile pline de reproș ale femeilor din sat... Lucrurile trebuie să fie clare, Kenhir: întreținerea unei locuințe cere să ai inițiativă, iar eu nu suport să se amestece careva în treburile mele.

— Nu e posibilă nicio negociere?

— Niciuna.

— Îți accept condițiile, Niut!

☥ Capitolul 18

În așteptarea directivelor din partea lui Sethi al II-lea, maestrul de operă dăduse sarcini artizanilor din cele două echipe, cu aprobarea șefului echipei din stânga: renovarea templului principal și a capelelor anexe, refacerea dalelor din locașul întrunirilor, înfrumusețarea locuințelor și consolidarea podurilor caselor.

Paneb și Ched Salvatorul făcuseră un ultim retuș în vastul mormânt al lui Kenhir, a cărui căsătorie fusese oficiată de tribunalul satului; în prezența câtorva martori, scribul scrisese un testament, prin care își lăsa toate bunurile lui Niut cea Neobosită.

— Mă simt împăcat, îi mărturisi Kenhir maestrului de operă, căci acum pot muri liniștit.

— Mormântul vă este pe plac?

— Este o minunăție de care sunt nevrednic… dar pe care n-aș da-o nimănui! Nu mă voi grăbi să mă mut în această locuință somptuoasă, dar voi veghea asupra ei cu mare grijă. Lumea de dincolo are ceva bun, Nefer… Datorită harului pictorilor, țăranii strâng recolta fără efort, grâul se coace întotdeauna, vântul umflă velele corăbiilor fără să le sfâșie, iar eu rămân veșnic tânăr! Ce să cer mai mult confreriei? Dacă aș fi fost silit să părăsesc acest sat, aș fi fost cuprins de o mare disperare; și tu ești cel care m-a salvat de la această nenorocire.

— Nu vă datorați salvarea decât dumneavoastră înșivă și muncii pe care o depuneți, Kenhir!

— În această lume în care conflictele nu încetează niciodată, frăția e o calitate rar întâlnită; sunt fericit că am trăit destul de mult pentru a-i cunoaște binefacerile.

Soarele strălucea, apa și alimentele fuseseră livrate, florile împodobeau altarele strămoșilor, iar satul forfotea precum un stup de albine, harnic și fericit; dar maestrul de operă era încă neliniștit.

— Intrăm într-o nouă eră, i se destăinui el scribului Mormântului; cancelarul Bay joacă rolul de intermediar între faraon și confrerie, dar nu sunt convins că va fi de partea noastră.

— Un om de la curte nu-și urmărește decât avantajele, dorind să se facă plăcut superiorilor săi; ori va vedea cât de util este Locașul Adevărului, ori va complota pentru a-l distruge.

— Personajul ăsta este inteligent și viclean; cred că ar trebui să ne temem de el. N-a dat dovadă de putere în a o influența pe regină, atunci când a convins-o să se răzgândească?

— Reușești cumva să-i citești gândurile?

— Mi-a făcut impresia că nu este sigur de hotărârile sale și încă se întreabă asupra rostului muncii noastre.

— Din fericire, generalul Mehy ne rămâne protectorul oficial; dar prezența prințului Amenmes la Teba nu va sfârși, oare, prin a-i face rău, fiindu-ne și nouă defavorabilă? Dacă începe războiul civil, vom fi sortiți pieirii!

— Iată de ce piatra de lumină trebuie să rămână departe de ochii hoților!

— Până-n prezent, trădătorul nu s-a putut apropia de ea și sunt convins că e departe de a o descoperi!

— Trebuie să rămânem vigilenți, Kenhir; s-a arătat destul de abil, ascunzându-se în umbră.

— După cum presupune Sobek, într-o bună zi va sfârși prin a face o greșeală!

— Eu nu sunt atât de sigur, obiectă Nefer, și, de acum înainte, suntem obligați să facem totul ținând seama de prezența lui.

— Și apoi, trebuie să fim atenți la atitudinea reginei... Dacă a vrut să scape de mine, asta n-a fost doar din pricina vârstei mele. Tausert avea intenția să ne impună un fel de spion care să-i descrie în cele mai mici amănunte activitățile Locașului Adevărului. Noua putere vrea să ne supună și să se facă stăpână peste secretele noastre.

— Totuși, regina a renunțat la a vă înlocui.

— Mă întreb ce a determinat-o s-o facă, mărturisi Kenhir, și mă tem să nu urmeze o răzbunare mult mai crudă decât pensionarea mea.

— Femeia înțeleaptă și preotesele lui Hathor ne asigură în fiecare zi de protecția zeiței, iar noi ne străduim să nu părăsim calea lui Maat; vă gândiți cumva la niște măsuri de securitate mai eficiente?

Uneori, Kenhir visa la o armată numeroasă și bine echipată; rămânea de văzut dacă maestrul de operă nu-și făcea iluzii.

☥

Casa-Funie și Fened Nasul îi țâșniră în față lui Paneb, tăindu-i calea, pe aleea ce ducea la necropolă.

— Am vrea să stăm de vorbă, spuse Casă.

— Dă-i drumul!

— De ce lucrezi singur în mormântul lui Nefer cel Tăcut? Noi am vrea să te ajutăm.

— Nu este nevoie!

— Nu respecți obiceiul!

— Este datoria mea și numai a mea să mă ocup de ultimul locaș al tatălui meu adoptiv.

— Ești cam pretențios!

— Maestrul de operă e cel care îmi va aprecia munca. Dacă nu va fi mulțumit, atunci va apela la alții.

— Vrei să te pui bine cu stăpânul, ăsta-i adevărul! Iar noi suntem luați drept niște netrebnici. Asta nu ne convine, Paneb, chiar deloc!

— Tu și cei care te aprobă judecați prost! Lasă-mă să trec, am treabă!

— Casa nu se înșală, insistă Fened; de acord, maestrul te-a desemnat ca fiu, dar ăsta nu e un motiv să ne tratezi ca pe niște nimicuri.

— Ce ai? Ți-ai pierdut intuiția? Doresc să-mi duc munca la bun sfârșit, cu propriile mijloace; asta-i tot!

— Nu cred că asta-i tot, Paneb!

— Mă lăsați să trec sau nu?

Casa-Funie și Fened Nasul ar fi putut apela și la alți artizani ai echipei din dreapta, pentru a-i ține piept colosului, al cărui calm îi îngrijoră. De obicei, Paneb își manifesta mânia pe dată; acum, însă, părea aproape nepăsător.

Fened preferă să facă pace.

— Nu vrem să te necăjim… Arată-ne ce ai pictat și vom fi mulțumiți.

— Am rostogolit o piatră mare până la intrarea în mormânt. Dacă vreunul se atinge de ea, va avea de a face cu pumnii mei!

— N-ai dreptul să ne tratezi astfel! protestă Casa.

— Fiți mai puțin bănuitori și totul va fi bine!

— Meriți o chelfăneală bună, Paneb; asta ți-ar schimba caracterul!

— Hai, sunt la dispoziția ta!

— Mai bine ne-am liniști! le ceru Fened Nasul. La urma urmelor, n-avem nimic de-mpărțit… Dacă Paneb se arată mai înțelegător, incidentul va lua sfârșit!

— Va lua sfârșit de îndată ce vă veți da la o parte și mă veți lăsa să trec.

Privirea colosului devenea tot mai amenințătoare. Fened și Casa îl lăsară să urce până la mormântul lui Nefer cel Tăcut și să elibereze intrarea, dând la o parte blocul enorm de piatră.

Focul nu era decât unul dintre aspectele materiei prime și asta nu-l satisfăcea pe Paneb. Dacă materia primă exista cu adevărat, ea nu se putea afla decât în inima stâncii, în locul în care pictorul își desăvârșea capodopera: decorarea locașului de veci dedicat tatălui său adoptiv. Va transforma pereții fără grai într-un cânt plin de culoare, va încerca să incarneze multiplele forme ale vieții în paleta sa, în așa fel încât să le ofere sufletului maestrului de operă.

Materia sa primă era pictura și nu se va îndepărta niciodată de ea.

☥

De două zile, trădătorul avea febră, căci rana pe care i-o făcuse la umăr pisica aceea enormă se infectase.

Mai mare râsul! Reușise să se ascundă printre oamenii confreriei, mișcându-se în umbră fără a face nici cea mai mică greșeală, pregătise furtul pietrei de lumină, iar acum căzuse victimă unei pisici!

Nu putea să se ducă la femeia înțeleaptă, căci ar fi trebuit să dea explicații asupra felului în care a fost rănit. Trădătorul se temea să bâiguie o minciună, atrăgându-și bănuieli care i-ar putea zădărnici eforturile.

Poțiunea pe care i-o dăduse soția lui nu-i folosise la nimic, iar febra îi creștea.

— Cere-i părerea Clarei, îl sfătui ea.

— Ar fi prea periculos.

— Dar e posibil să te îmbolnăvești grav!

— E de ajuns să dezinfectăm rana.

— Nu am ierburile necesare, iar Sobek le interzice femeilor să iasă din sat, ca măsură de securitate. Pentru moment, n-avem voie nici măcar să ne ducem la piață!

— Ar exista totuși o soluție… Când Obed fierarul se rănește, folosește un unguent care conține cupru.

— Știi unde-l ține?

— În magazia cu scule, pe o etajeră.

— Se poate ajunge la ea?

— Da, atunci când Obed e ocupat… Acum, de exemplu, face arme!

— Dacă mă prinde cineva cu borcanul de unguent, voi fi dusă înaintea tribunalului din sat și va trebui să dau socoteală, în cel mai fericit caz, am fi expulzați!

— Ai dreptate, dar trebuie să riscăm. Dacă ți-e frică, mă duc eu!

— Tremuri, mâna îți e nesigură și ești foarte nervos.

— Și tu nu ești nervoasă?

— Dar nu ca tine… O să încerc.

Soția trădătorului sparse o oală și adună bucățile într-un coș, pe care și-l așeză pe cap.

— Mă duc la olar să iau alta; voi trece, astfel, prin fața magaziei fierarului.

— Ar fi trebuit sa strâng de gât pisica aia! spuse rănitul, ca turbat.

— Pe viitor, stai departe de ea!

Femeia ieși din casă, iar trădătorul rămase în bucătărie; rana îl durea din ce în ce mai tare.

Dacă soția lui va da greș, va fugi lăsând-o în mâinile pazei din sat. Când va mărturisi, incapabilă să reziste unui interogatoriu riguros, el va fi deja departe de Locașul Adevărului. Ce dezastru, tocmai acum când era gata să pună mâna pe avere!

Obosit, ațipi, visând un domeniu mare, cu servitori zeloși, vaci grase și ospețe rafinate. Dar tocmai când întindea mâna către o pulpă de gâscă friptă, maestrul de operă îl apucă de încheietură, iar el începu să țipe.

— Liniștește-te, îi spuse soția lui, iată-mă, sunt aici!

Coșmarul luă sfârșit.

— Ai… ai reușit?

— Iată unguentul.

— Nu te-a văzut nimeni când l-ai furat?

— Nimeni. Și am adus o oală nouă; asta poate explica prezența mea în zona auxiliarilor. Acum, hai să te îngrijesc!

Douăzeci și patru de ore mai târziu, după ce rana fusese unsă de mai multe ori, febra scăzu și rana arăta mai bine.

Trădătorul era salvat.

☥ Capitolul 19

Purtând o boccea pe umăr, cinci oameni de-abia târându-și picioarele se îndreptau către Locașul Adevărului. La debarcader, se informaseră asupra drumului, apoi se odihniseră de mai multe ori, trăgându-și sufletul, nu prea grăbiți să sosească la destinație.

Înainte să ajungă la primul fort, câțiva paznici negri îi înconjurară, amenințându-i cu săbiile lor scurte.

— Cu fața la pământ, repede!

Terorizați, călătorii se supuseră.

— Cine sunteți?

— Niște țărani, răspunse cel mai tânăr dintre ei.
— Și ce transportați?
— Doar niște rufe.
— Hai să vedem!

Paznicii scotociră în boccele, negăsind arme, ci doar o tăbliță de lemn cu aspect de act oficial.

— În picioare! Și fără gesturi bruște!
— Unde ne duceți?
— La șeful nostru, Sobek. Lui îi veți spune cine sunteți.

Târâți și împinși până la fort, cei cinci oameni fură legați cu mâinile la spate.

Impresionantul atlet nubian îi făcu să devină și mai îngrijorați.

— Așadar, spuneți că sunteți niște țărani? îi întrebă Sobek.

— Până acum, am muncit pe pământurile templului lui Tod, răspunse cel tânăr. Printr-un ordin de misiune, am fost trimiși aici.

— Cine v-a dat ordinal?
— Faraonul însuși!
— Care vă e sarcina?

— Să cultivăm un câmp pe care monarhul îl oferă maestrului de operă Nefer cel Tăcut. Citiți tăblița care ne-a fost dată: se pare că totul e scris acolo.

Conceput într-un stil administrativ, riguros, textul confirma declarațiile țăranului.

— Șefu’, îi spuse un paznic lui Sobek, un pândar ne spune că se apropie o adevărată trupă!

— De data asta, e treabă serioasă… Trageți-i pe flăcăii ăștia într-un colț, fără să-i dezlegați. Au fost, desigur, trimiși să testeze sistemul nostru de apărare. Anunțați atât celelalte forturi, cât și pe cei din sat.

Bine antrenați, nubienii lui Sobek erau gata să riposteze în caz de atac.

Dar cine era autorul: Sethi al II-lea sau Amenmes? Fie că faraonul recent încoronat voia să-și manifeste autoritatea asupra acestui loc simbolic, fie că rivalul său intenționa să ducă până la capăt primul său act de suveranitate. Și într-un caz, și-n celălalt, înfruntarea părea inevitabilă.

— Sunt cel puțin vreo sută de oameni însoțiți de măgari, șefu’, dar e ceva ciudat… În fruntea lor, ai putea jura că se află carul generalului Mehy!

Sobek schiță un gest de nemulțumire. Dacă generalul și-a ales o sută dintre cei mai buni oameni, paznicii nubieni nu-i vor putea învinge, cu tot curajul de care dădeau dovadă.

Așadar, începea marea ofensivă. Sobek ar fi trebuit să se predea sau să se alieze cu forțele care se pregăteau să distrugă satul, gonindu-i locuitorii; dar nu, va rămâne credincios primei sale misiuni, din fidelitate atât față de el însuși, cât și față de această confrerie pe care o admira.

— Ceva și mai ciudat, șefu'… Se pare că soldații lui Mehy nu sunt înarmați.

— Poate pândarii noștri nu mai văd bine!

— Nu, faptul este confirmat.

Sobek ieși din fort pentru a verifica. Mehy tocmai cobora din car, iar trupa rămăsese pe loc.

Prudenți, arcașii nubieni erau pregătiți să tragă.

— Ce doriți, generale?

— I-am condus personal pe cei care au adus daruri din partea faraonului Sethi al II-lea, destinate Locașului Adevărului. Iată lista, cu pecetea regală!

Mirat și neîncrezător, șeful Sobek nu cedă imediat.

— Am obligația să-i controlez pe acești oameni și să mă asigur că nu poartă nicio armă.

☥

Borcănele cu farduri verzi și negre, o cantitate considerabilă de pomezi parfumate, urcioare cu ulei de ricin, de moringa, de in, susan și măsline, loțiuni pentru întreținerea părului și a pielii… Faraonul oferea confreriei o adevărată avere în produse de înfrumusețare; scribul-asistent Imuni făcuse scurtă la mână notând totul, la dictarea lui Kenhir, fericit să constate calitatea uleiului de ricin.

Scrisoarea cuplului regal, adresată scribului Mormântului și maestrului de operă, exprima încrederea în confrerie, cerându-le totodată să aleagă locul potrivit pentru mormântul lor în Valea Regilor. Reținut fiind de treburile din Pi-Ramses, monarhul nu credea că va ajunge prea curând la Teba, dar aceasta nu trebuia să întârzie începerea lucrărilor.

— Totul își reia cursul normal, constată Nefer.

— Eu nu sunt atât de sigură, obiectă femeia înțeleaptă.

— Te-ai putea îndoi de cuvântul lui Pharaon?

— Dacă nu îndrăznește încă să se ducă la Teba, asta înseamnă că se teme de o eventuală reacție din partea fiului său, Amenmes.

— Dar Sethi nu e preocupat de întărirea granițelor noastre din nord-est?

— Știm prea bine, amândoi, că a veni în Valea Regilor pentru a-și venera strămoșii este una dintre cele mai importante îndatoriri ale noului faraon. Renunțând la această călătorie, Sethi dă dovadă de slăbiciune și nu se ridică la măreția numelui.

Clara îl judeca aspru pe faraon, dar maestrul de operă n-avea niciun argument contra.

— Și mai am un motiv de îngrijorare, mărturisi ea, de care nu-mi va fi ușor să scap.

— Cum te-aș putea ajuta?

— Mă tem că nu poți face nimic, spuse ea zâmbind. O mare parte dintre bogățiile oferite de rege va fi depusă în templu, dar restul produselor de înfrumusețare vor trebui împărțite în mod egal preoteselor lui Hathor, femei cu gusturi și care nu se tocmesc… Vezi dar că se anunță o perioadă mai grea.

Clara nu se înșela. Fiecare femeie încerca să obțină cât mai mult, argumentând prin vechimea pe care o avea în confrerie, vârstă sau delicatețea pielii.

Singura care n-avea pentru ce să lupte era Turcoaza, de parcă strălucirea frumuseții sale, nealterată de anii care treceau, era simțită de toate femeile din sat ca o protecție. Uabet cea Pură se apără cu abilitate și chiar Niut obținu aproape tot ce-și dorea, fără să uite de marele vas cu ulei de ricin pentru bătrânul ei soț.

În timp ce femeia înțeleaptă veghea asupra armoniei dintre săteni, maestrul de operă se duse la primul fort, acolo unde cei cinci țărani se întrebau dacă vor scăpa cu viață din această aventură periculoasă.

După ce a citit cu atenție documentul oficial păstrat de Sobek, Nefer a înțeles care era adevărul: faraonul îi dăruia un ogor cu grâu aproape de Ramesseum și-i plătea pe cei cinci țărani pentru a-l lucra. Iar maestrul de operă se va folosi de recoltă așa cum va crede de cuviință.

— Nu crezi că ar trebui să-i dezlegăm imediat, Sobek?

— Te rog să mă înțelegi, Nefer: eu i-am considerat niște indivizi periculoși, trimiși să creeze o diversiune, înainte ca grosul trupei să ne atace.

— Inițiativa ta a fost cea potrivită. Trebuie să rămânem la fel de vigilenți și de acum înainte!

— Acest semn de respect din partea faraonului nu i se pare de ajuns maestrului de operă al Locașului Adevărului…

— După cum spune femeia înțeleaptă, doar prezența faraonului la Teba ar putea însemna că nu mai există riscul unui război civil.

— La fel gândește și generalul Mehy, preciză șeful Sobek. După el, prințul Amenmes n-a recunoscut încă, oficial, suveranitatea tatălui său. Asta nu anunță nimic îmbucurător.

☥

— Din punctul meu de vedere, îi spuse Karo cel Posac lui Didia cel Generos, care tocmai făcea o amuletă în forma nodului lui Isis, lucrurile sunt clare: Sethi al II-lea se va mulțumi să domnească asupra nordului țării, în timp ce prințul Amenmes va rămâne să guste din deliciile Tebei.

— Asta e împotriva desăvârșirii puterii faraonului și a legii lui Maat, obiectă dulgherul; dacă aceste două teritorii nu se pun de acord, dacă Nordul se separă de Sud va fi o catastrofă. Sethi n-ar putea tolera situația, simțind cum tronul i se clatină și Egiptul se cufundă în anarhie.

— Vremurile s-au schimbat, interveni Thuty Savantul, foarte firav, care întotdeauna părea gata să se frângă; Sethi se mulțumește, poate, cu ceea ce are, pentru a evita o ruptură ireparabilă.

— Eu, spuse Unesh Șacalul, sunt pesimist. Simt că trăim doar o scurtă perioadă de liniște, înaintea furtunii.

— Atunci, hai să profităm de ea! îi sfătui Pai Pâinică-Bună, împărțind prăjituri tovarășilor săi. Le-am copt chiar eu în cuptor; sunt cât se poate de pufoase.

— Paneb mă îngrijorează, mărturisi Didia dulgherul; el, care e atât de entuziasmat de obicei, îmi pare din ce în ce mai îngândurat.

— Cred că știu de ce, îndrăzni Unesh.

— Hai, spune!

— N-ați ghicit până acum?

Didia se scărpină ușor la tâmplă.

— Doar nu crezi că…

— Ba da.

— Credeți că pregătește într-adevăr o capodoperă? întrebă Pai.

Tăcerea tuturor îi dovedi desenatorului că toți erau de aceeași părere.

— Dar nu e prea tânăr pentru o asemenea provocare?

— Paneb n-are nicio șansă; și el își dă seama de asta, spuse Unesh; iată de ce e din ce în ce mai trist. Și când totul se va solda cu un eșec, veselia îi va dispărea cu desăvârșire.

— Aș putea jura că abia aștepți, Șacalule!

— Nu-i pot suferi pe ăștia pretențioși. Când îi văd luptându-se cu o stâncă prea mare pentru ei, nu-mi pot stăpâni râsul. Au fost artizani mai înzestrați decât Paneb, care, modești, și-au făcut meseria și doar meseria, fără să pretindă că stăpânesc materia primă.

Pe dealul dinspre vest, acolo unde fusese săpată necropola principală a satului, liniștea serii fu tulburată de un zgomot surd. Paneb rostogolise piatra care bloca intrarea în mormântul lui Nefer cel Tăcut, la care lucrase cât fusese ziua de lungă, fără să-i pese de petrecerile organizate cu ocazia sosirii produselor de înfrumusețare oferite de faraon.

☥ Capitolul 20

Cu trupul parfumat, superbă în goliciunea ei de femeie îndrăgostită, Turcoaza îl purtase, și de astă dată, pe Paneb pe calea plăcerii. De fiecare dată când se dăruiau unul celuilalt, colosului i se părea că descoperă o nouă amantă, cu o imaginație inepuizabilă.

Trezindu-se din această vrajă în care amândoi se lăsaseră purtați de pasiune, amanții se priveau, de parcă așa ar fi renăscut.

— Nu îmbătrânești deloc, Turcoaza… Care îți e secretul?

— Magia zeiței Hathor.

— Tu n-ai căutat materia primă?

— Calea preoteselor e diferită de cea a artizanilor.

— Dar sunt sigur că o folosiți și voi!

— Nu știi că Hathor reprezintă iubirea nesfârșită, care unește toate formele de viață din univers?

— Și dacă materia primă este tocmai această iubire?

— Se spune că te închizi, cât e ziulica de mare, în mormântul lui Nefer cel Tăcut și că nu lași pe nimeni să asiste la munca ta.

— Așa este… Doar bătrânul Kenhir a avut privilegiul să descopere o scenă, pe care i-a arătat-o maestrul de operă. De atunci, blochez intrarea cu un bolovan mare și nici măcar Nefer nu știe în ce stadiu sunt cu lucrul.

— Necunoscând materia primă, nu te temi de un eșec?

— Eșec ar fi dacă aș aștepta s-o descopăr în pădure, în foc sau în mai știu eu ce! Să-mi petrec timpul tot punându-mi întrebări înseamnă să las viața să treacă fără folos. Ori sunt în stare să fac o capodoperă, ori nu sunt; materia primă înseamnă legătura dintre inima și mâna mea, și nu contează decât o singură realitate: aceea de a lucra, de a face ceva. Și ceea ce știu eu să fac este să pictez.

Se auziră țipete ascuțite.

— Este Orătania Nesuferită! exclamă Turcoaza, acoperindu-se cu un voal din in, pentru a se duce să deschidă.

Cu gâtul galben cu dungi negre, gâsca gâgâia cu disperare, încercând cu tot dinadinsul să intre la preoteasa lui Hathor.

— Paneb, am impresia că Orătania Nesuferită vrea să-ți vorbească!

— Mie, bine, dar… Da, are dreptate! Este deja târziu.

Paneb sosi ultimul și se prezentă în fața lui Karo cel Posac, care stătea de pază în pragul locașului de întrunire al echipei din dreapta.

— Tocmai închideam ușa, mormăi Posacul.

— Important este că n-ai făcut-o încă.

Fiecare artizan se așeză pe locul care îi era rezervat și maestrul de operă invocă strămoșii, pentru ca aceștia să protejeze confreria, îndrumând-o pe calea cea bună. După tonul lui grav, membrii echipei știau deja că Nefer n-avea să le aducă doar vești bune.

— Până la noi ordine, nu e prevăzută nicio vizită a faraonului, le aduse el la cunoștință, dar ni se cere să-i pregătim mormântul. Prin urmare, mâine vom pleca în Valea Regilor, pentru a alege locul potrivit.

— Și dacă faraonului nu-i convine? se îngrijoră Fened Nasul.

— Om trăi și om vedea.

— De ce nu ne vizitează regele? întrebă Nakht cel Puternic.

— Din cauza prezenței la Teba a fiului său, Amenmes.
— I se cunosc, în sfârșit, intențiile?
— Deocamdată nu se știe nimic precis, dar, cum se pregătea să ia puterea în cetatea zeului Amon, nu l-a acceptat ca rege pe tatăl său.
— Sudul împotriva Nordului… și noi, în vâltoare!
— Până una-alta, spuse Paneb, avem de săpat un mormânt regal și nu există nimic mai spectaculos.
— Și echipa din stânga? se îngrijoră Ipuy-Iscoditorul.
— Sub conducerea lui Hay, va lucra în Valea Reginelor. Având în vedere calitatea nu prea strălucită a stâncii, trebuie restaurate mai multe morminte.
— Te-ai gândit deja la planul mormântului? se interesă Gau cel Exact.
— Despre asta o să vorbim la fața locului!
Răspunsul maestrului de operă îi surprinse pe artizani; de obicei, Nefer era mai direct.
— Mâine în zori, Kenhir vă va împărți uneltele și vom porni spre Vale.

☥

Trezit înainte de ivirea zorilor de tânăra sa soție, scribul Mormântului mâncă în grabă o bucată de pâine proaspătă, apoi se îndreptă șontâc-șontâc spre camera uneltelor, pe care o deschise fără să-l vadă cineva. Scoase baroase, dălți din aramă, de diferite mărimi, și târnăcoape, pe care le distribui artizanilor. Scribul-asistent Imuni își notă cu precizie cine și ce a primit, după care mica trupă începu să urce poteca, încet, pentru a nu-l lăsa în urmă pe Kenhir.
— Bătrânul e într-o dispoziție proastă cum n-am mai văzut, remarcă Pai Pâinică-Bună; devine din ce în ce mai autoritar și mai tăios.
— Nu-l putem schimba, spuse Renup cel Jovial, iar aceste expediții nu mai sunt pentru vârsta lui.
— Asta s-o crezi tu! obiectă Thuty Savantul; în câteva minute, se va cățăra mai ușor decât noi. N-ar pierde, pentru nimic în lume, ocazia de a petrece câteva zile în Vale. Acolo, totul e diferit; e ca și cum ni s-ar permite să pătrundem, încă din timpul vieții, în Lumea Cealaltă.
Mulți erau de acord cu bijutierul. Când echipa trecu prin tabăra din strâmtoare pentru a-și lăsa rogojinile, urcioarele cu

apă și proviziile, se mai discuta încă despre probleme de familie și de sănătate, dar când începu să coboare spre „marea câmpie” în care trăiau sufletele faraonilor înviați, se lăsă liniștea.

Nu erau niște lucrători obișnuiți, ci o echipă care străbătea un loc sacru, interzis profanilor, având datoria de a explora o cale nouă, cioplind stânca; până și trădătorul simți o oarecare emoție trecând dincolo de poarta de piatră a Văii Regilor, păzită de paznicii nubieni. Dar mersese prea departe să mai poată da înapoi și fusese prea umilit pentru a ierta. Dacă dreptatea ar fi existat, el ar fi trebuit să conducă destinele confreriei, și nu Nefer cel Tăcut.

Dincolo de poartă, o văzură, uimiți, pe femeia înțeleaptă, îmbrăcată într-o rochie lungă, aurie.

Maestrul de operă se înclină în fața ei.

— În absența faraonului, condu-ne la locul potrivit pentru a-i săpa locul de veci.

Clara îi puse lui Nefer șorțul de aur, însemn al demnității de șef al constructorilor, căpătând astfel autoritatea necesară pentru a da prima lovitură de daltă în materia brută; protejându-i gâtul, nodul lui Isis gonea de la el forțele malefice, dând aripi gândului către opera pe care o avea de înfăptuit.

Având-u-i în frunte pe femeia înțeleaptă și pe maestrul de operă, procesiunea trecu pe lângă mormântul lui Ramses cel Mare, călcă în picioare pietrele care-l acopereau pe cel al lui Tutankhamon, un sanctuar secret cunoscut doar de câțiva inițiați, o luă pe o potecă în direcția sud-vest, apoi pe alta către vest și, mai târziu, către sud, depășind locul de veci al lui Thutmosis I și oprindu-se la vreo cincisprezece metri mai departe, înaintea falezei.

Locul era straniu, la marginea Văii. Simțeau cu toții o singurătate apăsătoare, dar lipsită de tristețe.

Fened Nasul se apropie. Mirosi roca, o sărută, o dezmierdă. Intră în legătură intimă cu ea și simți cum îi curge viața prin vene.

— Roca ne primește, hotărî el.

Artizanii formară un semicerc și Nefer cel Tăcut înaintă.

După ce consultase unul dintre principalele secrete de stat, planul amplasării mormintelor regale, maestrul de operă constatase că, în acel loc, faleza era intactă.

Dădu prima lovitură de baros și înfipse dalta de aur în piatra neatinsă, pentru a o face fertilă în vederea viitoarei opere.

Inimile se strânseră, cu convingerea că această confrerie pătrundea, încă o dată, în lumea nevăzută, cu intenția de a face să apară pe pământ un nou chip al veșniciei. Abia perceptibilă, vibrația declanșată de unelte făcu să răsune valea muntoasă, de parcă își dădea încuviințarea echipajului din Locașul Adevărului.

Maestrul de operă se dădu la o parte, pentru ca Paneb să poată înălța târnăcopul greu, de piatră, pe care focul ceresc trasase botul și urechile animalului zeului Seth.

Și focul pătrunse în stâncă.

☥

Era nevoie să se sape în piatră cu târnăcoapele mari și cu dălțile, sub îndrumarea maestrului de operă, să îndepărteze așchiile transportându-le în coșuri, să se curețe uneltele, să se doarmă în colibele din piatră aflate în tabăra din strâmtoare și să se revină în Vale, la lucru… Datorită armoniei care domnea în echipă, șantierul se organizase perfect.

Singurul care nu participa la această fază a lucrărilor era Ched Salvatorul, a cărui vedere și agerime se mențineau datorită leacurilor femeii înțelepte. În atelierul instalat în aer liber, lângă mormânt, pregătea ornamentarea ușii monumentale și a primului coridor.

— Poate că nu e decât o impresie, îi spuse el lui Nefer, dar am sentimentul că se muncește într-un ritm foarte susținut. S-ar putea crede că ești grăbit, ceea ce nu ți se potrivește.

— Într-adevăr, nu avem timp de pierdut!

— Ai ceva informații confidențiale, pe care preferi să le tăinuiești?

— Nu, Ched; încerc să mă adaptez acestui loc deosebit și momentului pe care-l trăim.

— Nu vreau să fiu pesimist, dar ăsta nu e un semn bun.

— Nu știu încă… Paneb ți-a vorbit despre capodopera sa?

— Mi-a pomenit ceva… Refuză însă orice ajutor. După părerea mea, n-a fost prea încântat că trebuie să neglijeze mormântul pe care ți-l pregătește; dar, după zelul cu care-și folosește târnăcopul, este mai mult decât fericit că poate participa la realizarea unui nou mormânt regal. Băiatul ăsta are o putere de muncă ce depășește orice închipuire.

— Îi va fi de ajuns pentru a descoperi materia primă?

— Nu putem ști... Talentul n-are limite și nimeni nu va ajunge vreodată să stabilească rețeta succesului. Dar ți-ai pierdut credința în zei?

— Fii fără grijă, Ched!

Sub privirea critică a lui Kenhir, căruia dulgherul Didia îi adusese un taburet solid cu trei picioare, echipa din dreapta progresa într-un ritm alert, la îndemnul lui Paneb și al lui Nakht cel Puternic, care încerca să rivalizeze cu colosul.

Femeia înțeleaptă nu se înșelase: roca era frumoasă și sănătoasă și era în perfectă armonie cu materia primă a uneltelor.

☥ Capitolul 21

Trecuse mai mult de un an de la încoronarea lui Sethi al II-lea și situația părea să fi rămas aceeași, dar nu și pentru artizanii din Locașul Adevărului, care primiseră acordul monarhului privind amplasarea mormântului său în Valea Regilor. Echipele din dreapta și din stânga munciseră pe rând, la fel și în Valea Reginelor, unde se desfășura programul de restaurare.

Prințul Amenmes nu luase nicio hotărâre, dar ieșise din letargie pentru a face un antrenament militar asemănător cu acela al soldaților de elită. Această atitudine îi atrăsese simpatia armatei tebane, dezamăgite de desconsiderația faraonului care, după informațiile culese de generalul Mehy, nu mai părăsea Pi-Ramses.

Între Sethi al II-lea și fiul său nu mai exista nicio legătură, nici măcar o scrisoare; și Amenmes încă nu-i jurase supunere tatălui său. Încordarea și neliniștea persistau încontinuu, o întrebare revenind, obsedantă; de ce regele nu-și manifesta autoritatea, într-un fel sau altul?

De bună seamă, trebuia să se ocupe de consolidarea frontierelor din nord-est și de evitarea unei revolte în Syro-Palestina, dar consecințele hotărârii lui Merenptah se mai simțeau încă și niciun pericol de invazie nu părea să amenințe Egiptul prea curând; faraonul trebuia să fie atent și la atitudinea înalților demnitari, gata să urzească un complot; dar cancelarul Bay, omul-cheie al regimului, părea să fi luat măsuri la curtea

din Pi-Ramses, cu ajutorul reginei Tausert care, pe zi ce trecea, se afirma tot mai mult ca o femeie de stat. De ce îl tolera și ea pe Amenmes?

În acest climat ciudat, Mehy devenea tot mai nervos. Deși aproape, comorile Locașului Adevărului păreau totuși de neatins, cu atât mai mult cu cât trădătorul nu descoperise nici cea mai mică pistă către piatra de lumină. Împreună cu echipa sa, se străduia să cioplească și să decoreze mormântul lui Sethi al II-lea, fiind nevoit să rămână, pentru câteva luni, în acel loc secret. În repetate rânduri, Mehy încercase să discute cu Amenmes problema statutului artizanilor, dar prințul se arătase absolut dezinteresat, preocupat fiind doar de inițierea sa în mânuirea armelor.

Dulcea Serketa stătea ore întregi în laboratorul lui Dakter, perfecționându-se în cunoașterea otrăvurilor, pe care le experimenta pe mici rozătoare. Agonia acestora, mai mult sau mai puțin rapidă, în funcție de produse, o distra peste poate; soției generalului i-ar fi plăcut să folosească mamifere mai mari, dar savantul nu era de acord, pentru a nu fi compromis. Își aprecia mult discipolul care, prin inventivitatea sa, îi ameliora neurastenia. Dakter nu mai credea în posibilitatea de a transforma Egiptul într-o țară modernă, în care știința și tehnica să facă uitate vechile credințe, dar perseverența lui Serketa îi readucea în suflet speranța. Ar fi trebuit să izbucnească un conflict intern care să ducă la apariția unor forțe noi.

Prin niște curieri personali, Mehy continua să-l asigure pe faraon de fidelitatea sa, semnalându-i faptul că prințul Amenmes nu renunțase la ambițiile sale; bineînțeles, generalul se străduia să-l convingă pe fiul faraonului să rămână în legalitate și să nu facă niciun gest periculos.

Oricât s-ar fi întrebat, Mehy nu înțelegea motivele tergiversării lui Sethi al II-lea, în contradicție cu numele pe care-l purta. El, protejatul zeului Seth, ar fi trebuit să-l lovească precum trăsnetul pe acest fiu rebel care îndrăznea să-l sfideze! Și de ce regina Tausert, care nu-l iubea deloc pe Amenmes, nu-l determina pe rege să acționeze?

În schimbul unei recompense grase, un ofițer din Pi-Ramses, autorizat să-și viziteze bunicii la Teba, îi aduse lui Mehy răspunsul așteptat.

Vestea avea să fie, în curând, oficială, așa că Mehy plecă în grabă la reședința prințului Amenmes, lângă cazarma principală, pentru a i-o spune primul. Își închipuia reacțiile lui, care, de această dată, vor exprima hotărârea.

Mehy avu neplăcuta surpriză de a-l găsi pe fiul lui Sethi în compania a doi specialiști în care de luptă, cărora le ceruse, de altfel, să nu se apropie de prinț.

— Veniți printre noi, generale! strigă Amenmes. În fiecare zi, învăț tot mai mult despre calitatea armamentului teban și simt mereu nevoia să vă felicit pentru că ați reușit să puneți la punct o mașină de război atât de puternică. Dar aveți un aer cam ciudat! Vreo veste proastă?

— Trebuie să stăm de vorbă, între patru ochi!

Cei doi specialiști în care de luptă se îndepărtară.

— Oamenii vă ascultă cu sfințenie, generale... Sper să ajung și eu la această performanță. Aveam nevoie de timp și am știut să-l obțin. Să auzim, ce aveți să-mi spuneți, atât de important și de urgent?

— Presupun că n-ați încetat să vă întrebați asupra cauzelor tăcerii prudente a tatălui vostru.

— Am ajuns la o concluzie: domnia asupra Nordului este de ajuns pentru ambițiile lui.

— După informațiile pe care le-am primit, nu este cazul.

Prințul era nedumerit.

— Explicați-mi mai clar, generale!

— Regina Tausert este însărcinată.

— Însărcinată... Dacă aduce pe lume un băiat, tatăl meu va mai avea un fiu! Un fiu pe care-l va alege coregent în locul meu și, astfel, îmi voi pierde întreaga legitimitate. Iată, așadar, planul pe care și l-a făcut împreună cu blestemata de Tausert!

Amenmes înșfacă un pumnal și îl aruncă, furios, într-o hartă a Egiptului desenată pe un perete. Lama, ascuțită și șlefuită de Dakter, se înfipse adânc în zid, după ce străpunse numele capitalei, Pi-Ramses.

— Când va naște regina?

— Cam peste două luni, îi răspunse Mehy.

— Dacă tatăl meu îndrăznește să mă umilească, nu-l voi lăsa să se bucure prea mult de tron.

☥

Când Paneb se întoarse din Valea Regilor pentru două zile de odihnă, după opt zile de muncă, știa bine ce avea de făcut: mai întâi, își va continua capodopera, pentru care avea nevoie de mult talent și de toată tehnica de care era în stare, ba chiar mai mult; apoi, va trebui să-i propună lui Nefer cel Tăcut un decor inedit pentru sala puțului din mormântul lui Sethi al II-lea. Acest mormânt era foarte diferit de cel al lui Merenptah, căci atmosfera din timpul domniei lor n-avea nimic asemănător, și apoi, echipajul Locașului Adevărului nu s-ar fi mulțumit cu o imitație. Dar ideea pictorului era atât de originală și de surprinzătoare, încât maestrul de operă o va respinge, poate.

Paneb spera ca Uabet cea Pură să-i fi pregătit unul din acele prânzuri delicioase, cărora doar ea le cunoștea secretul, dar iată că, de îndată ce trecu pragul casei, soția sa i se aruncă în brațe, plângând în hohote.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Vino să vezi bucătăria, reuși ea să spună între două sughițuri.

Totul era devastat. Oale sparte, cratițe răsturnate, sacul cu cărbuni de lemn sfâșiat, legumele împrăștiate pe jos... Pentru Uabet cea Pură, extrem de îngrijită și de ordonată, era un adevărat dezastru.

— Cine a făcut asta?

— Fiul tău și maimuțica aceea verde... În loc să aștepte cuminți ca eu să mă întorc de la templu, mi-au transformat bucătăria în teren de joacă și... iată rezultatul! Grăbit să plece la școală, Aperti nici măcar nu mi-a dat timp să-l dojenesc.

— N-ai reușit să-l oprești?

— Fiul nostru are doar unsprezece ani, dar este mai voinic decât unii adulți.

Paneb era neobișnuit de calm.

— Mă duc să-l caut.

— Nu fi prea sever, te rog! Aperti nu este decât un băiețel... și chiar dacă a făcut o poznă ca asta, nu trebuie să primească o pedeapsă exagerată!

Cu tandrețe, Paneb își sărută soția pe frunte.

☥

Aperti nu se dusese la școală, la ora de matematică ținută de un artizan al echipei din stânga. Paneb trebui să facă o scurtă

anchetă și descoperi că fiul său se dusese acasă la Gau cel Exact.

— Fiul meu se află la voi? o întrebă el pe soția desenatorului.

— Da, soțul meu îi explică rezolvarea unei împărțiri cam complicate pentru el.

— Spuneți-i să vină afară.

— Nu vrei să intri puțin?

— Nu, Uabet ne așteaptă.

Aperti apăru, fără să pară că se simte vinovat.

— De ce nu te-ai dus la școală?

— Nu-mi place profesorul... Îl prefer pe Gau. Împreună cu el am găsit soluția problemei.

— Cu alte cuvinte, ești un mincinos!

Cu vocea sa răgușită, Gau interveni:

— Nu e atât de grav, Paneb; acum, fiul tău a înțeles care e principiul împărțirii. Nu asta e important?

— Mă bucur că a învățat ceva și îți mulțumesc. Hai, Aperti!

Băiatul o luă înainte, ca și când ar fi vrut să scape de pedeapsă.

Dar, la câțiva pași de casă, se trezi ridicat de la pământ, față în față cu privirea mânioasă a colosului.

— De ce ai devastat bucătăria?

— M-am jucat cu maimuțica verde!

— Valorezi mai puțin decât o maimuță, Aperti, căci n-ai pic de respect pentru mama ta.

— Am dreptul să...

Palma răsunătoare pe care i-o dădu Paneb îl făcu să simtă că-i zboară capul.

— N-ai niciun drept! N-ai decât îndatoriri! Iar prima dintre ele este să-ți cinstești mama, căci ea ți-a dat viață. Te-a alăptat timp de trei ani și nu i-a fost silă de excrementele tale. Ea te-a învățat să vorbești, să citești și să scrii, ea are grijă să fii sănătos. Închină-te în fața mamei tale, Aperti, și niciodată să nu te mai porți ca până acum! Dacă nu, îți rup oasele și te arunc afară din sat!

☥ Capitolul 22

Pentru a lucra în interiorul mormântului lui Sethi, lui Paneb îi erau necesare două obiecte: un cot pliant cu care verifica proporțiile și ochiul ce conținea toate măsurile, un dar din partea lui Ched Salvatorul.

Acesta din urmă concepuse programul simbolic pentru cele trei coridoare, largi de 2,82 metri și înalte între 3,25 și 3,39 metri, care duceau la sala cu puț, ai căror pereți fuseseră nivelați cu multă grijă și acoperiți cu ipsos alb, pe care desenatorii scriseseră hieroglifele ce compuneau *Litaniile lui Ra* și *Cartea camerei ascunse*; extrasele alese îi ofereau sufletului regal cunoașterea numelor secrete ale luminii și cele ale regiunilor lumii de dincolo, pe care le avea de străbătut pentru a obține învierea.

Sculptorii creaseră un admirabil portret idealizat al regelui, veșnic tânăr și încoronat precum Osiris; în felul acesta, el ar putea trăi regenerarea zeului din imperiul morților și din „regatul de sub pământ”, rămânând întruchiparea soarelui, învingător al întunericului; apoi, Sethi al II-lea era reprezentat aducând ofrandă lui Ra, lumina divină, și lui Maat, legea eternă a universului.

O zi de muncă lua sfârșit, lumina lămpilor pălea. Mica sală fusese cioplită în stâncă și nu mai rămânea decât să i se dea viață.

— Când vom săpa fântâna sufletului? îl întrebă Paneb pe maestrul de operă.

— N-o vom săpa.

Pictorul se miră.

— Prezența acesteia e necesară! Când sarcofagul va trece pe deasupra fântânii, energia pe care o conține va face să dispară moartea.

— Cum se numește această energie, Paneb?

— Este Nun, marele zeu născut din el însuși, tatăl forțelor creatoare și izvorul întregii vieți.

— Îți amintești textele pe care le-ai desenat; dar le-ai pătruns sensul și importanța? E mai puțin important ca fântâna să fie săpată sau nu; păstreaz-o în suflet, așa cum îi păstrăm pe strămoșii noștri, și să știi că hieroglifele și scenele rituale îi dau

deplina sa realitate. Important este Nun, el însuși. Pentru unii, el înseamnă haosul, întunericul de nepătruns, imensitatea acestui univers pe care creierul nostru nu-l va cuprinde niciodată și care ne face să amețim; pentru alții, însă, Nun este statornicia, ceea ce exista înaintea ființei și ceea ce va continua să existe dincolo de neant, substanța vitală prezentă în orice formă. Când sapi un șanț de fundație pentru a da naștere unui templu, îl atingi pe Nun; inundația e unul dintre aspectele sale, suflarea vântului, un altul, și, atunci când adormi, tot pe el îl întâlnești. Pe el plutesc corăbiile solare; întreaga creație provine din el, cel necreat. De îndată ce depășești, în conștiința ta, limitele lumii vizibile, pătrunzi în el.

— Asta înseamnă că Valea Regilor este una dintre reprezentările lui?

— Da, Paneb, și ea e situată în Nun, ca tot pământul nostru, o insuliță ieșită din ape, pentru un timp limitat. Această energie fără limite ne înconjoară și ne hrănește spiritul și trupul. Noi, artizani ai Locașului Adevărului, avem privilegiul și responsabilitatea să trăim în interiorul lui Nun, atunci când construim un loc de veci în care se exprimă atotputernicia sa. Datorită armoniei care transformă materia brută, energia originii se revelează fără a se arăta. Și fără ea, n-am putea săpa decât morminte, și nu sanctuare ale vieții.

— Vrei să spui că Nun este… materia primă?

— S-a făcut târziu, Paneb; parcă doreai să-mi arăți un proiect pentru decorarea acestei săli.

☥

— Ești sigură? o întrebă Pai Pâinică-Bună pe soția sa.

— Absolut sigură.

— De data asta, e prea mult! Vreau să fiu un băiat de treabă și am toată răbdarea, dar nu vreau să fiu bătaia de joc a nimănui.

— Ce putem face? Nu se știe dacă tribunalul ne va da dreptate, mai ales dacă e prezidat de scribul Mormântului.

— Dar am dreptatea de partea mea!

— Atunci, du-te și spune-i!

Încurajat de indignarea legitimă a soției sale, Pai Pâinică-Bună își consultă colegii, Unesh Șacalul și Gau cel Exact, la fel de supărați, și o porniră împreună către biroul lui Kenhir.

Bătrânul scrib citea scrisorile oficiale care, în ziua aceea, nu conțineau nimic alarmant. Îi privi pe cei trei, nemulțumit.

— Ce mai e?

— Trebuie să ne asculți, Kenhir! i se adresă Pai, cu obrajii în flăcări.

— Aveți ceva să-mi spuneți?

— Și mai mult de-atât! De ce refuzi să-mi dai urcioarele cu bere ce mi se cuvin? Nu mai am acasă nici măcar unul și refuz să accept atâta nedreptate! Când e vorba de corvezi, mă chemi fără să mai stai pe gânduri; dar când împărți berea cea bună, uiți de mine!

— O fac pentru binele tău.

— Cum adică, pentru binele meu?

— Ești aproape obez, Pai, și, dacă bei prea multă bere, va fi și mai rău.

— Dacă ești scribul Mormântului, asta nu înseamnă că trebuie să te amesteci în viața mea!

— Greșești, Pai: dacă te îmbolnăvești, absența ta va face ca munca să meargă mai încet și această întârziere ne va atrage penalizări tuturor. Trebuie să am grijă de sănătatea ta, acum când suntem în toiul lucrărilor la mormântul regal. Și prietenii tăi să nu-ți dea, cumva, să bei pe ascuns, căci o voi afla până la urmă și voi fi obligat să iau măsuri.

Cei trei desenatori bătură în retragere. Privindu-se între ei, aveau același gând: „Capul lui Kenhir ar trebui să stea alături de rocile cele mai tari”.

☥

Scribul Mormântului se așeză pe taburetul său, proptindu-și mâinile în baston. Așteptă ca membrii echipei din dreapta să aprindă lămpile în mormântul lui Sethi al II-lea și i se adresă maestrului de operă:

— Oamenii din echipa ta, Nefer, au devenit nervoși, la fel ca și cei din stânga. Hay i-a certat de două ori în această săptămână, iar eu am micșorat rația de bere tare, pentru a evita chefurile.

— Îngrijorarea lor este scuzabilă, pledă Nefer; nu le place să pregătească un mormânt pe care faraonul n-a catadicsit să-l viziteze.

— Când muncești corect, n-ai timp să fii îngrijorat!

— Fiecare știe că nașterea fiului regelui și al lui Tausert va provoca o reacție violentă din partea prințului Amenmes.

— Dacă e, cât de cât, inteligent, nu se va ridica împotriva tatălui său! Sethi va veni la Karnak, să-și prezinte fiul zeului Amon, Amenmes se va înclina în fața regelui legitim și totul va reveni la normal.

— Sunteți de un optimism care mă încântă, Kenhir!

— Nu te bucura prea tare, Nefer, totul e doar de formă! Am aflat că prințul Amenmes a stat de mai multe ori de vorbă cu marele preot din Karnak și că autoritățile regiunii erau uimite de schimbarea radicală a comportamentului său. După ce a gustat din plăcerile vieții, prințul a devenit un adevărat soldat, capabil să comande sau să lupte în prima linie. Și această tendință războinică nu prevestește nimic bun.

— Sunt oameni care se mulțumesc doar cu ambiții; să sperăm că Amenmes face parte din această categorie. Și apoi, nu uita că generalul Mehy e obligat să ne asigure protecția.

— Ar fi de ajuns un decret regal pentru a fi lipsiți de acest scut!

— De ce ne-ar lovi regele sub centură tocmai acum, când îi pregătim mormântul?

— Regina Tausert nu urăște, oare, Locașul Adevărului? Încercând să pună în locul meu un spion pe care-l plătește, spera să ne bage dușmanul în casă.

— Dar a dat greș, îi aminti Nefer; cuplul regal consideră, așadar, că munca noastră este de cea mai mare importanță.

Kenhir dădu din cap.

— În ultima vreme, n-am apreciat deloc comportarea lui Unesh Șacalul. Se coalizează cu unul sau cu altul pentru a protesta, rămânând totuși în umbră, ca și când ar fi împotriva comunității.

— Spuneți tot ce aveți în minte, îi sugeră maestrul de operă; l-ați identificat, cumva, pe cel care ne trădează?

— N-am nicio dovadă că Unesh ar fi vinovat, dar te sfătuiesc să fii cu ochii pe el.

— Altceva, mai precis?

— Nu, nimic. De ce atâta mister în jurul sălii cu fântână?

— Paneb mi-a făcut o propunere surprinzătoare, pe care am acceptat-o. A și început să picteze.

Kenhir se încruntă.

— Nu apreciez câtuși de puțin surprizele în decorul unui mormânt regal!

— Asta e foarte deosebită, din moment ce trebuie să acționăm în absența regelui și în nesiguranța viitorului. N-ar fi trebuit să ținem seama de aceste împrejurări?

— Dacă inițiativa lui Paneb nu va plăcea, va trebui să ștergem tot și s-o luăm de la capăt.

— Veniți să vedeți!

Iritat, Kenhir intră în primul coridor, examinându-i textele și temându-se să nu descopere vreo fantezie. Dar nu găsi nicio greșeală, ba constată că tencuiala era de o calitate excepțională. Cât despre scenele de ofrandă, corespundeau perfect modelelor rituale. Mai rămânea de văzut acea faimoasă sală cu fântână: zece lămpi cu trei fitile răspândeau o lumină intensă, care punea în valoare fiecare detaliu al surprinzătoarelor picturi făcute de Paneb.

Nici scenă de ofrandă, nici divinitate, ci reprezentarea obiectelor sacre care, în timpul funeraliilor unui faraon, erau depuse în mormântul său: un șoim pe o flamură, o cobră, un taur, un șacal, un ibis, un crocodil, precum și statui prezentându-l pe faraon într-o barcă, având un sceptru în mână, în picioare pe o panteră sau închipuit ca un copil gol cântând din sistru; de asemenea, un ritualist purtând o ofrandă regală.

— Aceste obiecte vor fi făcute din aur de către Thuty, preciză maestrul de operă, cu condiția să nu fim prinși în vâltoare. Dacă se va întâmpla nenorocirea, regelui nu-i va lipsi nimic, pentru că aceste picturi, animate prin ritualuri, vor deveni reale.

Kenhir era uluit. Paneb alesese forme simple, fără înflorituri, dar care întruchipau diferite puteri ce însoțeau sufletul regelui în călătoria veșnică din Lumea Cealaltă. Unele figuri erau conturate cu roșu și toate erau pictate cu auriu.

— Sunteți mulțumit, Kenhir?

— Nu, sunt de-a dreptul copleșit!

☥ Capitolul 23

— Regina Tausert a adus pe lume un fiu, anunță, cu solemnitate, generalul Mehy.

Prințul Amenmes stătea cu spatele la el, privind, printr-o fereastră a reședinței, cazarma principală a Tebei.

— Se cunosc intențiile tatălui meu?

— Dorește, ca și regina, de altfel, ca acest copil să fie asociat la tron.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Generale, de ce nu mi-ați spus că specialiștii pe care îi aveți au fabricat un nou tip de car de război, mai ușor și mai solid decât cele folosite de armatele din Nord?

— Pentru simplul motiv, prințe, că nu este încă bine pus la punct!

— Părerea celor doi tehnicieni pe care i-am consultat este cu totul alta.

— Pentru că sunt optimiști.

— Voi verifica eu însumi.

— Vedeți să nu riscați degeaba și…

— Începând de azi, voi lua comanda trupelor din cazărmile din Teba și din Elephantine, precum și a celor care păzesc fortăreața Nubiei. Veți rămâne cu gradul de general, cu condiția să-mi executați ordinele fără nicio ezitare și să nu-mi mai ascundeți nimic. Un singur pas greșit și veți fi destituit, Mehy!

Generalul se înclină.

— Chemați niște scribi, să le dictez un decret.

— Un decret… Trebuie să înțeleg…

Când Amenmes se întoarse, Mehy nu-l mai recunoscu. Chipul îi era sever, privirea pătrunzătoare și trăsăturile arătau hotărârea.

— N-am vorbit destul de clar?

— Sunt la ordinele voastre, Maiestate!

Amenmes zâmbi, triumfător:

— Continuați să fiți de o inteligență sclipitoare, generale; cu atât mai bine pentru dumneavoastră. De îndată ce voi termina dictarea decretului, vom merge împreună la Karnak.

☥

Amenmes, „fiul lui Amon”, alese ca nume de încoronare „Cel care e de neclintit asemenea lui Ra, alesul luminii divine”, cu binecuvântarea marelui preot din Karnak, apoi se căsători cu o tebană de origine străină, pe care o instală în palatul regal.

Noul faraon fu recunoscut de nobilii tebani, care îl aclamară, iar el le ceru credință neclintită. De îndată, curierii plecară spre toate provinciile țării, pentru a răspândi vestea: Egiptul avea o nouă guvernare și, în curând, țara va redeveni prosperă.

Un banchet fastuos îi adunase pe toți la curtea lui Amenmes. Serketa se comportase ca de obicei, mâțâindu-se și făcându-i ochi dulci monarhului, iar toți ceilalți se străduiseră să pară veseli și relaxați.

De îndată ce ajunse acasă, Serketa se dezbrăcă și ceru să i se facă masaj. Oboseala îi dispăru și se duse în biroul soțului său.

— Încă mai lucrezi! Doar e zi de sărbătoare!

— Nu trebuie să pierd nicio clipă! Trebuie să-i trimit lui Sethi o scrisoare cifrată, explicându-i că nu mă mai bucur de autonomie, dar că-i voi rămâne fidel, în continuare.

Serketa se așeză pe genunchii lui Mehy.

— Situația devine tare excitantă… Doi faraoni, un tată și un fiu care se urăsc, asta înseamnă un război civil sigur… Ce noroc avem!

— Va trebui să jucăm tare, draga mea, căci tânărul Amenmes s-a schimbat mult. Speram să fac din el o marionetă, dar iată că s-a trezit din amorțeala sa, proclamându-se șef al oștilor.

— Care din cei doi va ataca primul?

— Aici e toată problema, păsăruica mea; agresorul va fi considerat un rebel și un provocator, iar poporul se va teme ca acesta să nu atragă blestemul zeilor.

— Când va veni, oare, ziua ca toate superstițiile astea să ia sfârșit? Va fi, așadar, nevoie să-l exasperăm pe Amenmes, făcându-l să-și iasă din minți… Armata noastră, din câte știu, e superioară celei a lui Sethi.

— Asta e greu de știut. Dacă acesta din urmă își cheamă regimentele fixate la frontiere, va avea în jurul lui o masă de soldați experimentați. Și mai e ceva, și mai îngrijorător: Amenmes începe să se ferească de mine și s-ar putea să-și urmeze propriul drum, fără să-mi ceară părerea.

— Ar fi tare neplăcut, iubirea mea… Dar nu vom pierde roadele eforturilor noastre.

— Nu, desigur că nu.

☥

Paneb își petrecuse o zi și o noapte privind cerul și contemplând aurul soarelui, argintul lunii și acel lapislazuli al boltei înstelate. Își strânse în privire metalele universului care, și ele, intrau în compoziția materiei prime. Ochiul îi deveni mai sigur, pictorul jubilă când simți că străpunge firmamentul. Mângâia pântecele stelelor și dansa precum o constelație.

Revelația maestrului de operă în mormântul lui Sethi al II-lea îi înseninase inima; acum, Paneb reușea să simtă pulsațiile și vibrațiile lui Nun, această energie omniprezentă.

De aceea înainta fără teamă în deșertul în care mișunau monștri cu corp de leu și cap de șoim, pe care războinicul cel mai priceput nu i-ar fi putut învinge. Dar colosul simțea nevoia să treacă dincolo de limitele vizibilului, pentru a-și hrăni opera cu această substanță impalpabilă ascunsă în apa unei fântâni, în ploaia căzută din cer, în inundația care dăruia pământului fertilitate sau în focul care aducea ostilitatea în deșert.

În clipa în care Paneb depășea o colină, un vânt uscat îl puse, parcă, în gardă. Se întoarse încet și zări un șacal enorm, cu blana de un negru strălucind în lumina argintie.

Anubis, zeul care-i însoțea pe morți până la judecata din Lumea Cealaltă... Animalul era atât de superb, încât Paneb nu simți nicio spaimă. Din moment ce i se ivise în cale, trebuia să-l urmeze.

Când șacalul porni din nou la drum, colosul nu ezită. Călcând pe urmele ghidului său, i se păru că străbate un traseu imens care, în realitate, îl conduse aproape de dealurile Locașului Adevărului.

Încă o pantă de urcat, o creastă, o potecă, și șacalul se opri la intrarea în mormântul lui Nefer cel Tăcut, blocată de o stâncă imensă.

Așadar, pictorul nu se înșelase! Aici era locul capodoperei sale, locul în care trebuia să-i dea viață pentru a se dovedi demn de cei care l-au inițiat, folosind energia păstrată în străfundurile sale și care îl unea cu universul și cu zeii.

Paneb se prosternă dinaintea șacalului, care se pierdu în noapte, apoi intră în mormânt pentru a-și continua munca.

Ritualul zorilor fusese îndeplinit, altarele strămoșilor erau pline de flori, iar femeile din sat veneau să ia urcioarele cu apă aduse de măgari. Își dădură seama imediat că Uabet cea Pură lipsea, ea, care era un model de punctualitate.

— Poate că e bolnavă, fu de părere soția lui Pai Pâinică-Bună.

— Mă duc să văd, hotărî Turcoaza.

Aperti îi deschise ușa.

— Mamei tale îi e rău?

— Nu se mai oprește din plâns.

Roșcata cea superbă intră. Uabet era lungită pe pat, cu nasul în pernă.

— Sunt eu, Turcoaza.

Soția lui Paneb se întoarse repede, aruncându-i intrusei o privire furioasă.

— Tu… Îndrăznești! De ce ești atât de crudă?

— Nu înțeleg, Uabet!

— Nu-ți ajunge că ești victorioasă… Mai e nevoie să vii în casa mea și să mă umilești!

— Dar despre ce victorie vorbești?

— Paneb și-a petrecut noaptea la tine, nu-i așa?

— Te înșeli, Uabet! Înțelegerea e înțelegere, n-o voi încălca niciodată.

— Spui adevărul, Turcoaza?

— Te-am mințit eu vreodată?

Uabet cea Pură nu știa ce să creadă.

— Eram convinsă că Paneb a rămas la tine, pentru că vrea să divorțeze și să se recăsătorească.

Turcoaza se așeză pe marginea patului.

— Nu-ți mai face atâtea gânduri, totul n-a fost decât un coșmar. Eu nu mă voi căsători niciodată. Nici Paneb și nici oricare alt bărbat nu mă va face să mă răzgândesc.

— Și atunci… Unde s-a dus?

— Asta nu știu, îi mărturisi Turcoaza.

— Or fi cioplitorii în piatră! strigă Uabet. Nu-l pot suferi pe Paneb și, probabil, l-au atacat. Fără îndoială, l-au abandonat rănit în afara satului.

Cele două femei alergară la Casa-Funie, a cărui soție, o brunetă arțăgoasă, mătura pragul casei.

— Vrem să vorbim cu Casa, ceru Uabet.

— Soțul meu doarme, ba chiar are de gând să nu se scoale prea curând. Cu ritmul în care muncește la cererea maestrului de operă, un cioplitor în piatră are nevoie de odihnă.

— N-a pomenit nimic de vreo ceartă cu Paneb?

— Asta nu va fi niciodată între soții noștri! Așa ne-am înțeles.

Soția lui Casa-Funie intră în casă și închise ușa. Uabet și Turcoaza se duseră la Nakht cel Puternic, care tocmai înfuleca o tartină enormă cu brânză.

— Paneb? Nu l-am văzut aseară.

— Nu cumva te-ai bătut cu el?

— Nu, dar ce păcat… Într-o zi, o să-l trântesc la pământ și va fi nevoit să-mi ceară iertare.

Nici Karo cel Posac și nici Fened Nasul nu putură să le dea femeilor vreo informație. Tocmai se pregăteau să-i întrebe pe ceilalți săteni, apoi să-l anunțe pe maestrul de operă, când Turcoaza își aminti ce-l preocupa mai mult pe colos.

— Nu se gândește decât la materia primă și la capodopera sa…

„Nu și-o fi petrecut noaptea în mormântul pe care-l pregătește?” se întrebă Uabet.

Tocmai când ajunseseră în fața intrării în locul de veci al lui Nefer cel Tăcut, blocul cel mare de piatră era dat la o parte și Paneb apăru, orbit de lumina soarelui. Nu i se vedea pe chip nici urmă de oboseală.

— Ce-i cu voi aici? întrebă el, mirat.

Nici nu mai avură timp să răspundă.

Dinspre sat, se auzeau strigăte neobișnuite.

☥ Capitolul 24

Un grup de artizani alerga către poarta cea mare.

— Hai să vedem! hotărî Paneb.

Uabet cea Pură și Turcoaza își potriviră pasul după al lui și cei trei coborâră repede panta, alăturându-se sătenilor.

— Ce se petrece aici? îl întrebă colosul pe Thuty cel Savant, prins în înghesuială.

— Se pare că e vorba de un decret regal; Sethi trebuie să-și anunțe vizita.

— Numai de n-ar dori să schimbe amplasamentul și decorarea mormântului său, spuse Paneb, îngrijorat.

Se adunară cu toții în jurul maestrului de operă, căruia scribul Mormântului îi înmânase textul trimis de palatul regal din Teba.

— Amenmes a fost încoronat Pharaon, anunță el, și va avea reședința în cetatea zeului Amon.

Vestea nu-i surprinse pe mulți, dar chiar și aceștia speraseră totuși că fiul lui Sethi va renunța la revendicarea puterii supreme.

— De ce a luat hotărârea asta? întrebă Gau cel Exact.

— Pentru că Amenmes refuză să recunoască legitimitatea lui Sethi și a fiului pe care i l-a născut, de curând, regina Tausert.

— Generalul Mehy continuă să ne protejeze? se agită Karo cel Posac.

— Nu știu nimic, mărturisi Nefer.

— Pe care din ei va trebui să-l considerăm Pharaon? întrebă Renup cel Jovial.

Maestrul de operă rămase pe gânduri.

— Suntem constrânși să-l preferăm pe cel mai apropiat, îi sfătui Kenhir; Amenmes a trecut în fruntea trupelor tebane și nu va tolera nicio tendință de nesupunere.

— Dacă ne alăturăm lui și apoi e învins de Sethi, acesta din urmă ne va rade satul de pe fața pământului! protestă Fened Nasul.

— Scribul Mormântului e de părere că nu avem de ales, le aminti Ipuy Iscoditorul.

— Și avem o misiune de îndeplinit, hotărî Nefer: pregătirea mormântului lui Sethi al II-lea. Așadar, voi duce în Valea Regilor echipa din dreapta și vom continua lucrul.

Artizanii cunoșteau bine drumul ce ducea de la Locașul Adevărului la „marea câmpie”, dar, în această zi furtunoasă, ar fi putut apărea un pericol. Prevăzător, maestrul de operă le ceruse șefului Sobek și câtorva paznici să însoțească echipa din dreapta.

— Ce părere ai despre decretul lui Amenmes? îl întrebă Nefer.

— Nu întrezăresc nimic bun. Ar fi trebuit să negocieze cu tatăl său și să nu apară în postură de rival.

— Tu cum ai reacționa față de soldații lui?

— Eu am datoria să vă asigur securitatea, de oriunde ar veni pericolul.

— Dacă situația se înrăutățește, va trebui să depui armele.

— Oamenii mei nu vor da înapoi în fața unei înfruntări și-mi vor da ascultare.

— Ar fi o crimă, Sobek, să lupți cu soldații conduși de un faraon.

— Locașul Adevărului reprezintă viața mea. Dacă n-aș lupta pentru a-l salva, m-aș urî toată viața.

Mica trupă ajunse în Valea Regilor dimineața. Paznicii nu primiseră niciun ordin nou, așa că o lăsară să treacă.

Când scribul Mormântului se așeză, ostenit, pe taburetul său, artizanii îi prezentară uneltele, ca de obicei. Dar erau lipsiți de elan, mai puțin Paneb, care aprindea lămpi, dispunându-le de-a lungul celor trei coridoare ce duceau la sala fântânii, a cărei decorare fusese terminată.

Dincolo de aceasta, artizanii săpaseră o sală cu patru stâlpi, ai cărei pereți urmau să fie împodobiți cu scene și texte extrase din *Cartea Ușilor*. Și aici propusese Paneb o inovație: să picteze câte o singură figură divină pe fiecare parte a unui stâlp, făcându-le să dialogheze între ele. După ce schițele fuseseră trasate cu roșu de către Gau cel Exact, Unesh Șacalul și Pai Pâinică-Bună, Ched Salvatorul făcuse câteva corecturi cu cerneală neagră, mai ales pentru trăsături; apoi, folosind culoarea, Paneb le dăduse viață lui Osiris, Ptah, Anubis, Horus și altor forme divine care primeau ofranda faraonului.

Cioplitorii în piatră continuau să sape, dulgherul și bijutierul pregăteau obiectele rituale care vor alcătui tezaurul lui Sethi al II-lea. Reluând ritmul obișnuit, artizanii uitară de grijile lor mari, consacrându-se în totalitate operei.

— Nefer, vino repede! strigă Kenhir, la intrarea în mormânt.

Tăcutul urcă în grabă.

Lângă scribul Mormântului se afla un paznic nubian.

— Niște soldați se îndreaptă către Vale; șeful Sobek așteaptă ordinele voastre.

— Ce hotărăști? întrebă Kenhir, nervos.

— Valea Regilor trebuie să rămână un domeniu sacru și inviolabil.

— Dar, ca faraon, Amenmes are dreptul să intre și pe acest domeniu, îi aminti scribul Mormântului.

— Rămâneți aici, alături de artizani, porunci Nefer.

— Te însoțesc, se oferi Paneb.

Cu brațele încrucișate, șeful Sobek și câțiva nubieni așteptau în dreptul trecerii înguste a Văii, cu privirea ațintită asupra drumului de unde trebuiau să apară, dintr-o clipă în alta, soldații.

— Câți oameni sunt? întrebă maestrul de operă.

— Vreo cincizeci.

— Ne putem descurca, aprecie Paneb.

Colosul fusese primul care îl văzuse pe conducătorul trupei: generalul Mehy în persoană.

Își opri carul la vreo douăzeci de metri de micul grup și coborî, plin de sine, în timp ce, în urma lui, arcașii erau gata să tragă.

Nefer îl întâmpină pe general.

— Aș fi preferat să vă întâlnesc în împrejurări mai bune, maestre! Dar iată că destinul ne face surprize!

— Ce doriți de la mine, generale?

— Presupun că ați citit decretul faraonului Amenmes?

— Au fost informați toți locuitorii Locașului Adevărului. Mai sunteți însărcinat cu apărarea satului nostru?

— Regele nu mi-a luat această sarcină, dar nu știu care-i sunt adevăratele intenții. Ca general, trebuie să ascult de ordine, oricare ar fi ele!

— Chiar dacă vi se par nedrepte?

— Amenmes a pus mâna pe putere, iar eu nu sunt decât un executant. Noul rege pretinde respect și nu cred că va fi prea indulgent.

— Trebuie, oare, să vă reamintesc că oamenii din confrerie muncesc pentru faraonul Sethi al II-lea, stăpânul suprem al Locașului Adevărului?

— Ar fi mai bine să evitați această declarație!

— În decretul său, Amenmes n-a precizat că ar urma să-și asume această funcție.

— V-o repet: nu-i cunosc intențiile în ceea ce vă privește…

— Până la noi informații, consider că Sethi al II-lea e cel care domnește asupra satului. De altfel, în prezent, ne consacrăm desăvârșirii mormântului acestuia.

— Renunțați la acest proiect, maestre!

— Ba dimpotrivă, am datoria să-l duc la bun sfârșit!

— Regele Amenmes m-a însărcinat să vă transmit ordinul de încetare imediată a lucrărilor în mormântul lui Sethi. Orice aș crede despre asta, n-am de ales: trebuie să vă dați asentimentul.

— Și dacă refuz?

— Îi voi comunica răspunsul Maiestății Sale. Dar vă sfătuiesc din tot sufletul, ca prieten, să nu adoptați această atitudine. Vă confirm că Amenmes are nevoie să-și afirme suveranitatea și că nu va tolera un asemenea afront.

— Dată fiind gravitatea situației, trebuie să cer părerea confreriei.

— Voi încerca să-l fac pe rege să mai aștepte invocând obiceiurile Locașului Adevărului, dar nu încercați să câștigați timp și nu luați în glumă hotărârea lui Amenmes.

— De partea cui sunteți, Mehy?

— Mă simt ca prins într-o menghină, dar rămân totuși de partea voastră, pentru că sunteți reprezentanții valorilor ancestrale, a căror dispariție ar însemna o catastrofă. Dacă Amenmes ar merge prea departe, aș încerca să-l împiedic; dar, vă rog, nu-mi complicați sarcina.

— Mâine dimineață veți avea răspunsul meu.

— În așteptarea zilei de mâine, aș dori să-mi faceți o favoare: încetați lucrul în mormântul lui Sethi și părăsiți Valea. Această manifestare de bunăvoință ar trebui să-l liniștească pe Amenmes.

— De acord, cu condiția ca paznicii nubieni să rămână de pază și să nu încercați să forțați trecerea.

— Amenmes nu mi-a dat acest ordin și sper să evit această situație extremă.

Generalul se întoarse către oamenii săi, cu speranța că îndârjirea maestrului de operă nu va slăbi; refuzând să asculte de noul rege va atrage mânia lui Amenmes asupra întregii confrerii, care nu se va mai putea apăra. Mehy avea să-i propună monarhului să instaureze un control militar strict asupra satului și, astfel, va putea ajunge, în sfârșit, la comorile ascunse cu atâta strășnicie.

Încă de la întoarcerea în sat a echipei din dreapta, începură să circule zvonuri și artizanii fură cuprinși de disperare: oare Amenmes va pune capăt misiunii sacre a Locașului Adevărului, făcându-l să dispară?

Unele declarații ale lui Kenhir îi liniștiră cât de cât, dar scribul Mormântului nu le ascunse faptul că erau în pericol și că urma să ia repede o hotărâre, de care depindea viitorul lor. Cu aprobarea femeii înțelepte, Turcoaza plecă imediat, împreună cu preotesele lui Hathor, la un sanctuar, pentru a cere protecția zeiței.

Până și maimuțica verde își încetă poznele; cât despre Orătania Nesuferită, se postă în fața porții principale.

În prezența femeii înțelepte și a scribului Mormântului, cele două echipe se adunară în curtea neacoperită a templului lui

Maat și Hathor. Aveau, cu toții, chipurile grave și fiecare își punea speranța în înțelepciunea celorlalți.

☥ Capitolul 25

— Regele Amenmes vrea să ne întrerupem lucrările la mormântul lui Sethi al II-lea, declară maestrul de operă. Dacă refuzăm, va veni cu armata peste noi. Oricare ar fi convingerile sale, generalul Mehy va fi constrâns să se supună, iar eu îi voi cere șefului Sobek să nu opună rezistență, pentru a evita vărsarea de sânge.

— Amenmes s-a proclamat stăpân al Locașului Adevărului? întrebă Ipuy Iscoditorul.

— Încă nu!

— În acest caz, nu vom asculta decât de Sethi!

— Asta ar fi ca și cum ne-am semna condamnarea la moarte, consideră Kenhir, Amenmes refuză să-și vadă tatăl cinstit și recunoscut pe teritoriul asupra căruia el exercită controlul.

— Valea Regilor nu aparține domeniului vreunui monarh, preciză Hay, șeful echipei din stânga.

— Din nefericire, le aminti femeia înțeleaptă, Sethi n-a venit să consfințească prin prezența lui construirea locului de veci.

— Să fim înțelepți, propuse Thuty Savantul; generalul Mehy nu mai e în măsură să ne apere, iar maestrul de operă nu dorește să-i arunce pe paznicii lui Sobek într-o luptă pierdută din start. Nu suntem noi aceia care trebuie să pornim un război împotriva soldaților lui Pharaon!

— Să ne gândim la soțiile și la copiii noștri, adaugă Userhat Leul; ce se va întâmpla cu ei dacă noi vom fi arestați și întemnițați pentru nesupunere?

— Noi ne-am făcut datoria, spuse Karo cel Posac, și nu ne putem opune forței. Nu văd niciun motiv pentru care să nu ne supunem.

Fiecare își spuse părerea și, în ciuda nemulțumirii lor, niciunul nu avea chef să-l înfrunte pe Amenmes.

— Pun totuși o condiție, preciză Nefer: eu sunt cel care va sigila ușa mormântului lui Sethi; soldații nu vor pătrunde în Vale.

— Sunt de acord cu maestrul de operă, consimți femeia înțeleaptă.

☥

Generalul Mehy fierbea de nerăbdare. Pentru a se calma, trăsese cu arcul mai mult de o oră, dar asta nu-l liniștise. Victoria era aici, la îndemâna lui… Când va intra în posesia comorilor din Locașul Adevărului, această paiață de Amenmes nu-i va rezista multă vreme. Sethi va fi un obstacol mai puternic, dar Mehy era în posesia celor mai bune arme.

— Scribul Mormântului, generale! anunță aghiotantul.

— Să intre!

Kenhir mergea greu, sprijinindu-se în baston, și, ostenit, se cufundă într-un fotoliu pe care i-l oferise gazda sa.

— Numărul anilor mă apasă pe umeri, tot mai greu, generale, iar vremurile pe care le trăim nu rezolvă nimic. De-ar vrea zeii să ne cruțe de conflicte sângeroase!

— Ai dreptate, Kenhir… desigur… Care e răspunsul Locașului Adevărului?

— Va asculta de rege, de bună seamă, în speranța că Maiestatea Sa se va proclama cât mai repede protectorul confreriei și veți fi confirmat în funcțiile voastre.

Generalul reuși să-și mascheze dezamăgirea.

— Dar există totuși o condiție, continuă Kenhir.

Mehy mai avea o speranță.

— Care?

— Maestrul de operă în persoană va sigila ușa mormântului lui Sethi al II-lea și nu va exista nicio prezență profană în Valea Regilor.

☥

Amenmes cerceta, unul câte unul, carele de război, poruncindu-le dulgherilor să le întărească, acolo unde era cazul. Înainte de a porni către Nord, avea nevoie ca ele să fie în perfectă stare.

— Locașul Adevărului acceptă să-și întrerupă lucrările, Maiestate, îi aduse la cunoștință Mehy.

— Aveai vreo îndoială, generale?

— Nefer cel Tăcut e un om dintr-o bucată, iar artizanii săi nu sunt ușor de înduplecat.

— Acum vi s-a dovedit contrariul! Plecați imediat în Vale, verificați să nu mai fie picior de artizan pe șantier și blocați intrarea mormântului tatălui meu.

— Maestrul de operă refuză orice intervenție militară în acel loc.

— Vreți să spuneți… că își ia dreptul să refuze?

— Și mai pune o condiție, Maiestate: ca el însuși să sigileze ușa mormântului, după ritualul confreriei.

— Va trebui, așadar, să am încredere în el și să mă supun voinței sale!

Mehy nu mai aruncă gaz pe foc: mânia lui Amenmes era destul de puternică pentru a-l doborî pe Nefer cel Tăcut.

— Spuneți-i maestrului de operă că m-am răzgândit în privința mormântului tatălui meu.

Generalul se crispă: oare forța magică a Locașului Adevărului era atât de mare, încât să-l determine pe rege să permită continuarea lucrărilor?

— Nu este de ajuns să fie închis mormântul: ordon distrugerea imediată și totală a sculpturilor, textelor și picturilor.

☥

Nefer mergea încet pe ulița principală a satului, privind fiecare casă, cu gândul la cei care locuiau acolo. De-a lungul secolelor și în ritmul muncii comunitare, se crease un spirit și un geniu deosebit, dincolo de defecte și meschinării inerente caracterului unora sau altora. Faraon după faraon, maestru de operă după maestru de operă, și nimeni nu încălcase înțelegerea care făcea din Locașul Adevărului sălașul pietrei de lumină, capabile să preschimbe materia.

Și această aventură grandioasă avea să ia sfârșit din cauza vanității, a brutalității și a urii unui monarh, care-și demonstra astfel incapacitatea de a domni.

Înainte de a convoca din nou marea adunare, Tăcutul dorea să privească îndelung casele albe și îngrijite în care trăiau sătenii, cu bucuriile și necazurile lor, cu măreția și simplitatea lor, ei, care cunoscuseră miracolul de fiecare zi al solidarității și fraternității.

Un bot umed atinse pulpa maestrului de operă:

— Negruțu’! Și tu ai chef de plimbare?

Câinele se ridică, punându-și labele din față pe umerii stăpânului său. Ochii săi de culoarea alunei exprimau îngrijorare și încredere totodată.

— N-ai grijă, cuvântul dat nu se ia înapoi!

☥

— Încă de mâine dimineață, declară maestrul de operă, va trebui să ne reîntoarcem în Valea Regilor.

— Se redeschide șantierul? se bucură Nakht cel Puternic.

— Amenmes ne poruncește să distrugem mormântul lui Sethi al II-lea.

Un murmur grav răzbătu din mulțime.

— Să distrugem, repetă Pai Pâinică-Bună, șocat… Ce mai înseamnă și asta?

— Să spargem sculpturile, să ștergem textele și picturile, să ne distrugem toată munca!

— Dar noi nu știm să distrugem! protestă Renup cel Jovial, a cărui privire pierduse orice urmă de ironie.

— Regele Amenmes vrea să vă supuneți, adăugă Kenhir abătut, și să ne facă să înțelegem că el este singurul care hotărăște.

— Niciun Pharaon nu s-a purtat vreodată ca un tiran! aminti Ipuy Iscoditorul. Acest ordin e lipsit de orice noimă și n-are nicio valoare.

— Dacă nu-l respectăm, obiectă Thuty Savantul, tot noi vom fi cei distruși.

— Și atunci să ne comportăm ca niște lași? se revoltă Paneb. Am intrat în această confrerie pentru a construi și pentru a crea! Dacă acest Amenmes își urăște tatăl atât de mult, atunci să trimită trupe împotriva lui, dar să nu conteze pe brațele noastre pentru a distruge Valea!

— Te-ai gândit la soția și la fiul tău, înainte de a spune asta? îl întrebă Gau.

— După ce aș face praf un loc de veci, n-aș mai îndrăzni să-i privesc în ochi.

— Și după ce am face o asemenea grozăvie, adăugă Unesh Șacalul, cum am mai putea folosi uneltele?

Didia cel Generos se ridică, impunător prin înălțimea sa:

— Când am fost admiși în această confrerie, am făcut niște jurăminte. Dacă le-am încălca ar însemna că ne distrugem pe noi înșine.

— Sunt de aceeași părere, spuse maestrul de operă. Iată de ce refuz să execut ordinul lui Amenmes!

— Ești conștient de consecințe? se îngrijoră Fened Nasul.

— În cel mai bun caz, Amenmes va decreta închiderea satului, iar eu voi fi acuzat de înaltă trădare. Cine nu e de acord cu mine?

Niciun artizan nu luă cuvântul.

— Nu există altă cale, adăugă femeia înțeleaptă. Dacă am ceda cerințelor nechibzuite ale lui Amenmes, Locașul Adevărului și-ar pierde sufletul.

— Cei care nu doresc să aibă de suferit în urma prăbușirii mele să părăsească satul cât se poate de repede, înainte să-i comunic răspunsul generalului Mehy, propuse maestrul de operă. În asemenea împrejurări, nu e nicio rușine să vrei să-ți salvezi viața, familia și bunurile.

Clara se ridică.

— Eu și maestrul de operă ne vom retrage la templu până la apus! Fiecare dintre voi e liber să aleagă!

☥

De obicei, aceasta era ora cea mai blândă a zilei, momentul în care pacea învăluia orice făptură, chiar și pe maimuțica verde. Oboseala dispărea și fiecare admira, în liniște, apusul soarelui.

La templu, maestrul de operă și femeia înțeleaptă închiseseră ușile sanctuarului; în noaptea neagră a acestui spațiu sacru, doar statueta din aur a zeiței Maat mai înfrunta întunericul pentru a ajunge la oceanul originilor, din care va reapărea o dată cu sosirea dimineții.

— Nu încape îndoială că aceasta este ultima mea seară în sat, îi spuse Nefer soției sale; de îndată ce voi anunța hotărârea noastră generalului Mehy, voi fi, desigur, arestat.

— Crezi că va refuza să ne înțeleagă motivele?

— Că le acceptă sau nu, cea mai mare grijă a lui este propria carieră; așadar, îi va da ascultare, orbește, lui Amenmes. Eu voi pleda în favoarea satului, afirmând că sunt singurul vinovat, cel care v-a forțat să fiți de partea mea; dar mă va crede regele?

— Mâine voi fi și eu alături de tine!

— Nu, Clara; Locașul Adevărului are nevoie de tine. Numai tu vei fi în stare să ne unești forțele și să permiți satului să-l înfrunte pe adversar.

— Îmi ceri prea mult, Nefer; cu tine am trăit și tot cu tine vreau să mor.

— Dar tu ești mama confreriei. Fără dragostea ta, cum ar putea supraviețui?

Se îmbrățișară cu pasiune și tandrețe, ca și când ar fi dorit să-și graveze în carne acest moment, pe care destinul nu-l mai putea oferi pentru ei în această lume.

☥ Capitolul 26

Generalul Mehy nu dormise toată noaptea. Pentru a-și calma nervii, făcuse dragoste cu soția sa, brutal, ca de obicei, dar nici măcar asta nu-l liniștise.

Cupa de vin dulce pe care i-o oferise Serketa nu-i plăcuse și se hotărâse să cerceteze un papirus în care erau inventariate bogățiile regiunii tebane, al căror stăpân urma să fie în curând.

Serketa îi masă umerii.

— Suntem aproape de țintă, gânguri ea, dar dacă blestematul ăla de maestru de operă îți pregătește altă surpriză?

— La asta mă gândesc întruna, totuși Nefer nu mai are cum să scape din această situație. Cum crezi că ar putea accepta să distrugă un mormânt regal? Amenmes a găsit în cele din urmă cel mai bun mijloc de a-l elimina: forțându-l să nu se supună regelui. Nimeni nu va jeli un răzvrătit.

— Și cine-i va lua locul?

— De ce nu aliatul nostru din interior? Dacă va fi destul de abil, acest post va fi al lui.

— Dar va trebui ca Amenmes să-i aprobe numirea.

— Regele va ține cont de sfaturile mele.

— Nu te supăra, iubitul meu drag, dar nu mai sunt atât de sigură… Acest tânăr monarh are cam prea multă încredere în el, se înconjoară de consilieri militari care se pretind prietenii tăi și visează să te înlocuiască.

Observația soției sale i se păru lui Mehy demnă de a fi luată în serios.

— Fii fără grijă, vor fi sub controlul meu!

— Și dacă vor călca pe alături, mă voi ocupa eu de soarta lor, făgădui Serketa trecându-și peste buze limba ei lacomă.

Generalul nu refuză această sugestie. Unii ofițeri superiori începuseră, de altfel, să devină mult prea ambițioși. Ori vor fi la ordinele lui Mehy, ori, în mod brutal, cariera lor va lua sfârșit.

— Ai dreptate, turturica mea, în ultima vreme am greșit lăsându-i pe subordonații mei să creadă că aș fi prea slab… Dar nu prevăzusem că noul nostru rege se va crede un adevărat șef de armate.

— Crezi că ar fi în stare să comande trupele tebane?

— Fără mine, nu! Dar e bine să-l fac să creadă… Ca să ataci armata lui Sethi, este nevoie de o strategie sigură, pe care Amenmes nu e capabil s-o pună la cale. Și fără secretele tehnice ale Locașului Adevărului, victoria va fi mai mult decât nesigură.

☥

Ziua începu ca de obicei: trezirea zeilor la templu, omagiul față de strămoși, repartizarea apei aduse pe măgari. Dar gospodinele nu-și mai vorbeau despre ale lor, de parcă erau copleșite de o povară prea mare, care nu le permitea să guste din plăcerile bârfelor.

După un duș parfumat, Nefer cel Tăcut se bărbierise și se pieptănase cu grijă, apoi își pusese hainele de sărbătoare.

— Scribul Mormântului dorește să te vadă, îl avertiză Clara.

Ridurile lui Kenhir i se adânciseră și mai mult.

— Sunt un om bătrân și reprezentantul statului în Locașul Adevărului, îi aminti el; mie îmi revine datoria de a-i da răspunsul generalului.

— Știți bine că asta nu i-ar fi de ajuns și că ar trimite imediat după mine.

— Ai dreptate… Dar de ce să nu încercăm? Pe tine te paște un pericol prea mare!

— Sunt convins, Kenhir, că veți apăra satul folosindu-vă de argumentele juridice pe care le cunoașteți prea bine; condamnarea mea poate că n-o va atrage și pe a voastră.

— Unul dintre noi ar trebui să-l anunțe pe Sethi. Eu am trecut la fapte și i-am scris o scrisoare.

— Asta e un risc prea mare… Soldații lui Mehy îi vor percheziționa pe toți artizanii care ies din Locașul Adevărului.

— Și totuși, doar el ne poate salva!

— Amenmes a hotărât să se miște repede; Sethi nu va avea timp să ajungă la Teba pentru a ne salva.

Kenhir îl îmbrățișă pe Nefer.

— Nu sunt un lingușitor și nu mă pricep deloc să fac complimente… Dar tu ești un maestru de operă cu care Locașul Adevărului se poate mândri.

Nefer cel Tăcut o îmbrățișă pe Clara și plecă, întrebându-se câți artizani părăsiseră deja satul, pentru a se refugia în lumea din afară, încercând să scape de răzbunarea lui Amenmes.

Ulița principală era pustie. Cu excepția scribului Mormântului, locuitorii aleseseră să fugă.

Lovitura era prea greu de suportat; maestrul de operă se simți, deodată, singur, îndreptându-se către poarta cea mare, pe care avea s-o deschidă pentru ultima dată.

Până și Paneb, fiul său adoptiv, preferase să se pună la adăpost împreună cu familia sa. Fără îndoială, bazându-se pe rațiune, avea dreptate să facă această alegere; Nefer nu trebuia să mai fie dezamăgit la gândul că sosise sfârșitul confreriei, chiar dacă avea datoria s-o apere în fața autorităților.

Maestrul de operă trase zăvorul și deschise poarta cea mare.

Toți.

Îl așteptau cu toții: artizanii celor două echipe, preotesele lui Hathor, copiii, Negruțu', Fermecătoarea, Orătania Nesuferită, maimuțica verde și celelalte animale domestice.

— Nimeni nu va părăsi acest sat, spuse Hay.

— Iar eu, adăugă Paneb, merg cu tine!

— Dacă ați ales cu toții să rămâneți solidari, prezența ta aici e obligatorie!

— Îmi voi termina capodopera… Promite-mi că vei reveni s-o vezi!

Nefer își puse mâna pe umărul lui Paneb și îl privi adânc în ochi, impresionându-l pe colos.

Apoi, ca și când ar fi plecat într-o călătorie de plăcere, maestrul de operă se îndepărtă fără grabă, fără să mai privească înapoi.

☥

Prestanța șefului confreriei îi făcea o excelentă impresie generalului Mehy, care, de altfel, se simțea foarte elegant în roba sa plisată și costisitoare.

Deși poziția sa era una dominantă, Mehy invidia puterea înnăscută a acestui om care, nu peste multă vreme, va deveni mai neînsemnat decât un sclav. În zadar încercă să deslușească

o oarecare emoție pe chipul lui Nefer, învins doar prin intervenția lui Amenmes.

— Care îți este răspunsul, maestre de operă?

— Nu voi distruge mormântul lui Sethi al II-lea și sunt singurul care voi răspunde de această nesupunere.

Generalul își stăpâni cu greu bucuria. Tăcutul căzuse în capcană și nu mai avea cum să scape! Dar era bine ca el și întreaga confrerie să creadă, în continuare, în prietenia lui; înșelându-i, își va vedea de propriile interese.

— Te-ai gândit bine, Nefer?

— Confreria s-a angajat să construiască după legile armoniei, iar locul de veci al lui Sethi al II-lea s-a născut datorită acestor legi. Niciun maestru de operă nu va avea dreptul să le violeze, distrugând o operă desăvârșită.

— Înțeleg noblețea acestor gânduri… Dar regele Amenmes nu va fi deloc mulțumit.

— Sunt convins!

— Refuzând să-i dați ascultare, nu vă temeți că Locașul Adevărului va dispărea?

— Va înceta să existe chiar din clipa în care își va trăda adevărata lui menire.

Generalul se plimba, agitat.

— Nu știu cum v-aș putea ajuta, Nefer… Ordinele lui Amenmes sunt stricte: ori vă conduc în Valea Regilor, pentru ca, împreună cu cele două echipe, să distrugeți mormântul lui Sethi, ori vă duc la palat pentru a fi judecat.

— Strămoșii Locașului Adevărului sunt martori că mi-am respectat jurământul. Mai degrabă nu ascult de un tiran decât să comit un sperjur pentru a-mi salva viața.

— Dacă vorbiți pe tonul ăsta, veți fi condamnat la pedeapsa maximă! Pledându-vă cauza cu argumente demne de luat în seamă, veți reuși, poate, să-l înduplecați pe Amenmes.

— Nu credeți nici dumneavoastră ce spuneți!

— E drept că sunt pesimist, pentru că îl știu tânăr și pornit pe fapte de arme. Dacă tatăl său l-ar fi asociat la tron, n-am fi ajuns aici… Dar Sethi s-a temut de un fiu prea ambițios. Și iată-ne în situația în care doi regi vor să lupte între ei! Nordul se va opune Sudului, egiptenii se vor ucide între ei… A sosit vremea nenorocirilor și nu mai știm cum să ieșim din acest impas! Împotriva regelui nu mă mai pot revolta, pentru că a trecut în

fruntea trupelor tebane, dându-le ordine el însuși. Chiar eu risc să fiu revocat în zilele care urmează sau să fiu arestat, dacă mă arat cât de cât reticent cerințelor regale. Dar să vă duc la palat ca pe un criminal, pentru a fi condamnat în mod absurd… La asta nu m-aș fi gândit niciodată! Nefer, ați putea fugi, înșelând vigilența paznicilor. Regele va porunci să fiți căutat și e prea puțin probabil că veți rămâne în libertate, dar altă soluție nu exista pentru a evita nenorocirea. Salvați-vă măcar viața, pentru a putea transmite mai departe știința pe care o stăpâniți atât de bine. Încercați să ajungeți în Nord și să vă puneți sub protecția lui Sethi.

Dacă maestrul de operă ar fi cedat tentației, Mehy ar fi avut plăcerea să-l aresteze pe loc „ducându-i lui Amenmes un prizonier rebel și periculos.

Nefer cel Tăcut rămase cu brațele încrucișate.

— Sunteți un om curajos, maestre de operă! Să știți că vă stimez nespus de mult și că aș face tot ce aș putea pentru a vă salva. Dar, de îndată ce am trece de această ușă, nu v-aș mai putea arăta niciun semn de prietenie.

— Faceți-vă datoria, generale!

☥ Capitolul 27

În zori, nu fusese făcută decât prima livrare de apă, după care drumul către sat rămăsese pustiu. Sătenii nu aveau să primească nici fructe, nici legume și nici pește.

Șeful Sobek era nedumerit.

— Ce va trebui să fac atunci când soldații lui Amenmes se vor prezenta la primul fort? îl întrebă el pe Kenhir. Maestrul de operă m-a sfătuit să le predau armele, dar…

— A avut dreptate, confirmă scribul Mormântului; ar fi inutil să încerci să le interzici intrarea în sat.

— Dar sunt dator s-o fac, Kenhir!

— Nu suntem noi în stare să rezistăm armatei tebane! La ce bun să ne lăsăm masacrați? Supunându-te ordinelor faraonului, vei fi apreciat ca un paznic cinstit și ți se va da un alt post. Îți admir loialitatea, Sobek, dar ar fi o nebunie să te sacrifici!

Ostenit, scribul Mormântului traversă, încet-încet, zona auxiliarilor, în care doar fierarul Obed continuase să muncească. Ceilalți părăsiseră acest loc, preferând să rămână acasă în așteptarea lui Amenmes. În aceste zile tulburi, era de preferat să nu te arăți prin preajma satului.

— De ce rămâi aici? îl întrebă Kenhir.

— Am de reparat un târnăcop și niște dălți de aramă.

— Soldații regelui te vor arunca în închisoare, Obed!

— Mai întâi, vor trebui să pătrundă în atelierul meu!

— Nu face pe încăpățânatul și pleacă!

Fierarul încetă să mai ațâțe focul cu foalele.

— Așadar, s-a sfârșit cu adevărat?

— Pleacă și uită acest sat!

— Pot să iau cu mine câteva unelte?

— Ia tot ce vrei!

— Mă duc, Kenhir, dar nu voi uita!

Când scribul Mormântului se apropie de poarta cea mare, paznicul se ridică.

— Pot să plec și eu?

— Desigur, și anunță-l pe colegul tău: prezentați-vă amândoi la administrația centrală pentru a obține un alt loc de muncă.

Kenhir ajunse acasă, unde-l aștepta, ca de obicei, un dejun excelent, pregătit de tânăra lui soție.

— Nu mi-e foame!

— Faceți un efort, îl sfătui Niut cea Neobosită.

— Nu, prefer să dorm! Și n-aș vrea să fiu trezit.

— Dar nu fiți chiar așa disperat!

— Mai există, oare, vreo speranță?

☥

Casa-Funie, Fened Nasul și Karo cel Posac ciopleau un bloc de calcar de o calitate remarcabilă, destinat primei curți a locului de veci al lui Nefer cel Tăcut. Cei trei cioplitori în piatră își puneau toată strădania în această muncă delicată, în timp ce colegul lor, Nakht cel Puternic, termina soclul unei coloane, în același loc. Alături de el, Userhat Leul, sculptorul-șef, împreună cu cei doi asistenți ai săi, Ipuy Iscoditorul și Renup cel Jovial, făceau o statuie a maestrului de operă, în mărime naturală, în picioare, cu privirea ridicată, ușor, către cer.

Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Șacalul și Pai Pâinică-Bună, decorau pereții acestei curți, îndrumați de Ched

Salvatorul, care urmărea fiecare amănunt cu mare atenție. Didia cel Generos cioplea în lemn de salcâm o variantă a efigiei lui Nefer, pentru ca acesta să-și continue munca neobosit, în Lumea Cealaltă, în timp ce Thuty cel Savant împodobea cu foiță de aur o altă figurină de același fel.

Cât despre Paneb, se închisese din nou în mormânt, cu pensulele, periile și pâinile sale de culoare.

Sub conducerea lui Hay, echipa din stânga făcea unele renovări în templul lui Maat și al lui Hathor, pentru a-l aduce cât mai aproape de perfecțiune.

— Maestrul de operă se va descurca, prezise Userhat Leul.

— Visezi, obiectă Fened Nasul; Amenmes nu va ezita nicio clipă să-i aplice pedeapsa supremă.

— Nici măcar nu sunt sigur că ne va da trupul lui, se tângui Unesh Șacalul, cu o voce gravă.

☥

Asemenea celor mai multe dintre gospodine, Uabet cea Pură făcea ordine prin casă.

Când soldații vor veni s-o dea afară, vor găsi o locuință perfect îngrijită. Spălată și împăturită, lenjeria stătea în cufere de lemn, stivuită cu măiestrie; pe etajere, stăteau aliniate coșuri cu obiecte de menaj. Pe scaune și taburete, nu puteai găsi niciun fir de praf, rogojinile erau rulate, iar paturile, aranjate și înmiresmate. Cât despre bucătărie, readusă în bună stare de către Aperti, era imaculată și nu lipsea niciun obiect necesar gătitului.

Când locuitorii Locașului Adevărului vor fi goniți de armată, vor lăsa în urma lor un sat primitor și confortabil, cu niște case albe și frumoase, care-i vor sfida pe prădători, înainte ca aceștia să-și înceapă jaful.

Turcoaza își curățase vasele pentru unguente, cochiliile cu farduri, coamele cu ulei și își aranjase bijuteriile în casetele lor. Roșcata cea superbă n-avea de gând să ia nimic cu ea. Tot ce o făcuse fericită se afla aici; va pleca fără să-și ia vreo podoabă, fără machiaj, purtând rochia cea mai simplă. Știa că, de acum înainte, singurul lucru care-o mai așteaptă va fi nefericirea. Orice loc de pe pământ, oricât de frumos ar fi, nu va putea fi comparat cu acest sat, în care sacrul și profanul se uniseră în mod miraculos.

Clara nu avusese timp să se ocupe de interiorul casei sale, trebuind să se ocupe de mai mulți bolnavi, printre care un băiețel cu guturai și un artizan din echipa din stânga, cu o durere de dinți greu de suportat; pentru a uita de teama care-i sfâșia inima, femeia înțeleaptă își concentrase toată energia asupra pacienților, reușind să le micșoreze suferința. Apoi, sala de consultații se golise, iar ea se văzu disperată în singurătatea sa.

Cât de plină de farmec era clipa în care Nefer venea acasă după o lungă zi de muncă, cât de duioasă era iubirea lor, tot mai intensă de-a lungul anilor! Știindu-și soțul în pericol, departe de ea, Clara suferea peste măsură.

Ușa era întredeschisă, făcând loc botului umed al lui Negruțu'. Câinele cel negru nu avea voie să intre în această încăpere și, de aceea, nu îndrăznea să-i treacă pragul.

— Hai, Negruțule, vino…

Fericit că stăpâna sa îl chema, câinele veni să se culce la picioarele ei.

☥

— Vi l-am adus pe maestrul de operă Nefer cel Tăcut, spuse generalul Mehy, înclinându-se dinaintea faraonului Amenmes, care tocmai consulta o hartă a Deltei.

— Ce știm noi cu precizie despre armata tatălui meu?

— Cuprinde mulți soldați experimentați, Maiestate; și mă tem de garnizoanele de la frontiera de nord-est.

— Cu alte cuvinte, nu-mi recomandați un atac în forță asupra capitalei Pi-Ramses.

Mehy era luat prin surprindere. Nu se aștepta la niște întrebări atât de directe și se întreba dacă nu cumva Amenmes îi întindea o capcană.

— Ramses cel Mare a făcut din capitala sa un oraș greu de luat cu asalt; dacă asta vă este intenția, Maiestate, va fi nevoie de o pregătire îndelungată!

— Asta este și părerea mea, generale! Bag de seamă că sunteți, cu adevărat, un om competent și, pentru asta, mă felicit. Continuați să vă folosiți competențele cu bună știință și veți rămâne unul dintre membrii influenți de la curtea mea.

— Ordonați și mă voi supune!

Generalul constată că Amenmes simțea o mare plăcere să-l umilească și să se poarte ca un monarh cu autoritate de

netăgăduit. Se mai purtaseră și alții ca el și plătiseră scump; Mehy nu era omul care putea fi tratat ca o javră vulgară.

— Acest Nefer a îndrăznit, oare, să-mi nesocotească hotărârea?

— Refuză să distrugă mormântul lui Sethi!

— Are motive serioase pentru a-și justifica refuzul?

— Niciunul, Maiestate; Nefer cel Tăcut rămâne loial tatălui vostru, pe care-l consideră stăpân al Locașului Adevărului și învingător în lupta pe care o veți purta.

— Crede că Sethi va ajunge la vreme pentru a-l salva? Ce nechibzuit!

Mehy nu mai aștepta decât pedeapsa. Ori Nefer va fi trimis în fața unui tribunal excepțional care-l va condamna pentru crimă de lezmajestate, ori va fi trimis într-una dintre temnițele lui de unde nu va mai ieși viu.

— Vreau să-l văd pe acest răzvrătit! ceru Amenmes.

Generalul ieși să-l aducă pe maestrul de operă, care era surprinzător de calm.

— Faraonul dorește să vă vadă!

Nefer intră în sala de audiență și-l salută, cu respect, pe Amenmes.

— Iată-l… Iată cine este maestrul de operă al Locașului Adevărului, cel care ar trebui să-mi execute ordinele fără să discute!

— Pot să vă întreb, Maiestate, dacă vă considerați superiorul confreriei?

— Păi… bineînțeles! N-ați înțeles până acum că Sethi nu era decât un uzurpator și că eu sunt cel care-și asumă toate prerogativele regale?

— În acest caz, nu-mi puteți da ordin să distrug un loc de veci.

— Am puterea supremă, Nefer, și pretind să fiu ascultat de toți supușii mei, chiar și de tine. Ori vă supuneți, maestre de operă, ori veți fi pedepsit în modul cel mai sever!

Mehy jubila, dar tăcerea lui Nefer îl îngrijora: teama îl va face, oare, să se răzgândească în ultimul moment?

— Niciun maestru de operă din Locașul Adevărului nu se poate transforma într-un distrugător, Maiestate! Înaintea Voastră, eu sunt singurul răspunzător și vă rog să cruțați satul artizanilor și Valea Regilor! Acolo odihnesc trupurile înviate ale

strămoșilor voștri și nicio prezență profană nu le poate pângări. Niciun faraon demn de acest titlu nu ar viola acest loc sacru.

Îndrăzneala lui Nefer îl uimi pe general; cu asemenea cuvinte, își hotăra el însuși condamnarea la moarte.

— Sunteți conștient de efectele propunerilor voastre?

— Ar trebui să le înțelegeți, Maiestate! Ați putea apăra moștenirea predecesorilor voștri.

— Asta e și intenția mea, Nefer!

Mehy crezu că n-a auzit bine.

— Aveam nevoie să vă încerc, continuă Amenmes, căci nu puteam încredința construirea propriului loc de veci unui laș și unui sperjur, care ar fi acceptat să-l devasteze pe cel al tatălui meu. Sunteți exact omul pe care mi-l închipuiam, Nefer, și sunt fericit pentru țara noastră. Ca stăpân suprem al Locașului Adevărului, voi vizita mormântul lui Sethi, în care va fi, probabil, înhumat, dacă aceasta va fi voia zeilor. Și apoi vom sta de vorbă asupra amplasamentului ce-mi va fi rezervat.

Pentru a se trezi din acest vis urât, generalul își mușcă buzele. Dar durerea nu făcu să dispară incredibila scenă la care asista, ca înmărmurit: faraonul Amenmes îl îmbrățișa pe Nefer cel Tăcut.

☥ Capitolul 28

— Măgari încărcați cu poveri grele, șefu', îl anunță un paznic pe Sobek.

— Câți soldați?

— Niciun soldat, doar niște măgari.

— Ce tot îndrugi acolo! Nu-i însoțește nimeni?

— Următorul raport al pândarului ne-o va confirma.

Nu era decât un singur om, neînarmat. Un om care purta hainele de sărbătoare ale maestrului de operă din Locașul Adevărului.

— Ce facem, șefu'?

— Merg în întâmpinarea lui.

— Aveți grijă… e desigur o capcană!

— Nu mi-e frică de măgari!

Șeful Sobek ieși din primul fort.

Caravana înainta repede, așa că iluzia se va risipi și speranța va pieri. În frunte, mergea un măgar care cunoștea drumul către sat.

Iar omul semăna din ce în ce mai mult cu Nefer cel Tăcut.

☥

— Ce părere ai de felul în care cercetez sufletele, generale? îl întrebă faraonul Amenmes.

Mehy încercă să facă față situației.

— Am fost surprins, dar recunosc că sunteți remarcabil, Maiestate!

— Un rege trebuie să surprindă întotdeauna. Mi s-a vorbit atât de mult de cinstea și rigoarea acestui maestru de operă, încât nu-mi mai venea să cred că este adevărat. Eram convins că se va supune voinței mele, ca oricare curtean dornic de a plăcea, dar am fost uimit. Dacă n-ar fi avut de construit locul meu de veci, l-aș fi chemat cu încredere la guvern. N-aș fi procedat bine?

— Lipsa lui de experiență în gestionarea treburilor publice ar fi fost un handicap, protestă Mehy, nu prea încântat.

— Așa este, generale, trebuie să am grijă să nu folosesc greșit competențele. Dar mi se pare că sunteți cam obosit…

— Nu, Maiestate, sunt doar îngrijorat.

— În legătură cu ce?

— Reacția lui Sethi riscă să fie violentă și mă tem că Teba nu e încă pregătită pentru un asalt.

— Asta e și principala mea preocupare. Vă revine sarcina de a nu precupeți niciun efort pentru întărirea apărării, atât pe uscat cât și pe ape.

— Tatăl vostru se află sub protecția zeului Seth, îi aminti Mehy; ar putea lovi regiunea precum trăsnetul, mizând pe efectul surprizei și al violenței asaltului.

— Eu, generale, mi-am ales ca protectori pe zeii Ra și Amon, față de care Seth va fi neputincios, cu condiția să știm cum să-i tăiem elanul devastator. Tatăl meu trebuie lăsat să atace primul, pentru ca poporul să înțeleagă cine e agresorul: regele Seth, sortit eșecului. Așadar, generale, aveți datoria să transformați Teba într-o fortăreață de neînvins.

— Puteți conta pe mine, Maiestate!

— Și vă mai confirm ca protector al Locașului Adevărului. Munca lui are un rol esențial în măreția domniei mele și nimic supărător nu trebuie să strice liniștea confreriei.

Ros de ciudă, generalul se înclină în fața regelui său.

☥

Abia auzind vacarmul satului care sărbătorea revenirea la viața îndestulată, Clara și Nefer se iubiseră ca doi exilați întorși din țări atât de îndepărtate, încât speranța revederii dispăruse pentru totdeauna.

Îmbrățișați, trăiau acest moment ca pe un dar al zeilor și-i gustau savoarea de nedescris, știind că fericirea lor trebuia oferită, la rândul ei, confreriei.

— Ascultă… cred că acela care se aude cântând atât de tare este Paneb, spuse Clara în șoaptă.

— Poți să fii sigură… El e cel care a descărcat urcioarele cu vin vechi adus din crama palatului regal, reperându-le inscripțiile.

— Ce mai omagiu din partea lui Amenmes!

— Și nu e singurul… Carnea provine din măcelăria din Karnak, iar prăjiturile, din patiseria de acolo. În acest fel dorește regele să ne facă să uităm încercarea la care ne-a supus și pe care o considera necesară.

— Crezi că e sincer?

— Sincer și îngrijorat… Este conștient de faptul că încoronarea sa, aprobată de marele preot din Karnak, care dorește să reafirme puterea lui Amon, i-a schimbat destinul, iar acum e copleșit de atâtea responsabilități de care nu-și dăduse seama înainte. Cel mai greu îl apasă ideea războiului pe care speră să-l poarte împotriva tatălui și a compatrioților săi. Și apoi… Dar nu-mi îngădui niciun răgaz în această seară de sărbătoare?

Ea zâmbi și lumina chipului său îl făcu pe Nefer și mai îndrăgostit.

— Sunt gata să-ți satisfac dorințele, dar nu uita că trebuie să prezidăm banchetul la care vor veni toți sătenii.

— Atunci, hai să ne grăbim!

Afară, vocea gravă și puternică intona un cântec de dragoste atât de înflăcărat, încât până și cele mai timide soții de artizani îl reluară în cor.

☥

— E cel mai strașnic banchet la care am luat parte de când am intrat în confrerie, constată Pai Pâinică-Bună, în timp ce-și lua încă o bucată enormă de friptură de vită. Poate că acest Amenmes nu este un rege rău!

— Trebuie să învățăm să profităm de mărinimia lui, recomandă Gau cel Exact. Poate că nu va dura prea mult.

— De ce ești atât de neîncrezător? întrebă Fened Nasul.

— Ai putea să crezi că maestrul nostru de operă a fost eliberat fără un scop anume? Să mâncăm și să bem înainte de a afla în ce fel vom pieri!

— Eu sunt încrezător! se avântă Renup cel Jovial, ridicând cupa cu vin. După un vin ca ăsta, singura problemă va fi să ne întoarcem la berea noastră zilnică.

— Liniște, vorbește Nefer! îi avertiză Nakht cel Puternic.

Discuțiile încetară și maestrul de operă se ridică.

— Regele Amenmes s-a declarat superiorul confreriei, conform tradiției, așadar îi datorăm supunere.

— Asta înseamnă că vom distruge mormântul lui Sethi al II-lea? se îngrijoră Paneb.

— Cel care domnește asupra Locașului Adevărului trebuie să-i respecte natura și menirea. M-am întreținut îndelung cu faraonul și n-am remarcat nicio neclaritate în felul în care gândește. Noi suntem constructori și artizani, și așa vom rămâne. Niciun profan nu va intra pe poarta acestui sat, șeful Sobek rămâne la postul său, iar generalul Mehy rămâne ocrotitorul nostru. Nimic nu s-a schimbat, iar noi nu vom renunța la nimic din opera noastră. Atâta vreme cât Sethi în persoană nu va veni să-și consfințească prin prezență locul de veci, lucrările vor fi oprite. Voi sigila eu însumi intrarea, în prezența femeii înțelepte și a scribului Mormântului.

— Soldații vor avea dreptul să pătrundă în Valea Regilor? întrebă Karo cel Posac.

— Valea rămâne un loc sacru în care n-au dreptul să lucreze decât artizanii din Locașul Adevărului.

— Asta înseamnă că Amenmes a renunțat la toate! se miră Thuty Savantul.

— Regele a ascultat vocea strămoșilor și a înțeles amploarea sarcinilor confreriei noastre. Îi va respecta legile date de zeița Maat, atâta vreme cât le vom respecta și noi. Și bineînțeles că

livrarea, în fiecare zi, a produselor destinate bunăstării noastre se va face în mod normal.

— Dar auxiliarii? întrebă Casa-Funie.

— Vor fi aici, cu toții, chiar mâine dimineață. În caz de necesitate, prin intervenția scribului Mormântului, s-ar putea chiar mări numărul lor.

— Vom fi liberi să ne respectăm sărbătorile locale?

— Bineînțeles.

— Așadar, nu s-a schimbat nimic, constată Userhat Leul.

— Dacă ai fi mai treaz și dacă ai fi ascultat cele spuse de maestrul de operă, observă Didia cel Generos, ai fi știut deja!

Karo cel Posac adormise cu capul pe umărul lui Casa-Funie, iar artizanii echipei din stânga, care se întrecuseră, care mai de care, să închine în onoarea lui Nefer cel Tăcut, adormiseră și ei, unul câte unul. Nakht cel Puternic nu mai avea chef să se lupte cu Paneb, iar Unesh Șacalul privea în gol, zâmbind, într-o stare de beatitudine.

— Tinereii ăștia se cam lasă doborâți de vinul cel vechi, observă Kenhir care, în ciuda privirilor severe ale lui Niut cea Neobosită, uitase de regimul său. N-ai precizat ceva foarte important, Nefer: Amenmes ne încredințează construirea mormântului său în Valea Regilor?

— Este chiar prima sarcină pe care ne-o dă.

Scribul Mormântului răsuflă ușurat.

— Abia acum sunt convins că ai reușit... Mai toarnă-mi un pahar!

— Să sperăm că nu e vorba de vreo viclenie, interveni Ched Salvatorul, deosebit de sobru.

— De ce te temi? mormăi Kenhir.

— Pe mine, cuvântul lui Amenmes nu mă convinge. Rămâne de văzut dacă nu-și aduce trupa de intervenție cu ocazia închiderii mormântului lui Sethi și dacă acceptă amplasarea pe care i-o va propune maestrul de operă.

— Te înșeli, Ched; uită de temerile tale și bucură-te de minunățiile ce ne-au fost oferite!

— Dacă scribul Mormântului în persoană îmi dă acest drept, de ce aș refuza?

Simțindu-i pe toți moleșiți și cuprinși de somn, Paneb începu un cântec de pahar, dintre cele mai antrenante; chiar dacă

sunetele ciudate urcau spre cer fără a respecta regulile muzicii sferelor, ele rămâneau dovada revenirii la bucuria de a trăi.

☥

Nefer cel Tăcut, femeia înțeleaptă și scribul Mormântului se îndreptau încet către mormântul lui Sethi al II-lea, după ce trecuseră de postul de gardă instalat la intrarea în Valea Regilor. Paznicii nubieni n-aveau de semnalat niciun incident și niciun soldat nu venise să-i înlocuiască.

— Ched e prea pesimist, aprecie Kenhir, lovit de o migrenă. Dar putem, într-adevăr, să ne încredem în Amenmes?

— Doar faptele contează, răspunse Nefer.

Pustie și tăcută, Valea era deja încinsă de soarele triumfător. În această lume a eternității, piatra era suverana absolută.

Nefer cel Tăcut trase zăvorul ușii din lemn aurit a mormântului lui Sethi al II-lea, iar Kenhir puse un sigiliu din argilă cu numele Locașului Adevărului.

— Va veni, oare, ziua în care o să-l redeschidem? întrebă Kenhir.

— Să sperăm, pentru Sethi al II-lea, răspunse femeia înțeleaptă; formulele de înviere îl așteaptă aici pentru a-i permite călătoria către lumea de dincolo.

Cei trei se îndepărtară în liniște, impresionați, ca totdeauna, de măreția acestui loc.

— Orice ne rezervă viitorul, prezise Clara, niciun vandal nu va reuși să distrugă spiritul ce domnește aici.

La ieșirea din Vale, paznicii nubieni îi salutară.

— Iată o etapă de primă importanță, declară scribul Mormântului; Ched s-a înșelat, regele Amenmes și-a respectat cuvântul.

☥ Capitolul 29

Cancelarul Bay era disperat. De trei zile, încerca zadarnic să stea de vorbă cu faraonul Sethi al II-lea în legătură cu decretul dat de Amenmes, care tocmai se proclamase rege al Egiptului de Sus și de Jos. Curierii noului monarh nu depășiseră cetatea Hermopolis, în inima Egiptului de Mijloc, dar vestea nu întârzia

să se răspândească și spectrul unui oribil război civil căpăta tot mai multă consistență.

Dacă Sethi al II-lea voia să salveze țara de la dezastru, trebuia să intervină repede și energic, pentru a dovedi că fiul său, Amenmes, n-avea nicio șansă. Dar faraonul nu mai părăsea apartamentele reginei, unde medicii se perindau la căpătâiul copilului născut de Tausert; febril, pruncul respira greu și starea sănătății sale devenise nespus de îngrijorătoare.

Cancelarul muncea fără reproș, ducându-și treburile la bun sfârșit, dar, oare, atacul lui Amenmes nu risca să treacă cele Două Ținuturi prin foc și sabie, în cazul în care Sethi se lăsa pradă apatiei sale?

Regina născuse greu, o naștere lungă și dureroasă, în ciuda leacurilor luate. Dar acum, încetul cu încetul, Tausert se refăcea. Lipsită încă de dinamismul ei obișnuit, nu-i putea da sfaturi soțului său.

Deși singur în fruntea statului, într-o perioadă atât de periculoasă, cancelarul nu se lăsa pradă descurajării. Eforturile și atenția sa erau tot mai mari, pentru ca greșelile să poată fi evitate. Dar măcar ajunsese la ceva sigur: nu va încerca niciodată să devină faraon! Să cârmuiești o corabie atât de vastă cum era Egiptul însemna să ai o forță supraomenească. Puțini erau capabili să-și asume această sarcină și cancelarul nu simțea că face parte dintre ei; dar îi va rămâne credincios regelui.

În timpul zilei, întrevederile cu notabilii erau urmate de întâlnirile cu miniștrii; în timpul nopții, Bay cerceta dosarele. Nu-i mai putea rezerva nicio clipă lui Siptah, un orfan șchiop, fiul unui preot al zeului Ptah. În timpul studiilor pentru a deveni scrib, adolescentul dăduse dovadă de o inteligență excepțională, fapt pentru care cancelarul îl luase sub ocrotirea sa, pregătindu-l pentru a ajunge om de stat. Drumul era lung, dar tânărul Siptah, neputând lua parte la joaca unor copii de vârsta lui, stătea tot timpul în biblioteca templului, studiind astronomia și matematica. Învățătura îl făcea fericit, lăsând impresia că nu suferă din pricina infirmității sale.

Adus de spate, cu privirea obosită, regele intră în biroul cancelarului. Acesta se ridică imediat.

— Maiestate! Cum se mai simte fiul dumneavoastră?

— Ceva mai bine… Doarme liniștit, la fel și regina!

— Sunteți la capătul puterilor, Maiestate; n-ați vrea să vă odihniți puțin?

— Am înțeles că dorești să-mi vorbești, Bay!

— Au avut loc evenimente grave: Amenmes s-a încoronat Pharaon la Karnak și stăpânește Țara din Sud.

— A dat vreun decret?

— Din nefericire, da, și a încercat să-l difuzeze în toată țara; dar serviciile noastre de securitate i-au interceptat pe mesageri.

— Ce le-au făcut acelor oameni?

— I-au întemnițat și urmează să fie judecați pentru trădare.

— Eliberează-i!

— Maiestate…

— Este un ordin, Bay; pregătește niște scrisori, pe care voi pune pecetea regală. Acei nefericiți au fost siliți să asculte de șeful lor, așadar nu au nicio vină.

— Clemența vă va fi apreciată, Maiestate; dar trebuie folosită și pentru fiul dumneavoastră, care îndrăznește să se revolte?

— Ar fi trebuit să-l asociez la tron și să-l numesc coregent… Acum, e prea târziu. Amenmes a gustat din puterea pe care o crede absolută și va cere abdicarea mea. Război, sânge, moarte… Iată ce viitor ne așteaptă! Ce domnie tristă, Bay! Amenmes a greșit renunțând la suprimarea mea; i-ar fi urmat lui Merenptah și țara n-ar fi fost împărțită.

— Trecem prin clipe grele, Maiestate, dar nu trebuie să ne gândim decât la Egipt! Deși e fiul dumneavoastră, Amenmes trebuie considerat un rebel și trebuie să luptați contra lui.

— Amenmes, fiul meu… Mulți cred că nu-mi mai este fiu, dar eu continuu să cred în el. La urma urmelor, ambiția lui e legitimă.

Cancelarul simțea că se prăbușește.

— Chiar dacă se anunță a fi dureroasă, nu credeți că această înfruntare este inevitabilă? Trebuie să protestăm, Maiestate, și să nu-i dăm lui Amenmes prilejul să câștige teren!

— Ce importanță mai are asta, Bay? Dacă el e cel mai puternic, va învinge! Nu trăim decât după legea destinului.

— Dar nu puteți domni fără Teba! Și nu uitați că locul de veci vă este construit în Valea Regilor.

— Marea câmpie… Inaccesibilă de acum înainte.

— Trebuie recucerită, Maiestate, și pe malul stâng al Tebei trebuie să vi se înalțe templul pentru milioane de ani; el vă va da puterea necesară ca să învingeți.

— Triumf… Acest cuvânt nu mai înseamnă nimic, Bay!

— Maiestate… Sper totuși că nu veți accepta să vă plecați dinaintea lui Amenmes!

— M-am gândit și la asta!

— Vă pot implora să vă respectați numele, Maiestate?

— Sethi, omul zeului Seth… Ar trebui să lovesc ca un trăsnet și să pornesc cu armata la recucerirea Sudului! Dar o iubesc prea mult pe regină, îmi iubesc copilul atât de neajutorat și acest popor egiptean care dorește să trăiască în pace. Mi-am ales prost numele, Bay, căci nu sunt demn de el. Și această slăbiciune îmi ucide sufletul!

— Vreți să spuneți că… nu veți interveni în niciun fel?

— Așa este; nu am intenția să pornesc războiul; cel care proslăvește violența se revoltă împotriva lui Maat. Strategia mea este răbdarea.

— Vom apăra măcar Hermopolis și Egiptul de Mijloc?

— De ce nu?

— Maiestate, eu nu sunt un curtean care să lingușească întruna. Chiar dacă vă veți lipsi de serviciile mele, nu vă pot ascunde faptul că nu sunt de acord cu această politică.

— Poate că ai dreptate, Bay, dar eu sunt regele și nu va fi aplicată decât politica mea. Și n-am intenția să mă lipsesc de serviciile tale, pentru că ești un om cinstit, competent și credincios. Nu cred că mai există la curte un altul ca tine.

— Dați-mi voie să strâng trupe la Hermopolis, pentru a împiedica o eventuală înaintare a armatei lui Amenmes!

— De acord, cu condiția ca omul care le va fi comandant să nu pornească nicio ofensivă.

Secretarul cancelarului anunță că un medic dorea să stea de vorbă cu regele.

— Pune totul în aplicare după voința mea, Bay, și nu lua nicio inițiativă proprie.

— Nu putem sta fără să știm ce se petrece la Teba, Maiestate, și mă gândesc să organizez un serviciu de spionaj.

— N-am nimic împotrivă, dar nu uita că fiul meu, Amenmes, e cel care trebuie să ia inițiativa. Ai grijă de treburile statului, cancelare! Eu mă retrag lângă cei care-mi sunt dragi.

Dezorientat, Bay era gata să-și părăsească penelurile și să iasă din acest birou unde era constrâns să aplice niște ordine cu care nu era de acord. Dar asta n-ar agrava situația? Regele era deprimat și nu era momentul să-l părăsească în mijlocul furtunii.

Pentru că Sethi al II-lea nu se va adresa el însuși generalilor din corpurile sale de armată, trebuia ca tot el, Bay, să se achite de această sarcină delicată pentru care nu era pregătit. Scrib emerit, pasionat de scrierile vechi, cancelarul nu frecventase societatea militarilor, de care nu se simțea atras câtuși de puțin.

☥

Cei patru generali îl priveau cu dispreț pe acest civil de origine străină care îi convocase la palat, acolo unde regele îi primea de obicei pentru a le da unele ordine. Hotărâseră ca purtătorul lor de cuvânt să fie generalul armatei lui Amon, care să-l pună la punct repede pe cancelarul Bay.

— Unde este faraonul, cancelare?

— Lângă soția și fiul său.

— Unii curteni pretind că regele e bolnav… Care e adevărul?

— Maiestatea Sa e obosită, iată de ce mi-a încredințat sarcina de a renunța la strategia noastră pentru a face față pericolului pe care-l prezintă rebelul Amenmes.

— Nu există decât o singură strategie, cancelare: să atacăm cât mai repede!

— Credeți că armata tebană este de neglijat?

Întrebarea îl puse pe general în încurcătură.

— Nu, desigur…

— Colegul vostru, generalul Mehy, a realizat o reformă bună, care a dus la crearea unor trupe foarte eficiente. Și cine știe dacă acestea nu sunt echipate cu armament superior celui pe care îl avem noi?

— Astea nu sunt decât zvonuri, cancelare, și credem că sunt de-a dreptul absurde!

— Nu credeți că ar trebui să le verificăm?

— Ar însemna să pierdem un timp prețios!

— Regele nu este de aceeași părere, generale!

Ofițerul superior păru șocat.

— Vă bateți joc de noi, cancelare… Sethi nu poate ezita să-l atace pe Amenmes! În cel mai scurt timp, acest rebel va trebui obligat să se supună.

— Regele e neîncrezător, iar eu nu pot decât să fiu de acord cu prudența lui. Rapoartele spionilor noștri din Teba ne-au convins că adversarul nu este de neglijat și că nu trebuie să glumim.

— Bine, dar atunci…

— Cea mai bună strategie este aceea de a strânge o bună parte din trupele noastre la Hermopolis, ale cărui fortificații vor fi întărite. În cazul unui atac, aceste trupe vor trebui să-l respingă pe agresor, știind că vor primi întăriri importante. Dacă va avea el inițiativa, Amenmes va face o greșeală ireparabilă.

Cei patru militari se consultară din priviri.

— Suntem surprinși, mărturisi purtătorul de cuvânt, dar dacă aceasta este dorința expresă a faraonului…

— Nu vă-ndoiți de acest lucru și dați dispozițiile necesare pentru ca aceste hotărâri să fie puse cât mai repede în aplicare; e vorba de securitatea noastră. Și aș vrea să vă propun o tactică, pe care sper s-o acceptați.

Interlocutorii îl aprobară fără rezervă, privindu-l cu alți ochi; la urma urmelor, regele nu greșise când a avut încredere în el.

Cât despre Bay, era mulțumit că reușise să justifice poziția monarhului și spera ca această inițiativă să aibă succes.

☥ Capitolul 30

Maestrul de operă și scribul Mormântului intrară în sala de audiențe a palatului situat lângă imensul templu din Karnak, în care Amenmes celebrase ritualul din zorii zilei. Datorită culorilor vii care animau pereții și coloanele, sala avea un aspect plăcut; dar cei doi oaspeți ai monarhului nu erau dispuși să guste rafinamentul picturilor ce reprezentau boschete de papirus prin care zburau păsări, căci se temeau de rezultatul acestei întâlniri și își aminteau tot timpul de sfaturile lui Ched Salvatorul.

Supunându-se voinței faraonului, veneau să-i arate un document dintre cele mai secrete, o hartă a Văii Regilor, pe care figura amplasamentul locurilor de veci. Tânărul suveran se ținuse, până acum, de cuvânt; dar asta nu era, oare, o strategie pentru a pune mâna pe această comoară?

Amenmes era înconjurat de miniștri și de curteni sosiți să-l asigure de loialitatea lor și să solicite păstrarea privilegiilor pe care le aveau; proprietarii marilor domenii aveau nevoie să se asigure de aceasta, iar regele considera că nu era bine să le suprime avantajele deja dobândite. Când tronul său va fi consolidat, atunci se va schimba situația.

— Ah, Nefer! exclamă el. Apropiați-vă... Acest om venerabil este, desigur, ilustrul Kenhir, scribul de neînlocuit al Mormântului!

— La ordinele voastre, Maiestate!

— Sunteți reprezentantul statului în interiorul confreriei, Kenhir, și vă felicit pentru modul în care administrați satul. Mi-am găsit timp să consult raportul pe care mi l-ați întocmit și i-am apreciat claritatea și precizia. La rândul vostru, sunteți mulțumit de calitatea și cantitatea produselor care vă sunt livrate?

— N-avem nimic de reproșat, Maiestate!

— Munca auxiliarilor vi se pare mulțumitoare?

— Nu avem de ce ne plânge.

— Aveți nevoie de mai mulți?

— Nu este necesar, Maiestate!

— Mi-ați adus documentul pe care doresc să-l cercetez?

— Trebuie să discutăm între patru ochi, Maiestate, declară maestrul de operă.

— Doriți să plece membrii guvernului?

— V-aș ruga, Maiestate!

— În fața lor, nu veți putea vorbi, nu-i așa?

— Ar contrazice legile Locașului Adevărului.

— Nu vă schimbați, maestre de operă, și e cu atât mai bine! Așadar, să fim lăsați singuri!

Miniștrii și curtenii ieșiră din sala de audiențe și ușa se închise în urma lor.

— Să vedem documentul!

Dintr-un toc de piele, Kenhir scoase un sul de papirus ocru, pe care-l puse pe o masă joasă din porfir.

— Iată unul dintre cele mai de preț secrete ale confreriei și ale Egiptului, Maiestate!

Amenmes nu reușea să-și ascundă nerăbdarea, dar Kenhir desfășura papirusul cât putea de încet.

Mâna primului desenator trasase contururile Văii, apoi fiecare maestru de operă indicase amplasamentul mormântului pe care-l săpase.

— Thutmosis, Amenhotep, Ramses cel Mare, spuse regele în șoaptă… Sunt cu toții aici, regăsindu-se în lumea de dincolo. Iar eu voi trăi alături de ei, cu ei, în această nesfârșită câmpie… Ce amplasament îmi propuneți?

Cu degetul arătător, Nefer cel Tăcut indică un punct precis, aproape la jumătatea distanței dintre mormintele lui Ramses I și Horemheb, la sud de cel al lui Ramses al II-lea.

— Este un loc nou în Vale, constată Amenmes, și foarte departe de locul de veci al tatălui meu.

Nici maestrul de operă și nici scribul Mormântului nu reacționară, conștienți că au ajuns la momentul adevărului: Amenmes putea avea intenția de a-și construi locul de veci cu ajutorul confreriei, dar putea să se folosească de acest document pentru a prăda bogățiile predecesorilor săi.

— Cum ați ales acest amplasament?

— Prin experiență și intuiție, răspunse Nefer. Trebuie să simți piatra și să ai încuviințarea femeii înțelepte.

— Și dacă eu aș prefera alt loc, și mai izolat, sau, dimpotrivă, mai aproape de un faraon ilustru?

— Propuneți, Maiestate, și noi vă vom dovedi că vă înșelați!

Kenhir își ținu respirația.

— Atunci, începeți săpăturile mormântului, ordonă Amenmes, și să nu-i lipsească nimic.

☥

Pentru a-și uita recentele decepții, generalul Mehy muncea pe rupte. Să înalțe în jurul Tebei ziduri de netrecut i-ar fi luat prea mult timp; adoptase alte măsuri defensive, mai ușoare, dar de o eficacitate sigură, mărind numărul posturilor de pază de-a lungul Nilului și pregătind baraje formate din corăbii grele, de marfă, care nu vor lăsa flota lui Sethi să înainteze către sud, blocând pentru moment transportul trupelor inamice.

Arcașii, pedestrașii, conducătorii de care beneficiau cu toții de un antrenament susținut, căci fiecare corp de armată urma să atace la momentul stabilit, folosind la maximum perfecta cunoaștere a terenului. Când va fi definitivat, acest dispozitiv va pune Teba la adăpost în cazul unei invazii, chiar dacă armata lui Sethi era superioară ca număr. Și aceasta din urmă nu se va

aștepta să constate calitatea deosebită a noului armament al soldaților tebani.

Faptul că Amenmes ar prelua comanda armatei nu-i impresiona pe ofițeri; adevăratul lor șef, omul de teren, cel care le garanta condiții bune de trai și prime substanțiale, era generalul Mehy. Cei câțiva ofițeri superiori care încercaseră să se sustragă influenței sale, mizând pe rege, își dăduseră seama în scurt timp de greșeala făcută.

Activitatea îi alunga, cât de cât, amărăciunea din suflet, dar Mehy nu-l va ierta niciodată pe Amenmes pentru faptul că l-a jignit și umilit. Se vedea de la o poștă că acest tânăr nobil ambițios nu avea stofa unui mare monarh, ci, mai degrabă, cea a unui arivist care se credea mai priceput decât oricine.

Generalul îi va demonstra contrariul.

Deocamdată, Mehy spera să aibă informații precise asupra planurilor lui Sethi al II-lea și a pregătirilor armatei lui. Prin spionii săi, despre care se ferise să-i vorbească lui Amenmes, va fi mai bine informat decât regele și va pregăti o înfruntare în cursul căreia atât tatăl, cât și fiul vor fi eliminați. Și, bineînțeles, nu va rămâne decât un singur om puternic, capabil să conducă țara și s-o reunifice: generalul Mehy. Nu trebuia să-și arunce în luptă oamenii cei mai buni și va păstra în rezervă un regiment de elită, care nu va lupta decât pentru el.

— Generale, îl anunță aghiotantul, a sosit un mesager din Nord.

— Să intre!

Mehy îl primi pe spion în cortul său. Îl cunoștea bine pe acest gradat, căci se mai folosise și altădată de serviciile lui.

— Va fi ultima mea misiune în teritoriul inamic, generale; nu voi putea trece de barajul de la Hermopolis pentru a mă reîntoarce în capitală.

— Un baraj… Ce fel de baraj?

— O concentrare enormă de soldați.

— Ciudat… Intenționează, oare, Sethi să atace Teba?

— Se pare că regele e bolnav. Cel care guvernează e cancelarul Bay.

— Un civil… Un civil mort de frică! Și regina?

— Își revine foarte încet după o naștere foarte grea. De îndată ce fiul său se va simți mai bine, situația riscă să se schimbe în mod radical.

— Dar poate că acest baraj de la Hermopolis nu e decât o păcăleală!

— Nu, generale! Cancelarul Bay crede că agresorul va fi cel învins; speră că trupele tebane își vor pierde elanul și vor purta răspunderea războiului civil. În plus, Hermopolis, de îndată ce va fi atacat, va face apel la întăriri foarte importante.

— Garnizoanele frontierei de nord-est?

— Exact.

— Cancelarul ăsta e mai puțin tâmpit decât părea... Dar Sethi al II-lea a uitat, oare, că se află sub protecția zeului Seth și că ar trebui să-i fie credincios, lovind ca un trăsnet?

— Vorbele acestea le spun și cei din armată. Nimeni nu înțelege atitudinea regelui. Fără inteligența lui Bay, care o justifică prin rațiuni strategice, s-ar fi ivit deja greșeli grave.

Să lase regimul lui Sethi al II-lea să putrezească la Pi-Ramses și să culeagă fără grijă fructele victoriei... Din nefericire, în acest trist caz, singurul învingător avea să fie Amenmes!

Pentru a lua puterea, Mehy avea nevoie de un război între cei doi regi. Comorile din Locașul Adevărului păreau din nou inaccesibile, fapt pentru care el va trebui să-și folosească propriile armate, silindu-i pe tată și pe fiu să se lovească atât de rău, încât să nu se mai poată ridica, niciunul, nici celălalt.

Va veni ziua în care, pe drumul către sat, Mehy va merge în fruntea unei escadre, pe care paznicii lui Sobek nu vor avea dreptul s-o oprească.

Poarta cea mare se va deschide și Nefer cel Tăcut se va prosterna în fața noului său stăpân, care va face pe mărinimosul, devastând apoi totul și punând mâna pe piatra de lumină.

— Să obținem informații certe ne va fi tot mai greu, generale, dar nu imposibil... Unii gradați ezită să-l slujească pe Sethi. Puteți spera că ofițerii se vor alia, procurându-vă informații de primă importanță.

— Du-te să te odihnești la cazarma principală din Teba. Apoi, vei primi un loc de seamă în conducerea carelor.

— Vă mulțumesc, generale!

Mehy își luă dejunul, lacom, ca de obicei; mânca și bea repede și mult, grăbit să se reîntoarcă la supravegherea manevrelor.

— O scrisoare specială, anunță aghiotantul.

— De unde?

— De la Pi-Ramses.

Mehy simți că se sufocă.

— Repetă!

— Pi-Ramses… Cu pecetea lui Sethi al II-lea. Curierul era singur și neînarmat și a lăsat scrisoarea la primul nostru avanpost, la nord de Teba.

Nerăbdător, generalul rupse sigiliul, care părea autentic. Papirusul era de cea mai bună calitate, scrisul – elegant și rafinat.

Era limpede că nu putea fi vorba de un fals.

Totuși, când Mehy citi textul, crezu mai întâi că e o glumă.

Semnătura: „În numele lui Sethi, rege al Egiptului de Sus și de Jos, cancelarul Bay”, îl făcu să înțeleagă realitatea.

Generalul sări în carul său și se îndreptă, în goană, spre palat.

☥ Capitolul 31

Faraonul Amenmes citi scrisoarea adusă de Mehy.

— Nu vi se pare ceva de neînchipuit, Maiestate?

— În numele lui Sethi al II-lea, cancelarul Bay vă convoacă la Pi-Ramses pentru a asculta un raport asupra stării trupelor tebane… Ce vi se pare surprinzător, generale? Nici tatăl meu și nici eu n-am declarat încă război, în mod oficial. El nu vrea să știe de încoronarea mea, eu nu l-am recunoscut ca faraon, dar în țară domnește pacea și fiecare a rămas pe teritoriul lui. În ceea ce vă privește, dragul meu Mehy, n-ați fost avansat cu aprobarea lui Sethi?

— Desigur, Maiestate, dar situația…

— Cancelarul Bay vrea să știe în care tabără veți lupta.

— Dar e foarte clar!

— Cine poate ști, generale? Poate că supunerea pe care o arătați nu-i decât o prefăcătorie. Vă prefaceți că-mi sunteți credincios, dar în același timp sunteți convins că învingătorul este tatăl meu.

Mehy era livid.

— În lupta pentru putere, trădarea este o armă ca toate celelalte, nu-i așa?

— Nu și pentru un general al armatei voastre, Maiestate!

Amenmes zâmbea cam ciudat.

— N-am nimic contra dumneavoastră, Mehy, dar cred că e bine să profitați de situație.

— Nu văd cum aș putea s-o fac!

— Vă veți duce la Pi-Ramses, îl veți întâlni pe cancelarul Bay și poate chiar pe tatăl meu, veți răspunde la întrebările lor, dându-le de înțeles că eu nu sunt decât o marionetă care asuprește populația și nu vrea decât să se îmbogățească prădând cetățile bogate din Sud. Le veți spune că armata e pe punctul de a se revolta împotriva mea și că ar fi de ajuns o ofensivă a lui Sethi pentru ca eu să-mi pierd tronul.

— Nu mă va crede nimeni!

— Arătați-vă convingător, generale! Dacă reușiți să îndepliniți această misiune, vom câștiga războiul.

— Și dacă reușesc să-i conving, mă vor mai lăsa să plec?

— Cred că da, căci veți deveni corespondentul lor privilegiat la Teba și totodată informatorul lor. Închipuiți-vă avantajul pe care-l vom avea! Aventura asta vă va pune oarecum în pericol, e adevărat, dar merită să încercăm. Porniți la drum imediat, generale!

☥

Purtând un șorț auriu, Nefer cel Tăcut lovi cu ciocanul dalta de aur, ce pătrunse în stânca pe care Paneb o lovi de îndată cu târnăcopul cel mare, unde focul cerului trasase botul și urechile lui Seth. Nakht cel Puternic nu întârzie să-l imite, însuflețit încă de dorința de a lovi mai tare și mai multă vreme decât colosul. Ceilalți cioplitori în piatră adoptară un ritm mai lent, după ce Fened Nasul constatase buna calitate a calcarului.

— Ce plan vom urma? întrebă Ched Salvatorul.

— Cel pe care i l-am propus regelui și pe care l-a adoptat: un șir de patru coridoare, urmate de încăperile simbolice obișnuite.

— Așadar, locul său de veci nu va fi foarte diferit de cel al tatălui său.

— Amenmes nu dorește să se îndepărteze de tradiție.

— Are niște pretenții deosebite privind decorarea?

— Dorește să-și vadă reprezentată mama aducând ofrande zeilor. În rest, se încrede în inspirația noastră.

— De mirare… Nu mă așteptam la atâta tradiționalism! Acest rege pare să aibă dorința de a domni și, dacă își dă seama de

importanța acestei Văi, poate că va reuși. Voi alege, așadar, textele și desenele împreună cu echipa mea.

Nefer cel Tăcut le ceru sculptorilor să pregătească statui regale și să-l reprezinte pe Amenmes, în relief, pe pereții mormântului; cât despre Didia dulgherul și Thuty bijutierul, aceștia lucrau deja la mobilierul funerar, de la statuete până la paraclisele din lemn aurit. Vor fi, desigur, obligați să ceară ajutorul colegilor din echipa din stânga, cu toate că și aceștia erau ocupați până peste cap. De când noul faraon confirmase sarcinile Locașului Adevărului, nobilii reluaseră comenzile întrerupte o vreme, pentru a nu supăra noua putere.

Sunetul târnăcoapelor și al dălților, succesiunea schițelor, studiul modelelor, dragostea pentru materia ce avea să devină artă... Entuziasmul era din nou prezent, după o perioadă sumbră în care artizanii crezuseră că totul e pierdut. Crearea unui nou loc de veci îi unea și mai mult pe membrii echipei.

Era o legătură pe care trădătorul o simțea ca pe o suferință... În ciuda eforturilor sale discrete, nu reușise să ițe conflicte serioase în satul în care nimeni nu contesta autoritatea maestrului de operă. Și toate încercările sale de a descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină dăduseră greș.

Cu toate acestea, nu se descuraja. În această perioadă înfricoșătoare dinaintea unui război civil, poate va găsi vreun moment prielnic pentru a scotoci prin locașurile în care era greu să pătrunzi. Și când conflictul va izbucni, tulburările nu vor cruța Locașul Adevărului. Atunci, va trebui să știe să profite.

De la Hermopolis la Pi-Ramses, Mehy și escorta sa fuseseră puși sub o atentă supraveghere, dar fiind aplicate toate menajamentele datorate generalului, care se folosise de scrisoarea oficială a cancelarului Bay ca de o parolă, pentru a trece de posturile militare care aveau rolul de a supraveghea circulația corăbiilor pe Nil.

Măcinat de neliniște, Mehy văzuse cum îi apar pe pulpa stângă vreo sută de buboaie dureroase și roșii. De mai multe ori pe zi, își dădea cu o pomadă care-i calma, cât de cât, mâncărimile.

Era imposibil să nu asculte de Amenmes, cel care acum îl trimitea în gura lupului... Numai de nu i-ar cere Sethi al II-lea, în baza mesajelor criptate prin care generalul îl asigura de

fidelitatea sa, să i se alăture în luptă împotriva fiului său. Dar cu siguranță că regele n-ar acorda o poziție superioară unui transfug.

Revăzând Pi-Ramses, minunata capitală ctitorită de Ramses cel Mare, Mehy nu simți nicio plăcere. Nu era în stare să aprecieze nici farmecul canalelor, nici al grădinilor și livezilor, iar când fu părăsit de escortă pentru a intra singur în palat, se simți lipsit de apărare. Trebui să aștepte într-o anticameră, până când un scrib în vârstă îl introduse în vastul birou al cancelarului Bay, în care, printre altele, se afla o statuie din granit a lui Sethi al II-lea.

— Vă mulțumesc că ați răspuns invitației mele, generale! Sper că ați călătorit bine.

— Controalele au fost numeroase, dar m-am bucurat de o corabie confortabilă.

— Luați loc, vă rog… Egiptul trece printr-o perioadă grea și cred că toți cei care au sarcini de răspundere vor trebui să-și unească forțele, pentru a evita o înrăutățire a situației. Nu sunteți de aceeași părere?

— Bineînțeles că da, numai că eu nu sunt decât un militar care trebuie să execute ordinele primite. Și în momentul de față…

— Nu trebuie să vă subestimați, generale! Regele Sethi și cu mine știm că ați reorganizat trupele tebane în mod remarcabil și chiar ne întrebam care este calitatea acestui echipament.

— Sper că au ajuns cu bine mesajele mele criptate.

— Fiți fără grijă, le-am primit și am apreciat credința dumneavoastră față de monarhul legitim, care va ști să vă răsplătească pentru meritele constatate. Cum a primit Amenmes vestea vizitei pe care ne-o faceți?

— I-am arătat scrisoarea voastră și nu s-a opus călătoriei mele, considerând că Egiptul trăiește încă în pace.

— O viziune optimistă asupra realității, generale; dar nu mi-ați dat niciun răspuns în legătură cu dotarea trupelor tebane.

— Fără să prevăd tragedia care a început să ne sfâșie țara, m-am străduit cât am putut să-mi echipez trupele cu arme solide și care de bună calitate.

Cancelarul își nota cele declarate de Mehy.

— Amenmes a chemat garnizoanele din Nubia?

— Încă nu.

— Când vrea să pornească ofensiva?
— Nu știe nici el.
— Dar de ce ezită?
— Amenmes nu e sigur că va învinge și se teme ca nu cumva să devină agresorul condamnat de întregul popor.
— Intenționează, într-adevăr, să domnească asupra întregului Egipt?
— După părerea mea, își va da seama în curând că acest lucru e imposibil și că, procedând astfel, puterea îi va slăbi. Cu toate acestea, i-a dat ordin maestrului de operă al Locașului Adevărului să-i sape locul de veci în Valea Regilor.
— Ce hotărâre a luat în privința mormântului regelui Sethi?
— Lucrările au fost întrerupte, iar Nefer cel Tăcut a sigilat intrarea.
— Eram convins că Amenmes va dori să distrugă acest monument creat pentru tatăl său... Atâta cumpătare mă uimește. O fi, oare, un semn de slăbiciune?
— Amenmes nu domnește cu adevărat decât asupra Tebei, prin aprobarea marelui preot din Karnak, care apreciază devotamentul regelui pentru zeul Amon. Dar această alianță e fragilă, căci va putea fi ușor distrusă printr-o intervenție riguroasă a lui Sethi.
— Cu alte cuvinte, l-ați sfătui pe faraon să pornească o puternică ofensivă împotriva fiului său.
— Există, oare, o altă soluție pentru a reface unitatea țării? Știu bine că e tragică și că mulți soldați vor cădea în luptă, dar această dureroasă încercare mi se pare inevitabilă.
— Ar putea fi evitată, generale!
— În ce fel?
— Când vom ataca, trupele voastre vor trebui să se retragă, lăsându-le pe ale noastre să înainteze până-n inima Tebei, pentru a-l aresta pe rebel.
În fața acestui om de temut, era bine ca Mehy să nu mai pronunțe niciun cuvânt. Iar soluția propusă de Bay era cea mai cumplită pentru el, căci ea evita un conflict.
— Ezitați, generale?
— Nicidecum... Vă felicit pentru strategia la care v-ați gândit, dar cred că ea conține un punct slab: supunerea absolută a oamenilor mei.
— Vă îndoiți cumva?

— Câțiva ofițeri superiori cred în viitorul lui Amenmes.
— Și nu i-ați putea convinge că se înșală?
— Aș putea încerca, dar mi-ar trebui multă pricepere.
— V-aș putea propune chiar mai mult: le veți promite că Sethi nu va fi nerecunoscător și că fidelitatea lor față de faraonul legitim va fi recompensată.
— În acest fel, nu vor fi greu de convins. Mai rămâne un singur punct important, cancelare: când veți declanșa ofensiva?
— De îndată ce Maiestatea Sa va fi convinsă că e necesar! Veți primi un mesaj codat, cu toate amănuntele operațiunii.

☥ Capitolul 32

Ieșind din ședința consiliului, în timpul căreia miniștrii nu conteniseră cu laudele, Amenmes aflase că generalul Mehy, reîntors de la Pi-Ramses, tocmai sosise la Teba. Îl primise imediat într-o sală mică a palatului, în care nu se temea de prezența vreunui curtean indiscret.
— După câte văd, tatăl meu nu v-a oprit la el… Ați fost foarte norocos, generale!
— Nu e vorba de noroc, Maiestate, ci de un plan conceput de către adversar, în care eu sunt elementul principal.
— Despre ce plan e vorba?
Conștient de faptul că intrase într-un joc periculos, Mehy nu trebuia să facă nicio greșeală, pentru ca amândoi dușmanii să aibă încredere în el, în timp ce va încerca să-i învrăjbească, pe unul contra celuilalt.
— Sethi își aduce la Hermopolis o armată impresionantă, căci acolo și-a fixat el frontiera regatului.
— O vom putea străpunge?
— S-ar putea, dar cu prețul unui efort imens; și vom avea de înfruntat întăririle chemate din Nord, mai ales garnizoanele din nord-est.
— Cu alte cuvinte, vom acționa după cum dorește tatăl meu!
— Așa este, Maiestate; el speră că veți fi agresorul și că veți fi distrus în înfruntarea de la Hermopolis.
— Spuneți-mi, generale… Cum ați fost tratat de către dușman?

Mehy simțea că regele Amenmes bănuiește jocul lui dublu; fusese foarte mirat văzând că se întoarce de la Pi-Ramses și era nevoie ca generalul să-i risipească îndoielile.

— Cu o răceală fățișă, Maiestate, dar mi-a fost respectat gradul și, datorită scrisorii cancelarului Bay, mi s-a acordat atenția cuvenită. Dar se așteptau să trec în tabăra lui Sethi.

Privirea lui Amenmes deveni pătrunzătoare.

— Și chiar n-ați făcut-o, generale?

— Nu, Maiestate, pentru că eu cred în victoria voastră; cred, e prea puțin spus.

— De ce?

— Pentru că eu știu să-l pun la pământ pe adversar.

Forța de convingere a lui Mehy îl tulbură pe rege.

— L-ați văzut pe Sethi?

— Nu, doar pe cancelarul Bay; și n-am nicio informație precisă despre starea sănătății tatălui dumneavoastră. Se vorbește că regina a avut o naștere grea, iar copilul nu este prea bine, dar toate astea pot fi minciuni, pentru ca oamenii să creadă că Sethi și Tausert au alte preocupări decât să vă declare război.

— Și dacă ar fi adevărat?

— Adevărul, Maiestate, l-am aflat din gura cancelarului Bay.

— Acel plan faimos! Spune-mi, care e?

— Ideea este simplă, dar de o eficacitate redutabilă. Bay crede că-i sunt credincios lui Sethi, obligat fiind să vă dau ascultare, deși intenționez să vă trădez. Când armata din Nord va ataca, le voi da ordin oamenilor mei să nu lupte și să se retragă. Soldații se vor împăca și veți rămâne singur, fără apărare.

— Este... este monstruos! Și ați acceptat?

— Dacă aș fi refuzat, n-aș mai fi ieșit viu din biroul cancelarului Bay. Și pot să vă mai spun că mi-a cerut să-i corup pe ofițerii îndărătnici. Bineînțeles, voi fi anunțat asupra zilei când vor ataca, pentru a fi evitate neînțelegerile.

Amenmes părea pierdut.

— Acest Bay este un diavol.

— Nu, Maiestate, e un strateg convins că a găsit cea mai bună soluție pentru obținerea unei victorii rapide și definitive.

— Dacă mi-ați dezvăluit în amănunt acest plan, spuse regele cu o voce nesigură, înseamnă că... nu mă trădați?

— Bineînțeles că nu, Maiestate! îl asigură Mehy, cu un zâmbet larg. Și vom întoarce acest plan împotriva celui care l-a conceput: când armata lui Sethi va ajunge aproape de Teba, așteptându-se să fie primită cu brațele deschise, ne va cădea în plasă. Șocul pe care-l va resimți va fi în favoarea noastră, căci voi declanșa mai multe valuri de asalt, inamicul fiind obligat să capituleze pentru a se salva. În fruntea armatei voastre, veți obține o victorie memorabilă.

Mehy evitase să precizeze faptul că va refuza să-și sacrifice oamenii cei mai buni în această vâltoare în care Amenmes și Sethi aveau să se ucidă între ei. Atunci când va sosi momentul, el va fi cel care va obține adevărata victorie. O operațiune delicată, desigur, dar pe care se simțea capabil s-o ducă la bun sfârșit.

— Generale, mă urmărește un gând: de ce ar trebui să am încredere în ceea ce îmi spuneți?

— Dacă v-aș spune că am ajuns să cred mai mult în capacitatea voastră de a domni decât în cea a lui Sethi, aceasta nu v-ar fi de ajuns și n-ați greși. Adevăratul motiv e simplu, Maiestate, dar foarte important pentru mine: eu sunt teban și n-am acceptat niciodată să fie înlocuită cetatea lui Amon de o capitală nouă, stabilită în Deltă. Ați venit să vă instalați aici și ați învățat să iubiți acest oraș și această regiune, pe care tatăl vostru o disprețuiește nespus. Teba e aceea care vă va aduce victoria și Maiestatea Voastră e cel care îi va reda rangul pe care n-ar fi trebuit să-l piardă. Nimeni altul n-ar fi în stare să împlinească visul meu și al ofițerilor superiori din armata noastră; iată de ce i-aș extermina pe dușmani.

Din privirea liniștită a lui Amenmes, Mehy își dădu seama că vorbele sale își atinseseră scopul. Desigur, mai avea pregătite și alte argumente, dar pentru că primul fusese de ajuns pentru a-l convinge pe acest monarh sensibil și naiv, expunerea celorlalte nu mai era necesară.

☥

Cancelarul Bay cercetase cu multă atenție dosarul despre generalul Mehy; conținea multe informații, de la aspectele muncii lui până la bârfele culese de subordonații săi. După întâlnirea cu el, cancelarul își formase într-adevăr o părere: Mehy era cu adevărat omul de care avea nevoie.

Competent, harnic, energic, generalul era ascultat de oamenii săi și știa să-și impună voința. Destul de lucid ca să-și dea seama că Amenmes nu are niciun viitor, îl va sluji pe Sethi al II-lea din interes, dacă nu din simpatie, și îi va permite să domnească din nou în întreaga țară.

Când pătrunseră în biroul lui Bay, cei patru generali ai faraonului erau foarte agitați. Purtătorul lor de cuvânt nu mai dădea atenție formulelor de politețe.

— Ia spuneți, cancelare, ce ați reușit să obțineți?

— Ceva informații asupra trupelor tebane.

— Sunt tot atât de bine echipate pe cât vă temeați?

— Din nefericire, da; asta dacă am înțeles bine confidențele făcute de generalul Mehy.

— Așadar, acceptă colaborarea!

— La fel ca voi, nu se gândește decât la măreția țării sale și la refacerea integrității.

— Dar rămâne totuși în tabăra adversă, îi aminti generalul armatei lui Amon.

— Situația e mult mai complexă și n-ar trebui să ne plângem de asta.

— Va accepta, oare, Amenmes, să-și recunoască greșelile?

— Mi-e greu să vă spun mai mult înainte de a avea acordul Maiestății Sale asupra strategiei care mi se pare cea mai eficientă. Trupele voastre să fie, în permanență, pregătite de război, iar flota să fie gata de plecare.

Generalii erau fericiți: din cele spuse de cancelar reieșea că ofensiva generală era iminentă.

☥

— Trebuie să-l văd urgent pe rege, îi ceru Bay intendentului principal.

— Este imposibil, cancelare; Maiestatea Sa este la căpătâiul fiului său și dorește să nu fie deranjat de nimeni, nici măcar de dumneavoastră.

— Dar regina m-ar putea primi?

— Să mă interesez.

Bay era disperat: el, care avea puterea să-i redea lui Sethi întregul Egipt, nu reușea nici măcar să-l vadă pe rege, pentru a obține aprobarea și să pornească atacul victorios! Această inițiativă nu putea fi luată fără acordul suveranului.

Un medic veni în întâmpinarea lui.

— Regina acceptă să vă primească! Din nefericire, Maiestatea Sa nu-mi urmează sfaturile, căci consider că e prea slăbită pentru a se ocupa de treburile statului! Vă rog să n-o rețineți mult și să n-o obosiți!

— Puteți conta pe mine, doctore.

O cameristă îl conduse pe Bay într-o încăpere luminoasă, cu pereții zugrăviți în albastru-deschis și decorați cu frize de lotus.

Tausert era culcată pe un pat din lemn de abanos și-și sprijinea capul pe niște perne brodate.

Păstrând distanța, cancelarul se înclină.

— Maiestate, sănătatea Domniei Voastre... spuse el timid, cu o voce care-i tremura de emoție.

— Mă simt mult mai bine, cancelare! Apropiați-vă și luați loc lângă mine!

— Nu, prefer să rămân în picioare.

Apropiindu-se, constată că regina Tausert rămăsese frumoasă și seducătoare. Machiată și coafată, era întruchiparea eleganței, iar privirea ei pătrunzătoare nu-și pierduse siguranța.

— Vă cer iertare, Maiestate, pentru îndrăzneala mea, dar cred că am găsit calea ieșirii din impas, cu condiția să obțin aprobarea faraonului.

Cancelarul îi expuse lui Tausert planul său.

— Dacă reușești, Bay, Egiptul va fi salvat.

— Maiestate, cu cât vom porni ofensiva mai repede, cu atât vom avea mai mulți sorți de izbândă. Dacă hotărârea nu va fi luată repede, generalul Mehy își va pierde încrederea. N-ați putea interveni pe lângă rege?

— Sethi nu mai este preocupat decât de sănătatea fiului său. Își pune toată speranța în acest copil, ca și când acesta va trebui să facă tot ceea ce el n-a reușit.

— Insist asupra urgenței luării unei hotărâri, Maiestate; trupele noastre sunt gata de atac și nici măcar nu le-am spus generalilor că adevărata lor misiune este cea de a-l aresta pe Amenmes și de a face pace.

Regina îl privi cu admirație.

— Ești un remarcabil slujitor al statului, Bay, și un prieten ca nimeni altul... Egiptul nu-ți va uita devotamentul. Ajută-mă să mă ridic, voi încerca să-l conving pe rege să-ți dea mână liberă!

Ușa camerei se deschise.

Cu brațele atârnând parcă prea grele, cu ochii goi, Sethi al II-lea rămase în prag.

— Fiul meu a murit, spuse el, în șoaptă.

☥ Capitolul 33

Datorită lecțiilor particulare pe care le făcea cu Gau cel Exact, Aperti, fiul lui Paneb, era ceva mai bun la matematică, dar rămăsese totuși ultimul din școală, Kenhir și asistentul său, Imuni, hotărând să-l elimine.

Fiind prea vârstnic, Kenhir nu mai preda decât literatura. Datorită lui, cei mai buni elevi studiau învățătura înțeleptului Ptah-hotep sau discursurile acestui locuitor al oazei despre necesitatea respectului față de Maat și a luptei împotriva nedreptății. Ursuzului Imuni îi revenea predarea citirii, scrierii, socotitului și a altor materii de bază tuturor copiilor din sat, fete și băieți; unii dintre ei aveau să rămână în confrerie, alții se vor folosi de știința lor pentru a-și face o carieră în afara satului.

— Fiul tău îmi deranjează cursurile, îi reproșă Imuni lui Paneb; vorbește, le distrage atenția colegilor săi și-mi răspunde cu obrăznicie.

— De ce nu-l pedepsești aspru?

— L-am amenințat… Dar îmi râde în nas!

— Asta, pentru că ți-e frică de el!

— Nu, cum să-mi fie frică?! Dar, pentru vârsta lui, e mare și puternic, iar eu…

— Ascultă, Imuni! Noi doi nu ne prea simpatizăm, dar fiul meu trebuie să-și respecte profesorul și să muncească așa cum se cuvine. Voi avea eu grijă să-l pun pe drumul cel bun, dar am pretenția să mă anunți ori de câte ori face un pas greșit; dacă nu vei face astfel, te voi considera răspunzător de purtarea sa. M-ai înțeles?

— Perfect! răspunse Imuni, cu glas pierit.

☥

Vreo zece puștani se jucau în mijlocul drumului. Trebuiau să parcurgă, sărind într-un picior, o spirală desenată pe pământ și mărginită de niște căsuțe; unele acordau avantaje, permițând

continuarea traseului, altele indicau pedepse și retragerea spre punctul de plecare.

— Ai trișat, Aperti! exclamă fiul lui Ipuy Iscoditorul, un băiat studios și cumpătat.

— Tu n-ai decât un scop: să-i placi profesorului!

— Ai trișat, așadar ieși din joc!

Toți ceilalți erau de acord cu pedeapsa.

— Nu sunteți decât niște pârâcioși împuțiți… Eram gata-gata să câștig din nou și asta nu vă convine!

— Nu, pentru că trișezi.

Aperti, prefăcându-se că se îndepărtează, se întoarse brusc și, cu o creangă de salcie, îl lovi în spate pe fiul lui Ipuy.

— Asta, ca să nu mă uiți, pârâciosule!

Mai înalt cu un cap decât adversarul său și cântărind cu douăzeci de kilograme mai mult, Aperti îl trânti pe spate și tocmai se pregătea să-i tăbăcească pielea, când primi un picior zdravăn în fund, care-l trimise drept în fațada unei case.

Furios, băiatul se întoarse, hotărât să-l pună la punct pe agresor.

— Ai intenția să-ți lovești tatăl? îl întrebă Paneb, calm.

Aperti n-avea unde să mai fugă și primi o pereche zdravănă de palme, care-i aprinseră obrajii.

— Și eu am fost o pușlama, mărturisi Paneb, dar am dorit de când mă știu să învăț și n-am trișat niciodată! Ori te schimbi, ori te alung imediat din sat! Vei munci la câmp alături de auxiliari și, în sfârșit, te vei dovedi util.

— Să nu faci asta!

— Atunci dă-mi motive întemeiate să te accept, în continuare, aici. Faptul că poți trăi în Locașul Adevărului este un avantaj ce nu suportă comparație. Aici vei putea primi o educație aleasă, mult mai bună decât cea din școlile templelor. Dacă ești atât de prost încât n-ai înțeles până acum acest lucru, du-te și caută-ți norocul în altă parte!

— Nu-mi place Imuni, îl prefer pe Gau… E urât și sever, dar înțeleg ce-mi explică.

— Puțin îmi pasă de preferințele tale, băiete! Important este să fii ascultător și să înveți.

☥

— Regele Amenmes are noroc, aprecie Nakht cel Puternic; va trăi în eternitate în cea mai frumoasă parte a Văii!

— Mie, spuse Karo cel Posac punând târnăcopul jos, îmi place mai mult locul unde se află mormântul lui Sethi al II-lea.

— La Sethi, nu sunt tocmai reușite colțurile izolate, notă Fened Nasul, care începuse, în sfârșit, să mai pună ceva carne pe el, după lunga perioadă de după divorț, când făcuse o depresie.

— Crezi că Amenmes va reuși? În loc să atace, el îl așteaptă pe adversar! Nu așa procedează un șef!

— Te pomenești că te pricepi la treburile armatei? îl ironiză Casa-Funie.

— Nu vom mai săpa mult în stâncă, ascultați ce vă spun! Și nu vom ajunge prea departe cu mormântul ăsta!

— M-aș mira să fie așa, având în vedere ritmul pe care ni-l impune maestrul de operă.

La rândul său, Paneb se opri din lucru.

— Ai vreo nemulțumire, Casa?

— Nu înțeleg de ce Nefer ne-a cerut, luna trecută, să înaintăm fără încetare, renunțând chiar la cele două zile de odihnă.

— Nu era vorba decât de sărbători facultative, îi aminti Paneb; când avem prea mult de lucru, maestrul de operă are dreptul să le suprime.

— Prea mult, bine ai zis!

— Ce e așa greu de înțeles? interveni Karo, masându-și bicepșii; maestrul de operă e convins că domnia lui Amenmes va fi de scurtă durată și dorește să-i ofere tânărului faraon un loc de veci deosebit de bine realizat.

Nakht bău o gură de apă rece și trecu urciorul mai departe.

— Să sperăm că se înșală... Dacă Sethi intră în Teba învingător, vai de pielea noastră!

— Nu trebuie să fii atât de pesimist, obiectă Fened; ai uitat deja felul în care Nefer ne-a apărat și ne-a salvat confreria?

— Nu-i reproșez nimic, dar ce va putea să mai facă înaintea faraonului dornic de răzbunare?

— În primul rând, nu suntem încă într-o asemenea situație; și acum, la treabă, pauza a luat sfârșit!

☥

Întregul Pi-Ramses era în doliu. La palat, curtenii și servitorii nu se mai bărbiereau; cât despre femei, nu mai purtau peruci, lăsându-și părul despletit.

Cei mai buni experți începuseră mumificarea.

Cancelarul Bay nu-și mai părăsea biroul, încurajându-i, rând pe rând, pe marii demnitari, dornici să afle dacă regatul mai era guvernat; în ciuda eforturilor sale, nu reușise să-i convingă și asupra capitalei plutea o atmosferă sumbră.

În timp ce cancelarul se străduia să lupte contra acestei atitudini, dovedind, prin munca sa și a colaboratorilor săi, că statul nu era pe cale să se destrame, se produse un fel de miracol; regina Tausert hotărî să convoace curtea.

De îndată, curiozitatea luă locul disperării, înghesuindu-se cu toții pentru a pătrunde în marea sală de audiențe inaugurată de Ramses cel Mare.

Purtând o rochie lungă de un verde-deschis, având în păr o diademă de aur și, la gât, un colier de turcoaz, brățări de aur la mâini, regina se așeză pe tronul lui Pharaon. În lipsa lui Sethi, țara era guvernată de marea soție regală.

Curtenii cei mai apropiați reginei încercau în zadar să observe pe chipul ei urme de oboseală; cu aceeași prestanță ca altădată, Tausert apărea pentru prima dată singură în fruntea statului și mulți o pândeau, sperând să facă un pas greșit.

— Regele e suferind, anunță ea; decesul fiului său l-a afectat profund și medicii cred că va avea nevoie de odihnă îndelungată și de îngrijiri deosebite, înainte de a mânui, din nou, sceptrele. Îmi revine sarcina de a asigura interimatul și puteți conta pe fermitatea mea și pe cea a cancelarului Bay, care conduce treburile statului cu o competență apreciată de toată lumea.

— Dar când va declanșa armata noastră atacul împotriva Tebei? întrebă, cu agresivitate, un curtean.

— Pharaon a hotărât să nu fim noi agresorii, ci să asigurăm securitatea regiunilor controlate de noi. Desigur, în cazul unui atac din partea prințului Amenmes, vom riposta cu toată forța.

— Asta înseamnă că îi lăsăm Teba și Sudul?

— Asta înseamnă că nu vom fi noi primii care vom face să curgă sângele egiptenilor și că faraonul preferă, deocamdată, un statu-quo, în locul unui măcel. Dar suntem conștienți că vor trebui reunite cele Două Ținuturi. Pentru aceasta, vom urma alte căi.

— Care, Maiestate?

— Un curtean de rând și cu limba ascuțită n-are de ce să cunoască secrete de stat de o asemenea importanță, preciză cu

demnitate regina. El se va mulțumi doar să se supună și să-și slujească țara, bineînțeles, dacă e în stare!

Tausert se ridică, gest care anunța sfârșitul audienței.

Uimit și încurajat, cancelarul Bay își dădu imediat seama că întreaga curte era copleșită de puterea reginei.

☥

— Dați-mi voie să vă felicit pentru intervenția voastră, Maiestate! i se adresă cancelarul reginei; sunt convins că va face să înceteze clevetirile și-i va liniști pe cei îngrijorați. Dar chiar este imposibil să-l convingem pe rege că e bine să atacăm Teba, conform planului meu?

— Sethi își pusese toată speranța în fiul nostru, Bay; moartea acestuia l-a făcut să nu mai dorească să trăiască și se teme să se supună puterii lui Seth. De aceea, evită un conflict cu Amenmes și nu vrea, în niciun caz, să declanșeze războiul.

— Dar știți bine, Maiestate, că înfruntarea este inevitabilă!

— Există ceva și mai grav, pentru moment.

Gravitatea reginei îl îngrijoră pe Bay.

— Sethi vrea ca fiul său, care ar fi trebuit să-i urmeze la tron, să fie înhumat într-un loc de veci din Valea Regilor.

— Bine, dar regiunea tebană se află sub controlul lui Amenmes!

— Regele nu poate încă să se ocupe de această problemă, așa că eu voi fi aceea care va trebui s-o rezolve.

— Să nu acceptați această nebunie, Maiestate, vă implor! Prințul Amenmes vă detestă, vă va refuza această cerere și vă va lua ostatică! Țara are prea multă nevoie de regina sa, pentru a risca să cădeți în gura leului celui sângeros.

— Dă ordin să mi se pregătească o corabie, cancelare! Voi pleca mâine dimineață.

— Doar o corabie? V-ar trebui o escortă numeroasă, niște militari experimentați și…

— O singură corabie, cu o capelă funerară pentru fiul meu decedat și niciun soldat!

☥ Capitolul 34

— Tot nimic? îl întrebă Mehy, furios, pe aghiotantul său.

— Astăzi, niciun mesaj.

Generalul se întoarse la arcașii săi, pentru a conduce antrenamentul. Dotați cu săgeți noi, aceștia îl vor nimici pe adversar într-un timp record. Datorită muncii intense impuse trupelor, generalul avea acum o armată puternică, foarte mobilă, capabilă să-i execute ordinele pe loc.

Putea fi mândru de el. Avusese nevoie de mulți ani de muncă în secret pentru a ajunge la această forță de neegalat, care să-i deschidă drumul către puterea supremă, cu condiția s-o folosească în mod inteligent. Pe străvechiul pământ al faraonilor, o dictatură militară n-avea nicio șansă; opunându-se legii lui Maat, ea n-ar putea fi acceptată nici de scribi, nici de preoți, nici de popor. Și apoi, Mehy trebuia să joace rolul unui salvator, succesul său fiind obținut prin lupta pe viață și pe moarte dintre Sethi al II-lea și fiul lui, Amenmes.

În timp ce-și pregătea carul de luptă, îi trecu prin minte un gând care-l amuză: oare nu datora ascensiunea sa, măcar în parte, Locașului Adevărului? Ura pe care o purta confreriei de când îi fusese respinsă candidatura îl făcuse să caute mijloacele potrivite pentru a lupta contra ei, devenind, așadar, tot mai puternic și mai influent.

Să radă satul de pe fața pământului, după ce i-ar lua comorile, l-ar face tot atât de fericit ca și atunci când ar fi încoronat faraon.

Dar de ce întârzia să sosească mesajul codat al cancelarului Bay? Mehy era convins că-l făcuse să se încreadă în loialitatea sa și, după aparențe, cancelarul credea în succesul planului său: părea chiar nerăbdător să-l pună în aplicare și să recucerească Sudul.

Probabil că Sethi ezita încă, dar strategia lui Bay era atât de bine gândită încât, în cele din urmă, regele o va aproba, sigur de o victorie ușoară și fără victime.

Aghiotantul sosi cu sufletul la gură.

— Generale, a fost semnalată o corabie suspectă venind dinspre Nord!

— Vrei să spui, o flotilă?

— După cele spuse de pândari, nu e decât o singură corabie!

Mirat, Mehy nu dorea câtuși de puțin să riște.

— Să fie oprită și forțată să acosteze la debarcaderul principal de pe malul stâng. Dacă soldații refuză să se predea, să fie uciși, lăsând în viață, în vederea interogatoriului, doar unul sau doi.

☥

Satul întreg se îneca aproape într-o ceață parfumată, în care dominau miresmele de tămâie proaspătă. Era ziua tămâierii caselor și a locașurilor confreriei, iar fiecare gospodină aruncase pe jăratic grăunțe de rășină. Prin această măsură de igienă, erau distruse insectele și germenii bolilor; era, în același timp, un prilej de veselie pentru toți, mai ales pentru copii.

Trădătorul se apropie de locașul de întruniri al echipei din dreapta. După lungi momente de gândire, ajunsese la concluzia certă că piatra de lumină nu se putea afla decât aici, probabil sub naos. Dacă profita de ocazia care i se ivise, avea măcar posibilitatea să-și dea seama de adevăr.

Din nefericire pentru el, maestrul de operă îl desemnase deja pe Karo cel Posac să facă tot ceea ce acest cioplitor în piatră cu brațe scurte și puternice considera o corvoadă. La tămâierea următoare, trădătorul va încerca să-l înlocuiască, dar fără să se ofere voluntar, pentru a nu da de bănuit.

Mâna pe care o simți pe umăr îi îngheță sângele în vine.

— Și tu ai fugit de acasă? îi spuse Paneb.

— Mărturisesc că da... Nu suport mirosurile astea pătrunzătoare.

— Nici eu! La mine, nici nu se mai poate respira, căci Uabet mărește cantitatea de tămâie, pentru a distruge chiar și vietățile invizibile.

Când colosul se îndepărtă, trădătorul era leoarcă de sudoare. Porni către casă, cu mintea aiurea și cu picioarele tremurându-i.

Vreo zece femei stăteau de vorbă cu soția lui:

— Șeful Sobek cere să stea de vorbă cu Kenhir. Ar trebui să mergem la poarta cea mare.

Ceața parfumată se risipea, satul fusese purificat, dar nimeni nu se gândea la banchetul care trebuia să încununeze această măsură de igienă, căci se adunaseră cu toții pentru a asculta declarațiile scribului Mormântului, care tocmai sosise.

— Flota din Nord atacă Teba, îi anunță el.

— Va începe războiul, exclamă, înnebunită, soția lui Pai, este război!

— Nimeni să nu iasă din sat, porunci maestrul de operă; Sobek ne va informa asupra evenimentelor.

☥

Corabia suspectă acostă, încet, la debarcaderul principal de pe malul stâng, sub privirea a trei sute de arcași gata să tragă, atunci când generalul Mehy avea să ridice mâna. Dar acesta din urmă, precum soldații săi, observa cu uimire ciudata corabie.

Nu era un vas de război, ci o mare ambarcație funerară, în mijlocul căreia se afla o capelă încadrată de două statui reprezentându-le pe Isis și pe Nephtys, stând în genunchi, cu mâinile întinse spre catafalc, pentru a-l ocroti și a-i oferi din energia lor.

Cei douăzeci de vâslași nu erau înarmați și nici căpitanul.

Fiecare își ținu respirația atunci când Tausert, purtând o rochie de doliu, albă și lungă, iar în păr având coroana roșie a Nordului, trecu pe pasarelă.

Mehy se înclină în fața suveranei.

— Sunteți generalul Mehy?

— Da, Maiestate!

— Această ambarcație funerară poartă mumia fiului meu, pe care faraonul și cu mine dorim s-o înhumăm în Valea Regilor.

Lui Mehy nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Nu… Nu sunteți însoțită de vase de escortă?

— Am venit singură, generale, iar acești vâslași nu sunt soldați.

— Maiestate, cum să spun…

— Nu vorbesc cu administratorul principal al malului stâng al Tebei?

— Desigur, Maiestate, dar…

— Dar… aproape suntem în război și trebuie să ascultați de ordinele prințului Amenmes.

— Prințul a devenit faraon și…

— Nu există decât un singur faraon, generale! Și în numele lui am venit!

Mehy nu se aștepta la un asalt de acest fel, dar probabil că putea trage vreun folos din acest demers nechibzuit al reginei.

— Cred că înțelegeți, Maiestate, că sunt obligat să cer părerea regelui Amenmes. Îmi permit să vă invit la palatul Ramesseum, unde veți fi găzduită!

— Ați fi putut face o alegere mai proastă, generale!

☥

— Nu e niciun război, îi anunță scribul Mormântului pe săteni.

— N-a sosit o flotilă din Nord? întrebă Ipuy Iscoditorul.

— Nu. Este doar o uriașă ambarcație funerară, în care nu se află decât regina Tausert și mumia fiului său.

— Regina Tausert! se miră Nakht cel Puternic; sper că n-a înnebunit!

— După cum se vorbește, ar dori un mormânt în Valea Regilor, pentru fiul său.

— Amenmes nu va accepta nici în ruptul capului, își dădu cu părerea Didia cel Generos; o va întemnița pe Tausert, iar Sethi va ordona trupelor sale să atace Teba.

— Nu va îndrăzni, obiectă Karo cel Posac; se va teme că Amenmes o va ucide pe regină.

— În orice caz, spuse Renup cel Jovial, treaba asta nu ne privește.

— Ești sigur? îl întrebă Paneb. Cine va săpa acest mormânt dacă nu confreria noastră?

— Regele Amenmes are, desigur, alte planuri, iar destinul îi oferă un dar neprețuit.

— Nu o mai considerați pe regină o dementă! le recomandă Ched Salvatorul. Știe foarte bine ce face. Lăsându-se pradă adversarului lui Sethi, pune stavilă oricărei înfruntări dintre tată și fiu.

— Riscă totuși enorm!

— În general, reginele Egiptului dau dovadă de un curaj extraordinar; chiar dacă acest demers va fi sortit eșecului, nu este lipsit de măreție! O măreție care dovedește că Egiptul n-a ajuns la capătul puterilor!

Maestrul de operă nu scotea niciun cuvânt, de parcă întrevedea o altă desfășurare a evenimentelor.

☥

— Tausert v-a păcălit, generale! se înfurie Amenmes.

— Nu, Maiestate; în capelă se afla, cu adevărat, sarcofagul fiului său.

— E doar o provocare!

— Desigur, dar cu ce scop?

— Trebuie s-o faceți să vorbească, generale!

— Maiestate… Tausert este regina!

— Ai luat-o razna, Mehy: nu există decât o singură regină a Egiptului și aceea e soția mea!

— Îmi cer iertare, Maiestate, dar n-o pot trata pe Tausert ca pe o prizonieră oarecare.

Scos din minți, Amenmes lovi cu pumnul într-o coloană.

— O detest pe intriganta asta... I-a luat locul mamei mele, pervertind inima tatălui meu.

— Presupun că vă cunoaște sentimentele.

— Fără nicio îndoială!

— În acest caz, Maiestate, prezența ei la Teba e cu atât mai surprinzătoare.

— V-a înmânat vreun mesaj din partea lui Sethi?

— Nu, Maiestate!

— Ești sigur că n-a pomenit decât de funeraliile fiului său?

— Desigur.

— Nu este decât o capcană, generale, nu poate fi decât o capcană!

— Am ajuns și eu la aceeași concluzie, Maiestate, dar nu sunt în stare să-mi dau seama ce ar avea de gând să facă.

— Tausert e o ambițioasă și își face planuri dinainte, capabilă să se folosească de moartea fiului său pentru a mă elimina pe mine. Aveți grijă, mai ales, să nu vă lăsați nici impresionat, nici înduioșat! Această femeie este o actriță de temut și va încerca să vă seducă. Paznicii n-au semnalat sosirea unei flotile de război care ar fi putut profita de slăbirea vigilenței noastre?

— Peste tot e liniște, Maiestate!

— De câte ori ați interogat-o până acum?

— De trei ori; și Tausert mi-a dat, constant, aceleași răspunsuri, cu același calm și exprimându-și aceleași dorințe.

— În ce cursă caută să ne atragă vrăjitoarea asta? Cea mai bună soluție ar fi s-o condamnăm la moarte printr-un tribunal excepțional.

— În felul acesta, ați stârni mânia lui Sethi, prezise generalul, deși ar fi dorit din toată inima aplicarea acestei soluții.

Amenmes se sprijini de coloana în care tocmai lovise și își ridică privirea către plafonul ornat cu frunze de viță și ciorchini.

— Aduceți-mi-o pe Tausert, generale!

☥ Capitolul 35

— Regina… A sosit doamna Tausert, Maiestate! anunță intendentul palatului.

— Să intre!

Amenmes hotărâse s-o primească în sala tronului, în palatul din Karnak. Așezat pe tronul din lemn aurit al lui Merenptah, purta pe cap coroana albastră.

Nimeni nu avea să asiste la discuție.

De îndată ce regina apăru, regele se pierdu cu firea. Îmbrăcată într-o rochie roșie care îi punea în valoare bijuteriile, Tausert părea mai degrabă o zeiță decât o simplă muritoare. Cu gâtul uscat, Amenmes nu mai era în stare să-i adreseze mulțimea de reproșuri pregătite acestei femei pe care o ura.

— Nu-mi oferi un scaun, Amenmes?

Tânărul ar fi trebuit să-i ordone să se încline în fața faraonului, dar se mulțumi să îngaime:

— Nu sunt servitorul dumneavoastră!

— Oricât de puternic ar fi, un rege știe cum să se poarte față de o regină!

Amenmes se ridică.

— Urmați-mă!

O conduse pe Tausert într-o încăpere mică, în care obișnuia să se odihnească între două audieri. Cei doi interlocutori se așezară în același timp pe niște banchete de piatră acoperite cu perne.

— Ce dorești, regină Tausert?

— Generalul Mehy nu v-a transmis doleanțele mele?

— Mi se pare că n-au nicio noimă!

— Oricare v-ar fi ambițiile, Amenmes, ați putea fi atât de crud, încât să călcați în picioare durerea unei mame și să refuzați îndeplinirea dorințelor ei legitime?

— Nu știți ce e acela un sentiment! Dacă v-ați căsătorit cu tatăl meu, n-ați făcut-o din dragoste, ci pentru a ajunge la putere!

— I-am dăruit lui Sethi un fiu, pe care el spera să-l asocieze la tron, dar pe care destinul ni l-a răpit. Moartea lui l-a adus pe tatăl vostru în culmea disperării și și-a exprimat o dorință puternică: ca acest copil, care ar fi trebuit să ajungă faraon, să

fie înhumat în Valea Regilor, lângă strămoșii săi. Iată singurul motiv al călătoriei mele, iar toate celelalte pe care vi le imaginați nu există.

Demnitatea lui Tausert îl năuci pe Amenmes. Crezuse că-i va reproșa faptul că s-a proclamat faraon, refuzând să recunoască suveranitatea lui Sethi, și că discuția lor se va transforma repede în ceartă; dar regina vorbea cu seninătate și fără dușmănie. În privirea acestei femei de o frumusețe răpitoare, i se părea chiar că vede o adevărată suferință.

— Nu vă cred, Tausert… N-ați venit, cumva, la Teba pentru a-mi cere să renunț la tron și să-l recunosc pe tatăl meu ca unic faraon?

Tausert zâmbi.

— Ați fi de acord s-o faceți?

— Niciodată!

— Așadar, ar fi fost inutil să v-o cer! Ați mers prea departe, Amenmes, și acum nu mai există cale de întoarcere. Dar să știți că Sethi nu dorește un război care să ducă la moartea a numeroși soldați egipteni, să aducă nenorociri țării și s-o slăbească, făcând din ea o pradă ușoară pentru invadatori.

Amenmes avea un avantaj decisiv asupra lui Tausert: planul generalului Mehy. Dar, deodată, văzu înaintea ochilor mii de cadavre, al căror sânge înroșea apele Nilului, și acest coșmar trăit cu ochii deschiși îl înspăimântă. Să domnești nu înseamnă să semeni moartea printre oameni.

— Îmi păreți tulburat, Amenmes!

— Când aveți de gând să-mi mărturisiți adevăratul motiv al călătoriei?

— V-am spus totul!

— Cum v-aș putea crede, când știu că nu acționați niciodată fără un scop precis?

— Eu și tatăl dumneavoastră ne iubim și ne iubeam copilul. Moartea lui ne-a răvășit viața și eu aș fi fericită să îndeplinesc dorința soțului meu. V-o mai spun o dată, acesta e singurul motiv al călătoriei mele și sper să mă înțelegeți!

— Nu-i așa că l-ați împiedicat pe tatăl meu să mă asocieze la tron și să mă aleagă coregent?

— Da, așa este!

— De ce mă urâți?

— Vă consider incapabil să guvernați, Amenmes!

— Vă înșelați și pot să v-o dovedesc! Astăzi, ar trebui să fiți judecată pentru crimă de lezmajestate.

— Faceți cum credeți că e bine, dar îndepliniți mai întâi dorința tatălui vostru!

Amenmes ezita.

Tausert părea sinceră și nu căuta să scape atunci când se afla într-o situație mai delicată, de parcă singurul lucru care conta era înhumarea fiului ei defunct.

Ce capcană îi întindea această regină aparent vulnerabilă?

— Dând dovadă de clemență pentru un copil mort, nu vă veți pierde autoritatea! adăugă Tausert.

— Mi-am dovedit deja generozitatea renunțând la distrugerea mormântului lui Sethi.

— Dar un fiu ar fi putut să facă bucăți locul de veci al tatălui său, pângărind marea câmpie în care sălășluiesc sufletele faraonilor?

Prins la strâmtoare, Amenmes își coborî privirea. Această femeie pe care o ura îndrăznea să-l sfideze, chiar fiind prizonieră în palatul său!

— Acest copil nu era un rege! Mumia sa nu trebuie să se odihnească în Valea Regilor.

— Poate nu știți că unele personalități care nu făceau parte din familia regală au fost admise în Vale, în mod excepțional! Dacă-l veți întreba pe maestrul de operă al Locașului Adevărului, veți avea confirmarea acestui adevăr.

☥

— Doriți să vă însoțesc la palat? îl întrebă șeful Sobek pe Nefer cel Tăcut.

— Nu este necesar.

— Ar fi totuși mai prudent… Chiar dacă cei care vă solicită nu sunt decât niște civili, nu v-au comunicat motivul pentru care Amenmes dorește să vă vadă.

— Ce motive aș avea să mă tem, Sobek?

Nubianul nu era de acord cu imprudența maestrului de operă, care plecă însoțit de cinci scribi regali și de asistenții lor, sosiți în delegație până la primul fort al Locașului Adevărului, pentru a solicita intervenția lui Nefer. Îi precizaseră că faraonul Amenmes insistase asupra urgenței misiunii lor. Conducătorii de care dădură bice cailor pentru a ajunge cât mai repede la debarcader; de acolo, o corabie rapidă îi trecu peste Nil.

La poarta principală a palatului, Nefer fu luat în primire de un intendent, care-l conduse în sala unde se aflau Amenmes și o femeie de o prestanță extraordinară; aceasta îl privi cu interes pe maestrul de operă.

— Iată-mă, în sfârșit! exclamă Amenmes.

— N-am zăbovit nicio clipă, Maiestate!

— Explicați-i reginei Tausert că nu este posibil ca fiul său să fie înhumat în Valea Regilor, pentru că n-a fost încoronat.

Întrebarea era pusă în așa fel încât Nefer să înțeleagă ce trebuia să răspundă. Dar ceea ce Amenmes dorea să audă nu corespundea cu realitatea, iar maestrul de operă nu putea și nici nu dorea să mintă.

— De fapt, Maiestate, există și excepții.

Amenmes se înroși.

— Cum ar fi?

— De exemplu, imensul loc de veci, cu numeroase capele, construit de Ramses pentru cei care i-au fost credincioși, purtând titlul de „fiu regal".

— Este o excepție demnă de Ramses cel Mare! Și acei fii erau, măcar simbolic, asociați la tron! Nu este cazul copilului reginei Tausert. Lucrurile sunt clare!

— Nu cred, Maiestate, pentru că trebuie să menționăm cazul unor personalități remarcabile, cărora cei care v-au precedat le-au acordat inestimabila onoare de a fi primiți în Vale. Mă gândesc la doica reginei Hatshepsut[2], la vizirul lui Amenhotep al II-lea[3], la slujitorul care purta evantaiul lui Thutmosis al III-lea[4] sau la părinții reginei Tiyi, marea soție regală a lui Amenhotep al III-lea[5]. Și nu mai vorbesc despre mormintele oferite altor însoțitori credincioși, câini, pisici, maimuțe și ibiși.

Deși în mod discret, regina triumfa, se mulțumi cu o privire directă către Amenmes, căruia maestrul de operă îi demonstrase că era liber să primească în Vale o ființă pe care dorea s-o onoreze în mod excepțional.

Dar tocmai această ființă era copilul destinat să-i ia locul, copilul pe care-l ura ca și pe Tausert!

---

[2] În mormântul KV 60.

[3] Amen-em-Opet – mormântul KV 48.

[4] Maiherprn – mormântul KV 36.

[5] Yuia și Tjuiu – mormântul KV 46.

Amenmes trebuia să găsească un argument hotărâtor, care să-l lase mut pe maestrul de operă.

— Locașul Adevărului lucrează în prezent la locul meu de veci, aminti regele; nu are nici timp și nici oamenii necesari pentru construirea și decorarea unui asemenea monument. Îmi este, așadar, imposibil să-i împlinesc dorința reginei Tausert.

— Mă tem că vă înșelați, Maiestate, îl corectă Nefer: mormintele personalităților neregale sunt doar niște cavouri foarte simple, fără niciun ornament. Doar faraonilor le sunt destinate sculpturile, picturile și textele. Dacă vă hotărâți, voi pune doi cioplitori în piatră să sape un puț și o singură încăpere, în care va fi depus sarcofagul!

— Dar va lipsi mobilierul funerar!

— Am adus eu toate cele trebuincioase, preciză regina.

Amenmes nu putea totuși să cedeze pretențiilor prizonierei sale! Și acest nesuferit maestru de operă care, în loc să-l ajute, îi dădea apă la moară lui Tausert!

Regina se ridică.

— În numele tatălui dumneavoastră și al meu personal, declară ea cu o solemnitate care-l înfioră pe Amenmes, vă mulțumesc pentru generozitatea arătată! Datorită dumneavoastră acest bebeluș, fratele vostru, va avea parte de o eternitate fericită!

☥ Capitolul 36

— Sunt extrem de nemulțumit, Nefer! declară Amenmes, nervos; n-ați înțeles ce așteptam să spuneți?

— Ba da, Maiestate!

— Atunci, de ce i-ați dezvăluit totul reginei Tausert?

— Pentru că mi-ați cerut adevărul, Maiestate!

Amenmes ar fi vrut să-l gonească pe acest maestru de operă obraznic, dar unde va mai putea găsi un alt om de o asemenea valoare, destul de curajos pentru a nu-și ascunde niciun gând, nici măcar în fața regelui?

— Propunerea voastră e serioasă?

— Bineînțeles, Maiestate!

— Vreau un cavou modest, așa după cum spuneați și fără niciun ornament.

— În asemenea cazuri, asta e regula și o vom respecta!

— Ce amplasament propuneți?

— Aveți o bucată de papirus?

Nefer desenă un plan al Văii.

— Aici, Maiestate, nu departe de mormântul lui Horemheb!

— Bine, dar e foarte aproape de locul meu de veci!

— Pe de o parte acest fapt ne va ușura munca, evitând să ne risipim eforturile; pe de altă parte ați fi refuzat ca acest cavou să se afle alături de mormântul lui Sethi al II-lea. Nu sunteți protectorul oficial al acestui copil?

☥

Artizanii echipei din dreapta îl ascultaseră cu atenție pe maestrul de operă, unii stând jos, alții, în picioare, cu brațele încrucișate.

— Să fie săpat repede un cavou, repetă Karo cel Posac, asta ce mai înseamnă?

— Să renunțăm la zilele noastre de concediu până când va fi terminată lucrarea, îi răspunse Fened Nasul.

— E vreo glumă proastă?

Nefer tăcea.

— Așadar, e adevărat. Deja ne-am rupt spinările săpând la mormântul lui Amenmes; iar acum, trebuie să ne sporim forțele pentru un altul!

— Maestrul de operă ne-a vorbit despre un simplu cavou, îi aminti Casa-Funie.

— Nu vom avea neplăceri dacă ne vom ocupa de mormântul copilului lui Tausert? se îngrijoră Ipuy Iscoditorul.

— Am reușit să-l conving pe Amenmes să-i îndeplinească reginei cererea, explică Nefer, dar s-ar putea să se răzgândească dacă întârziem prea mult. Iată de ce am nevoie de doi cioplitori în piatră, pentru a ne duce sarcina la bun sfârșit și la vreme!

— Ce noroc pe mine! Treaba asta nu mă privește deloc, râse cu ironie Ched Salvatorul. Acest gen de mormânt nu are, de obicei, ornamente!

— Fiindcă cioplitorii în piatră nu se gândesc decât la zilele lor de odihnă, mă ofer voluntar, declară Paneb. Datorită târnăcopului meu din piatră, nu voi avea nevoie de niciun ajutor.

— Dar în doi va merge mai repede! interveni Nakht cel Puternic; iar eu sunt un adevărat specialist.

Nakht dădea mai multă importanță duelului său cu Paneb decât zilelor de odihnă și nu voia să piardă o asemenea ocazie pentru a-și demonstra superioritatea.

— Când tovarășii noștri se vor întoarce în sat, noi vom dormi în trecătoare și voi munci în Vale, alături de voi, anunță maestrul de operă.

☥

Lui Serketa îi făcea plăcere să strivească între degete boabe de strugure și să lase zeama să se scurgă pe pieptul lui Mehy, care se culcase la umbra unui chioșc acoperit cu viță de vie. Generalul avea insomnii și suporta căldura din ce în ce mai greu; o scurtă siestă după masa de prânz îi dădea forțe noi.

— N-ai vrea să mă mângâi, iubitul meu drag?

Sucul dulce îi lipise generalului părul de pe piept, fapt care îl făcu să se trezească prost dispus.

— Ajunge, Serketa! Am nevoie de cel puțin o oră de somn.

— Știu eu niște metode mai plăcute de a te relaxa, șopti ea frecându-se de trupul lui. Și îmi pari destul de treaz…

Deși nu simțea nicio plăcere, soția generalului aprecie și de această dată brutalitatea bărbatului său, care, mai devreme sau mai târziu, va ajunge poate s-o satisfacă.

În timp ce își aranja părul, o chemă pe servitoarea sa și îi ordonă să le servească vin alb, rece.

— De ce ai întrerupt pregătirea trupelor?

— Pentru că Sethi al II-lea nu va ataca!

— Ești atât de sigur?

— Moartea fiului său l-a răvășit pe rege și nu vrea să fie el agresorul.

— Așadar, nu urmează sfaturile cancelarului Bay?

— Din păcate, nu!

— Situația s-ar putea schimba.

— Nu cred… Sethi vrea să evite un război și Amenmes, la rândul său, se teme să fie el instigatorul. Tatăl și fiul se privesc precum două fiare sălbatice care așteaptă un moment de slăbiciune din partea adversarului. Și poate că acest moment nu va veni niciodată.

— Ar putea fi provocat, propuse Serketa, trecându-și degetul arătător pe marginea cupei.

— La ce te-ai gândit?

— În timp ce artizanii din Locașul Adevărului îi sapă cavoul fiului său, regina Tausert rămâne la Teba. Dacă i se întâmplă vreo nenorocire și dacă Amenmes ar fi considerat răspunzător de moartea ei, Sethi ar fi constrâns să reacționeze și să declanșeze ofensiva.

Mehy se ridică, apucându-și soția de umeri.

— Îți interzic s-o ucizi, Serketa! Tausert e găzduită în palatul din Ramesseum, de care sunt răspunzător. Dacă i s-ar întâmpla o nenorocire lui Tausert, eu voi fi cel acuzat!

— Ce păcat... Mi-am perfecționat mult cunoștințele în materie de otrăvuri și mi-ar fi plăcut atât de mult să le experimentez pe o regină!

— Să nu disperăm, gazela mea dragă! Continuă-ți cercetările alături de prietenul nostru Dakter, dar nu ceda grabei cu care vrei să acționezi.

— N-ar fi posibil s-o transferi pe Tausert pe malul drept?

— Amenmes va deveni bănuitor. Și apoi, ce motiv aș putea găsi? Cred că se gândește tot timpul la soarta pe care i-ar putea-o rezerva reginei și sper că va face încă o greșeală.

— Influențează-l în direcția cea bună!

— Dacă insist prea mult asupra necesității eliminării lui Tausert, regele va adopta soluția contrară... Amenmes este un spirit ciudat, când ferm, când nehotărât. Niciodată n-aș fi crezut că regina va putea reuși să-și atingă scopul, dar iată că l-a vrăjit pe cel mai aprig dintre dușmani!

— După cum o spui, pare a fi o femeie de care te poți teme...

— Dacă nu i se opune nimeni, Tausert va lua, într-o zi, puterea!

Asemenea unei fetițe în culmea fericirii că și-a păcălit prietena, Serketa sărea bătând din palme.

— Tu vrei ca ea să se întoarcă întreagă și nevătămată la Pi-Ramses, să scape de bătrânul ei soț și să-i declare război lui Amenmes!

Mehy își lipi părul negru de capul său rotund, folosind o pomadă cu esență de crin.

— Dacă Tausert urmează sfaturile cancelarului Bay, își va trimite armata, convinsă că soldații mei nu vor lupta și că Amenmes îi va cădea în plasă.

Serketa se întinse la picioarele soțului său.

— Vezi departe, ghepardul meu nesătul, și aș vrea să devorez viitorul alături de tine!

☥

Când Paneb săpa, Nakht îndepărta resturile; apoi, își inversau rolurile, în timp ce Nefer răzuia pereții. Dat fiind zelul depus de cei doi rivali, fusese amenajat un puț destul de mare. Cu eforturi susținute, Zelosul și Puternicul făcuseră o sală de circa șase metri pe nouă, mult mai vastă decât cavourile realizate de obicei pentru personalități din afara curții regale.

— Amenmes nu se va arăta nemulțumit? se întrebă Nakht.

— Probabil că nu va lua parte la funeralii și nu va avea cum să știe, îl liniști Nefer.

— În orice caz, constată Paneb, am dat de două ori mai multe lovituri de târnăcop decât tine. Nu ești în formă, Nakht! Dacă vei continua să dai înapoi, va trebui să-ți schimbi meseria!

— Nu-i adevărat, am muncit în același ritm cu tine! Maestrul de operă e martor.

— Important este rezultatul, îi calmă Nefer, care scotea din cavou ultimele coșuri pline cu pământ și cu așchii de calcar.

— Lasă-mă pe mine! îi ceru Paneb; nu tu trebuie să faci asta.

— Nu formăm o echipă? Sper că regina Tausert va fi mulțumită.

— E tot închisă la Ramesseum? întrebă Nakht.

— După cele aflate de Kenhir, se pare că și-a câștigat simpatia întregului personal din templu și chiar pe cea a soldaților care o supraveghează.

— Tausert e condamnată, spuse Nakht; după ce a arătat îndurare pentru acest copil care nu-l mai amenință, Amenmes va trebui să-i dea reginei o pedeapsă exemplară. Și războiul se va revărsa asupra noastră, cu toată gama lui de nenorociri.

Paneb își puse târnăcopul jos și se așeză lângă Nefer, pentru a privi creasta falezelor care înconjurau Valea Regilor și o izolau de lumea exterioară lor.

— Ce fericiți suntem să lucrăm aici, spuse maestrul de operă, să simțim cele mai mici tresăriri ale pietrei și să-i înțelegem limbajul. Noi credem că o transformăm, dar, de fapt, ea este aceea care ne dictează propria lege. În această mare câmpie în care nu crește nimic pieritor, zeii pronunță cuvinte de piatră, cuvinte pe care e de datoria noastră să le desenăm, să le

sculptăm și să le pictăm. Și e singurul nostru mod de a lupta împotriva războiului și a nebuniei oamenilor.

☥ Capitolul 37

Paneb cel Zelos și Nakht cel Puternic coborâră micul sarcofag în cavou, apoi maestrul de operă așeză alături comoara pe care Tausert o adusese de la Pi-Ramses, compusă din inele, brățări și coliere, din partea lui Sethi al II-lea și a marii soții regale; mai erau acolo sandale și mănuși de argint[6].

Nefer spuse cuvinte de înviere extrase din *Cartea despre cele ce se află în matricea stelelor*, înainte ca puțul să fie închis cu pietre și mormântul, acoperit cu nisip.

— Regele va fi cu inima împăcată, spuse Tausert; fiul nostru se odihnește departe de tumultul vremurilor ce vor urma. Vă mulțumesc pentru ajutor, maestre de operă! Trebuie să vă mărturisesc că nu simpatizam Locașul Adevărului și că eu cerusem plecarea lui Kenhir, scribul Mormântului, pentru a-l înlocui cu un funcționar din Pi-Ramses. Proiectul a eșuat datorită îndârjirii voastre.

— Experiența lui Kenhir ne este de mare folos, iar eu voi lupta totdeauna contra nedreptății.

— Mormântul lui Sethi este, într-adevăr, intact?

— Amenmes nu s-a atins de el, Maiestate! Am făcut trei coridoare, sala puțului și o sală cu patru coloane; am sigilat chiar eu ușa locului de veci al faraonului Sethi al II-lea.

— Lucrarea voastră nu e terminată; veți deschide această ușă atunci când suveranul legitim va domni din nou asupra Tebei. Va trebui să știți cărei tabere să vă alăturați, maestre de operă!

— Eu nu pot avea decât o singură tabără: Locașul Adevărului.

— Și nu depinde direct de faraon?

— Desigur, Maiestate, dar cum s-ar putea comporta confreria față de doi regi, dacă nu săpând două locuri de veci?

— Nu va fi ușor să fiți supuși!

— Noi suntem supuși legii lui Maat care apără satul nostru. De îndată ce ne abatem de la această lege, ne paște nenorocirea.

— Încerci să-mi dai o lecție de politică, maestre de operă?

---

[6] Tezaur găsit în mormântul KV 56, supranumit „mormântul de aur”.

— În această vale în care eternitatea e singura suverană, preocupările profane nu-și au locul!

Regina Tausert descoperea un om capabil să guverneze o țară. Niciun eveniment, fericit sau nu, nu i-ar clătina hotărârea și nu l-ar face să se abată de la drumul indicat de zei. Dar, oare, satul artizanilor nu era un stat în miniatură, a cărui operă era esențială pentru supraviețuirea Egiptului?

— Legenda pretinde că Locașul Adevărului ascunde comori fabuloase… Este doar o exagerare?

— Maiestatea Voastră este marea soție regală și cunoaște rolul și îndatoririle Locașului Aurului. Știți, desigur, că, fără piatra de lumină, locașurile de înviere n-ar fi decât niște simple morminte.

— O știe și Amenmes?

— Habar n-am! Nu ne-a onorat încă satul prin prezența sa.

— Nu mai mult decât Sethi al II-lea… Iată motivul pentru care nu-l recunoașteți ca faraon nici pe unul, nici pe celălalt.

— N-am această putere, Maiestate; eu nu fac decât să apăr confreria și să dau viață Locașului Adevărului pentru realizarea operei.

— Ați avea îndrăzneala să nu vă supuneți voinței unui rege?

— Când Amenmes mi-a dat ordine ce nu corespundeau cu practica lui Maat, am refuzat să le execut.

— V-ar fi putut demite din funcție!

— Desigur, Maiestate; dar un monarh care dorește distrugerea se condamnă pe sine la distrugere.

— În fața lui Sethi, vă sfătuiesc să nu vă exprimați aceste gânduri.

— Să nu-mi exprim gândurile pentru a nu-l supăra pe stăpânul celor Două Ținuturi ar fi o greșeală de neiertat.

Tausert îl încercase îndeajuns pe Nefer cel Tăcut. Acest bărbat era la fel de puternic și de ferm ca piatra pe care o lucra.

— Mi-ar plăcea să fac vreo câțiva pași prin Vale, ceru regina.

Tausert savură acest moment de pace și de singurătate, cu dorința de a percepe lumina acestor locuri unice, în care luptele pentru putere deveneau indecente, aproape ridicole. Ambiția și vanitatea nu-și aveau rostul aici, în acest loc în care nu te puteai gândi decât la încercarea supremă a morții și la transmutarea existenței în viața veșnică.

În această transmutație, erau stăpâni, în mod tainic, Locașul Adevărului și maestrul de operă. Înzestrați cu atâta putere, vor putea să reziste celor mai mari frământări.

Când apusul soarelui începu să poleiască pietrele, regina își dădu seama că această plimbare în oaza lumii de dincolo durase câteva ore, timp în care uitase până și de disidența lui Amenmes; smulgându-se cu greu din magia marii câmpii din care sufletul copilului său se va înălța către ceruri, se îndreptă către maestrul de operă.

— Am pierdut noțiunea timpului.

— Valea nu e făcută pentru oameni, Maiestate, căci aceștia poartă în ei prea multă moarte; de câte ori cobor aici, mă întreb dacă Valea va mai accepta prezența artizanilor.

— Zeii să vă aibă în pază, maestre de operă!

— V-ați gândit la propria salvare, Maiestate?

— Nu în timp ce străbăteam Valea… Dar realitatea n-a dispărut, din păcate. Trebuie să mă reîntorc la închisoarea mea aurită din Ramesseum, înainte de a fi transferată pe malul drept, acolo unde Amenmes mă va face să dispar.

— Îl credeți chiar atât de crud?

— Fiul meu a fost înhumat, vremea generozității a trecut și Amenmes știe că împăcarea dintre noi este imposibilă. În mod oficial, eu voi muri de vreo boală sau voi fi victima unui accident.

— Dacă erați convinsă că acest adversar vă pregătește o soartă atât de crudă, de ce ați venit la Teba?

— Pentru că îl iubesc pe Sethi și voiam să-i îndeplinesc dorința. Nu numai că n-o regret, dar le mulțumesc zeilor că mi-au îngăduit să cunosc Valea Veșniciei!

— Nu sunteți omul care să renunțe la luptă, Maiestate!

— Sunt la mâna lui Amenmes și nu-mi fac nicio iluzie despre intențiile lui.

— Poate ar mai fi o soluție…

— Să fug? Ăsta nu e decât un vis frumos.

— Mă gândesc la altă posibilitate.

☥

Toate rapoartele confidențiale o confirmau: Mehy era un general foarte valoros, foarte apreciat de către ofițerii superiori, și pusese la punct o armată pe cât de experimentată, pe atât de bine echipată.

Bănuitor, Amenmes se îndoise de cinstea omului căruia îi încredințase rolul de comandant-șef al trupelor tebane, prin care își asigura viitorul tronului. Ba mai mult, le ceruse mai multor curteni să-l urmărească pe general, pentru a verifica dacă activitățile acestuia corespundeau celor declarate de el.

Rezultatul era clar: Mehy se ocupa de antrenarea soldaților săi, nu-și cruța eforturile pe teren și gestiona malul stâng cu o rigoare care garanta apărarea bogățiilor. Nu i se putea reproșa nicio greșeală, nimic nu-l făcea suspect.

Amenmes putea, așadar, să aibă încredere în generalul care-l invitase să descopere Teba, fără să presupună că, astfel, îl va face să ajungă la tron. Și era posibil să se impună ca unic stăpân al Egiptului, doar datorită sfaturilor lui.

— A sosit generalul Mehy, anunță intendentul.

— Să intre!

Amenmes studia harta Egiptului de Mijloc, din care reieșea clar că Hermopolis forma un baraj eficace, ce trebuia înlăturat în cazul înaintării către Nord.

Văzându-l pe rege atât de preocupat, generalul se temu de hotărârea unui atac care să-i strice planul.

— Frontiera de la Hermopolis… Ne va mai sfida multă vreme, generale?

— Înainte de a lua cu asalt această cetate fortificată, avem nevoie de cât mai multe informații; orice acțiune pripită ar fi primejdioasă.

— Există ceva și mai urgent, aveți dreptate: rezolvarea cazului reginei Tausert.

— Clemența de care ați dat dovadă pentru fiul ei a fost foarte apreciată, Maiestate!

— Dar bunătatea mea nu e nesfârșită, iar regina nu mai e un copil! Ea este principalul nostru dușman; moartea fiului său pare să-l fi zdrobit pe Sethi și numai această femeie va ști să-i dea curaj. Dar Tausert este acum în mâinile noastre! Scăpând de ea, nu-i vom da tatălui meu o lovitură fatală? În culmea disperării, se va simți copleșit de destin și va sfârși prin a abdica în favoarea mea. Ce părere aveți, generale?

Punându-i lui Mehy o întrebare de o asemenea gravitate, regele îl considera consilierul său personal; iar generalul n-avea dreptul să-l dezamăgească.

— Aveți, fără îndoială, dreptate, Maiestate, dar îmi permiteți să vă recomand să acționați cu blândețe?

— În ce fel?

— Dacă doriți să evitați orice acuzație, nu trebuie ca regina să dispară pe teritoriul teban.

— Dar dacă o las să plece la Pi-Ramses, Tausert va fi în afara oricărui pericol!

— Nu și pe corabia sa.

Amenmes era nedumerit.

— Să infiltrăm în echipaj un om de încredere, care o va ucide pe regină și apoi va fugi. Conform versiunii oficiale, se va crede că această crimă îngrozitoare a fost făcută chiar de unul dintre marinarii reginei Tausert.

— Minunat, generale… Nu vreau să știu mai mult și am uitat deja totul.

Tocmai când părăsea biroul regelui, Mehy dădu peste ofițerul însărcinat cu supravegherea reginei.

— Ce-i cu tine aici?

— Un necaz, generale, un mare necaz…

— Vorbește!

— Regina Tausert a dispărut.

— Îți bați joc de mine?

— Ne-a scăpat de sub ochi, generale, dar nu puteam bănui că va proceda astfel!

— Dacă n-o găsești imediat, s-a zis cu cariera ta!

— După o primă informație, cred că știu unde s-a refugiat regina Tausert: în satul artizanilor din Locașul Adevărului.

☥ Capitolul 38

— De data asta, șefu', se apropie, cu adevărat, armata! anunță un paznic nubian, înnebunit, dând năvală în biroul lui Sobek.

— Cu câți oameni?

— Mai mult de o sută.

Sobek alergă până la primul fort, de care se apropia trupa.

— Toată lumea la posturi, ordonă el.

În fruntea lor se afla generalul Mehy, care se opri la vreo cincizeci de metri de fort. Sobek îi ieși înainte.

— Am venit s-o caut pe regina Tausert, declară Mehy.

— Cererea voastră îmi depășește competențele, generale!

— Vreau să vorbesc imediat cu maestrul de operă!

— Mă duc să-l chem!

Spre surprinderea lui Mehy, persoana care ieși din zona protejată pentru a da explicații nu era Nefer cel Tăcut, ci femeia înțeleaptă, îmbrăcată într-o rochie albă, foarte simplă, și purtând o perucă neagră și scurtă, ca în vremea piramidelor.

— Soțul dumneavoastră se teme să apară în fața mea?

— În calitate de mai-mare a preoteselor lui Hathor din Locașul Adevărului, am răspuns favorabil cererii reginei Tausert, care a cerut azil în templul zeiței.

— Faraonul Amenmes mi-a ordonat s-o duc înapoi, la palat, preciză generalul cu un glas cam nesigur.

— Nu sunteți, oare, protectorul oficial al satului?

— Dar sunt și soldat; așa că trebuie să ascult de ordinele regelui.

— Știți prea bine că teritoriul Locașului Adevărului este interzis profanilor, militari sau nu.

— Dar Tausert nu aparține confreriei voastre!

— Ca regină și ca mai-mare a preoteselor lui Hathor din întreaga țară, ea aparține acestui loc cu toate drepturile. Cine ar îndrăzni să violeze dreptul de azil acordat de un templu?

Femeia înțeleaptă avea dreptate. Dacă generalul ar fi comis un asemenea sacrilegiu, Amenmes l-ar fi renegat; nu-i mai rămânea decât o soluție.

— Ați accepta să mă urmați și să-i prezentați situația regelui?

— Bineînțeles.

Nefer cel Tăcut nu știa că soția sa hotărâse să-și asume acest risc la care el s-ar fi opus cu hotărâre; dar Clara știa că Amenmes n-ar fi suportat să fie sfidat astfel și că trebuia să negocieze.

Femeia înțeleaptă urcă în carul lui Mehy, care îi legă încheietura unei mâini cu o curelușă, rugând-o să se țină de bancă; impresionat de seninătatea Clarei, care privea drept înainte, își găsi în cele din urmă liniștea.

El, care disprețuise totdeauna femeile, avea o senzație ciudată; din sufletul pasagerei sale răzbătea o lumină a cărei

blândețe îl făcea să nu se simtă bine. Nu-i adresă niciun cuvânt, de parcă nu erau decât niște străini care vorbeau în alte limbi. Înțelese că niciodată soția maestrului de operă nu va avea încredere în el și că va trebui s-o considere un adversar de neînlăturat.

☥

Regele Amenmes evita să se uite în ochii femeii înțelepte.

— Dreptul de azil acordat de templu este sfânt, nimeni nu-l poate contesta! se enervă el. Dar acum este vorba de o problemă de stat, iar satul n-are dreptul să i se opună stăpânului suprem, faraonul Egiptului!

— Nici maestrul de operă și nici oamenii din sat n-au vreun amestec, Maiestate, preciză Clara, liniștită, și nu au intenția să se ridice împotriva voastră. Regina Tausert beneficiază de o protecție sacră.

— Ar trebui să vă arestez pentru trădare!

— Doar sunteți rege!

Amenmes continua să n-o privească pe această femeie care nu semăna cu niciuna și părea că nu știe ce este frica.

— Tausert și-a justificat cererea de a fi protejată?

— Regina se teme că nu va fi liberă să se întoarcă la Pi-Ramses.

— De ce intenții mă bănuiește?

— Cum aș putea să știu, Maiestate?

— Tausert ar merita să-și sfârșească zilele închisă în templul vostru, dar sunt convins că tatăl meu m-ar considera răspunzător și ar începe un război pentru a o elibera! Vi se spune „femeia înțeleaptă”: ce-ați face în locul meu?

— Pentru a evita un conflict sângeros, aș lăsa-o pe regină să se întoarcă în capitală.

— Clemență și iar clemență! I-am îngăduit deja să-și înhumeze fiul în Valea Regilor; acum, ar trebui să-i mai ofer și libertatea, ei, care caută să mă distrugă!

— Nu sunt atât de sigură, Maiestate!

— Tausert v-a făcut ceva confidențe?

— Prima ei grijă este aceea de a evita un război civil, care ar duce la ruinarea Egiptului.

Amenmes rămase pe gânduri.

— Mă înșel, desigur, dar consimt să-i dau lui Tausert libertatea pe care și-o dorește. Să părăsească Teba imediat!

— Pot să vă cred pe cuvânt că nu veți încerca să-i faceți vreun rău?

— Îmi cereți cam mult!

— Nu există nimic mai puternic și mai de preț decât cuvântul unui rege, Maiestate!

— Vă promit că Tausert se va putea urca în corabia sa și va putea pleca liniștită la Pi-Ramses. Dar să nu mai vină să mă sfideze… În caz contrar, voi fi necruțător.

☥

De douăzeci de ani, Cap Pătrat era vâslaș pe corăbiile de mărfuri. Munca îi plăcea și era plătit destul de bine. Și apoi, acestui flăcău bine făcut îi plăcea să călătorească și să se vadă cu fetele, în timp ce vasul rămânea la chei pentru a fi descărcat. Aflând de infidelitățile sale, soția lui reușise să-i convingă pe câțiva vâslași să depună mărturie în fața tribunalului și obținuse, astfel, o pensie alimentară usturătoare.

În timp ce stătea pe mal și mesteca o ceapă, fu abordat de o femeie care purta pe cap o perucă grea, ale cărei șuvițe îi ascundeau chipul. În primul moment, Cap Pătrat crezu că femeia era atrasă de el; încercase chiar să-i mângâie sânii, dar vârful unei cuțit îi înțepase buricul.

— Jos labele, prietene! Ai vrea să devii foarte bogat?

— Eu?

— Doar cu tine vorbesc.

Cap Pătrat izbucni în râs.

— Treaba unui vâslaș este să vâslească, nu să se facă bogat!

— Și dacă norocul ți-ar surâde?

Cap Pătrat scuipă o bucată de ceapă.

— Spune-o la alții, frumoaso… Dacă vrei să mă plătești ca să te culci cu mine, n-am nimic împotrivă. Dar păstrează-ți poveștile pentru tâmpiți!

— Pensia alimentară plătită, o vilă la țară, un lan de grâu, cinci vaci cu lapte, doi măgari și un preot funerar care să-ți întrețină mormântul pe malul stâng: iată ce-ți ofer.

Convins că visează, vâslașul se frecă la ochi.

Femeia era tot acolo.

— Nu e bine să-ți bați joc de un om de treabă!

— Propunerea mea e cât se poate de serioasă.

— Ba cred că te distrezi… și ce vrei în schimb?

— Moartea unei femei care are multe crime pe conștiință.

— Un asasinat… Spune-mi mai clar, despre ce este vorba?

— Regina Tausert! îi răspunse Serketa.

— O regină… doar atât! N-am chef să-mi risc pielea.

— Să-ți explic: vei fi angajat în echipa de vâslași care o duce pe regină la Pi-Ramses. În a cincea noapte a călătoriei, căpitanul te va chema și te va introduce în cabina reginei. O vei ucide și apoi vei fugi.

— Și dacă voi fi denunțat de căpitan?

— E un prieten de-al meu!

— De ce n-o face el însuși?

— Pentru că va trebui să ajungă la Pi-Ramses, unde va continua să ne fie de folos. Va spune că un vâslaș, pe care nici măcar nu-l cunoaște, i-a distras atenția.

Dacă în locul victimei ar fi fost soția sa, Cap Pătrat n-ar fi ezitat nicio clipă. Dar așa…

— Nici măcar nu știu cine sunteți!

— Și n-o vei ști niciodată, pentru binele tău.

— Cine-mi garantează că voi fi răsplătit?

Serketa puse un lingou de aur pe genunchii vâslașului.

— Iată un avans!

Câtăva vreme, Cap Pătrat rămase ca paralizat. Orice semn fusese șters de pe lingou, acesta fiind doar un aliaj fără valoare, pus la punct de către Dakter.

— Iată că ești deja bogat, prietene… Și ăsta e doar începutul, rămâne să-ți duci misiunea până la capăt, în mod corect!

— Mi-ar plăcea să am și o corabie. O corabie doar a mea, cu o pânză pătrată și cu vâslași care să fie oricând la dispoziția mea.

— Ești foarte scump… De acord, dar să nu-mi ceri mai mult!

— Nu prea mă pricep la pumnale… Nu v-ar conveni un șiret din piele? O să strâng atât de tare, încât nu va avea timp să țipe.

— Ești liber să folosești ce metodă vrei, dar nu care cumva să dai greș!

— După aceea, unde ne întâlnim?

— Chiar aici, și te voi conduce la proprietatea ta, la țară, în regiunea tebană.

Cap Pătrat pipăia lingoul, pe care avea de gând să-l îngroape în pământ, lângă coliba în care locuia, pe malul Nilului.

— Bine, sunt de acord.

— Mâine, te vei prezenta la corabia reginei și căpitanul te va angaja. Dar nu uita: în noaptea a cincea.

— S-a făcut.

— Ești, într-adevăr, foarte norocos, Cap Pătrat!

☥ Capitolul 39

Viața satului o fascina atât de mult pe regina Tausert, încât aceasta uitase că se retrăsese aici pentru a scăpa de răzbunarea lui Amenmes. Departe de grijile și de intrigile de la curte, îndeplinise ritualurile de deschidere a naosului în templul lui Hathor și al lui Maat, pentru ca prezența divină, ieșind din întuneric, să ilumineze Locașul Adevărului; apoi, intrase în fiecare casă, însoțită de Turcoaza, pentru a depune ofrande de flori și de hrană pe altarele strămoșilor, înainte de a celebra, împreună cu preotesele, cultul zeiței de aur, izvor al blândului vânt dinspre nord, suverana crestei Soarelui-Apune, doamna cerului, soare feminin și aducător de bucurie.

Cântaseră la diferite instrumente și dansaseră în onoarea lui Hathor, iar șapte dintre ele, printre care și regina, folosiseră sistrul pentru a îndepărta energiile negative și pentru ca zeița să-și reverse generozitatea asupra confreriei. Găzduită în micul palat al lui Ramses cel Mare, Tausert își adusese omagiul întemeietorilor satului, faraonul Amenhotep I și mama acestuia, Ahmes-Nefertari; apoi, participă la ritualurile de îmblânzire a cobrei femelă, pe care dragostea lui Hathor o transforma în ocrotitoarea recoltei.

Erau uimiți cu toții de simplitatea suveranei, care era interesată de aspectele cele mai modeste ale existenței satului, cum ar fi livrarea apei proaspete, păstrarea cerealelor în silozuri sau școala condusa de scribul Mormântului. Încântați că pot sta aproape de regina Egiptului, copiii se străduiau mai mult ca niciodată să arate că știu să scrie și să citească hieroglifele cu ușurință. Până și nesuferitul de Aperti stătea liniștit, în timp ce Negruțu’ se afla lângă maimuțica verde, împiedicând-o s-o deranjeze pe Maiestatea Sa.

Ore minunate se scurseră repede, fericirea se risipi, căci regina află că soldații o duseseră la Teba pe femeia înțeleaptă.

Tausert îl primise imediat pe Nefer cel Tăcut în sala cu boltă a palatului lui Ramses cel Mare.

— Eu ar fi trebuit să-l înfrunt pe Amenmes, spuse cu regret maestrul de operă, vizibil îngrijorat; Clara n-ar fi trebuit să riște!

— Dacă Amenmes o ia prizonieră, o voi elibera luându-i locul. Nu trebuie să fiți deloc îngrijorat pentru soția dumneavoastră; fiul meu vitreg pe mine mă vrea și va folosi toate mijloacele pe care le are la dispoziție pentru a mă determina să ies din sat, știind că nu poate viola azilul sacru al templului lui Maat și Hathor.

— Nu știu dacă totuși Clara va reuși să iasă singură din acel viespar, dar nu vă voi lăsa pradă răzbunării lui Amenmes, Maiestate!

— Dacă o amenință pe femeia înțeleaptă, va trebui să acceptați această răzbunare!

— Un faraon s-ar putea comporta ca ultimul dintre lași?

— El mă consideră principalul său adversar și nu va accepta să piardă o ocazie atât de potrivită pentru a mă reduce la tăcere!

— Ce poate fi periculos în a sta aici?

Tausert zâmbi cu tristețe.

— Am trăit câteva ore de vis, Nefer, dar asta nu poate dura. Dacă aș rămâne printre voi, Amenmes s-ar simți atât de jignit, încât furia sa ar deveni nebunie curată și ar putea fi amenințată chiar și existența satului vostru. Iar în ceea ce mă privește, am de dus lupta pentru refacerea întregii autorități a lui Sethi.

Nefer nu-i mărturisi reginei că nu credea în aceste speranțe ale ei; dacă reușea să rămână în viață era deja un rezultat apreciabil.

— Locașul Adevărului nu poate continua să existe fără prezența femeii înțelepte, preciză maestrul de operă. Iată de ce mă voi duce la palat chiar mâine.

— Ai fi foarte imprudent, Nefer!

— N-am de ales, Maiestate!

Tausert simțea că nu va reuși să-l înduplece pe maestrul de operă. Dacă într-adevăr Clara nu va fi înapoi până la căderea nopții, ea va părăsi acest sat pentru a nu atrage asupra lui vreo nenorocire.

☥

— Cât o să mai stăm așa, în așteptare? se revoltă Paneb. Nici nu poate fi vorba să te duci și tu acolo, să te arunci drept în gura lupului!

— O voi aduce acasă pe Clara, afirmă Nefer.

— Dă-mi voie să-mi iau târnăcopul și să-i spun acestui tiran ce gândesc despre el!

— Crezi cu adevărat că ăsta e cel mai bun mod de a o elibera pe femeia înțeleaptă?

Colosului îi veni să spargă toți pereții.

— N-avem de ce să ne amestecăm în aceste certuri pentru putere… Trebuie să scăpăm de regina asta!

— Dreptul la azil e sfânt, Paneb; s-o lăsăm pe Tausert în mâinile dușmanului ei de moarte ar însemna să fim de o lașitate de neînchipuit.

— Nu trebuia s-o aduci aici, Nefer!

— Nu regret că i-am oferit protecție reginei în Locașul Adevărului; acum, îndrăgind acest sat, nu-l va mai distruge!

Pe uliță, oamenii alergau.

— Mă duc la poarta cea mare! exclamă Paneb.

Se auzeau niște țipete. Colosului i se păru că sunt strigăte de entuziasm, dar preferă să verifice totuși.

Ea era acolo, înconjurată de copii și de preotesele lui Hathor.

Calmă, luminoasă, Clara părea că tocmai se întorsese dintr-o plimbare din afara satului. Emoționat, Paneb o sărută pe obraji, având grijă să n-o sufoce.

În urma lui, Nefer își strânse soția la piept, îndelung.

— Amenmes și-a dat cuvântul, spuse ea: o lasă pe regină să plece. Dar va fi nemilos dacă va îndrăzni să mai vină la Teba!

☥

În câteva ore, Pai Pâinică-Bună izbutise să organizeze un banchet reușit în onoarea lui Tausert, căreia îi părea rău că trebuie să părăsească acest loc, ferit de restul lumii, dar plin de viață totodată, un loc în care trăise clipe de neuitat.

Strânși la această sărbătoare improvizată, sătenii o invocaseră pe Hathor să îndepărteze spectrul unui război civil, lăsându-i să se bucure de pace în continuare.

Regina apreciase talentele culinare ale lui Pai Pâinică-Bună și Renup cel Jovial, ajutați de unele dintre cele mai bune bucătărese din sat. Rața friptă era tot atât de delicioasă ca și

cea de la palatul din Pi-Ramses, iar legumele gratinate ar fi meritat să fie servite la masa regală.

— Amenmes vi s-a părut sincer? o întrebă Tausert pe Clara.

— Și-a dat cuvântul, Maiestate! Dacă nu-l respectă, voi depune mărturie și domnia sperjurului va lua sfârșit.

Un jurământ solemn purtând numele lui Pharaon, cuvântul pe care acesta și-l dădea avea o valoare sacră.

— Sunteți un excelent diplomat, Clara!

— Cred că Amenmes vă respectă și e destul de inteligent pentru a nu ceda unei violențe necugetate ce-l stăpânește uneori. Totuși…

— Totuși, vă faceți griji!

— Sunt datoare să vă recomand o prudență extremă, Maiestate; vă voi însoți eu însămi până la corabie!

— Vă temeți că Amenmes ar putea fi atât de abject încât să fi mințit?

— Nu, dar sunteți principalul obstacol în calea extinderii suveranității lui; bunătatea asta mi se pare mai degrabă surprinzătoare.

— Ați obținut cea mai bună garanție, Clara; trebuie să părăsesc satul sperând că nu va fi victima unor represalii. Nu știu ce-mi rezervă viitorul, dar vă pot asigura că eu și faraonul Sethi vă vom fi alături.

— Locașul Adevărului este, în prezent, sub jurisdicția lui Amenmes, Maiestate.

— Îi construiți locul de veci, așa că are nevoie de voi! Dacă ajung vie și nevătămată la Pi-Ramses, nu voi sta degeaba… Dar cine ar fi atât de nebun să pornească un război civil? Fie ca Hathor să ne vină în ajutor, căci fără ea ne va înghiți întunericul.

☥

Odată săvârșit ritualul de dimineață și după ce strămoșii au fost onorați, Tausert privi cu nostalgie spre satul artizanilor, pe care, poate, n-avea să-l mai vadă niciodată. La adăpostul zidurilor lui înalte, simțise o liniște sufletească de care nu bănuia că va avea vreodată parte și care avea să dispară de îndată ce se va deschide poarta cea mare.

Soarele abia răsărit dădea viață culorilor deșertului și strălucire fațadelor albe ale caselor, cât de plăcut ar fi fost să locuiască aici, alături de preotesele lui Hathor, uitând de

îndatoririle impuse de putere! Dar prezența femeii înțelepte îi amintea că sosise momentul plecării.

— Deși n-am cunoscut secretele Locașului Adevărului decât în treacăt, spuse regina, mi-am dat seama că nu le-aș înțelege cu adevărat decât trăind și muncind alături de voi; dar mi-ați putea spune dacă piatra de lumină este o simplă legendă sau există în realitate?

— Fără ea, Maiestate, Valea Regilor nu s-ar fi născut și n-ar fi fost locul eternității.

— Atunci, apărați-o, orice s-ar întâmpla!

— Contați pe mine și pe maestrul de operă, Maiestate!

Însoțite de preotesele lui Hathor, cele două femei ieșiră din sat.

Erau așteptate de șeful Sobek și de Paneb, care purta pe umăr târnăcopul cel mare.

— Nu le putem lăsa fără apărare pe regina Egiptului și pe mama comunității, decretă Zelosul, trecând în fruntea micului cortegiu, urmat de Tausert și de Clara, paznicul nubian rămânând ultimul.

Către Ramesseum, la locul de întâlnire cu lumea din afară, vreo cincizeci de soldați înlocuiau cele câteva gărzi obișnuite.

— Am impresia că Amenmes nu s-a ținut de cuvânt, constată Paneb.

☥ Capitolul 40

Femeia înțeleaptă se desprinse de micul grup și un ofițer îi veni în întâmpinare.

— Ne interziceți să trecem?

— Am primit ordine stricte. Regina e cu voi?

— O însoțim până la corabia ei!

— Trebuie să-mi anunț superiorul! Așteptați aici!

Nu așteptară mult. Un car se apropie în galop și se opri într-un nor de praf. Generalul Mehy coborî și i se adresă femeii înțelepte:

— Am ordin să o conduc pe regina Tausert la debarcader.

— Voi rămâne cu ea până pleacă!

— Nu era prevăzut…

— Insist, generale; dacă nu, regina se va refugia în sat!

— Și regele Amenmes s-ar mânia!

— Atunci nu-l mai supărați și acceptați-mi dorința!

Mehy părea descumpănit.

— Dacă regina Tausert n-are motive să se teamă și nici eu, de ce ezitați?

— Bine, fie… Dar veți fi singura care o va însoți pe regină.

Clara trebui să discute îndelung cu șeful Sobek și cu Paneb, pentru a-i convinge să accepte condițiile generalului, acesta garantând securitatea celor două femei.

— Dacă ți se întâmplă ceva, promise Zelosul, îi înfig târnăcopul în cap. Și să știi că nu mă mișc de aici până nu te văd înapoi.

Când carul se îndepărtă, colosul continua să spumege de furie.

Pe parcurs, nu se ivi niciun incident.

Corabia lui Tausert era la chei, cu vâslașii gata de plecare. Nu fără teamă, regina se îndreptă către pasarelă. Oare nu trecea prin acest ultim loc în care putea fi atacată?

Dar nu se întâmplă nimic și regina se întoarse pentru a o îmbrățișa pe femeia înțeleaptă.

— După zilele petrecute în Locașul Adevărului, simt că s-a schimbat ceva în sufletul meu, mărturisi ea; zeii să vă răsplătească, Clara!

— Să aveți o călătorie fericită, Maiestate!

Tausert se urcă în corabie. Ancora fu ridicată de îndată și vâslașii se străduiră să îndrepte corabia într-un curent favorabil. Dacă vântul va sufla dinspre sud, vor folosi o parte din vele.

Un flăcău mare și bărbos se înclină în fața lui Tausert.

— Eu sunt căpitanul acestei ambarcații, Maiestate, și v-am pregătit tot confortul. Generalul Mehy mi-a ordonat să vă fac această călătorie cât mai plăcută și sper să reușesc!

— Dar ce s-a întâmplat cu celălalt căpitan? Cel care m-a adus?

— E o situație foarte delicată, Maiestate…

— Vreau să știu adevărul.

— A dorit să rămână la Teba și să se angajeze în flota de război a lui Amenmes.

Regina intră în cabina sa, somptuos amenajată. Deși răcoarea dimineții dispăruse repede, Tausert simțea că îngheață.

Așadar, Amenmes se ținuse de cuvânt: nimeni nu-i făcuse niciun rău cât timp fusese pe teritoriul teban și plecase, liberă, către Pi-Ramses.

Atentatul avea să aibă loc la bordul vasului și, probabil, va trece drept un accident. Fără apărare, Tausert nu va avea nicio șansă să se salveze.

Amenmes o condamna la groaza dinaintea execuției, care, fără îndoială, avea să se comită înainte de a ajunge la Hermopolis, oraș aflat sub controlul lui Sethi. Trei sute șaptezeci de kilometri de parcurs, între șase și opt zile de călătorie pe Nil, și asta doar dacă vor exista condiții favorabile și un echipaj priceput.

Care va fi, oare, momentul în care asasinul va lovi? Era singura întrebare pe care și-o punea, neîncetat, regina.

☥

Paneb nu lăsase târnăcopul din mână.

În postul de gardă din Ramesseum nu mai rămăseseră decât vreo zece soldați. Ceilalți îl însoțiseră pe Mehy, al cărui car se reîntorcea fără grabă.

Clara își scoase curelușa de siguranță, coborî și trecu granița Locașului Adevărului.

— Regina a plecat? o întrebă Paneb.

— Vasul său plutește către Nord.

— Nu sunt pe deplin liniștit. Un vas poate oricând să naufragieze!

— Este escortat de două corăbii tebane de război.

— Așadar, crezi că Tausert va scăpa de Amenmes?

— Așa mi-ar plăcea să cred!

— Ai văzut… vreun semn?

— Când corabia s-a îndepărtat de chei, o umbră neagră învăluia catargul. Poate că nu era decât un demon al apei, care se naște din ceață și se risipește o dată cu lumina dimineții…

☥

Sub efectul sedativelor, regele Sethi dormea într-una din sălile de îngrijire ale templului lui Hathor, acolo unde se tratau bolile mai grave, prima terapie fiind somnul, mai ales când pacientul suferea de depresie. Medicii palatului nu reușiseră să ușureze suferințele monarhului, închis în tăcerea lui, așa că Bay încercase această soluție pentru a-i reda sănătatea.

Deși foarte îngrijorat, cancelarul se întâlnea zilnic cu miniștrii și cu vizirul, care îi aducea vești dintre cele mai îmbucurătoare despre dezvoltarea economiei; datorită ploilor abundente din ultimul timp, recoltele erau excelente, iar templele asigurau fără preget redistribuirea bogățiilor.

Omul pe care Bay îl aștepta cu nerăbdare intră, în sfârșit, în biroul său. Locotenentul de infanterie plecase voluntar în Sud, culegând informații despre soarta pe care Amenmes i-o rezervase reginei Tausert. În tot acest timp, cancelarul se temuse ca acest spion al său să nu fie arestat; dar și mai mult se temea de veștile pe care avea să i le aducă.

— Regina a scăpat cu viață?

— Da, cancelare!

— Unde e?

— Dacă totul s-a petrecut cu bine, este în drum spre Hermopolis, unde va fi luată în primire de armata noastră.

— Amenmes a acceptat s-o elibereze?

— După spusele unui curtean care pretinde că e bine informat, regina a obținut satisfacție deplină: fiul său a fost înhumat în Valea Regilor, iar ea a scăpat din ghearele lui Amenmes, după ce s-a bucurat de dreptul la azil în Locașul Adevărului.

— Artizanii riscă să plătească scump pentru curajul lor, consideră Bay; dar cum le-am putea veni în ajutor?

— Amenmes nu i-a pedepsit, iar Nefer cel Tăcut conduce, în continuare, confreria, care e însărcinată, în mod oficial, să sape și să decoreze locul de veci al regelui.

— Regele Amenmes… Nu e decât o paiață lacomă de putere! De ce te-ai întors la Pi-Ramses înaintea plecării reginei?

— După atâtea întrebări puse în stânga și în dreapta, începusem să par suspect. Soldații generalului Mehy sunt mereu bănuitori.

— Ai observat ceva neplăcut?

— Tebanii sunt mândri de armata lor și au încredere în ea; dar e posibil să cumpere informatori.

— Ai simțit că se pregătește vreun război?

— Sincer să fiu, nu! Regiunea e bogată, locuitorii nu doresc decât pace și fericire, și fiecare speră că actualul conflict se va rezolva fără ca ei să aibă de suferit.

Dacă ar fi dat curs sentimentelor sale, cancelarul Bay ar fi părăsit imediat capitala, pentru a merge în întâmpinarea reginei, apărând-o de dușmani; dar absența sa de la palat ar fi cauzat, în condițiile actuale, o dezordine atât de mare, încât se vedea obligat să nu părăsească, pentru moment, treburile administrative.

Astfel că Bay se mulțumi să se ducă la templul lui Hathor, pentru a afla de la medicul-șef care era starea sănătății regelui.

— Maiestatea Sa pare să fie mai bine, estimă specialistul.

— Este în stare să poarte o conversație?

— Încă nu, cancelare; perioadele de somn profund sunt tot mai scurte, dar Maiestatea Sa pare a fi la fel de obosit ca înainte. Totuși, eu sunt mai degrabă optimist, cu condiția să evităm orice formă de surmenaj înaintea vindecării complete.

— I-ați putea aduce la cunoștință că fiul lui se odihnește în Valea Regilor, așa după cum dorea?

— Această veste va fi pentru rege un adevărat balsam. Și… regina?

— Sper că se va reîntoarce în curând, dar e prea devreme ca să fim siguri.

Ieșind din spitalul templului, cancelarul era convins că n-o va mai vedea niciodată pe Tausert. Dacă a reușit să se îmbarce, corabia sa nu va ajunge la Hermopolis.

Oricât ar fi de lipsit de experiență, Amenmes va acționa ca un om de stat și nu va lăsa să-i scape principalul adversar.

☥ Capitolul 41

Cap Pătrat numărase bine nopțile. După o călătorie liniștită și mai lungă decât se prevăzuse, curentul fiind slab, a cincea noapte avea să înceapă în curând.

Peste câteva ore, vâslașul va fi un om bogat. Asasinarea unei regine îl impresiona într-o oarecare măsură, dar nu putea lăsa să-i scape ocazia de a obține atât de ușor o viață îndestulată, la care nici măcar nu îndrăznise să viseze. În timpul călătoriei, mai vorbise cu vâslașii, resemnați să muncească toată viața, și abia reușise să se abțină de a le mărturisi norocul ce dăduse peste

el. Dar Cap Pătrat știa că tăcerea făcea parte din contractul său, punându-l, totodată, la adăpost.

La apusul soarelui, căpitanul opri vasul, căci a naviga în timpul nopții ar fi fost destul de periculos. Vâslașii profitau de aceste escale pentru a coborî pe mal; aici, aprindeau un foc și frigeau pește proaspăt. Nici nu se mai gândeau la această regină scumpă la vedere, care nu ieșea din cabină decât o dată pe zi și nu vorbea cu nimeni.

În seara aceea, Cap Pătrat nu se alătură tovarășilor săi, căci căpitanul îl oprise la bord pentru a supraveghea corabia. Se mulțumea cu bere, cu o bucată de pâine, pește uscat și o legătură de ceapă, dar, în schimb, a doua zi dimineață, avea voie să doarmă.

A doua zi… Cap Pătrat avea să fie deja departe! Așezându-se pe punte, verifică rezistența curelușei de piele cu care urma să-și sugrume victima. Moartea va fi dureroasă, dar rapidă.

Pâinea nu era grozavă și nici ceapa… O cină modestă, ultima de acest fel. Vâslașul își promitea mese îmbelșugate, demne de nobilimea tebană, care să-l facă să-și simtă burta plină. La fiecare masă va avea cea mai bună carne și sosuri condimentate. Un bucătar… Da, va angaja unul dintre cei mai pricepuți bucătari!

Se făcuse noapte.

Căpitanul părăsi prora și se îndreptă către vâslaș. Acesta se ridică încet.

— Ești gata?

— În orice clipă.

— Ce armă ți-ai ales?

— O curelușă de piele.

— Ești sigur pe ține?

— Toată încrederea, căpitane!

— Ești absolut sigur că nu vei ezita?

— Asta nici nu se discută!

Căpitanul îi dădu vâslașului o secure.

— O să ai nevoie de ea pentru a sparge zăvorul pe care Tausert, desigur, l-a tras. Lovește tare și dă buzna în cabină. Nu va avea nicio șansă să scape cu viață.

— Mă pot duce chiar acum?

Căpitanul privi către mal. Cei mai mulți vâslași dormeau, fără să aibă grijă la ce se întâmpla pe vas.

— Du-te!
Regina ațipise, dar se trezi brusc.
Cineva forța ușa cabinei ei, luminată de trei lămpi cu ulei.
Să strige după ajutor n-ar fi folosit la nimic și nici nu avea vreo armă ca să se apere.
Oare câți erau… Trei, patru, mai mulți? A cincea noapte… Amenmes așteptase ca vasul să se apropie de Hermopolis, pentru a o face să creadă, până-n ultima clipă, că-i mai rămânea o șansă de a se salva.
Regina nu scoase niciun sunet și rămase în picioare în fața ușii, al cărei zăvor de lemn tocmai fusese spart cu lovituri de secure.
Un bărbat înaintă.
Era bine legat, nebărbierit și cu un cap pătrat.
— Cine ești tu?
Vâslașul, care spera s-o atace pe femeia adormită, fu dezamăgit când văzu că se află față-n față cu o regină, a cărei demnitate îl făcea să simtă cum i se taie picioarele:
— Să nu opuneți rezistență… Altfel, va dura mai mult!
— Răspunde-mi la întrebare: cine ești?
— Omul care trebuie să vă ucidă, Maiestate… Lăsați-mă să-mi duc sarcina la bun sfârșit!
Cap Pătrat își ridică în aer curelușa de piele.
Tausert rămase pe loc, nemișcată.
— Măcar spune-mi cine te-a plătit pentru asta!
— N-are nicio importanță… Întoarce-ți-vă cu spatele, îmi va fi mai ușor!
— Ieși din cabina mea!
Vâslașul se apropie.
— Regret, Maiestate!
Cu un gest brusc, Cap Pătrat întinse curelușa. Tocmai se repezea asupra reginei, când căpitanul intră, la rândul său, în cabină și-i înfipse un pumnal în spate.
Cu ochii scoși din orbite și gura deschisă pentru a striga de durere, horcăind, vâslașul întinse brațele către Tausert, încercând totuși să-și respecte contractul. Căpitanul îl înjunghie de mai multe ori și Cap Pătrat căzu, în agonie.
— Am văzut ușa deschisă, Maiestate, o lămuri căpitanul pe regină, și am fost îngrijorat. Generalul Mehy îmi ceruse să fiu foarte vigilent, căci se temea de un asemenea atac.

Trupul ucigașului mai zvâcni o dată, apoi muri fără a da drumul curelușei.

— Cine era mizerabilul ăsta?

— Unul dintre vâslașii angajați la Teba, Maiestate!

Tausert se întoarse.

— Luați cadavrul ăsta de aici, căpitane!

— Voi sta de pază la ușa voastră, Maiestate, până la Hermopolis. Puteți dormi fără grijă!

☥

— Veniți repede, cancelare! strigă secretarul lui Bay.

— Ce e atât de urgent?

— Corabia reginei a intrat pe marele canal!

Bay lăsă deoparte un dosar destinat soldei tinerilor recruți și sări la una dintre ferestrele palatului, de la care se vedea debarcaderul.

Cu pânzele strânse, corabia plutea ușor pe apă, datorită marinarilor care vâsleau în cadență și cu eleganță.

Cu riscul de a-și frânge gâtul, Bay coborî scara monumentală, sărind din patru în patru trepte, și îi împinse pe notabilii care începeau să se adune pe chei, alertați de zvonul ce cuprinsese întreaga capitală cu viteza vântului din sud: Tausert a scăpat cu viață din mâinile rebelului Amenmes!

Cancelarul încă se temea de ce putea fi mai rău.

Era, într-adevăr, corabia reginei, dar nu transporta ea, oare, un cadavru? Nemaiputând suporta încetineala cu care vasul se apropia, Bay începu să bată din picioare.

Și iat-o apărând la proră, purtând coroana roșie cu spirala care simboliza veșnica regenerare a vieții și formarea sa în matricea stelară.

Pe chei, agitația încetă și se făcu liniște.

Odată amarajul terminat, vâslașii îngenunchează pentru a venera apa și vântul care-i ajutaseră să ajungă cu bine. Regina arse tămâie pe un altar instalat lângă catarg și-i cântă un imn lui Hathor, zeița stelelor și protectoarea navigatorilor.

Apoi coborî pasarela și cancelarul Bay fu primul care i se închină.

— Maiestate…

— Nu mai sperai să mă revezi vie, cancelare, și aveai de ce! Înainte de a sosi la Hermopolis, un vâslaș a încercat să mă sugrume. M-a salvat căpitanul vasului, un soldat al lui Mehy.

Satisfacției de a o vedea pe Tausert vie și nevătămată i se adăuga cea de a constata fidelitatea generalului Mehy, care dăduse dovadă de a fi aliatul faraonului legitim. Poate că planul conceput de Bay și de general va prinde viață, într-o bună zi.

— Sethi se simte mai bine?

— Când a aflat că fiul său se odihnește în Vale, regele a ieșit, ca prin farmec, din starea în care era, Maiestate; terapia prin somn a luat sfârșit și Sethi s-a reîntors la palat. Sunt convins că sosirea voastră va duce la vindecarea completă.

Cancelarul avea mult respect pentru suverană, frumusețea acesteia, pe care niciun poet n-ar fi știut s-o descrie, făcându-l să se emoționeze ori de câte ori o vedea. Încercase chiar, în mai multe rânduri, să-i scrie versuri, dar le distrusese pe toate, nemulțumit.

— Am învățat multe la Teba, îi mărturisi ea.

— L-ați întâlnit pe prințul Amenmes, Maiestate?

— Ba chiar ne-am înfruntat; nu are măreția unui monarh, dar nu e bine să-i subestimăm ambițiile.

— Amenmes nu știe că nu are niciun mijloc de acțiune.

— Așa sper și eu, cancelare... Dar domnește asupra malului stâng al Tebei și mai ales asupra unei instituții de primă importanță: Locașul Adevărului. Dacă reușește să pună mâna pe comorile sale secrete, înfrângerea noastră e sigură.

☥ Capitolul 42

Nefer cel Tăcut se miră când găsi camera cu unelte închisă, tocmai acum când Kenhir ar fi trebuit să împartă dălțile cele noi din aramă, înainte ca echipa din dreapta să plece în Valea Regilor, pentru a continua construirea mormântului lui Amenmes.

Maestrul de operă se duse la scribul Mormântului, unde Niut cea Neobosită îl întâmpină, înarmată cu o mătură nouă.

— Kenhir e bolnav?

— Nu, vă așteaptă! Spălați-vă picioarele înainte de a intra!

Locuința mirosea a curat și niciodată nu fusese atât de pusă la punct. Kenhir scria pagina zilei în *Jurnalul Mormântului*.

— Ați uitat, cred, că trebuie să mergem în Vale!

— Programul s-a schimbat, Nefer!

— Nu mai sunt maestru de operă?

— Oh, ba da, dimpotrivă! Și nu spera că-ți va fi mai ușor decât până acum, mai ales dacă ținem seama de ce se întâmplă în sat.

Nefer se îngrijoră.

— Mi-ați putea explica mai clar ce se întâmplă?

— Fii liniștit, femeia înțeleaptă este la curent cu toate.

Kenhir rulă papirusul, se ridică greu și-și luă bastonul.

— N-avem mult de mers, dar trebuie să ne cățărăm.

Când ieșiră, Niut cea Neobosită îi strigă bătrânului său soț:

— Nu veniți prea târziu! Friptura de vită pe care o pregătesc trebuie să fie mâncată la vreme!

Kenhir porni pe poteca ce ducea la necropola din vest, iar Nefer constată că se îndrepta către propriul loc de veci.

Mormântul destinat maestrului de operă domina întregul ținut, iar artizanii amenajaseră o rampă lungă, până la o curte, din care se trecea în alta, neacoperită. Și acolo erau strânși toți membrii echipei din dreapta, cu excepția lui Paneb. Îi făcură loc lui Nefer ca să poată vedea două statui care-l reprezentau veșnic tânăr și care încadrau intrarea în capelă.

— Iată ofranda sculptorilor și a cioplitorilor în piatră pentru *KA*-ul tău, preciză Kenhir.

— Dar… nu mi-au spus nimic!

— I-ai surprins de atâtea ori prin hotărârile tale, încât au fost încântați să te surprindă și ei, la rândul lor.

Userhat Leul se desprinse din grup.

— Am dus la bun sfârșit construcția locului de veci al maestrului nostru de operă, afirmă el cu o voce gravă, care-i trăda emoția. Este cel mai frumos și cel mai mare dintre mormintele din câmpia noastră de pe Lumea Cealaltă. Puțul este larg, camera de înviere e boltită și scobită în stâncă. Atunci când va sosi ziua ultimei călătorii, vom pune la locul lor stelele, statuile și mesele de ofrandă pe care le-am făcut în atelierele noastre. Tu, Tăcutule, îți vei contempla veșnic satul, pe care îl vei hrăni cu puterea ta!

Nefer era tulburat.

— M-ați tratat ca și cum aș fi fost egalul regelui!

— Tu ești cârmaciul corăbiei noastre, cel care face confreria să plutească pe oceanul de energie de unde își trage forțele,

aminti Ched Salvatorul. În această calitate, ți se cuvenea un astfel de locaș; dar ce ar însemna el fără munca pictorului?

Paneb cel Zelos apăru în pragul capelei cu patru stâlpi în care, după dispariția lui Nefer, artizanii aveau să celebreze banchete în onoarea sa.

— Maestre de operă, cer permisiunea să-ți prezint ceea ce cred eu că este capodopera mea!

Era pentru prima oară când Nefer îl vedea pe Paneb atât de puțin sigur pe el.

— Hai să vedem!

Paneb intră în capelă și aprinse cele zece lămpi cu trei fitile, pe care scribul Mormântului acceptase să le folosească. Maestrul de operă îl urmă și descoperi, primul, reprezentările lui Ramses cel Mare, însoțit de Nefer, în fața corăbiei lui Amon, treimea Tebei fiind formată din Amon-Tatăl, Mut-Mama și Khonsu-Fiul. Urma procesiunea preoților care purtau statui regale, Nefer și soția sa, însoțiți de preotese care le făceau ofrande, ritualiști care venerau puterile divine ale primei cataracte, unde Nilul ceresc se transforma în fluviu pământesc; o scenă de banchet și Clara, venerând lumina divină din preajma ei.

Maestrul de operă privi îndelung fiecare detaliu înainte de a-i chema și pe ceilalți membri ai echipei, în frunte cu Ched Salvatorul.

— Ce ne-a făcut micuțul… șopti pictorul, uluit.

Talentul și naturalul fiind pe primul plan, Ched căuta lipsa de precizie a liniilor sau greșelile de compoziție; dar nu reuși să găsească nimic din toate acestea.

Uimiți de varietatea formelor și a culorilor fixate cu un lac care le dădea strălucire și trăinicie, artizanii rămaseră muți de admirație.

Paneb și Nefer intrară în a doua capelă, în capătul cărâia se afla o nișă. Aici, Zelosul își reprezentase părinții adoptivi, stând jos, în călătoria lor la Abydos pentru a dobândi acolo nemurirea lui Osiris, precum și momentul în care beau apa vie a eternității dintr-un bazin săpat la rădăcina unui palmier. Kenhir apărea într-unul dintre registrele capelei, asociat astfel nemuririi lui Nefer.

Calitatea desenului și a picturii era excepțională, dar Paneb se întrecuse pe sine creând o vacă Hathor în timp ce ieșea din

muntele Soarelui-Apune și ocrotindu-l pe Amenhotep I, întemeietorul Locașului Adevărului, căruia Clara și soțul său îi aduceau un omagiu. Putea fi admirată apoi o procesiune funerară ce se îndrepta către mormântul acoperit de o piramidă. Erau prezenți toți membrii echipei, trăgând sarcofagul cu ajutorul boilor și purtând obiectele care făceau parte din comoara maestrului de operă.

— Paneb n-a uitat nimic, constată Gau cel Exact, care știa pe dinafară repertoriul scenelor simbolice.

— A evocat confreria de ieri, de astăzi și de mâine, își spuse părerea Didia cel Generos; suntem cu toții alături de Nefer și vom continua să muncim alături de el chiar și în lumea de dincolo.

Paneb consacrase ultima nișă lui Horus Celestul, doamnei aurului – Hathor, lui Anubis, călăuza în lumea de dincolo, lui Osiris, învingătorul morții, și lui Min, dătătorul de energie; dar scena cea mai reușită îi reprezenta pe Isis și pe Nephtys magnetizând un scarabeu, simbol al învierii, plasat deasupra stâlpului de rezistență, incarnarea lui Osiris, ridicat și înviat.

Pe plafon, zeița Cerului bătea din aripi, însuflețind astfel picturile.

— Ai terminat și camera sarcofagului?

— Noaptea trecută, am lăcuit picturile.

Cei doi coborâră. Paneb îi pictase pe părinții săi adoptivi într-o corabie, în care venerau discul solar, alături de babuinii care-l făceau să răsară în fiecare dimineață, țipând de bucurie. Alături de ei, un șoim, o pisică tăindu-l cu propriul cuțit pe șarpele întunericului, și chiar gâsca sacră a lui Amon, al cărei prim țipăt anunțase facerea lumii.

Datorită formulelor de cunoaștere, maestrul de operă deschidea ușile păzite de oameni înarmați și primea energia care emana din mâinile zeițelor Apusului și Răsăritului; în cele din urmă, Clara și Nefer beau din apa cerească, oferită de zeița Cerului.

Maestrul de operă se reculese îndelung, apoi stinse lămpile, înainte de a reveni în prima capelă.

— Cum a reușit Paneb să facă totul de unul singur? se întrebă Pai Pâinică-Bună.

— E de necrezut, îl aprobă Casa-Funie.

— O capodoperă este o capodoperă, spuse, cu solemnitate, Nakht cel Puternic, și trebuie să depășească posibilul.

— Urmați-i exemplul, recomandă Unesh Șacalul.

— Fiecare cu talentul său, obiectă Fened Nasul; asta nu-i dă lui Paneb iscusința de a descoperi filonul cel bun într-un bloc de piatră și nici de a ști în care loc din faleză trebuie să taie intrarea într-un mormânt.

Un vizitator neașteptat se prezentă la intrarea în prima curte.

— Priviți! le atrase atenția Karo cel Posac, primul care-l zări pe enormul scarabeu cu reflexe aurii.

Coleopterul înainta în direcția capelelor, sub privirea nedumerită a artizanilor. Prezența insectei care-l întruchipa pe Khepri, zeul răsăritului de soare și al metamorfozelor, era cea mai bună dintre prevestiri.

Totuși, Paneb rămăsese îngândurat, așteptând judecata maestrului de operă, pe al cărui chip nu se putea citi nimic.

— Ești mulțumit de tine, Paneb?

— Nu mi-am pus această întrebare și, așadar, n-am ce să răspund! Consideri că n-ai făcut nicio greșeală?

— Din punct de vedere tehnic, am încercat ca totul să fie ireproșabil; cât despre alegerea temelor, am încercat să trasez un șir de simboluri asupra cărora să domnească iubirea față de operă.

Artizanii se îndepărtaseră, maestrul de operă și pictorul rămăseseră între patru ochi.

— Ce materie primă ai folosit, Paneb?

— Pictura mea și dorința de a crea.

— Nu este de ajuns.

Paneb strânse pumnii.

— Așadar, n-am reușit…

— N-am nimic de reproșat operei tale. În afară de materia primă, nu-i lipsește nimic.

— Și totuși, am dat din mine tot ce-am putut!

— N-ai mers destul de departe.

— Trebuie să șterg totul?

— Nici vorbă!

— Dar probabil că acest mormânt va fi abandonat. Nu-i așa?

— Trebuie să mă sfătuiesc cu femeia înțeleaptă. Rămâi aici până la apusul soarelui.

☥ Capitolul 43

Artizanii echipei din dreapta înțeleseseră că acea capodoperă a lui Paneb nu era recunoscută ca atare și rămăseseră în curtea cea mare, încercând să-l consoleze pe tovarășul lor.

— Nu trebuie să faci din asta o dramă, îi recomandă Renup cel Jovial; nu talentul tău este de vină!

— Uite, eu am renunțat, mărturisi Karo cel Posac; de ce să mă agăț de țeluri imposibil de atins?

Văzând că toate aceste cuvinte îl scoteau din minți pe Paneb, sculptorul și cioplitorul în piatră se retraseră, pe când colegii lor continuau să admire picturile.

— Nu te amărî, șopti Ched Salvatorul.

— Și de ce nu? Mi-am consumat cu această lucrare toată energia și eram convins de reușită.

— Vei descoperi o altă cale.

— Nu cred, Ched!

— Nu-ți stă în fire să renunți... Treci peste acest necaz și continuă! Nu cred că o clipă de descurajare ar putea stinge focul din sufletul Zelosului! Mândria ți-a fost rănită, dar să nu crezi că este pentru ultima oară. Datorită acestei încercări, vei merge mai departe, fără să uiți că dezamăgirea ta îi descurajează, adeseori, și pe cei din jur.

Paneb ar fi preferat să primească niște lovituri de la un luptător dezlănțuit, decât să suporte vorbele lui Ched; dar acesta își merita supranumele de Salvator, pentru că îi arăta punctele slabe și îi călca în picioare sensibilitatea afectată.

— Îmbătrânesc și nu mai am puterea să pictez în întregime un mormânt, regretă Ched; iată de ce l-am ales ca succesor pe cel mai puțin mediocru dintre desenatorii mei. Dacă tu te consideri asemenea celorlalți, mulțumindu-te cu talentele tale, voi fi nevoit să aleg și să formez un altul. Nu mă condamna la această corvoadă, Paneb; n-am niciun chef să mai dau lecții.

— Fă-mă să înțeleg unde am greșit.

— Cine ți-a spus că ai greșit? Nu i-aș fi permis unui incapabil să decoreze un mormânt al unui maestru de operă. Nu mă încântă deloc intensitatea culorilor tale, dar e atâta armonie între ele, încât mă plec în fața pasiunii cu care au fost folosite.

— Dar asta nu e de ajuns pentru a crea o capodoperă!

— Nu crezi că ar trebui să așteptam sfârșitul zilei pentru a afla mai multe?

Razele soarelui care apunea poleiau cu lumina lui blândă curtea și capelele locului de veci al lui Nefer. Mai dulce ca de obicei, era atât de odihnitoare, încât artizanii încetară discuțiile pentru a savura acest moment binecuvântat.

☥

Nefer, Hay, femeia înțeleaptă și Kenhir urcau rampa și Paneb fu primul care-i zări. Clara mergea în frunte, iar maestrul de operă purta un obiect acoperit cu o pânză groasă care totuși nu împiedica trecerea prin el a unor raze de lumină.

„Piatra! gândi trădătorul, smulgându-se brusc din gândurile sale; dar de ce s-au dus s-o ia? Și când mă gândesc că n-am putut vedea de unde au scos-o! Când vor pleca înapoi, o să-i urmăresc."

Asemenea unor statui, Kenhir și șeful echipei din stânga rămaseră nemișcați pe pragul ce separa prima curte de a doua, în timp ce femeia înțeleaptă și maestrul de operă pătrundeau în prima capelă.

— Vino, Paneb! îi ceru Nefer cel Tăcut.

Cei trei înaintară, iar maestrul de operă așeză piatra în ultima nișă.

— Ched Salvatorul ți-a vorbit despre greșeli grave?

— Nu mi-a dezvăluit niciuna.

— Și totuși, capodopera ta nu e terminată, interveni femeia înțeleaptă, pentru că nimeni n-ar putea descoperi singur materia primă. Ai consumat din propria ființă energia necesară pentru a-ți duce lucrarea la bun sfârșit, dar numai această piatră o va transforma într-o adevărată capodoperă, impregnată de lumină. Propria materie primă se va uni cu cea a Locașului Adevărului, aceea care-i animă șantierele din generație în generație; ofranda capodoperei se naște în această comuniune dintre individ și confrerie.

Nefer dădu pânza la o parte și lumina pietrei dădu viață fiecărei figuri pictate, fiecărei culori, fiecărei hieroglife.

— Capodopera ta e acceptată, decretă Nefer; dorești să-ți continui drumul, așa cum ai început?

— Este dorința mea cea mai arzătoare!

☥

Bărbatul era tânăr și puternic, dar se predase, fără a rezista, unei patrule tebane, care-l condusese la cartierul general în care Mehy organiza manevrele corpurilor sale de armată.

Generalul le ordonă să iasă din cort ofițerilor cărora le dăduse sarcini ce trebuiau îndeplinite fără întârziere.

În sfârșit, sosise mesagerul cancelarului Bay, în sfârșit, va începe războiul civil, care-i va deschide drumul către putere!

Mehy observă de îndată că acest bărbat era militar.

— Care ți-e numele?

— Meșa, căpitanul arcașilor din armata lui Seth.

— Dă-mi mesajul!

— Nu… nu înțeleg.

— Nu te teme, te afli în fața generalului Mehy. Hai, dă-ne mesajul!

— Dar n-am niciun mesaj, generale!

— Atunci, pentru ce ești aici?

— Am părăsit o armată care nu vrea să lupte și doresc să mă alătur faraonului Amenmes, intrând în rândul trupelor tebane. Țin să adaug că, fără îndoială, sunt primul ofițer care părăsește Pi-Ramses, dar, desigur, nu voi fi ultimul.

— Armata lui Seth… Principalul corp de elită, nu-i așa?

— Nu pentru multă vreme, generale, căci nu-și mai merită numele, la fel ca faraonul Sethi, care-l trădează pe Seth, zeul său protector, zeu care nu va întârzia să-l pedepsească. Iată de ce doresc să fac parte din tabăra învingătorilor.

— Forțele lui Sethi sunt mult mai numeroase decât cele ale lui Amenmes, ca să nu mai vorbim de garnizoanele frontierei de nord-est… Nu crezi că greșești?

— Un soldat știe că victoria nu depinde de numărul șefilor, ci de valoarea lor. Sethi nu este unul dintre ei. Faraonul Amenmes și chiar dumneavoastră veți ști să-l nimiciți pe adversar.

— Cine guvernează la Pi-Ramses?

— Sethi a urmat o îndelungată cură de somn și acum se odihnește în palatul său, incapabil de a lua vreo hotărâre. Gestiunea treburilor curente este asigurată de cancelarul Bay, un demnitar fără anvergură. Mai rămâne regina Tausert, a cărei revenire la Pi-Ramses a fost privită ca un adevărat miracol. Cu tot respectul, generale, ar fi trebuit să-i veniți de hac!

— Regele Amenmes a preferat clemența; nu este o dovadă a măreției sale?

— Regina reprezintă un mare pericol.

— Ascultă de înaltul comandament?

— Încă nu. Unii generali speră că Sethi își va reveni, căci nu le-ar conveni să se supună unei femei. Dar asta e o himeră: monarhul e distrus pentru totdeauna, iar capitala e, tot mai mult, cuprinsă de inerție.

— Ai uitat de barajul de la Hermopolis, care va împiedica trupele noastre să înainteze către Nord.

— Un atac puternic, declanșat în același timp pe Nil și prin deșert, va sparge acest baraj care e mai degrabă impresionant decât eficient. Sunt convins că mulți soldați vor trece sub autoritatea voastră; de ce și-ar da viața pentru unul ca Sethi, acest iepure speriat? Chiar și superiorii mei încep să-l critice fără să se mai ascundă. Dacă regina nu s-ar fi întors, destui generali ar fi fost gata să recunoască suveranitatea lui Amenmes. În zadar Tausert se va arăta energică, nu va putea remedia defectele unui faraon care nu e în stare să comande.

Înaintea lui Mehy se deschidea un drum nou: decăderea rapidă a Pi-Ramses-ului și înlăturarea lui Sethi al II-lea. Dar poate că avea prea multă încredere în viitor și uita că un om puternic, provenit din armata Nordului, ar putea impune o dictatură militară, cu intenția de a recuceri Sudul.

Planul acceptat de cancelarul Bay trebuia pus în practică, și nu altul.

Cât despre acest Meșa, oare nu era un spion care avea misiunea de a se înrola în armata tebană pentru a o informa pe Tausert?

— Ai vrea să vezi felul în care îmi antrenez trupele de elită?

— Mi-ați face o mare onoare, generale!

Oaspetele urcă în car alături de Mehy. Meșa nu era înarmat și se legase pentru a nu cădea, așa că Mehy nu se temea că poate fi periculos.

Când trecu, în mare viteză, printre două rânduri de infanteriști care-și perfecționau tehnica luptei corp la corp, mulți crezură că generalul își alesese un nou aghiotant. Surprinși de faptul că nu-l puteau identifica pe fericitul ales, conducătorii de care avură aceeași bănuială, în timp ce-și antrenau caii pentru a le spori rezistența.

— Viteza carelor voastre e impresionantă, generale!

— Tehnicienii mei au pus la punct niște roți mai solide și mai ușoare decât cele de care dispune Sethi.

— Această invenție vă sporește superioritatea!

— Săbiile noastre scurte, lamele noastre și scuturile sunt, și ele, de cea mai bună calitate, ca să nu mai vorbim de arcuri și de săgeți, al căror echivalent nu poate fi găsit la armatele din Nord.

— Așadar, nu m-am înșelat… Nu puteți fi învins!

— Mai rămân totuși câteva probleme de pus la punct, ca aceea pe care ți-o voi mărturisi.

Mehy se opri aproape de locul de tir al arcașilor și-l chemă pe instructor:

— Privește-l cu atenție pe omul ăsta, Meșa: este un trădător spurcat!

Instructorul înțepeni.

— Și el vine din Nord, continuă Mehy; am descoperit că este nepotul unui ofițer superior din armata lui Ptah și are drept misiune să-l informeze pe inamic asupra efectivului arcașilor noștri și asupra strategiei pe care ar putea-o adopta în cazul unei bătălii. Ia sabia mea și ucide-l!

Meșa privi cu oroare arma pe care i-o întindea generalul.

Instructorul nu îndrăznea nici să vorbească, nici să miște.

— Generale…

— Ce mai aștepți? Dacă ai fost sincer, ar trebui să fii încântat că poți ucide un trădător.

— Eu sunt soldat, nu asasin!

— Refuzi să-ți ucizi complicele, nu-i așa?

— Arestați-l și judecați-l!

— Spionii nu se judecă, declară Mehy, înfigând pumnalul în gâtul lui Meșa.

Sub privirea rece a generalului, nefericitul muri în chinuri, într-o baltă de sânge.

Instructorul tremura din toate încheieturile.

— Generale, știți bine că nu sunt un trădător!

— Desigur.

— Și atunci…

— I-am întins o capcană acestui șarpe care era gata să mă muște.

— Dar… dar ar fi putut să mă străpungă cu sabia!

— Astea sunt riscurile meseriei, instructore! Scapă-mă de cadavrul ăsta și întoarce-te la treabă!

☥ Capitolul 44

Ca și confrații săi, trădătorul văzuse piatra de lumină însuflețind ornamentele pictate de Paneb, înainte ca maestrul de operă s-o acopere cu pânza cea groasă, pentru a o duce înapoi, în ascunzătoarea sa.

În timp ce membrii echipei din dreapta îl înconjurau pe Zelos, trădătorul ar fi putut să-i urmărească pe Nefer și pe femeia înțeleaptă sau măcar să vadă în ce direcție se vor duce.

Dar, în partea de sus a rampei, se iviră, deodată, doi paznici, împiedicându-l să înainteze: Orătania Nesuferită și Negruțu’. Câinele își arăta colții și gâsca își deschidea ciocul, amenințătoare. Și așa trădătorul fu nevoit să revină lângă grupul de artizani care-l felicitau pe Paneb.

Când văzuse piatra, fiecare înțelesese că Zelosul trecuse cu bine proba capodoperei și că, de acum încolo, i se deschidea un nou drum. Pai Pâinică-Bună se gândea deja la pregătirea unui mic banchet, înainte de a organiza altul, mai măreț, când lui Paneb i se va acorda, în mod oficial, un nou grad.

Ched Salvatorul îl felicită ultimul.

— Cunoșteai hotărârea maestrului de operă, nu-i așa, Ched?

— Eu nu-mi spusesem decât părerea mea de tehnician; în rest, el trebuia să hotărască! Cel puțin, cu tine, nu mi-am pierdut vremea! Dar să nu-ți închipui că ai ajuns la capătul drumului… Sunt chiar convins că greul abia acum începe!

☥

Munca în mormântul lui Amenmes continua într-un ritm susținut. Sculptorii începuseră să construiască statuile faraonului. Pe un bloc monolit, Userhat Leul trasase cu cerneală roșie contururile operei care urma să se nască din piatră; Ipuy Iscoditorul avea în grijă prima schiță, obținută prin percutare, înainte ca Renup cel Jovial să facă prima șlefuire cu o pastă abrazivă pe bază de cuarț. Cu ajutorul unui ferăstrău cu lama din aramă, Userhat urma să îndepărteze bucățile inutile, lăsând, cu încetul, să apară statuia, desprinsă din blocul de piatră.

— Ai verificat tubul scobit, din aramă? îl întrebă el pe Ipuy.

— Îl învârtesc de minune între degete. Voi îndepărta piatra dintre picioarele statuii exact așa cum dorești.

— Și burghiul din silex, Renup?

— Voi face niște găuri perfecte pentru nări și voi modela colțurile buzelor așa cum n-ai mai văzut vreodată; la urma urmelor, Amenmes e un norocos! O să-i facem unul dintre cele mai frumoase portrete din toată dinastia.

Jovialul nu se lăuda. Maestrul de operă văzu cum lua naștere un chip de faraon, care exprima o noblețe demnă de un Thutmosis al III-lea sau de un Amenhotep al III-lea; lui Userhat îi reușise perfect ultima șlefuire, deși foarte delicată. Și Nefer simți o admirație fără margini pentru cei trei frați ai săi, puternicul Userhat, fragilul Ipuy și Renup cel burtos, ale căror mâini aveau tot atât geniu ca și cele ale strămoșilor lor.

Precum pictorii, ei nu calculau, ci foloseau raporturile și proporțiile înscrise în gesturile lor în urma lucrului pe grilele de armonice, studiate de-a lungul multor ani în atelierele lor secrete. În acest fel, principiile corespunzând dinamicii și echilibrului se aplicau de la sine în statui, oricare ar fi fost dimensiunile lor.

Fiecare în domeniul lui, Didia dulgherul și Thuty bijutierul lucrau la fel; fabricaseră deja bună parte din materialul funerar care trebuia coborât în mormânt. Bijuteriile de aur destinate mumiei erau de o calitate remarcabilă, iar statuetele din lemn reprezentând spiritele bune nu erau mai prejos.

Paneb sperase că maestrul de operă nu va întârzia să-i comunice data noii lui inițieri; dar Nefer nu făcea decât să-i vorbească despre ornamentarea mormântului lui Amenmes. Zelosul reuși să-și stăpânească nerăbdarea, concentrându-se asupra picturilor sale.

☥

Clara și Nefer își permiseseră un lux neobișnuit; o dimineață de odihnă, după ritualul din zori. Maestrul de operă nu va merge la atelier, iar femeia înțeleaptă nu-și va deschide cabinetul de consultații.

Întinși pe terasă, pe niște rogojini, contemplau cerul, rememorând momente din viața lor fericită.

Dar această fericire, departe de cerințele zilnice ale satului, se dovedi a fi mult mai scurtă decât speraseră, căci, din stradă, se auzi vocea poruncitoare a lui Kenhir.

— Aș vrea să te văd cât mai repede, Nefer!

Clara nu încercă să-și rețină soțul; datoria își intra în drepturi și nimeni, nici chiar ea, nu se putea opune.

Când Nefer deschise ușa, descoperi un scrib al Mormântului tremurând de indignare.

— Am primit ordin de rechiziționare, bolborosea cu mânie. Sculptorul nostru șef trebuie să se ducă imediat la palat, iar documentul poartă sigiliul regal al lui Amenmes! Așa ceva nu s-a mai auzit de când există Locașul Adevărului.

Maestrul de operă observă că scribul îmbrăcase cele mai frumoase haine, în vederea unei audiențe regale. Nu-i rămânea decât să facă și el la fel.

☥

Amenmes îmbătrânise. Tinerețea îl părăsea cu o repeziciune surprinzătoare, de parcă nu putea rezista poverii grijilor care-l copleșeau.

— Protestul vostru mă miră, le spuse el lui Kenhir și lui Nefer. Ați uitat că sunt stăpânul suprem al Locașului Adevărului și că sunteți obligați să-mi dați ascultare?

— Legea e clară, Maiestate, îi aminti Kenhir, care nu-și ascundea indignarea. Niciun artizan al Locașului Adevărului nu poate fi rechiziționat sub niciun pretext.

— Îndrăzniți să pretindeți că ordinele mele contravin legii?

— Ăsta este purul adevăr, Maiestate! Și nimeni, în țara asta, nu s-ar putea situa deasupra lui Maat.

— Frazele astea pompoase mă supără!

— De ce să-l rechiziționați pe sculptorul nostru șef? întrebă maestrul de operă.

— Pentru că mai mulți înalți demnitari doresc să aibă statuile lor, pe care să le depună în templul din Karnak, pentru ca, alături de zei, să trăiască și *KA*-ul lor. Am hotărât să le fac această favoare și am nevoie de un sculptor excepțional, care să nu piardă vremea. Și cum cel mai bun se află printre voi, apelez la el.

— Absolut imposibil, spuse Kenhir, categoric. Doar maestrul de operă are dreptul să împartă sarcinile în cadrul confreriei. În

schimb, poate hotărî executarea unor sculpturi pentru exterior, în măsura în care această muncă nu afectează șantierul în curs.

— Și o să-mi spuneți că șantierul în curs este locul meu de veci!

— Exact, Maiestate!

— Strategie derizorie, scrib al Mormântului! Sunt grăbit și am nevoie de sculptorul-șef.

— Vă repet că este imposibil!

— Dacă veți continua să vă opuneți, Kenhir, vă voi transfera în satul cel mai îndepărtat din provincia tebană!

— Este dreptul vostru, Maiestate!

Amenmes se întoarse către maestrul de operă.

— Poate sunteți mai rezonabil decât acest scrib arțăgos.

— Mă tem că nu, Maiestate!

— Băgați de seamă, Nefer! Eu când vreau un lucru, îl obțin întotdeauna. Vă vorbește regele Egiptului și trebuie să-i dați ascultare!

— Un faraon mai este demn de rangul lui atunci când abuzează de putere? Noi nu ascultăm decât vocea lui Maat, oricând și în orice împrejurare. Și pentru că, în această privință, suntem niște incapabili, trebuie să construim templul și să luptăm împotriva tendinței noastre firești de a fi nedrepți și lacomi.

— Altul care pretinde să-i dea o lecție de morală suveranului său! Vreți să vă supuneți ordinului meu, da sau nu?

— Nu, Maiestate!

— Știți ce-i așteaptă pe cei care se ridică împotriva faraonului?

— I-am desenat pe pereții locurilor de veci din Valea Regilor: au capul tăiat sau ard în cazane. Cât despre cel mai de temut, dragonul Apophis, acesta e legat și pironit la pământ cu niște cuțite, pentru a nu ataca și corabia solară.

Seninătatea maestrului de operă îl impresiona pe Amenmes.

— Ce soluție îmi propuneți, Nefer?

— Noi nu suntem niște răzvrătiți, Maiestate; și dacă am ceda în fața nedreptății, Locașul Adevărului nu-și va mai reveni.

— A guverna înseamnă a ști să alegi!

— Nu alegeți capriciul curtenilor în detrimentul confreriei noastre, Maiestate! Astăzi, ați obține o mică victorie, dar mâine, înfrângerea va fi necruțătoare. Cei care vă lingușesc vă vor

trăda; este în firea lor, ca și în cea a unei fiare sălbatice, să-și devoreze prada.

— Nicio amenințare nu vă va îndupleca, nu-i așa?

— Niciun membru al confreriei nu va munci forțat!

— Vă dați seama în ce situație sunteți, Nefer? Am luat o hotărâre și voi îmi cereți să renunț la ea!

— Maiestatea Voastră sunteți cel care domnește, și nu curtenii!

— Până când va trebui să tolerez independența Locașului Adevărului?

— El a fost creat pentru a sluji sufletele faraonilor, pentru a fi stăpâni peste materie și pentru a învinge timpul; șubrezirea lui va duce la șubrezirea voastră!

Amenmes se îndepărtă pentru a reflecta. Apoi reveni și spuse cu voce tare:

— Mergeți înapoi, în sat, și terminați-mi locașul de veci!

Scribul Mormântului și maestrul de operă se îndreptară către ușa sălii de audiențe.

— O clipă, Nefer… Aș vrea să vorbim puțin între patru ochi!

Kenhir dispăru.

Regele îl privi pe maestrul de operă drept în ochi.

— Am nevoie de un prim-ministru de valoarea dumneavoastră, Nefer, dar știu că aș insista în zadar să fiți numit folosindu-mă de autoritatea mea. Ați accepta această funcție?

— Nu, Maiestate!

— Este un răspuns definitiv?

— Desigur!

— Locașul Adevărului este atât de important?

— Într-adevăr, Maiestate!

☥ Capitolul 45

O fetiță cu picioarele rău opărite, doi puști răniți în urma bătăii violente cu bastoane, Karo cel Posac cu dureri de stomac, soția lui Gau cel Exact obosită din cale-afară și, pentru a închide seria catastrofelor de dimineață, Aperti, care-și rupsese brațul

încercând să demonstreze că e în stare să spargă, dintr-o lovitură, un bloc de calcar!

Era pentru prima dată când femeia înțeleaptă era nevoită să facă față atâtor incidente serioase într-o perioadă atât de scurtă, și trebuise să-și folosească aproape toate rezervele de miere. Prețiosul produs servea la pansarea și cicatrizarea plăgilor, ameliora inflamațiile externe și interne, fără să provoace alte tulburări, și tonifica organismul slăbit. Păstrat în borcane sigilate cu grijă și inventariate, aurul albinelor era considerat un remediu de primă necesitate și de mare valoare, nefiind folosit în patiserie decât în cantități mici. De-a lungul secolelor, medicii egipteni observaseră, în urma unei îndelungate experiențe, că mierea avea o acțiune benefică și în domeniul bolilor de ochi, și chiar în ginecologie.

După ce-și terminase consultațiile, femeia înțeleaptă se duse la biroul lui Imuni, responsabilul tuturor stocurilor de produse existente în Locașul Adevărului. Ocupat cu recopierea inventarului dălților de aramă, micul scrib se ridică repede și rămase în poziția de drepți, ca un soldat gata să primească dojana superiorului său.

Imuni se temuse întotdeauna de femeia înțeleaptă, care i-ar fi putut citi gândurile și descoperi ambițiile, legitime de altfel: să-i ia locul bătrânului Kenhir și să se răzbune, într-un fel sau altul, pe Paneb cel Zelos, care-l ironiza tot timpul.

— Am nevoie, cât mai curând, de niște borcane cu miere, Imuni!

— Câte doriți?

— Unul chiar astăzi și mai multe săptămâna viitoare… în speranța că furtuna se va potoli!

— Vă servesc imediat.

Scribul asistent se grăbi, dar reveni cu mâinile goale.

— Era o greșeală în scripte… Avem unguente din abundență, dar nici măcar un singur borcan cu miere!

— O eroare gravă, Imuni… Abia dacă mi-a rămas o cantitate suficientă pentru îngrijirea urgențelor din această săptămână.

— Îmi pare rău, foarte rău… Să-l anunțăm pe scribul Mormântului; va găsi el rezolvarea.

☥

Mânia lui Kenhir avea să rămână în istoria satului. După ce își acuzase subordonatul de toate relele inerente speciei umane și

de alte câteva pe deasupra, îl avertizase că, la următoarea greșeală, tribunalul satului se va pronunța pentru excluderea lui.

— Bineînțeles, nu vei mai avea pentru luna asta nici salariu și nici zile libere! tună scribul Mormântului. Uiți că ești un funcționar de stat, care mai lucrezi și în slujba Locașului Adevărului, și că trebuie să fii mai vigilent decât Orătania Nesuferită?

Cu capul plecat, Imuni nu găsise nicio scuză, considerându-se norocos să supraviețuiască unui asemenea uragan.

— Și ca totul să fie perfect, mă mai obligi să mă duc eu însumi la administrația centrală, eu, cu durerile mele de spate! Mai vorbim noi, Imuni... Între timp, verifică stocurile și corectează și celelalte erori pe care le-ai făcut.

Scribul asistent se făcu nevăzut cu viteza sunetului.

— N-ați fost prea blând cu el, observă Niut cea Neobosită, care-și întrerupsese muncile casnice în timpul acestui scandal.

— Nu cu blândețe se gestionează bunurile unui sat! Dă-mi bastonul și o haină călduroasă.

☥

Însoțit de doi paznici nubieni care-i asigurau protecția, Kenhir ajunse la biroul generalului Mehy.

— Generalul conduce manevrele pe malul drept, îi spuse secretarul.

— În cât timp l-aș putea vedea? întrebă Kenhir.

— Nu înainte de cincisprezece zile, asta în cel mai bun caz!

— Mult prea târziu! În grija cui și-a lăsat treburile?

— Cum aș putea să vă ajut?

— E vorba de o problemă gravă: Locașul Adevărului are nevoie de miere; e necesară o livrare urgentă.

— Ați nimerit prost, spuse cu regret secretarul; cantitățile disponibile au fost stocate la palat, la spitalul principal și în cazărmi. Aici, nu mai dispun decât de un minimum strict pentru infirmerie.

Asemenea dispoziții nu însemnau, oare, iscarea unui conflict? Mulți soldați ar putea fi răniți, iar medicii militari ar folosi comprese cu miere.

— Satul are prioritate, aminti scribul Mormântului.

— Completați un formular, pe care îl voi trimite la palat printr-un curier special... Dar va trebui să vă înarmați cu multă

răbdare. În perioada asta, serviciile administrative au de lucru până peste cap.

☥

— Am făcut ceea ce trebuia, le spuse Kenhir femeii înțelepte și maestrului de operă, dar suntem victimele economiei de război. Doar Mehy ne-ar putea scoate din acest impas, dar, pentru moment, este imposibil să-l contactăm. Voi face un raport detaliat pentru a mă plânge de această situație inadmisibilă!

— Îmi trebuie miere. Dacă nu, pacienții mei nu vor putea fi îngrijiți!

— Ar exista o soluție, dar cred că ar fi riscant: să mergem în deșert, la bătrânul Boti.

— De ce vă temeți?

— De cei care tot dau târcoale, precum și de paznicii însărcinați cu protecția acelui loc. Mai mult, Boti este un omuleț cam ciudat; este obligat să vândă statului toată recolta sa, dar, uneori, își acordă unele derogări. Nu vom putea face o expediție cu măgari, căci vom fi reperați cât ai zice pește!

— Așadar, mă voi duce singură, hotărî Clara.

— Dar bine mai gândești! se revoltă Nefer.

— Trebuie să verific eu însămi calitatea mierii și să-l conving pe apicultor să mi-o vândă.

— În cazul ăsta, te însoțesc!

— Mă opun în mod categoric, spuse scribul Mormântului; în condițiile actuale, prezența în sat a maestrului de operă este indispensabilă. Dacă femeia înțeleaptă vrea cu tot dinadinsul să încerce această aventură, să-i cerem lui Paneb s-o însoțească. Avem deplină încredere în el și va ști să-și îndeplinească îndatoririle de fiu adoptiv.

— Să-i dăm arme fabricate de fierarul nostru.

Kenhir părea nedumerit.

— Un artizan înarmat… În cazul unui control al pazei, Paneb ar risca mai mult decât vă închipuiți!

— Dar trebuie s-o protejeze pe Clara!

— Armele pe care le-am fabricat vor rămâne în sat, decretă scribul Mormântului.

☥

Arcașii trăgeau cu o precizie tot mai mare, iar carele făceau manevre cu o îndemânare ușor de remarcat. Instrucția intensivă

începea să dea roade, corpurile de elită vor fi gata în scurtă vreme pentru a doborî orice adversar.

Când intră în cort după o zi extenuantă, Mehy își consultă corespondența sosită cu poșta militară; printre scrisori, un raport din partea secretarului său asupra vizitei neașteptate a scribului Mormântului.

Generalul își chemă imediat aghiotantul.

— Adu-mi un cal odihnit și rapid; plec în oraș și mă întorc mâine dimineață!

Mehy galopă spre centrul Tebei, acolo unde stătea Serketa în perioada marilor manevre. Soția generalului profita de aceste zile pentru a le primi pe marile doamne din orașul zeului Amon, elogiindu-l pe soțul său cel priceput, al cărui curaj era de mare folos provinciei și întregii țări. Această propagandă camuflată, cu mici aluzii, întreținea excelenta reputație de care se bucura generalul. În timp ce mulți se îndoiau de viitorul regelui Amenmes, Mehy era din ce în ce mai recunoscut ca un om puternic care, orice s-ar întâmplă, va proteja Teba de dușmani.

Când generalul ajunse acasă, soția primarului și cele mai bune prietene ale ei o felicitau pe Serketa pentru ospitalitate; apreciaseră prăjiturile delicioase și promiseseră să se revadă în curând. Toate aceste doamne erau încântate să-l vadă pe general, care le garantă, cu obișnuita sa putere de convingere, că securitatea lor era perfect asigurată.

Când vizitele se sfârșiseră, Mehy o luă pe soția lui în apartamentele lor.

— Locașul Adevărului nu mai are miere, o anunță el.

— Este chiar atât de important?

— Asta înseamnă că femeia înțeleaptă nu-și va mai putea îngriji bolnavii. Având în vedere faptul că eu am blocat livrările acestui produs, scribul Mormântului a depus o reclamație. Administrația va fi obligată să îi îndeplinească această cerere, dar cu o mare întârziere. Prin urmare, artizanii vor încerca să-și procure mierea prin orice mijloace. Cei cărora maestrul de operă le va încredința această sarcină vor fi nevoiți să iasă din sat și se vor pune, astfel, în pericol.

— Cine va verifica mierea și calitățile ei medicinale, dacă nu femeia înțeleaptă? După părerea mea, va participa și ea la expediție. Dragul meu, întrevăd un plan atrăgător… Ar putea fi prinsă de bandiți și ucisă. Fără femeia înțeleaptă, confreria și-ar

pierde mult din putere și, mai ales, esența protecției sale magice. Dincolo de ziduri nu poți pătrunde, așadar nu se poate ajunge la ea. Dar pe drumul mierii, ar exista o posibilitate tentantă!

Cu brutalitatea lui obișnuită, generalul își îmbrățișă soția.

— Perspicacitatea ta mă uimește, potârnichea mea iubită; dar nu-mi pot folosi soldații pentru o asemenea misiune!

— Ai, așadar, nevoie de mine, să găsesc niște oameni fără nicio legătură cu noi…

— Bătrânul nostru prieten Tran-Bel ne va găsi un ajutor prețios. Desigur, va trebui să-l „convingi” puțin să colaboreze, fără alte gânduri ascunse; dar mă bizui pe talentul tău.

☥ Capitolul 46

Cu părul negru lipit de creștet, cu fața ca o lună plină, libianul Tran-Bel bea și mânca prea mult, dar asta pentru că avea nevoie să-și adune puterile pentru negoțul său de mobile și pentru rolul de intermediar ocult în tot felul de tranzacții mai mult sau mai puțin dubioase.

Într-o perioadă bună, Tran-Bel apelase la serviciile unui artizan din Locașul Adevărului, care fabrica pentru el mobile de lux și desena modele, pe care libianul le folosea în producerea unor obiecte frumoase ce se vindeau la un preț foarte bun. O dată cu tensiunea ce se instalase, artizanul nu mai ieșea din sat, iar Tran-Bel trebuia, așadar, să aștepte vremuri mai bune pentru a-și relua afacerile bănoase, vânzând mobila pe care n-o declara la fisc. Din fericire însă, clienții cu bani mulți îi rămăseseră fideli, libianul făcându-le unora sau altora mici servicii foarte avantajoase.

Când femeia a cărei perucă îi masca bună parte din față intră în atelierul său clandestin, Tran-Bel începu să-și piardă optimismul. Această creatură periculoasă îl avea la mână și nu se deranja niciodată să vină aici fără un motiv serios. În pragul unui război civil, o asemenea vizită nu anunța nimic bun.

— Putem discuta în liniște? îl întrebă ea cu o voce tăioasă.

— O să închid atelierul!

Nervos, Tran-Bel încuie ușa.

— Cu ce vă pot fi de folos, draga mea protectoare?
— Am nevoie de o trupă de ucigași!
— De ucigași? Dar știu că m-ați luat repede! Eu nu sunt decât un simplu negustor și…
— Nu mă face să-ți repet, Tran-Bel! Sunt foarte grăbită!
— Dar unde vreți să-i găsesc?
— Cunoști, desigur, câțiva libieni gata să facă orice pentru a câștiga avere.
— S-ar putea, dar comisionul meu…
— Eu voi fixa prețul. Nu uita că ești în slujba unui om foarte puternic, pe care trebuie să-l servești fără să cârtești, dacă vrei să n-ai vreun necaz cu administrația.
Tran-Bel știa că nu este în măsură să se opună.
— Cunosc trei oameni care au avut de a face cu justiția, care și-au ispășit pedeapsa și lucrează acum ca spălători de rufe în cartierul portului. N-au multe scrupule și, dacă recompensa le e pe plac, cred că ar accepta să coopereze.
— Caută-i imediat și dă-le ordin să se prezinte la locul pe care ți-l voi indica.
Bucuros că nu va trebui să joace decât un rol secundar, Tran-Bel îi promise viclenei Serketa că-și va îndeplini misiunea pe dată.

☥

Drumul mierii era un secret bine păstrat; nici măcar scribul Mormântului nu-l cunoștea prea bine. Știa că bătrânul Boti poseda numeroși stupi în deșertul din vest, dar unde, habar n-avea.
— Trebuie totuși să încercăm, încuviință femeia înțeleaptă, examinând împreună cu Paneb harta incompletă pe care le-o dăduse Kenhir.
— Între ultimul post de gardă al pazei, la sfârșitul acestui ued, și stupi, preciză scribul Mormântului, ar putea fi cel puțin o zi de mers; dar în ce direcție?
— Deșertul mi-e prieten, afirmă Paneb; el ne va călăuzi.
— Punctele de apă nu lipsesc, iar pe domeniul apicultorului trebuie să existe măcar unul. Dar riscați unele întâlniri periculoase!
— Dați-mi totuși o armă, ceru Paneb.
— Regret, dar e imposibil! Dacă vă controlează paznicii, încercați să stați de vorbă cu ei. Dacă va ieși rău, vă vor aduce

aici. Dar dacă te-ai folosi de o sabie sau de o lance, ai fi considerat un individ periculos.

— O să-mi iau târnăcopul.

— Mă opun, Paneb! Face parte dintre uneltele Locașului Adevărului și nu va ieși de aici.

— Avem dreptul la provizii?

— Vă dau pește uscat, ceapă, smochine și urcioare cu apă rece. Toate astea vor fi grele, dar tu ai umeri zdraveni.

☥

Adafi cel Mare și cei doi frați ai săi, Adafi cel Mijlociu și Adafi cel Mic, trei libieni intrați ilegal în Egipt, comiteau mici furtișaguri pentru Tran-Bel, care le promisese o îmbunătățire a situației lor, de îndată ce va fi posibil. Și iată că ocazia se ivise: trebuiau doar să ucidă niște indivizi incomozi.

Această perspectivă îi încântase pe cei trei libieni, obosiți de atâta spălat, mai ales când era vorba de rufele pline de pete ale gospodinelor. În țara lor, asasinaseră câțiva călători pentru a-i jefui și nu se sfiau să sugrume un om, făcând-o cu ușurința cu care ar fi înjunghiat un porc.

O femeie îmbrăcată în țărancă, cu o basma pe cap, se îndreptă către boschetul în care se ascunseseră încă din ajun. Adafi cel Mic simți pe dată o dorință imperioasă, dar știa foarte bine că, în Egipt, violul era pedepsit cu moartea. Trecuse totuși o perioadă prea lungă de abstinență forțată; și frații lui avuseseră aceeași soartă, căci fetele pe care le întâlniseră ori erau măritate, ori logodite, dar toate credincioase.

— La drum, le porunci Serketa; viitoarele voastre victime au trecut deja pe drumul deșertului din vest.

— Câți oameni sunt? întrebă Adafi cel Mijlociu.

— Doi.

Adafi cel Mare izbucni în râs.

— Asta e o joacă de copii!

— Dacă este atât de ușor, hotărî Adafi cel Mic, ne-am putea distra puțin cu tine, înainte de a trece la treabă.

— Vino mai aproape!

— Ești de acord… pentru toți trei? se miră el, dezamăgit.

În momentul în care libianul îi atinse șoldul, Serketa îi sfâșie antebrațul cu un pumnal scurt.

Adafi cel Mic făcu un salt înapoi.

— Data viitoare, îi promise ea, îți tai testiculele!

Își înălță arma către cei trei frați.

— Cele două prăzi nu vor putea fi capturate cu ușurință, preciză ea. Una din ele este un fel de magiciană, care v-ar putea simți apropierea, iar cealaltă, un colos, pe care nimeni n-a reușit încă să-l doboare.

— Folosește și el cuțitul?

— Nu știu, dar nu prea cred.

— Magiciana… E bătrână și urâtă? se interesă Adafi cel mic.

— La cei patruzeci de ani ai săi, are o înfățișare plăcută.

— Putem s-o violăm înainte de a o sugruma?

— Treaba voastră! Mă voi întoarce aici peste trei zile și sper să constat că ați făcut treabă bună.

— Fii pe pace, frumoasa mea! o asigură Adafi cel Mijlociu.

— Cuvântul vostru nu-mi e de ajuns; am nevoie de o dovadă.

— Sexul colosului și capul magicienei. Îți convine?

Impresionată în mod plăcut de cruzimea libienilor, Serketa dădu din cap afirmativ.

— Tu ești aceea care ne va plăti?

— Nu veți fi dezamăgiți! Și vom petrece chiar ceva timp împreună.

Adafi cel Mic salivă: două femele în perspectivă! Ce noroc!

Serketa nu știa încă ce să facă: să se folosească în continuare de serviciile acestor trei brute, după această primă misiune, sau să-i ucidă, apelând la niște arcași, pe care să-i trimită pe urmele a trei criminali periculoși care fugiseră, salvându-și viața…

Se va sfătui cu generalul.

☥

— Cred că stupii nu se află prea departe de ultimul post de pază semnalat pe harta noastră, aprecie femeia înțeleaptă. Prin împrejurimi, este încă o vegetație destul de bogată, îndeosebi flori rare și acacia, care le permit albinelor să producă o miere excelentă. Mai departe, în deșert, n-ar mai avea materia primă necesară alchimiei lor.

Paneb purta un sac greu, cu provizii, și două urcioare cu apă rece.

— De ce s-o fi așezat Boti atât de departe de culturi?

— Pentru că a calculat cea mai mare distanță pe care o pot parcurge albinele pentru a culege polenul și pentru că deșertul este locul ideal pentru stupi. Când zeul Ra începu să plângă, lacrimile îi căzură pe nisip și se transformară în albine ce, prin

munca lor, ne dăruiesc aurul soarelui, de care au nevoie pentru a produce mierea. Focul deșertului le dă puterea sa deplină, pe care ele știu s-o controleze.

— Iată de ce Pharaon este în același timp „cel al stufului” și „cel al albinei”… El îmbină în ființa sa umedul și uscatul, umilul stuf legat de pământ și neobosita albină, care cutreieră cerul pentru a transforma în hrană și medicament energia florilor.

— Pharaon este ființa utilă prin excelență, confirmă femeia înțeleaptă, iar scopul confreriei noastre este acela de a face opere folositoare și luminoase.

— Și un singur cuvânt, AKH, înseamnă „a fi util”, „a fi luminos”, „strămoșul luminos” pe care-l venerăm și „lumina spiritului”, la care încercăm să ajungem… Iar lumina care țâșnește din piatră este cu adevărat materia primă! Atunci… această căutare a mierii și această întâlnire cu albinele nu erau, oare, destinate să mă facă să înțeleg într-adevăr ceea ce știam deja?

Clara zâmbi.

— Satul are nevoie de acest leac de neînlocuit, Paneb, dar destinul e și el luminos, uneori!

Paneb nu mai simțea greutatea sacului și a urcioarelor; poteca i se păru mai frumoasă decât oricare alta, iar soarele, răcoritor ca briza înserării.

Cuvintele prinseseră trup, iar lumina operei devenea o realitate tot atât de palpabilă ca piatra însăși.

— Trebuie să părăsim drumul, spuse Clara, căci ne apropiem de un post de pază.

Femeia înțeleaptă și artizanul escaladară un deal presărat cu silex și se culcară pe burtă pentru a observa împrejurimile.

— Suntem urmăriți, spuse în șoaptă soția lui Nefer.

☥ Capitolul 47

Paneb privi în toate direcțiile.

Departe, în vest, se zărea o colibă din chirpici, la umbra unui palmier înalt.

— Postul de pază indicat pe hartă… Îl vom ocoli de la distanță. Ești sigură că suntem urmăriți?

— Simt în spate o prezență ostilă.

— Poate vreo hienă sau alt animal de pradă?

— Hai să pornim!

Femeia înțeleaptă și pictorul înaintau paralel cu drumul; Paneb privea mereu înapoi. Sub soarele arzător, cei doi mergeau la pas și nu beau decât din când în când câte o gură de apă, pentru a nu deveni victimele unei chinuitoare senzații de sete.

— Este ciudat, spuse Paneb; Kenhir ar fi trebuit să fie mai puțin categoric și să-mi permită să am la mine o armă. El ne-a indicat acest traseu, așadar îi cunoștea primejdiile.

— Scribul nostru este foarte corect.

— Sper să ai dreptate, Clara... Dar dacă el este chiar trădătorul din satul nostru, care ne pândește din umbră, trimițându-ne la moarte?

— Imposibil!

— De ce ești atât de sigură?

— Pentru că scribul Kenhir cunoaște ascunzătoarea pietrei de lumină. Dacă era trădător, ar fi furat-o demult.

Argumentul îl impresionă pe Paneb, dar nu-l liniști pe deplin. Și dacă scribul juca un joc mult mai subtil, care urmărea, în primul rând, să scape de femeia înțeleaptă și apoi să fugă luând comoara cu el? Și mai știa că, dacă ar fi lăsat-o pe Clara în paza altui artizan, Paneb ar fi protestat; așa că l-a numit, din oficiu, pe fiul adoptiv al femeii înțelepte. Rămânea un singur inconvenient: ar fi fost nevoie de mai mulți oameni pentru a scăpa de colos. Prin urmare, nu era doar un singur urmăritor.

Clara și Paneb ajunseră la capătul drumului indicat pe harta scribului Mormântului. Ultimul post de pază se află la est, după o dună.

— În ce direcție o luăm?

— Să așteptăm un semn, îi răspunse Clara.

— Urmăritorii noștri se vor apropia. Pe tine vor să te ucidă, sunt sigur; ce s-ar alege de sat în lipsa femeii înțelepte? Am căzut în plasă.

— Semnul va apărea, iar noi vom ajunge la stupi.

— Mai întâi, va trebui să supraviețuim! Am o idee, dar, dacă agresorii sunt prea numeroși, nu vom putea face mare lucru.

Paneb îi explică Clarei strategia sa și aceasta fu de acord.

— Îi aud cum se apropie, șopti ea din nou.

☥

Dacă n-ar fi bătut vântul, fraților Adafi nu le-ar fi fost deloc greu să meargă pe urmele lăsate în nisip de bărbatul și de femeia pe care trebuiau să-i ucidă. Fiind împovărat, bărbatul lăsase urme mai adânci în nisipul moale.

— Se duc departe? se îngrijoră Adafi cel Mic, care nu putea suferi deșertul.

— Îi ajungem repede din urmă, răspunse cel Mare; și e mai ușor să pui mâna pe vânat atunci când e obosit!

— Asta e adevărat… Ar trebui să atacăm imediat și să coborâm în vale.

— Ascultă-ți fratele, tâmpitule! i-o întoarse cel Mijlociu.

— Dar și eu pot să gândesc! Cu cât îi vom masacra mai repede, cu atât mai repede ne vom îmbogăți.

Cei trei libieni rămaseră locului.

La câteva sute de metri, la poalele unei dune, se distingea o siluetă umană.

— Ne apropiem? întrebă cel Mic.

Adafi cel Mare strânse mânerul secerii sale, iar frații lui înșfăcară cuțitele de măcelar.

— Ne apropiem!

Prudenți, priviră în jurul lor.

Nimic anormal.

— Este femeia! exclamă cel Mijlociu, cu lăcomie.

— Eu sunt primul! protestă cel Mic.

— Calmați-vă, le ceru cel Mare; suntem aici s-o sugrumăm.

— Ba nu, mai întâi ne distrăm! Pare destul de atrăgătoare.

Clara stătea nemișcată, de parcă nu-i zărise pe cei trei frați.

Atitudinea ei îl miră pe Adafi cel Mare.

— Nu uitați că are lângă ea un bărbat care o apără… Unde o fi dispărut?

— Chiar în spatele tău, îl anunță Paneb, țâșnind din nisipul în care se îngropase, sperând că urmăritorii, atrași de femeia înțeleaptă, vor rămâne grupați.

Adafi cel Mic nu mai avu timp să priceapă ce se petrece, pentru că Paneb îi aruncă o piatră mare drept în tâmplă, spărgându-i țeasta.

Urlând de furie, cel Mijlociu tăbărî asupra colosului care, chiar în ultima clipă, sări într-o parte și îl prinse de braț; pierzându-și echilibrul, libianul căzu înfigându-se în propriul cuțit.

Mai greu decât frații săi, Adafi cel Mare se repezise, la rândul său, și, tăind aerul cu secera, crezu că-i taie gâtul uriașului adversar. Dar Paneb se lăsase în jos și îi trase libianului cu capul o lovitură puternică în stomac. Cu răsuflarea tăiată, aplecat înainte, acesta primi încă o lovitură în rinichi, nemaiavând timp să se apere.

Înnebunit, cel Mare încercă să fugă; dar pumnul colosului îi zdrobi ceafa și, astfel, cel din urmă dintre Adafi se prăbuși, nu departe de frații săi.

— Nu doream decât să-i culc la pământ, îi mărturisi Paneb Clarei, dar libienii au oasele fragile. Pe ăștia nu-i va boci nimeni, iar șacalii și vulturii se vor bucura de un ospăț pe cinste.

Femeia înțeleaptă își înălță ochii către cer.

— Iată semnul!

O pasăre cu burta galbenă, cu spatele gri și cu coadă lungă zbura către sud.

— Este căutătorul de ceară, îi explică ea; ne arată direcția cea bună. Apicultorilor norocoși le dezvăluie chiar și locul unde se află un roi de albine.

☥

Bătrânul Boti tocmai termina de afumat un stup cu lumânări fixate într-un vas. Deodată, îi zări pe colos și pe femeia înțeleaptă înaintând pe drumul care ducea la stupi, făcuți din cleionaje de stuf în formă de cilindri, așezați pe un soclu. De obicei, mergea printre stupi fără să se teamă că va fi înțepat, atât de mult își iubea protejatele care, de altfel, îi răspundeau la fel; dar, de pe la mijlocul dimineții, deveniseră foarte agitate, așa că Boti preferase să-și ia această precauție pentru a scoate fagurii cu miere.

Acum înțelegea motivul pentru care erau agitate.

Dacă n-ar fi fost decât colosul, bătrânul s-ar fi rugat ca pentru ultima oară zeului Amon, protectorul nefericiților; dar prezența femeii cu chip luminos îl făcu să-i vină inima la loc.

Apicultorul stinse lumânările. Înconjurat de albine, se așeză în fața stupilor, de parcă așa ar fi vrut să le protejeze.

— Cine sunteți?

— Eu sunt femeia înțeleaptă din Locașul Adevărului, însoțită de un artizan.

— Așadar… existați cu adevărat?

Boti se dădu un pas înapoi. Zvonurile spuneau că ea era o magiciană de temut, capabilă să trimită sub pământ orice demon.

— Nu vă apropiați mai mult! Albinele vă vor ataca.

— N-am venit cu niciun gând rău!

— Colosul care vă însoțește… Ce poartă pe umăr?

— Un sac cu provizii și niște urcioare cu apă, pe care suntem gata să le împărțim cu dumneavoastră.

— Eu am tot ce-mi trebuie!

— Noi, cei din Locașul Adevărului, n-am putea spune același lucru. Nu avem miere, care îmi este atât de necesară pentru îngrijirea bolnavilor și a răniților.

— Toată producția mea aparține statului, nu vă pot da nici măcar un gram.

Paneb puse jos sacul și urcioarele.

— Nu faceți niciodată vreo excepție? întrebă el.

— Aproape niciodată… Doar când e ceva urgent.

— În cazul nostru, e foarte urgent, preciză femeia înțeleaptă, cu blândețe.

— Și totuși, nu e tocmai legal…

Dintr-un buzunar al rochiei, Clara scoase un mic lingou care străluci în soare.

— Aurul confreriei în schimbul aurului produs de albine.

— Pot… pot să-l ating?

Îndoiala lui Boti se risipi: era, cu adevărat, aur.

— Zece borcane mari cu miere v-ar fi de ajuns?

— Douăsprezece, pretinse Paneb.

Apicultorul fu de acord.

— Aș vrea să le verific calitatea, adăugă Clara.

— V-ați putea îndoi de calitatea mierii mele? se indignă Boti.

— Am nevoie și de lăptișor de matcă, de polen și de propolis, care vindecă numeroase infecții și inflamații. Aveți aceste produse?

— Drept cine mă luați? Nimeni nu cunoaște mai bine decât mine comorile albinelor!

Apicultorul nu se lăuda; nu-i scăpase nicio bogăție a stupului și-i aduse femeii înțelepte toate aceste produse, pe care le păstra în borcane sigilate și etichetate.

— De ce nu mai livrează statul miere Locașului Adevărului?

— Economie de război, spuse Clara; regele Amenmes are grijă mai întâi de soldați.

— Acest lingou cu care îmi plătiți marfa... Provine chiar din satul vostru?

— Noi trăim o viață secretă, aminti femeia înțeleaptă.

— Eu sunt fericit să strâng pulberea de aur pe care mi-o aduc dragele mele albine și trăiesc fericit, aici, singur cu ele, departe de certuri și de ambiții; singurii oameni pe care-i văd sunt paznicii care vin să-mi ia recolta și nu schimbăm decât câteva cuvinte. N-am vorbit niciodată atât de mult ca acum.

Boti deschise un stup vechi și scoase un borcan mic cu gâtul lung.

— Iată capodopera mea; hotărâsem să n-o arăt nimănui, dar pentru că sunteți femeia înțeleaptă din Locașul Adevărului... O să vă fie de mare folos, veți vedea! Cu ea veți vindeca afecțiuni grave!

— Cum v-aș putea mulțumi pentru un asemenea dar?

— Mi-ați oferit o avere și am avut norocul să vă cunosc și să văd lumina pe care o răspândiți în jur... Ce-aș putea să-mi doresc mai mult?

Pentru câteva clipe, apicultorul își dori să facă parte din corpul auxiliarilor și să se instaleze cu stupii lui lângă sat; dar numai aici, în singurătatea arzătoare a deșertului, își învățase meseria și graiul albinelor. Și tot aici, protejatele sale produceau cea mai bună miere din tot Egiptul.

☥ Capitolul 48

Sethi prindea încet putere, dar nu mai era deloc interesat de treburile statului, de acestea ocupându-se regina Tausert și cancelarul Bay. Rămânea totuși faraonul, și nici marea soție regală, nici cancelarul n-ar fi putut lua vreo inițiativă privind viitorul țării fără acordul obligatoriu al stăpânului celor Două Regate.

În urma zilelor petrecute la templul lui Hathor, Sethi se obișnuise cu meditația; aceasta îl făcea să rămână în sanctuarul lui Amon mult timp după celebrarea ritualului dimineții. Asista la depunerea ofrandelor, atunci când preoții veneau să mănânce

din hrana sfințită prin energia divină, distribuind apoi restul numeroșilor meseriași care munceau în templele capitalei.

Regele lua masa adeseori cu marele preot al lui Ptah; împreună, evocau creația prin Cuvânt, a cărui putere pătrundea în inima și în mâinile artizanilor, pentru ca aceștia să înalțe locașuri ale divinităților. Sethi nu-i mai primea în audiență nici pe miniștri, nici pe curteni; regina era aceea care îi primea pe ambasadori, aducându-le la cunoștință faptul că relațiile comerciale se desfășurau la fel ca înainte.

Pe la mijlocul după-amiezei, Sethi petrecea o oră sau două în biroul său, pentru a examina documentele pregătite de Bay, singurul demnitar cu care accepta să se întrețină, din când în când.

Primul papirus conținea un plan amănunțit de mobilizare generală și de mișcare a armatelor din Nord.

— Vreți să mă ascultați, Maiestate? întrebă cancelarul.

— Vrei să-mi vorbești iar de război?

— N-aveți, oare, datoria să recuceriți Teba și Egiptul de Sus?

— În fiecare zi, îl venerez pe Amon în liniștea sanctuarului din Pi-Ramses, dar niciodată nu-mi inspiră gânduri războinice.

— Și eu am oroare de un război civil, Maiestate; de aceea, planul pe care vi-l propun prezintă imensul avantaj de a-l evita, permițând totodată reunificarea țării, dorită de orice egiptean.

— După câte înțeleg, acest plan îl privește în întregime pe generalul Mehy.

— Este adevărat, Maiestate, dar eu nu mă îndoiesc de fidelitatea lui față de noi, fapt pe care l-a dovedit în repetate rânduri.

— Să admitem că ai dreptate, Bay… Uiți totuși că generalul ar putea fi manipulat de Amenmes.

— În ce fel, Maiestate?

— Presupune că fiul meu Amenmes a înțeles că Mehy nu-l sprijină decât aparent… Va lăsa să se desfășoare planul propus de tine, îl va suprima pe general, apoi va ordona trupelor tebane să ne extermine armatele, încrezătoare și prinse în capcană. Un masacru și un dezastru… Asta vrei tu pentru țară?

— Bineînțeles că nu, Maiestate, dar va fi Amenmes atât de viclean?

— Subestimarea adversarului este o greșeală de neiertat. Dacă fiul meu s-a aruncat în aventura asta înseamnă că simte

că are stofă de șef; și, dacă nu se înșală, știe cum să lupte împotriva noastră. Nu crezi, cancelare, că urmând strategia ta am cădea într-o capcană mortală?

Luciditatea monarhului îl făcu pe Bay să renunțe la toate argumentele.

— Vă mulțumesc că mi-ați deschis ochii, Maiestate; dar chiar credeți că e bine să renunțăm la o intervenție militară?

— Desigur.

— Așadar, îl lăsați pe Amenmes să creadă că e triumfător și că Egiptul de Sus îi aparține?

— Devenind prea sigur de acest triumf, va deveni chiar el agresorul, atrăgându-și mânia zeilor. Aceștia vor ști, mai bine decât mine, să-l pedepsească pentru revolta sa.

☥

De îndată ce ajunsese acasă, femeia înțeleaptă își examinase bolnavii, a căror stare, din fericire, nu se agravase. Mulțumită mierii lui Boti, putuse să le dea îngrijirile necesare, cu convingerea că vindecarea lor va fi completă.

Cât despre Paneb, fusese înhățat de scribul Mormântului.

— Ceva incidente?

— Ar fi chiar așa de interesant s-o știți?

Kenhir se încruntă.

— Te pomenești că i-ai zdrobit țeasta nefericitului Boti pentru a-i lua mierea?

— În această privință, nimic grav de semnalat; apicultorul a fost dornic să ne ajute!

— Dacă nu el, atunci cine te-a necăjit?

— Chiar nu bănuiți?

Bătrânul scrib lăsă penelul și-l privi pe colos drept în ochi.

— Sunt unele comportări care mă scot din sărite, printre ele ipocrizia. Dacă ai ceva să-mi reproșezi, spune-mi-o în față, fără ocolișuri!

Paneb roși.

— Am fost atacați de trei tâlhari, probabil libieni.

— Eu te-am avertizat că drumul mierii este primejdios.

— Ne-au urmărit, de parcă ar fi știut unde mergem.

Fața scribului Mormântului se întunecă.

— Îndrăznești să mă acuzi că v-am trimis în gura lupului, pe tine și pe femeia înțeleaptă? Îndrăznești chiar să mă acuzi că m-am gândit, măcar o clipă, la înfăptuirea acestei crime?

Mânia bătrânului scrib îl întinerea cu douăzeci de ani.

— V-am bănuit, ce-i drept, și aveam chiar motive s-o fac!

— Ce motive, Paneb?

— Prea mult risc și refuzul de a-mi da o armă pentru a mă apăra.

— N-ai înțeles că era în interesul tău și al Locașului Adevărului? Sunt om bătrân, dar mă mai simt încă în stare să te trăsnesc în creștet cu bastonul!

Amenințător, Kenhir se ridică.

— Dacă mă atacați, mă voi apăra, îl preveni Paneb.

Scribul Mormântului nu luă în glumă acest avertisment.

— Dacă nu ești laș, Paneb, spune-mi gândurile tale până la capăt și ucide-l pe criminalul pe care-l ai în fața ta.

Colosul își încleștă pumnii.

— Lovește, îi ceru scribul Mormântului. De ce eziți, din moment ce sunt cel mai nemernic dintre trădători?

Paneb se apropie de Kenhir, care continua să îl fixeze cu privirea.

— De acord, sunteți nevinovat! Dar trebuia să verific!

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Siguranța pe care o aveți în ochi. Nu aveți privirea unui om care s-o fi trimis la moarte pe femeia înțeleaptă. Dar, dacă ați reușit să mă păcăliți, Kenhir, o să mai dați de mine și nu vă voi mai acorda nicio șansă.

☥

Serketa își scoase hainele de țărancă și își desfăcu părul ascuns sub peruca grosolană; apoi, fugi în sala de baie, unde două servitoare o îmbăiară și o parfumară.

Încă nu se îmbrăcase, când generalul Mehy dădu buzna în camera ei, în timp ce-și alegea o rochie mulată pe trup.

— Ieși afară, îi ordonă el.

Serketa simula pudoarea, acoperindu-și sânii cu un șal.

— Din nefericire, nu am vești bune, dragul meu. M-am dus de trei ori la locul de întâlnire, dar n-am găsit pe nimeni!

— Tâmpiții ăștia de libieni nu vor mai veni. O patrulă a paznicilor deșertului le-a găsit cadavrele, nu departe de drum!

— I-au găsit pe toți trei! se miră Serketa. Erau totuși niște flăcăi zdraveni... Și-au îndeplinit măcar o parte din misiune?

— Femeia înțeleaptă și Paneb s-au reîntors în sat vii și nevătămați, iar tânărul colos era foarte împovărat.

— Doar el singur a învins trei agresori, spuse soția lui Mehy, plină de admirație. Ce păcat că omul ăsta nu e în slujba noastră! Dar poate că nu trebuie să disperăm…

— Mă tem că femeia înțeleaptă și-a extins magia asupra lui Paneb, sporindu-i puterea. Imbecilii ăia trei aveau o părere prea bună despre ei.

Serketa mângâie obrazul generalului.

— Acest eșec e supărător, dar tu ai griji mai mari, nu-i așa?

— Așa e, scumpa mea!

— Amenmes s-o fi temând de tine?

— Nu, eu sunt cel care nu mai am niciun pic de încredere în el.

— Ți-am spus eu, n-are nicio prestanță! Crezi că are de gând să implore iertarea tatălui său?

— Dacă se izolează astfel, în continuare, ideea l-ar putea ispiti. Și-a îndepărtat consilierii și chiar eu trebuie să-i cer audiență ca să-i pot vorbi. Amenmes vrea să ia singur hotărâri și să domnească tot singur… Dacă e atât de nebun încât să trimită trupele tebane pentru a lua Nordul cu asalt, cum aș putea eu să-l fac să renunțe?

— Ar fi fatal să nu-i dai ascultare… Dar nu voi permite nimănui, nici chiar lui Amenmes, să-ți amenințe ascensiunea.

— Ai putea îndrăzni să ataci un faraon, dulceața mea?

— Fiecare dintre noi va trebui să admită, în cele din urmă, că Sethi e singurul faraon legitim, iubitul meu drag!

☥

La apusul soarelui, Paneb plecase către marele siloz cu grâne, unde fiul său organizase un concurs de lupte, pe care era sigur că-l va câștiga.

La vederea colosului, băieții se risipiră, dorind să ajungă acasă cât mai repede, iar Aperti își luă picioarele la spinare, sperând să obțină, încă o dată, indulgența mamei sale, aceea care îl proteja contra mâniei tatălui.

Paneb era însă hotărât să-l pedepsească și de această dată; deodată, zări o lumină ciudată, pe creasta celui mai înalt deal din vest.

Un foc!

Traversă necropola și se cățără înspre locul de unde urcau flăcările către cerul de lapislazuli. Nimeni n-avea voie să aprindă

un foc în acel loc; probabil că pictorul vă trebui să-i ia de urechi pe băiețandrii care o făcuseră și să-i predea părinților lor.

Din umbră, țâșni un bărbos cu picioarele scurte, cu mască de leu, marcată de sprâncene groase și cu un păr mare și buclat.

— Eu sunt Bes Inițiatorul, spuse el, scoțând limba înainte de a izbucni în râs. Ești destul de curajos să mă urmezi?

Cu pași mari, Bes porni pe poteca ce urca spre strâmtoare. Colosul nu ezită decât o clipă, apoi îl urmă.

☥ Capitolul 49

Bes Inițiatorul trecu prin strâmtoare și coborî în Valea Regilor. Mirat, Paneb continuă să-l urmeze și ajunse la intrarea în „marea câmpie”, păzită de un ritualist care purta masca lui Anubis.

Cu un gest larg, îl invită pe colos să-i treacă pragul.

Purtând în mână o torță, Bes trecu prin fața locului de veci al lui Ramses cel Mare, apoi se îndreptă către cel al lui Amenmes, dar nu se opri aici. Fără să se întoarcă, porni pe o potecă ce șerpuia în jos, către Vale.

Paneb crezu că ghidul său îl conducea într-o fundătură, căci poteca se îngusta tot mai mult, pe măsură ce înainta către faleză.

Bes dispăru, dar pictorul mai zărea încă lumina torței, la vreo zece metri în jos. Când se apropie de perete, desluși o scară de frânghie, pe care se cățără până la intrarea unui cavou, în fața căruia ardeau patru făclii.

De o parte și de alta, paznici cu cap de vultur, de crocodil, de leu și de scorpion, care-și scoaseră cuțitele, amenințându-l pe Paneb și împiedicându-l, astfel, să înainteze.

— Eu sunt stăpânul spaimei, declară vulturul, și să știi că te afli în fața ușii secrete a camerei ascunse. Dacă îndrăznești să intri, vei descoperi o viață nouă, dar numai cu condiția să simți chemarea luminii. Dar bagă de seamă, Paneb: inima să-ți fie deschisă!

— Dați-vă la o parte!

Nici măștile paznicilor și nici armele lor nu-l speriau pe colos. Dacă ei ar fi refuzat să i se supună, el ar fi trecut cu forța.

— Asemenea soarelui care moare seara, îi spuse leul, va trebui să străbați noaptea, să înfrunți încercări înspăimântătoare și să renaști o dată cu sosirea dimineții. Vei avea forța și curajul să vezi lumina în întuneric?

Paneb le arătă ochiul și inima pe care le purta drept amulete; paznicii își puseră cuțitele la loc.

În interiorul cavoului, fu aprinsă o torță și un drum se arătă în întuneric.

Paneb trecu printr-o ușă îngustă și ajunse într-un coridor lung de vreo zece metri, care cobora în stâncă, îngustându-se.

Artizanul se opri pe prima treaptă a unei scări foarte abrupte, care ducea la un al doilea coridor, întrerupt de un puț larg, luminat de o torță. Pe tavanul acestei peșteri a lui Nun, energia primordială, erau pictate stele.

Paneb trecu prin puț cu ajutorul unei sănii de lemn puse invers, apoi pătrunse într-o sală mică, cu doi stâlpi, ai cărei pereți erau ornați cu șapte sute șaptezeci și cinci de figuri ciudate, care evocau multiplele moduri de manifestare a luminii. Pictorul pierdu cu desăvârșire noțiunea timpului; zăbovea în fața acestor forme ascunse în „camera secretă a reunirii totale” și încerca să le asambleze într-o viziune globală; dar simți că-i lipsește cheia acestei rezolvări. O nouă lumină strălucea, atrăgându-l, în unghiul de nord-vest al încăperii.

O altă scară cobora în a doua sală ce avea doi stâlpi dreptunghiulari, mai mare decât prima.

Când Ched Salvatorul și Turcoaza aprinseră torțele, totul fu cuprins de vrajă.

Paneb se afla parcă în interiorul unei cărți, al cărei text era scris pe pereți; aici i se dezvăluia, prin hieroglife și scene simbolice, conținutul integral al „matricei creației”, locul în care stelele se nasc în fiecare clipă.

Lângă sarcofagul din gresie roșie, pictat și așezat pe un soclu de alabastru, se aflau maestrul de operă și femeia înțeleaptă.

Ched Salvatorul își luă discipolul de mână și-l conduse în călătoria pe care, în fiecare noapte, o făcea corabia solară, în lumea subterană.

Primei uși desenate pe perete, cea a Soarelui-Apune, îi corespundea prima oră.

— Ce vezi, Paneb?

— Vad un șarpe înspăimântător, de care trebuie să mă feresc, și corabia soarelui, ce nu poate fi întreruptă din drumul ei.

— Fie ca spiritul tău să se avânte în acest univers!

Colosul simțea că parcurge un ținut vast și liniștit, înainte de a intra în ora a doua, în care străbătea o câmpie luxuriantă, scăldată într-o muzică dulce. Ieșind din aceste ținuturi ale fericirii, pătrunse în ora a treia, răcorită de o briză binefăcătoare.

— Aici are loc împreunarea lui Ra, lumina cerului, cu Osiris, cea a lumii subterane, îi explică Ched; datorită ei, umbrele malefice sunt imobilizate, iar neantul dispare.

Paneb trăise clipe de o liniște nesfârșită; dar confruntarea cu ora a patra îl smulse din beatitudinea sa. Pe perete, erau reprezentate coborârea sarcofagului și trecerea corăbiei solare printr-un ținut pustiu, lipsit de apă; totul se petrecu de parcă tânărul colos își încorda mușchii, pentru a opri înaintarea corăbiei.

— Intră în peștera nașterii, fecundată de soarele orei a cincea! îi ordonă Ched; aici este păstrat oul de lumină, care conține multiplele forme ale vieții.

La ora a șasea, spiritul lui Paneb își adună energiile risipite, pentru a-l putea înfrunta, la ora a șaptea, pe cumplitul șarpe Apophis, care încerca să bea apa fluviului, împiedicând, astfel, înaintarea corăbiei. Dar era țintuit la pământ de cuțite, nemaiputând face niciun rău.

În acel moment, pictorului îi ieși în față un alt șarpe, unduindu-se cu repeziciune, incarnarea vieții ce însuflețește toate lucrurile; și, după ce contemplă stelele zodiacului, sub cele douăsprezece forme masculine ale sale și cele douăsprezece feminine, Paneb traversă ora a opta, în care auzi vocea ființelor de dincolo: țipătul unui șoim, ciripitul unei păsări, mieunatul unei pisici și zumzetul albinelor.

— La ora a noua, spuse Ched, mumia se înalță, Osiris învinge întunericul și se naște sufletul-pasăre.

La ora a zecea, Paneb descoperi scarabeul care rostogolea înaintea lui globul noului soare ce avea să răsară; apoi înotă în apele oceanului ceresc, în care simți că respiră cum n-o mai făcuse niciodată.

Și ce bucurie, la ora a unsprezecea, să asiste la înfrângerea dușmanilor luminii, cu capul tăiat, aruncați pe jăratic; în acele

momente, se iveau șarpele ceresc și cei doi ochi atotvăzători, datorită cărora privirea îi deveni mai pătrunzătoare.

— La ora a douăsprezecea, spuse Ched, vei contempla atât noul soare, puternic printre stele, cât și nașterea ta. În acest fel ai străbătut tu cele douăsprezece ținuturi ale spațiului secret, în care corabia plutește, de la Apus la Răsărit, de la moarte la înviere.

Cele douăsprezece ore se scurseseră într-o clipită. Paneb, așezat în fața ușii închise a sanctuarului în care trăise noaptea luminoasă a sufletului, admira discul solar care domina cerul albastru.

Acum, când participase la formarea sa, etapă cu etapă, îl cunoștea din interior. De acum înainte, la fiecare sfârșit al zilei, îl va însoți pe poarta Apusului, făcând călătoria primejdioasă către Răsărit.

Paneb își amintea clipele grele prin care trecuse atunci când dorea cu ardoare să devină pictor și să fie primit în Locașul Adevărului, fără nicio speranță de reușită; refuzând să se lase pradă descurajării, își urmase instinctul care-i spunea că destinul său îl va purta aici, și nu în altă parte.

Maestrul de operă, femeia înțeleaptă și ritualiștii reveniseră în sat; numai Ched Salvatorul rămăsese la poalele falezei, așteptându-și discipolul.

— Aș fi fost în stare să rămân aici până la moarte, îi mărturisi Paneb.

— Încă n-ai ajuns la capătul descoperirilor tale.

— Ce-aș mai putea spera altceva?

— Ca mâna ta să creeze tot ce a perceput spiritul. Crezi că asemenea secrete ți-au fost revelate doar ca să te complaci într-un vis de adolescent?

— Îmi voi distruge picturile și o voi lua de la capăt!

— În niciun caz, berbec dezlănțuit! După câte îmi dau seama, mândria nu te-a părăsit încă; cum poți presupune că te-aș fi lăsat să faci o muncă nedemnă de confreria noastră? Dorind, fără încetare, să înveți, în ciuda caracterului tău rebel, mâna ta știa ceea ce spiritul ignora. Mulțumită acestei inițieri, devii puțin mai conștient de amploarea sarcinii noastre; dar drumul pe care-l mai ai de parcurs nu este deloc mai ușor decât cel al corabiei solare!

— Ne aflam în mormântul lui Thutmosis al III-lea, nu-i așa?

— El este cel care a dat un sens acestei cărți a învierii, ale cărei pagini le-ai citit, desenate pe pereții acelei încăperi ovale în formă de cartuș, unde e scris numele său.

— Chiar și sarcofagul lui are această formă, adăugă Paneb.

— Ai călătorit în interiorul ființei lui Pharaon, identificat el însuși cu soarele. Puține ființe au avut acest noroc; încearcă să fii demn de el!

— De ce te îndoiești de mine? se revoltă Paneb.

— Pentru că viața ne rezervă, în mod fatal, încercări care ne fac să ne prăbușim de sus. Iar pentru tine, căderea va fi mult mai gravă decât pentru alții; când se va ivi nenorocirea, amintește-ți de victoria ta asupra demonului întunericului.

☥ Capitolul 50

Când Paneb trecu pragul casei sale pentru a coborî în prima odaie, constată de îndată că se făcuse curățenie generală și că aerul era parfumat.

La intrarea în a doua încăpere, în care trona stela dedicată strămoșilor, se afla Uabet cea Pură, machiată, îmbrăcată în rochia albă a preoteselor lui Hathor și împodobită cu colierul de cornaline și de jasp roșu, primit în dar de la soțul său. Demnitatea ei îl impresionă pe colos și fu surprins când o văzu înclinându-se în fața lui.

— Știu că ai făcut călătoria nocturnă a soarelui, spuse gingașa femeie blondă, și că nu mai ești același ca înainte. La foarte puțini locuitori ai satului li s-a îngăduit să cunoască acest mister; iată de ce îți aduc un omagiu!

Colosul își luă soția în brațe, cu tandrețe.

Uabet tremura.

— Spiritul tău a străbătut ținuturi pe care eu nu le cunosc și pe care nu le voi cunoaște vreodată, spre deosebire de Turcoaza, dar nu sunt nici tristă, nici geloasă, afirmă Uabet. Ched Salvatorul te-a ales ca discipol, maestrul de operă, ca fiu adoptiv, și e normal să-ți continui drumul pentru a deveni pictorul-șef al confreriei. Eu nu sunt decât o simplă gospodină, dar te iubesc din toată ființa mea. Iar tu, desigur, vei pleca!

Paneb o luă în brațe și o duse în camera lor, la fel de îngrijită ca și restul casei. Până și cuierașele păreau noi.

Ținându-și soțul de după gât și cu capul pe pieptul său, Uabet cea Pură abia îndrăznea să-și manifeste sentimentele.

— Mi-e teamă, Paneb, mi-e atât de teamă că nu sunt demnă de tine!

O puse pe pat și se așeză lângă ea, mângâind-o.

— Am trecut cu bine o etapă, e adevărat, dar rămân un artizan ca toți ceilalți și n-am niciun motiv să te părăsesc. Fără tine, aș fi trăit într-o maghernriță neîngrijită, din care scribul Mormântului m-ar fi dat afară. Cine, mai mult decât tine, mi-a permis să muncesc fără grijă?

— Așadar… ți-am fost de folos?

— Cum te-ai putea îndoi de asta, măcar o secundă?

— Mă accepți așa cum sunt?

— Doresc, mai ales, să nu te schimbi!

— Rămâi… rămâi cu mine, aici?

— Cu o singură condiție, Uabet: ca niciodată să nu te mai prosternezi în fața mea. De acest omagiu nu sunt demni decât zeii, faraonul, maestrul de operă și femeia înțeleaptă.

Fără grabă, Paneb îi scoase colierul și-i lăsă în jos bretelele rochiei albe.

— Te iubesc în felul meu, îi mărturisi el, și, desigur, nu-ți ofer cea mai mare dintre iubiri… Mai degrabă tu ești îndreptățită să pleci și să-ți găsești un alt soț.

Goală și dornică de dragoste, Uabet îi zâmbi.

— Am o idee mai bună… Te-ai bucura să avem un al doilea copil?

— Ai mai avea putere să-l porți?

— M-am sfătuit cu femeia înțeleaptă… Crede că nu mi se poate întâmpla nimic rău.

— Dăruiește-mi o fetiță care să-ți semene!

— Îi voi ruga pe strămoși să ne îndeplinească dorința.

Uabet, atât de fragilă, dar atât de hotărâtă… Colosul o iubi cu tandrețe, dăruindu-i toată dragostea de care era în stare.

☥

Ched Salvatorul oferise un banchet în onoarea lui Paneb, pe care artizanii din ambele echipe începuseră să-l privească altfel. Până și Nakht cel Puternic și Fened Nasul îi recunoscuseră calitățile de pictor și înțelegeau de ce maestrul de operă și

femeia înțeleaptă îl adoptaseră; la tehnica pe care o stăpânea întrutotul, se adăuga o viziune extraordinară, care se adapta la fiecare tip de operă și la orice loc ce trebuia decorat. Cei trei desenatori, Gau cel Exact, Unesh Șacalul și Pai Pâinică-Bună nu contestau talentul colegului lor, deși era mai tânăr decât ei, și-l considerau deja viitorul patron al atelierului lor.

— Te caută cineva la poarta principală, îi spuse Nefer lui Paneb.

— Ești sigur că pe mine mă caută?

— Foarte sigur.

— Cine e?

— Paznicul nu-l cunoaște.

— Și ce vrea de la mine?

— N-o vei afla decât dacă stai cu el de vorbă.

— Nu poți să-mi spui mai mult?

— Dacă șeful Sobek l-a lăsat să treacă înseamnă că nu prezintă nicio amenințare.

Intrigat, Paneb ieși din sat.

În fața porții se afla un măgar. De culoare gri-deschis, cu botul și pântecele albe, cu ochi mari și negri, la fel de mobili ca urechile fine, cu nările largi, măgărușul era un adevărat atlet care, după câte se vedea, nu putea cântări mai puțin de trei sute de kilograme.

Pe spinare purta un scaun gol, legat cu o chingă.

— Aici stătea cineva? întrebă Paneb.

— Unul dintre cei cinci țărani care muncesc pentru mine, îi explică Nefer. Atunci când am cumpărat acest măgar, îl prevenisem, totuși: Vântul Nordului nu suportă pe nimeni în spinare. După cum vezi, cunoaște deja drumul către Locașul Adevărului.

Mândru și sfios, patrupedul îl privea fix pe Paneb.

— Iată darul meu pentru distincția pe care ai primit-o, îi preciză maestrul de operă. Vântul Nordului se trage dintr-o rasă aparte, deosebită prin robustețe și inteligență. N-are un caracter mai plăcut decât al tău, dar sper că vă veți înțelege.

— E minunat...

— Un cap de familie trebuie să se gândească la agonisirea unor bunuri, mai ales atunci când soția lui așteaptă un al doilea copil.

— Uabet ți-a spus ceva?

— Clara o va supraveghea îndeaproape și sarcina va decurge normal. Vântul Nordului va merge pe domeniul meu și-ți va aduce produsele de care vei avea nevoie, dar și unele rații livrate de stat. Va fi de ajuns să-i explici ce vrei de la el.

Cu botul său umed, Vântul Nordului atinse mâinile colosului, îl adulmecă îndelung, apoi începu să ragă atât de tare, încât mulți dintre săteni veniră în fugă să vadă ce se întâmplă.

— Crezi că mă acceptă?

— Mângâie-l pe cap!

Încercarea fu încununată de succes. Foarte mulțumit de acest semn de dragoste, măgarul se frecă de noul său stăpân, gata să-l doboare.

☥

După o lungă așteptare, generalul Mehy era, în sfârșit, autorizat să intre în marea sală de audiențe a palatului din Karnak, unde regele Amenmes, așezat pe un tron din lemn aurit, privea coloanele, cu ochi goi.

De mai mult de două luni, nu mai convocase nicio întrunire. Vizirul lui, un înalt funcționar blazat, rezolva treburile curente, primind totodată doleanțele demnitarilor, pe care atitudinea monarhului îi irita și îi îngrijora.

Înclinându-se, Mehy constată că Amenmes slăbise și că obrajii săi se scobiseră în mod spectaculos. Nu mai rămăsese nimic din tânărul cuceritor, căruia îi plăcea să călărească îndelung prin deșert și visa să devină un mare faraon.

— Spuneți repede, generale; nu vă pot acorda prea mult timp!

— Am datoria să vă aduc la cunoștință temerile mele, Maiestate!

— Război și sânge… Doar la asta vă gândiți, generale, și rău faceți! Violența nu duce la nimic bun! Tatăl meu n-a atacat Sudul, iar eu nu voi ataca Nordul, chiar dacă hotărârea mea displace militarilor lacomi de măcel!

— Singurul meu scop e să vă asigur securitatea.

— Nu mă mai luați drept un neghiob, Mehy! Izolându-mă în acest palat, n-am pierdut nici măcar o secundă, ba dimpotrivă. Am reușit, în sfârșit, să ies din vârtejul în care eram prins de câțiva ani, în mod stupid, și să mă retrag atât cât trebuie. În jurul meu, planează vulturii, care nu vor decât să mă jefuiască, pentru a se bucura de bucățica lor de putere; sunteți unul dintre ei, generale!

— Nu, Maiestate, nu merit o asemenea acuzație! Sunt soldat și administrator, și nu eu sunt cel care are inițiative. Aș fi foarte bucuros dacă mi-ați ordona să-mi pun trupele tebane în slujba păcii, dar trebuie să vă spun că moralul lor a scăzut mult, pentru că plata soldei a întârziat câteva zile. Asemenea incidente sunt foarte rare; oamenii se tem că nu vor mai fi plătiți!

Mânia lui Amenmes se potoli.

— De ce această neregulă, generale?

— I-am adresat vizirului o plângere și mi-a explicat că economia de război necesită mulți bani și astfel s-ar produce un dezechilibru. Dacă doriți să evitați o criză gravă, ar trebui să trimiteți la câmp cea mai mare parte dintre țăranii mobilizați.

— Sunteți de acord cu această măsură?

— Capacitatea noastră defensivă ar scădea în mod considerabil. În cazul unui atac al armatelor din Nord, nu garantez că voi rezista cu un efectiv redus.

Amenmes se ridică și se sprijini de o coloană, ca și când contactul cu piatra îi reda puțină energie.

— Poate că tatăl meu pregătește o puternică ofensivă, asta luându-i mult timp… Dacă află că Teba își pierde puterea și că sistemul nostru de apărare se destramă, nu va mai ezita!

— De ce să nu rechiziționăm bogățiile acolo unde se află, Maiestate?

Regele nu părea să înțeleagă.

— Fiți mai explicit, generale!

— Poate că nu e decât o legendă, dar se pare că maestrul de operă din Locașul Adevărului e capabil să fabrice aur. Ne-ar fi util pentru rezolvarea problemelor actuale.

Amenmes închise ochii pentru câteva clipe.

— Vreți să vă ocupați, personal, de această acțiune, generale?

— Face parte din sarcinile vizirului, Maiestate!

☥ Capitolul 51

— Șefu’, se apropie vreo sută de soldați!

— Fiecare la postul lui! ordonă Sobek.

Cu o iuțeală impresionantă, paznicii nubieni executară o manevră repetată adeseori, în timp ce șeful lor ieșea din fortul al cincilea, pentru a întâmpina trupa.

Aceasta se opri la vreo zece metri de atletul negru. Din primul car, coborî un tânăr ofițer, care-l salută pe Sobek:

— Eu comand escorta vizirului!

— Vă este interzisă intrarea în Locașul Adevărului.

— Mie, da, însă nu vizirului, căci el are mandatul faraonului!

Ofițerul îi arătă șefului Sobek papirusul pe care Amenmes își pusese sigiliul.

— Așteptați aici… Trebuie să mă consult cu scribul Mormântului.

— Vizirul nu prea are răbdare!

— Iar oamenii mei sunt cam nervoși, i-o întoarse Sobek; dacă înaintați, vor trage!

☥

Kenhir nu-și terminase micul dejun pe care i-l servise Niut cea Neobosită, dar se pierduse în visare, înainte de a scrie în *Jurnalul Mormântului*. De la căsătoria lor, Niut îl obliga să consume cereale fripte și smochine dulci ca mierea, fără a uita de prăjitura rotundă cu umplutură de curmale.

Datorită acestui regim, la care se adăugau mese de o calitate remarcabilă, bătrânul scrib trăia o a doua tinerețe. Trebuia totuși să lupte pentru a obține o cantitate rezonabilă de bere slabă și o cupă de vin, cel puțin o dată la trei zile, sub privirea atentă a lui Niut, care nu admitea beția.

— Se anunță un necaz serios, anunță Sobek: vizirul pretinde să-i deschidem porțile.

— Ce caută ăsta aici… Până astăzi, nu era decât o fantomă!

— E însoțit de vreo sută de soldați și pare că se grăbește. Pot să-l poftesc afară?

— Din păcate, nu; are mandatul regelui!

Fără grabă și sprijinindu-se în baston, Kenhir merse până la al cincilea fort. Tot atât de bătrân ca el, vizirul stătea în răcoarea unei umbrele mari, ținute de un soldat.

— Sunteți scribul Mormântului?

— De ce n-am fost anunțat de sosirea voastră?

— Este un caz urgent, după cum spune faraonul Amenmes.

— Care vă este misiunea?

— Să stau de vorbă cu maestrul de operă.

— Tocmai se pregătește să plece în Valea Regilor, pentru a lucra la locul de veci al faraonului. Reveniți peste opt zile!

— Amenmes vrea un răspuns urgent. Dacă îmi opuneți cea mai mică rezistență, dau ordin trupei să intre cu forța și să-l captureze pe maestrul de operă.

Dacă ar fi spus că singurul monarh legitim era Sethi al II-lea și că documentul semnat de Amenmes n-avea nicio valoare, asta ar fi dus la o înfruntare sângeroasă; Kenhir încercă să câștige timp.

— Ce așteptați de la maestrul de operă?

— Misiunea mea e strict confidențială.

— Eu sunt scribul Mormântului și reprezentantul statului în acest sat. În această calitate, trebuie să fiu informat de tot ce se petrece aici.

— Nu pot vorbi decât cu maestrul de operă!

Kenhir își dădu seama că n-o va putea scoate la capăt.

— Sunteți autorizat să intrați, dar nu voi permite nici unui soldat să vă însoțească.

— De acord!

Cei doi bărbați se îndreptară către poarta cea mare a satului.

Paznicul se ridică, îngrijorat să vadă un străin alături de scribul Mormântului.

— Poți să deschizi, îi spuse Kenhir.

Pătrunzând în satul interzis, vizirul simți o emoție ciudată. Ce va putea descoperi în această lume plină de mister, în care lua naștere veșnicia faraonilor?

Un colos înarmat cu un târnăcop îl întâmpină, în timp ce un câine negru își arăta colții și o gâscă dolofană amenința să-i ciugulească „puțin” pulpele.

— Așteptați aici, îl sfătui Kenhir; mă duc să-l anunț pe maestrul de operă.

Niut cea Neobosită îi anunțase pe săteni de apariția acestui intrus, așa că fiecare intrase în casă, închizând ușa.

Cufundat în liniște, Locașul Adevărului părea părăsit.

Vizirul nu îndrăznea să miște.

— Cine ești tu? îl întrebă el pe Paneb.

— Asta e secret și… nu ne plac flecarii.

Vizirul nu insistă și așteptă întoarcerea scribului Mormântului.

— Urmați-mă, spuse Kenhir.

Paneb, câinele și gâsca îl escortară pe trimisul lui Amenmes până la micul palat al lui Ramses cel Mare, ce avea ușa deschisă, făcând să se vadă o trecere al cărei sol era acoperit cu dale.

— Intrați singur!

Vizirul descoperi o sală, ale cărei picturi îl prezentau pe rege aducând ofrandă lui Hathor, în mijlocul unui decor din viță de vie și ciorchini de struguri. Pătrunse apoi într-o încăpere cu boltă, în care Nefer cel Tăcut era așezat în poziția scribului.

— Sunteți… maestrul de operă al confreriei?

— Sunteți trimis de rege?

— Întocmai. Misiunea mea e deosebit de delicată, dar are un caracter oficial. Vorbesc în numele lui Amenmes și vă amintesc că-i datorați supunere.

— N-am uitat că Pharaon este stăpânul suprem al confreriei, așadar, primul care trebuie să se supună legii lui Maat, ai cărei garanți sunt el și vizirul său.

— Desigur, desigur… Este adevărat că aveți o mare cantitate de aur?

— Aurul e destinat construcțiilor sacre.

— Dar există și un Locaș al Aurului în care-l fabricați, nu-i așa?

— Un vizir își pleacă urechea la tot ce aude?

— Faraonul Amenmes vă cere bogățiile care-i aparțin!

— Presupunând că acest aur există, ne este imposibil să-l scoatem din Locașul Adevărului.

— Repet: acest aur îi aparține regelui!

— Să vină aici și să-l privească, propuse Nefer, în atmosfera tainică a operei care se desăvârșește.

— Această propunere este inacceptabilă! Scoateți metalul prețios din locul în care îl păstrați și aduceți-l la al cincilea fort.

— Nici vorbă!

— Vă amintesc faptul că eu sunt vizirul și că, prin mine, faraonul vă dă un ordin!

— Nu mi se pare că e decât o hotărâre aberantă a unor persoane care nu cunosc natura și îndatoririle Locașului Adevărului.

— Sunteți conștient de gravitatea cuvintelor pe care le spuneți?

— Comorile confreriei nu sunt destinate exteriorului, acolo unde ar putea fi furate. Dacă vizirul nu înțelege acest lucru, se va ajunge la un dezastru.

— Pentru binele statului, accept să uit toate cele pe care le-am auzit, dar să știți că răbdarea mea a ajuns la capăt. Ori vă supuneți imediat, ori…

— Ori…?

Surprins de calmul pe care-l emana persoana Tăcutului, vizirul își măsură cuvintele.

— Îi voi propune regelui să vă dea niște pedepse aspre. O asemenea lipsă de supunere nu poate fi tolerată.

— Ceea ce dumneavoastră numiți lipsă de supunere nu este decât respect pentru legea confreriei, pe care însuși Pharaon a stabilit-o, în clipa când a creat-o. Iar eu trebuie să veghez la respectarea ei.

— Vă riscați viața!

— Mai bine mor decât să-mi trădez cuvântul dat.

— E ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Duceți-vă la regele vostru și încercați să-l convingeți că face o greșeală!

— Maestre de operă, dumneavoastră sunteți cel care greșiți!

Vizirul ieși din palat și dădu iară de Paneb, însoțit de gâscă și de câine.

— Nu vă atingeți de confrerie, îl avertiză colosul, dacă vreți să n-o pățiți!

— Îndrăznești să mă ameninți?

— Cu tot respectul, nu-mi inspirați deloc încredere și sunt convins că n-ați înțeles nimic din spiritul care animă acest sat. E bine să știți că e un loc binecuvântat și că nu trebuie să atentați în niciun fel la existența lui.

☥

Exasperat, vizirul îi întocmi un raport amănunțit regelui Amenmes, insistând asupra nesupunerii maestrului de operă, asupra obrăzniciei unui tânăr colos și a lipsei de cooperare a scribului Mormântului.

— Ținând seama de comportamentul scandalos al lui Nefer cel Tăcut și de injuriile aduse la adresa dumneavoastră, Maiestate, propun arestarea imediată și judecarea lui de către tribunalul meu.

— Dar ești sigur că satul are aur?

— Absolut, Maiestate; maestrul de operă a mărturisit, dar refuză cu încăpățânare să vi-l dea!

Convocat la acest consiliu restrâns, generalul Mehy se delecta ascultând propunerile vizirului. Nefer cel Tăcut procedase așa cum sperase, condamnându-se el însuși. Lipsit de conducătorul ei, confreria se va nărui, devenind o pradă ușoară.

— Ce părere aveți, generale?

— Fără să mă îndoiesc de declarațiile vizirului, sunt surprins de atitudinea maestrului de operă; atunci când l-am întâlnit, mi s-a părut un om responsabil și ponderat. Și vă amintesc că eu sunt protectorul oficial al Locașului Adevărului, a cărui cauză doresc s-o pledez.

— Nu credeți că e cam târziu?

— Eu cred în virtuțile negocierii, Maiestate, și sunt convins că ne-am putea înțelege cu Nefer cel Tăcut.

— Nu-l cunoașteți, interveni vizirul; e un încăpățânat care nu recunoaște autoritatea suveranului nostru!

— Nu reușesc să înțeleg această atitudine.

— Mergeți în sat, generale, ordonă Amenmes, și aduceți-l la mine pe Nefer cel Tăcut!

☥ Capitolul 52

Kenhir își făcea o scurtă siestă lângă mormântul lui Amenmes, în care lucrau maestrul de operă și echipa din dreapta, când Penbu, paznicul nubian care păzea depozitul de materiale din Valea Regilor, îl bătu pe umăr.

— Regret că vă trezesc, dar generalul Mehy se află la intrarea în Vale și dorește să vă vorbească imediat.

Bătrânul scrib se ridică greoi și porni, încet, în plin soare.

Generalul era singur; superbul său cal negru, strălucind de sudoare, părea epuizat de efortul la care fusese supus.

— Maestrul de operă e aici? îl întrebă el pe Kenhir, cu o voce îngrijorată.

— N-am ce să vă răspund.

— Regele Amenmes mi-a poruncit să-l arestez și să-l duc la palat.

— Nu puteți pătrunde nici în Valea Regilor, nici în satul artizanilor.

— Credeți-mă, Kenhir, sunt consternat, eu, care sunt dator să vă protejez și care am o admirație fără margini pentru Nefer cel Tăcut. Vizirul ales de Amenmes e un intrigant periculos, căci sfaturile sale îl îndrumă pe monarh pe căi greșite, dar eu nu mă pot opune acțiunilor lui!

— De ce este acuzat maestrul de operă?

— De nesupunere și de injurii la adresa faraonului.

Kenhir se cutremură.

— Vizirul a hotărât să-l prezinte dinaintea tribunalului său?

— Din păcate, da!

— Așadar, Nefer riscă să fie condamnat la pedeapsa capitală!

Tăcerea lui Mehy spunea totul.

— Refuz să vi-l predau pe maestrul de operă.

— În locul vostru, Kenhir, aș proceda la fel, dar acest refuz este inutil. Într-un caz ca acesta, Amenmes va interveni cu armata, atacând brutal!

— Cum ar putea un faraon să violeze astfel legea lui Maat?

— Amenmes domnește doar asupra Tebei... și încearcă, prin orice mijloace, să-și afirme autoritatea șubredă. Nefer cel Tăcut ar putea fi un exemplu, regele crezând că, în acest fel, se va impune în fața demnitarilor care-i critică felul cum își exercită puterea. Mâine, voi fi nevoit să forțez poarta satului cu un corp de armată.

— Ca reprezentant al statului, consider această intervenție ilegală și-i voi scrie vizirului, cerându-i s-o oprească!

— Nu se va sinchisi să vă răspundă, îi spuse generalul, compătimitor. Singura soluție care-mi rămâne este să demisionez, dar regele va numi în locul meu un militar brutal, gata să facă orice pentru a-i intra în grații.

Kenhir se întristase.

— Trebuie să vorbesc cu Nefer.

☥

— Trebuie să rezistăm, hotărî Kenhir. Dacă pleci cu generalul Mehy, dus vei rămâne!

— Mai întâi, trebuie să ne gândim la supraviețuirea satului, spuse Nefer; dacă Amenmes și-a pierdut mințile, cine știe de ce nebunie mai e în stare?

— Tu ești maestrul de operă al Locașului Adevărului! Fără tine, ce soartă îl așteaptă?

— Femeia înțeleaptă, șeful echipei din stânga și cu tine veți alege un altul, care va fi recunoscut de întreaga confrerie.

— Ești conștient de faptul că enunțarea capetelor de acuzare de către vizir va duce la condamnarea ta la moarte?

— Locașul Adevărului este cel care trebuie apărat.

— Și crezi că Amenmes îl va cruța pe succesorul tău?

— După comiterea unei asemenea nedreptăți, renumele său va fi întinat pe veci și va evita să se comporte ca un tiran!

— Te însoțesc, Nefer!

— Nu, Kenhir! Confreria va avea nevoie de prezența voastră!

— O să fac un raport asupra acestei nedreptăți, raport care va ajunge la toți demnitarii tebani și la Sethi al II-lea. Dacă Amenmes este atât de dement încât să-l atace pe maestrul de operă al Locașului Adevărului, nu se va mai putea redresa.

— Spuneți-i Clarei să vă ajute și asigurați-o că nu voi înceta niciodată să mă gândesc la ea.

Cei doi bărbați se îmbrățișară.

Tocmai când Nefer se îndepărta, Paneb ieși din mormântul lui Amenmes.

— Simt că se întâmplă ceva neobișnuit!

— Kenhir îți va da explicații, îi spuse Tăcutul.

— Oamenii mei mă așteaptă ceva mai încolo, în care, îi spuse generalul Mehy lui Nefer. Presupun că scribul Mormântului nu v-a ascuns nimic din gravitatea situației.

— Arestare, tribunalul vizirului și condamnarea la moarte... Asta îmi e soarta, nu-i așa?

Mehy păru oarecum dezolat.

— Aș fi preferat să vă revăd în alte împrejurări, dar nimeni nu s-ar putea opune voinței lui Amenmes. Nu ascultă decât de vizirul său, care a jurat că va face tot ce va putea să vă piardă.

— Pentru care motiv?

— Nu știu, dar el e un înalt funcționar ursuz, care nu suportă să vă vadă liber și nu pricepe importanța rolului vostru.

Generalul își strunea calul de căpăstru; cei doi bărbați urmau drumul care trecea printre dealurile stâncoase.

— Când veți intra pe poarta palatului, soarta vă va fi pecetluită, Nefer; nu este o rezolvare tocmai onorabilă, dar ați

putea să vă salvați. Aici unde ne aflăm acum, soldații mei nu vă zăresc.

Generalul îi întoarse spatele maestrului de operă.

Dacă Nefer ar ceda tentației, Mehy ar scoate pumnalul și i l-ar înfige în spate.

Cine i-ar putea reproșa faptul că a ucis un criminal care a încercat să fugă?

— Prefer să vă urmez, generale! Dacă m-aș face nevăzut, mânia regelui s-ar revărsa asupra satului!

Mehy nu era dezamăgit. Nu și-l imagina pe maestrul de operă comportându-se ca un laș și, deși brațul nu-i tremura, prefera să-l nimicească pe adversarul său sub aparența legalității.

— Vă admir curajul, Nefer; orice vi s-ar întâmpla, vă promit că mă voi ocupa de sat, cât de bine voi putea. Iar dacă voi fi chemat ca martor la proces, vă voi apăra!

Nefer cel Tăcut pătrunse, liber, în palatul regal din Teba, căci generalul refuzase să-i prindă mâinile în cătușe de lemn.

Calmul maestrului de operă îl uimea pe Mehy; deși nu-i mai rămăsese nicio speranță, părea să nu-i fie deloc frică și se purta ca un oaspete, fericit să fie primit de rege.

La intrarea în sala de audiențe, Nefer fu întâmpinat de vizir.

— Atitudinea voastră nu poate fi tolerată, dar eu vă mai dau o șansă: acceptați să răspundeți favorabil cerințelor formulate în numele regelui?

— Nu mi-am schimbat hotărârea!

— Vă meritați soarta, Nefer! Justiția va fi de neînduplecat.

— Sunteți sigur că folosiți acest termen cu bună știință?

Iritat, vizirul îl conduse pe maestrul de operă înaintea lui Amenmes. Așezat pe marginea unei ferestre largi din piatră, faraonul contempla cetatea sfântă a Karnak-ului.

— Iată prizonierul, Maiestate!

— Lasă-ne singuri!

— Trebuie să vă reamintesc capetele de acuzare, Maiestate, și…

— Lasă-ne singuri, vizire!

Înaltul funcționar ieși cu părere de rău.

— Predecesorii mei au făcut din Karnak un admirabil oraș sacru, în care divinitățile domnesc fericite, îi aminti regele. La fel ca ei, mi-ar plăcea să înfrumusețez și să construiesc noi temple, să înalț obeliscuri, să acopăr cu argint și cu aur porțile

monumentale. Dar, înainte de a deschide un asemenea șantier, trebuie să-mi consolidez puterea, profitând de ascultarea supușilor mei. Înțelegeți, Nefer?

Tăcutul aprobă, dând din cap.

— Sunt înconjurat doar de ipocriți și de lași... Numai Mehy a îndrăznit să-mi spună adevărul. Teba începe să se miște, militarii nu-și mai pot stăpâni nerăbdarea, vor primi solda cu întârziere și câte altele nu vor mai interveni. Pentru a-mi salva tronul, trebuie să-i conving pe cei nehotărâți, să-i îmbărbătez pe cei fricoși și să dovedesc că sunt în stare să fac să sporească bogățiile orașului lui Amon, zeul victoriei. Mă înțelegeți?

— Este sarcina Domniei Voastre, ca rege!

— Locașul Adevărului are mult aur, nu-i așa?

— Doar atât cât îi este necesar bijutierului nostru să lucreze așa cum se cuvine. Acest aur ne este oferit de palat, iar scribul Mormântului își notează, conștiincios, cantitățile primite.

Amenmes se întoarse către maestrul de operă.

— Dar dumneavoastră, Nefer, știți să faceți aur, nu-i așa?

Șeful confreriei nu îi răspunse.

— Nu sunt eu stăpânul Locașului Adevărului? Am nevoie de acest secret!

— Aurul pe care l-am putea noi fabrica n-ar avea nicio valoare în afara zidurilor satului.

— Trebuie să-mi dai ascultare, Nefer! Știi bine că ești maestrul meu de operă!

— Nu și atunci când ordinul e împotriva legii lui Maat, aceea care conduce satul. Sunteți primul ei servitor și datorită Domniei Voastre cel slab e ocrotit de cel puternic!

— Prea multă vorbă! Vreau să vă folosiți puterile și să-mi dați bogățiile de care am nevoie!

— Locașul Aurului e situat în interiorul Locașului Adevărului, Maiestate, și opera care se desăvârșește acolo nu aparține acestei lumi.

— Luați seama, maestre de operă! De data aceasta, îmi pierd răbdarea. Dacă vă încăpățânați, vă dau pe mâna vizirului!

— Știți prea bine că împotriva mea nu va putea fi adusă nicio acuzație serioasă.

— Nu sunteți decât un rebel care nu vrea să se supună regelui său!

— Dimpotrivă, îi sunt credincios și pot s-o dovedesc.

— S-o dovediți, spuse Amenmes, mirat. În ce fel?
— Consultând oracolul din Locașul Adevărului.

☥ Capitolul 53

În timp ce Nefer, bine păzit, aștepta într-una din sălile palatului, generalul Mehy și vizirul își pierduseră toată buna dispoziție după ce îl ascultaseră pe Amenmes.
— Maestrul de operă este, incontestabil, în drepturile sale, Maiestate!
— În ce constă acel oracol?
— Se pun una sau mai multe întrebări întemeietorului Locașului Adevărului, Amenhotep I. Artizanii vor aduce statuia lui și ea este aceea care va da răspunsurile.
— Fără nicio îndoială, un răspuns trucat! se înfurie Amenmes. Refuz această procedură!
— Imposibil, afirmă vizirul; strămoșii vor fi profund jigniți, iar populația tebană vă va desconsidera definitiv.
— Iată de ce Nefer era atât de sigur pe el… Cu sprijinul unui rege defunct, dar cu un mare prestigiu, poți fi sigur că învingi! Am putea, măcar, să alegem întrebările?
— Desigur, acuzarea trebuie să le pună!
— Va fi una singură: Nefer cel Tăcut îi este credincios faraonului, stăpânul suprem al Locașului Adevărului? Dar la ce ne-ar folosi, din moment ce artizanii vor înclina statuia înainte, pentru a o face să sugereze răspunsul afirmativ!
— Am o idee, care ne-ar scuti de acest neajuns, anunță generalul Mehy, zâmbind cu subînțeles.

☥

— Șefu’, vine vizirul cu pielea de panteră peste roba lui cea albă, însoțit de doisprezece preoți rași în cap!
— Niciun soldat? întrebă Sobek.
— Niciunul… Ah, mai e și maestrul de operă!
— Liber?
— Se află în mijlocul cortegiului.
Sobek ieși din al cincilea fort. Fără să-l bage în seamă pe vizir, atletul negru dădu la o parte doi preoți, pentru a-i lăsa drum liber maestrului de operă.

— Fiți bine venit, spuse el cu emoție. Sper că nimeni nu va încerca să vă stea în cale!

— Nefer cel Tăcut este inculpat, preciză vizirul. Am venit să consultăm oracolul, care-i va confirma vinovăția.

Cortegiul se opri în fața porții celei mari. Clara ieși din sat și-l îmbrățișă îndelung pe Nefer.

— Preotesele lui Hathor n-au încetat să te protejeze, îi șopti ea.

Vizirul li se adresă:

— Dați ordin să fie aduse statuile lui Amenhotep I și a mamei sale, Ahmes-Nefertari. Vreau să-i pun imediat întrebări veneratului protector al Locașului Adevărului.

Șase membri ai echipei din dreapta și șase ai celei din stânga aduseră statuile cuplului regal, așezate pe o corabie din lemn, susținute de două traverse lungi din cedru de Liban.

Tot satul se adunase în jurul lor, în așteptarea judecății pe care aveau s-o facă sufletele regilor.

— Acuzarea să pună întrebarea, i se adresă vizirului femeia înțeleaptă.

— Nu înainte de a-i schimba pe cei care au purtat statuile.

Paneb cel Zelos interveni pe dată.

— Doar artizanii Locașului Adevărului au dreptul să poarte această corabie!

— Pentru asigurarea obiectivității acestei consultări, cei care-i vor înlocui pe artizani vor fi preoții lui Amon. În acest fel, nimeni nu va putea contesta răspunsul.

— Asta contrazice tradiția! strigă colosul, cu glas tunător.

— Vizirul să procedeze după bunul lui plac, decretă femeia înțeleaptă.

Artizanii puseră jos corabia, pe care o ridicară apoi preoții lui Amon, interimari care nu-și petreceau la templu decât câteva zile pe an și cărora vizirul le promisese o importantă sumă de bani, cu condiția să dea răspunsul cel bun.

Înaltul funcționar îl privi pe Amenhotep I, a cărui statuie de calcar, pusă pe un tron colorat, avea niște ochi de o intensitate extraordinară.

— Venerabile strămoș, ne-am adunat cu toții aici pentru a cunoaște adevărul. Nefer cel Tăcut, șeful confreriei tale, este acuzat de revoltă împotriva regelui Amenmes. Dacă va fi găsit vinovat, va suporta pedeapsa supremă.

Pentru a asista la judecată, artizanii încetaseră lucrul, fiecare mirându-se că femeia înțeleaptă acceptase să cedeze pretențiilor vizirului. Furios, Paneb nu va putea accepta înșelătoria preoților lui Amon și va impune, necesară și obligatorie fiind, repetarea consultării oracolului.

— Venerabile strămoș, reluă înaltul funcționar, răspunde la această întrebare: Nefer cel Tăcut îi este credincios faraonului, maestrul de operă al Locașului Adevărului?

Corabia rămase nemișcată un timp. Cei care o purtau încercau să se dea puțin înapoi, pentru ca statuia să poată da un răspuns negativ; dar o forță misterioasă îi ținea pe loc, făcându-i apoi să înainteze, încetul cu încetul.

— Oracolul a dat un răspuns categoric, constată Paneb, strigând: maestrul nostru de operă a fost credincios faraonului, nu i se poate reproșa nimic!

— Glorie lui Amenhotep I! aclamă Nakht cel Puternic, vorbele sale fiind preluate de ceilalți săteni.

Încremenit, vizirul nu se mai gândea decât la consecințele acestui eșec; iar privirea ironica a lui Paneb îl exaspera și mai mult.

Când entuziasmul se mai potoli, mai făcu o ultimă încercare.

— Întrebarea este atât de importantă, încât trebuie să cer și părerea reginei Ahmes-Nefertari; dacă ea aprobă atitudinea maestrului de operă, să se manifeste!

Paneb era gata să-l izgonească pe acest personaj mediocru, dar chipul statuii vopsit în negru se însufleți deodată, zâmbind larg și făcându-l, astfel, pe trimisul lui Amenmes să nu-și creadă ochilor.

☥

Vizirul nu-l putuse opri pe Kenhir să-l conducă până la palatul regal, unde regele Amenmes îi primi imediat.

— De ce nu l-ați adus înapoi pe Nefer cel Tăcut?

— Răspunsul oracolului i-a fost favorabil, Maiestate, dar…

— Nu numai că veneratul Amenhotep I a recunoscut atitudinea ireproșabilă a maestrului de operă, preciză scribul Mormântului, dar, printr-o intervenție excepțională, chiar și mama regelui a confirmat acest adevăr!

Obrajii lui Amenmes se scobiseră și mai mult, ca și când îl păștea o boală grea.

— Acest Nefer trebuie arestat, insistă vizirul. Nu puteți tolera o asemenea nesupunere!

— Eu aș avea altă propunere, declară Kenhir, sprijinindu-se în baston.

Vizirul fu cuprins deodată de o speranță neașteptată: dar dacă bătrânul scrib prezenta argumente care să pună capăt carierei acestui maestru de operă pe care nu reușise să-l doboare? În schimbul acestei mici trădări, ar obține un post onorific și plătit regește.

— În procedura care a fost aplicată, continuă Kenhir, s-au făcut două greșeli inadmisibile, și una, și cealaltă din vina vizirului.

— Ce îndrăzniți să mai inventați? protestă acesta din urmă.

— Mai întâi, ni i-ați impus pe preoții lui Amon, străini Locașului Adevărului, să poarte corabia oracolului, știind foarte bine că doar artizanii au dreptul să îndeplinească acest rol; apoi, refuzați să admiteți judecata sacră, cerând, în continuare, pedepsirea unui om nevinovat. Această comportare nu este demnă de un vizir însărcinat cu aplicarea legii lui Maat, în orice împrejurare. De aceea, cer regelui destituirea dumneavoastră imediată. Dacă îmi va fi refuzată, mă voi plânge tribunalului lui Amon și voi câștiga. Cu cât o funcție e mai înaltă, cu atât mai mult omul respectiv trebuie să aibă o ținută impecabilă; așa a putut fi construit Egiptul și tot așa va putea supraviețui.

Vizirul se întoarse către rege.

— Maiestate, nu dați ascultare acestui scrib răzbunător!

— Urmând sfaturile tale, am făcut o gravă greșeală. Părăsește acest palat și să nu te mai văd în viața mea!

☥

Deși întors de la vânătoarea prin ierburile înalte în care își aveau cuibul multe păsări, generalul Mehy încă nu se calmase. Desigur, aducea mult vânat, dar această risipă de energie nu-i alungase temerile.

Pe mal, Serketa se delecta la umbra unei umbrele imense, instalate de servitoarele sale, care, pentru ca stăpâna lor să se bucure de cât mai mult confort, puseseră, unele peste altele, mai multe rogojini, acoperite cu stofă.

— Sucul de struguri nu e destul de rece, le reproșă ea; să-mi aduceți imediat altul.

Mehy se așeză alături de soția sa.

— Ești minunat, dragul meu, dar pari atât de preocupat!

— Amenmes și-a gonit vizirul, un bătrân tâmpit, care a ajuns să fie ironizat de maestrul de operă și de scribul Mormântului. Și doar îi explicasem cum să folosească oracolul în favoarea sa, dar n-a știut s-o facă.

— Pe cine a numit regele în locul lui?

— Pe un alt incapabil, care nu are nicio considerație pentru mine.

— Dacă îți face probleme, prezise Serketa cu vocea ei mieroasă, va sta la palat și mai puțin decât predecesorul său.

Cu piciorul gol, începu să mângâie pulpa generalului.

— Cancelarul Bay nu va reuși să-l convingă pe Sethi să atace Teba, continuă Mehy, iar Amenmes, la rândul său, nu va porni ofensiva împotriva Nordului. Și unul, și celălalt nu vorbesc decât despre pace; sunt aproape sigur că fiul se va împăca, în curând, cu tatăl.

— Dar asta e foarte grav!

— Pentru mine, e o adevărată catastrofă! Se vor găsi destui bârfitori care să mă acuze că am jucat un joc prea obscur. Această împăcare ne va zădărnici toate eforturile.

— Nu mai ai nicio influență asupra acestui prințișor ambițios?

— Amenmes s-a schimbat mult. Eșecul vizirului l-a făcut atât de neîncrezător, încât, zi după zi, se închide tot mai mult în singurătatea sa. Trebuie să recunoaștem adevărul: fiul lui Sethi a devenit imprevizibil. Poate că a hotărât chiar să-mi ia funcțiile și să numească un nou comandant-șef al trupelor tebane. Sunt sigur că i-am displăcut, prefăcându-mă că iau apărarea Locașului Adevărului. Oricare ar fi situația, nu-l mai pot considera un aliat sigur.

Serketa se așeză cu capul pe pântecele generalului.

— Încă o dată îți spun, dragostea mea, nimeni nu-ți va face vreun rău!

— Îți interzic să acționezi după cum te taie capul, Serketa!

— Cum adică? Dacă Amenmes este atât de idiot încât să te atace, nu trebuie să intervin? Odată eliminat acest om care nu acționează în niciun fel, vei deveni stăpânul Tebei, dovedind încă o dată că îi ești credincios lui Sethi al II-lea, cel care nu s-a îndoit niciodată de tine. Că doar tu ești cel care a menținut pacea, împiedicând izbucnirea unui război civil!

☥ Capitolul 54

Nefer îi mângâia părul Clarei, care se bucura de soarele zorilor pe terasa casei lor, unde petrecuseră o noapte de vis, la lumina stelelor. Cu fiecare zi care trecea, magia iubirii care-i unise încă de la prima lor întâlnire devenea tot mai puternică și amândoi le mulțumeau zeilor pentru această fericire.

— Nu ți-a fost teamă de viclenia vizirului și a preoților lui Amon?

— Nu pe teritoriul satului și sub protecția strămoșilor noștri fondatori.

Pentru echipa din dreapta, era zi de odihnă, dar nu și pentru maestrul de operă. Trebuia să aprobe instalarea unui nou siloz, desenat de Gau cel Exact și construit de Didia cel Generos, cu ajutorul lui Karo cel Posac și al lui Renup cel Jovial. Apoi avea să verifice amforele cu grâne care fuseseră livrate și, abia după aceea, va asculta doleanțele lui Kenhir.

— Sunteți acolo? întrebă Paneb, cu vocea-i puternică.

Maestrul de operă se aplecă, privind în uliță.

— A apărut un vizitator cam ciudat, anunță colosul.

— O fi noul vizir.

— Ba mai mult: regele Amenmes în persoană. Șeful Sobek se teme să nu fie vreun impostor și a apelat la scribul Mormântului să-l identifice. Dacă într-adevăr este el, va trebui să cobori.

După agitația din fața porții celei mari a satului, era clar că se întâmplase un eveniment deosebit. Tăcutul își puse *perizoma*, șorțul de sculptor, și ieși în uliță.

Unesh Șacalul îl strigă:

— A venit Amenmes!

— Cine-l însoțește?

— Doar un conducător de car.

Cu bastonul său, Kenhir îi dădea la o parte pe săteni, pentru a-i permite regelui să înainteze pe ulița principală și să ajungă la maestrul de operă.

Când cei doi se înfruntară din priviri, o liniște apăsătoare se lăsă peste sat.

— Mă bucur să vă primesc în satul vostru, Maiestate, spuse Nefer, înclinându-se.

Slăbit, foarte palid, Amenmes părea rătăcit.

— Vreau să merg pe drumul urmat de voi, pentru a ajunge în Valea Regilor, și să-mi văd locul de veci.

— Chiar acum?

— Timpul trece repede, maestre de operă!

Nefer îi ceru lui Paneb să-l însoțească.

La jumătatea drumului către strâmtoare, colosul trebui să-l sprijine pe Amenmes, care nu mai putea respira; picioarele îl lăsau, tânărul monarh ajungând la capătul puterilor.

— Doriți să ne întoarcem în sat? îl întrebă Nefer.

— Nu, să continuăm!

Paneb micșoră pasul. Ajunși în strâmtoare, Amenmes zăbovi mult pentru a-și trage sufletul și privi către dealurile arse de soare, deasupra cărora zburau șoimii.

— Pasărea lui Horus, protectorul regalității, spuse el în șoaptă. Se mai gândește, oare, la mine? În loc să mă înalț către cer, m-am împotmolit într-o mlaștină. Cât despre dumneavoastră, maestre de operă, ați urmat drumul corectitudinii, care duce în lumea de dincolo, și regret că am înțeles atât de târziu cât de important este rolul dumneavoastră. Dar astăzi, am norocul să parcurg acest domeniu, al cărui stăpân ar fi trebuit să devin.

Amenmes vizită colibele de piatră ale artizanilor, unde dormeau atunci când stăteau aici, la lucru, câteva zile, și descifră, recăpătându-și buna dispoziție, inscripțiile gravate de Kenhir, dornic de a-și păstra confortul în locul pe care-l alesese ca fiind cel mai bine amplasat.

— Să coborâm în Vale, hotărî el.

Pasul îi era nesigur; Paneb îl supraveghea tot timpul pe suveran, de teamă să nu cadă și să se accidenteze grav.

Dar ajunseră la capătul drumului, fără niciun incident, și pătrunseră în „marea câmpie”, a cărei liniște era însuflețită de amintirea regilor iluștri.

— Locurile astea sunt mai vii decât palatul meu, aprecie Amenmes. Acolo, nu întâlnești decât intrigi și ambiții; aici, îmi aflu, în sfârșit, liniștea de care n-am avut niciodată parte.

Când Amenmes pătrunse în mormântul său, fu uimit de calitatea sculpturii și de frumusețea scenelor care-l reprezentau în compania divinităților. Înaintă fără grabă de-a lungul coridoarelor, citi textele ce dădeau la iveală mutațiile luminii, apoi se opri înaintea chipului mamei sale, care făcea ofrandă creatorului și lui Isis.

— Ar fi trebuit să vin aici de multă vreme, dar mă temeam că voi da ochii cu moartea… Ce greșeală am făcut! Pe acești pereți, nimic nu vorbește despre moarte. Mi-ați oferit mult mai mult decât cei care se pretind prietenii și aliații mei, voi, pe care i-am disprețuit și i-am combătut.

Nefer și Paneb îl lăsară singur pe Amenmes.

Când acesta ieși din locul său de veci, soarele începea să apună.

— E târziu, îi spuse el maestrului de operă, atât de târziu… Dar ar trebui să trăiesc destul de mult să pot cunoaște minunățiile pe care le-ați creat pentru mine.

☥

Mic, gras și bărbos, mândru de părinții săi, tatăl – matematician grec, iar mama – chimistă persană, Dakter se lăsa, din ce în ce mai mult, pradă confortului laboratorului, al cărui director devenise, datorită lui Mehy. Savantul nu mai credea de multă vreme că ar putea porni un război, care să scoată Egiptul din respectarea tradițiilor sale, proiectându-l într-o eră nouă, în care să domine știința și progresul tehnic. Generalul încercase din răsputeri să zdruncine din temelii vechea țară a faraonilor, dar împrejurările nu-i permiseseră.

Dakter bea numai apă, dar mânca tot mai mult, crescând în greutate și devenind, de aceea, tot mai sever cu subalternii săi. Nu-l acceptase nicio egipteancă, de aceea le frecventa, din când în când, pe libienele care-și vindeau farmecele într-o berărie din suburbiile Tebei.

Și totuși, cu cât geniu era înzestrat! Încă se simțea în stare să inventeze noi mașini și să folosească produse, cum ar fi petrolul, pentru a schimba radical economia țării. Dar Egiptul, înglodat în respectul pentru legea lui Maat, armonia iluzorie, nu putea înțelege că reușita materială, oricât ar fi costat, era de preferat corectitudinii!

— Ai pregătit ce te-am rugat, Dakter?

Trezit brusc din siesta sa, Dakter tresări.

— Serketa! Scuză-mă… Mă odihneam puțin!

Dakter se temea de această femeie cu forme admirabile, care făcea pe adolescenta, cu vocea ei mieroasă, cu ocheadele și fandoselile ei.

— Sunt grăbită!

— În ultima vreme, am fost ocupat până peste cap și…

— Datorită ție, recunoscu Serketa, am făcut multe progrese în prepararea otrăvurilor, dar felul în care cunoști tu narcoticele făcute din flori de lotus este unic, iar eu n-am dreptul să mă înșel asupra lor. Situația devine primejdioasa pentru soțul meu, care e și protectorul tău, și trebuie să acționez fără întârziere.

— Nu vreau să știu nimic!

— Ba dimpotrivă, un aliat ca tine va trebui să știe totul despre planurile mele. De îndată ce-mi vei da narcoticul, îi voi adormi pe soldații care fac de pază la ușa lui Amenmes. Apoi, voi intra la el și-l voi face să bea o otravă pregătită de mine.

— Vă rog să tăceți!

— Am testat produsul pe un bou: moartea a fost fulgerătoare. Vom scăpa, astfel, de acest prințișor idiot, care plănuiește să numească un nou comandant-șef al armatelor tebane. Ce mai idee năstrușnică... N-ar merita o pedeapsă drastică?

— Dar Amenmes este un faraon!

— Singurul faraon legitim este Sethi al II-lea, căruia n-am încetat să-i fim credincioși. Ține minte toate acestea, neprețuitul meu Dakter, și fă-mi rost, cât mai curând, de narcoticul despre care vorbeam.

☥

Amenmes înnoptase în palatul lui Ramses cel Mare, în interiorul Locașului Adevărului. Alături de locuitorii satului, își adusese omagiul strămoșilor, apoi luase micul dejun cu maestrul de operă și femeia înțeleaptă.

Obrajii monarhului erau mai puțin scobiți și-și regăsise, cât de cât, pofta de mâncare.

— Ce-ți lipsește, maestre de operă?

— Nimic, Maiestate, atâta vreme cât statul își respectă angajamentele.

— N-ați vrea să vă măriți satul?

— În niciun caz! Funcționează ca o corabie, cu echipajul de la babord și de la tribord, și fiecare tinde către un nivel excelent în specialitatea sa, integrându-se în opera comunitara. Ar fi inutil, nociv chiar, să măresc numărul artizanilor, căci singurul lucru care contează este unitatea dintre membrii confreriei. Avem nevoie de foarte mulți ani pentru a forma un adevărat slujitor al Locașului Adevărului, un artizan care să-și poată exersa arta fără ezitare, transmițând mai departe ceea ce a învățat și a experimentat.

— Vizirul m-a mințit în ceea ce vă privește; doar generalul Mehy v-a luat apărarea. Fiți prudent, Nefer; poziția pe care o aveți și secretele pe care le stăpâniți vor declanșa invidii care vă vor pune viața în pericol!

— Atâta vreme cât Pharaon va veghea asupra Locașului Adevărului, n-ar avea de ce să se teamă.

— Voi face în așa fel ca nimeni să nu se atingă de el, promise Amenmes.

— N-ar trebui să vă ocupați, mai degrabă, de sănătatea voastră? îi sugeră Clara.

— Tocmai am semnat un decret, prin care l-am numit medic-șef al palatului pe un oarecare Dakter, care mi-a fost lăudat pentru competența sa... Dar femeia înțeleaptă va accepta să mă îngrijească așa cum o face cu ceilalți membri ai confreriei?

— Sunt la dispoziția voastră, Maiestate!

— Am pierdut forța tinereții și mi-am irosit puterile într-o luptă absurdă, care nici măcar n-a avut loc... După ce mi-am văzut locul de veci și am participat, cât de cât, la viața acestui sat, vreau să pun capăt anarhiei de care sunt răspunzător. Chiar de mâine, voi începe negocierile cu tatăl meu, faraonul legitim, și-l voi ruga să mă ierte. Singura favoare pe care doresc s-o obțin este aceea de a mă putea odihni în Valea Regilor. Când pacea va fi restabilită, voi reveni să vă văd, Clara, și sunt sigur că-mi veți reda sănătatea.

☥ Capitolul 55

— E un risc prea mare, Serketa! Planul tău n-are nicio șansă de reușită, spuse generalul Mehy.

— Ba știi bine că are, dragostea mea dulce, căci va fi de ajuns să înlocuiești unele gărzi ale palatului cu unii dintre oamenii tăi. Cât despre ceilalți, o servitoare le va duce hrană în care o să pună droguri. De îndată ce vor adormi, voi pătrunde în camera lui Amenmes și-l voi face să bea un deliciu fabricat de mine. Un deliciu mortal... Nu va suferi deloc și va pleca într-o lume mai bună.

— Există riscul de a fi prinsă asupra faptului!

— Asta nu mi se poate întâmpla mie, șopti ea. Mă lași s-o fac, spune?

— Nu, Serketa!

Intendentul îndrăzni să-i deranjeze pe cei doi soți, care stăteau sub un umbrar:

— Aghiotantul vostru dorește să vă vadă, generale; pretinde că e foarte urgent.

Ofițerul era foarte emoționat.

— De la palat am primit vești îngrijorătoare, generale! Conform unor zvonuri care mi se par fondate, Amenmes se pare că e hotărât să-l recunoască pe Sethi ca unic stăpân al celor Două Ținuturi. Pentru a trece la fapte, va răzleți trupele tebane și va numi în locul vostru un administrator însărcinat cu demobilizarea lor. Am mai aflat că noul vizir vă este ostil. Atunci când se va restabili pacea, dumneavoastră veți fi țapul ispășitor. Și mai adaug faptul că oamenii noștri își fac multe griji în legătură cu soarta lor.

— Să stea liniștiți, le voi pleda cauza pe lângă rege.

Când aghiotantul se îndepărtă, Serketa sărută genunchii generalului.

— Mă lași s-o fac, scumpul meu?

☥

Privirea de rozător a lui Imuni, asistentul scribului Mormântului, deveni și mai tăioasă decât altădată.

— Treizeci și șase, treizeci și șapte… Lipsește un urcior cu bere!

— Mai numără o dată, îi ordonă Kenhir.

— Am numărat deja! Azi-dimineață, ne-au fost livrate treizeci și opt de urcioare cu bere și n-am pus în cămară decât treizeci și șapte. În concluzie: cineva a furat unul!

— Calmează-te, Imuni; un bun scrib trebuie să știe să-și păstreze sângele rece.

— Trebuie să aflăm care e hoțul!

— Ai vreo bănuială?

— Am făcut deja o anchetă. Azi-dimineață, când a fost descărcată marfa, nu erau de față decât trei artizani din echipa din dreapta: Pai Pâinică-Bună, Didia cel Generos și Paneb cel Zelos.

— Desigur, te gândești la Paneb!

— După mărturiile a două gospodine, a fost văzut ultimul la locul faptei. Forța lui fizică îi permite să ducă mai multe urcioare decât ceilalți doi și, în mod sigur, n-a ezitat să ascundă unul.

— Ai o dovadă?

— Indiciile corespund. Sunteți obligat să-l anunțați pe maestrul de operă.

Imuni nu se înșela, dar vocea sa subțiratică îl scotea din pepeni pe Kenhir.

— O să-l previn.

— În calitate de acuzator, insistă Imuni, voi asista la discuție.

— Haide! mormăi Kenhir.

Nefer lucra în atelierul sculptorilor, unde termina o statuie a lui Amenmes, care avea un chip liniștit, un rege tânăr emanând numai vigoare.

Imuni vru să vorbească, dar Kenhir îi puse mâna la gură.

— Liniște!

Uimit de perfecțiunea gestului, Imuni uită pentru o clipă războiul pe care-l pregătea împotriva lui Paneb; urmări cu privirea mâna maestrului de operă, ce dădea viață zâmbetului faraonului, zâmbet în care divinul și umanul se îmbinau într-o armonie greu de exprimat. Dalta fină dansa pe piatră, fără s-o rănească, transformând materia, inertă în aparență, în suport pentru viață.

Nefer lăsă jos unealta și își șterse fruntea cu o batistă de in. Ieșind dintr-o lume deosebită, în care dialoga cu statuia, dădu cu ochii de scribul Mormântului și de asistentul acestuia.

— Există un hoț în confrerie, declară Imuni.

— Cine e și ce greșeală a comis?

— Paneb a furat un urcior cu bere. Cer convocarea tribunalului și efectuarea percheziției la domiciliul lui.

— L-ai interogat?

— Mă tem că va reacționa cu violență!

— Nu și în prezența mea.

Nefer cel Tăcut ieși din atelier însoțit de cei doi și se îndreptă către locuința lui Paneb. Acesta tocmai văruia fațada casei, așa cum i-o ceruse soția sa.

— Ce delegație impresionantă! constată colosul. Pot să pariez că scribul-asistent are, din nou, ceva contra mea!

— De data asta, e grav! atacă Imuni; va trebui să mărturisești imediat!

— N-am nimic de mărturisit decât că mi-ești din ce în ce mai nesuferit și că bidineaua mea ar putea ateriza pe mutra ta.

— Ai furat un urcior cu bere din cea livrată azi-dimineață? întrebă Kenhir.

Privirea lui Paneb deveni amenințătoare:

— Sunt sigur că povestea a fost inventată de lepădătura asta de Imuni.

— S-a furat un urcior în timp ce te aflai acolo!

— Din câte știu, nu eram doar eu; dar dacă tu ești ăla care a ascuns urciorul, numai ca să-mi faci rău?

Simțind că Paneb era gata să-i spintece asistentul, Kenhir interveni:

— Treaba pare a fi serioasă, Paneb; ești de acord să stăm de vorbă și cu ceilalți doi, Pai și Didia?

— Mai întâi, cercetați-mi pivnița!

— Așa să facem, propuse Imuni.

Zelosul deschise ușa casei.

— Intrați și verificați!

— N-o facem cu bucurie, mărturisi scribul Mormântului, și-ți mulțumim pentru cooperare.

Maestrul de operă nu intră în casă.

— Într-o bună zi, promise Paneb, o să-i strivesc capul ploșniței de Imuni, așa, între două blocuri de piatră.

— Nu te lăsa dus în ispită, căci vei fi exclus din confrerie!

— Dar tu, măcar, ești sigur de nevinovăția mea?

— Crezi că e necesar să-mi pui întrebarea asta?

Dezamăgit, Imuni ieși din casa lui Paneb, în timp ce lui Kenhir i se citea satisfacția pe față.

— Niciun urcior suspect! anunță scribul Mormântului.

— Dar problema nu e rezolvată, le aminti asistentul, nemulțumit. Să-l confruntăm pe Paneb cu ceilalți doi suspecți.

— Să ne grăbim, le ceru pictorul; n-am chef să pierd timpul.

Didia cel Generos se afla la Pai Pâinică-Bună, care pregătise niște rinichi, după o rețetă al cărei secret nu-l dezvăluia nimănui.

— Paneb e acuzat că a furat un urcior cu bere, insistă Imuni; ați fost martori la acest delict?

— Nu mai spune baliverne, îi tăie vorba uriașul Didia; eu sunt cel care a luat un urcior din cele livrate azi-dimineață, ca să-l

beau pe loc, potolindu-mi setea. Să-mi fie reținut din salariu, și cu asta basta!

— Dar, totuși…

— Întoarce-te la biroul tău, îi porunci Kenhir asistentului său.

Mirosul atrăgător îl făcu pe Paneb să ridice capacul oalei.

— De ce ai luat urciorul? îl întrebă pe Pai, la ureche.

— Aveam nevoie pentru sosul în care am preparat rinichii… și nevastă-mea mi-ar fi reproșat această cheltuială.

— Să nu mai faci asta niciodată… și mulțumește-i lui Didia.

— Între colegi, trebuie să ne luăm apărarea, preciză dulgherul; dar cred că Pai ar trebui să ne invite la masă.

☥

La curtea din Teba era mare agitație. Zvonul căpătase amploare și fiecare știa acum că regele Amenmes avea să renunțe la coroană. Unii se simțeau ușurați, alții se temeau că vor pierde totul sau măcar o parte din privilegiile lor, și toți se întrebau care va fi soarta generalului Mehy, a cărui tăcere le părea suspectă.

În amurg, Serketa se prezentă la palat, o dată cu servitoarele din serviciul de noapte. Îmbrăcată modest, trecu ușor de primele două controale. Dar la al treilea, un gardian o privi, încruntat.

— Pe tine nu te cunosc!

— Am venit în locul unei lenjerese care e bolnavă!

— Prezintă-te la cameristă; îți va spune ce ai de făcut!

Serketa o luă pe coridorul care ducea la lenjerie, dar își schimbă apoi direcția, îndreptându-se către apartamentele regale. Avea, clar, în minte, planul trasat de Mehy, așadar nu se putea rătăci.

În buzunarul interior al rochiei sale largi, purta un pumnal și o fiolă cu otravă. Pumnalul îi va servi la eliminarea celui care-i va sta în cale, iar fiola va fi însăși moartea lui Amenmes.

Garda se schimbase deja. În mai puțin de o jumătate de oră, narcoticele îl vor cufunda într-un somn profund pe gardianul care păzea camera lui Amenmes și drumul îi va fi liber. Nimeni n-o va opri să se strecoare în camera monarhului.

Soția generalului se ascunse într-o cămăruță unde se puneau vazele pentru flori; aici urma să aștepte momentul în care întregul palat va fi cuprins de liniște.

Când auzi niște pași grăbiți răsunând pe dale, Serketa își dădu seama că fusese îndreptățită să se teamă. Cineva o trădase și, acum, era căutată.

Dacă s-ar fi grăbit, ar fi căzut în plasă.

Cum să iasă de aici fără să fie văzută? Exista, ce-i drept, o fereastră mică, spre grădină, dar avea niște grilaje. Nicio ieșire și nici măcar un loc în care să se poată ascunde.

Dacă ușa s-ar fi deschis, Serketa n-ar fi avut unde să fugă.

Ar înfige pumnalul în primul paznic care ar încerca s-o amenințe, apoi ar încerca să se strecoare printre ceilalți, scoțându-le ochii cu unghiile.

Se auzeau glasuri de bărbați care țipau de spaimă.

Apoi, voci de femei, vaiete și plânsete.

Curioasă, Serketa întredeschise ușa.

Soldați, demnitari și servitoare alergau pe coridor. Soția lui Mehy îl prinse pe unul de mână.

— Ce se întâmplă?

— Regele Amenmes a murit!

☥ Capitolul 56

Lac de sudoare, Kenhir se trezi speriat și țipă, lucru care o făcu pe Niut să se scoale și să vină degrabă. După ce bătu la ușă, întrebă:

— Pot să intru?

O tuse puternică îi răspunse și Niut intră.

Cu respirația tăiată, Kenhir stătea pe marginea patului.

— Ce coșmar îngrozitor! Am văzut cum sosea un om de-al lui Seth, violent, pus pe ceartă și bătăios, mai puternic decât oricare atlet, cu albul ochilor însângerat, atât de puternic, încât nici deșertul nu-l speria!

— La vârsta voastră, spaima asta vă mai lipsea! Mergeți să vă spălați! Eu rămân să schimb cearșafurile și să fac curățenie în cameră.

Niut începuse deja să trebăluiască, deși era încă noapte. Dinspre ulița principală, se auzea o larmă neobișnuită.

Cu o torță în mână, Unesh Șacalul pornise să-i trezească pe toți sătenii.

— Sus, cu toții! Regele Amenmes a murit!

Nefer cel Tăcut reuși să-l calmeze.

— De îndată ce a aflat vestea, curierul Uputy a ținut să ne anunțe.

În timp ce femeia înțeleaptă îi liniștea pe săteni, maestrul de operă discuta cu șeful Sobek, care-și pusese paznicii în stare de alertă.

— Acum, își spuse nubianul părerea, totul va depinde de atitudinea generalului Mehy, singurul om puternic din întreaga regiune. Ori i se supune lui Sethi, care va pedepsi Teba pentru că s-a revoltat împotriva lui, ori va revendica succesiunea lui Amenmes, iar lucrul aceasta va duce la un război civil.

☥

Vizirul, miniștrii, înalții funcționari și demnitarii care fuseseră în slujba lui Amenmes fuseseră conduși în curtea cea mare a cazărmii principale din Teba, unde generalul Mehy dădea diferite sarcini ofițerilor superiori.

Nu încăpea nicio îndoială că hotărâse să ia puterea, cu brutalitatea care-l caracteriza, și să numească militari în posturile-cheie.

— Prințul Amenmes a murit în această noapte, le aminti Mehy, și le-am dat ordin specialiștilor să înceapă procesul de mumificare. Am trimis mesageri la Pi-Ramses, pentru ca faraonul legitim, Sethi al II-lea, să afle cât mai repede că l-am slujit întotdeauna cu credință.

Nedumerirea apăru pe toate chipurile. Mulți credeau că Mehy nu va ezita să urmeze exemplul fiului lui Sethi, dar nu știau că generalul cunoștea cu precizie raportul de forțe dintre Nord și Sud, raport care nu-i era favorabil. În cazul unui șoc frontal, superioritatea armamentului său nu va fi de ajuns pentru a compensa acest handicap; doar viclenia și dacă ar fi fost luați prin surprindere ar fi putut contribui la victoria lui Mehy, dar era mai bine să nu se mai gândească la toate astea.

— Și noi suntem slujitorii credincioși ai lui Sethi, pretinse ministrul Finanțelor numit de Amenmes, dar uzurpatorul nu ne-a dat dreptul să alegem! Îi vom dovedi totuși faraonului că noi am făcut tot ce s-a putut pentru a apăra Teba.

— Nu e bine să decretăm un doliu oficial, recomandă primarul, pentru a nu-l jigni pe Sethi; dacă ne gândim bine, nu este decât decesul unui prinț de sânge regal. Să facem uitate

titlurile pe care ni le-a dat Amenmes și să ne reluăm funcțiile anterioare. Când regele va intra în Teba, va fi aclamat de o cetate loială și supusă.

— Cu condiția să fi șters toate urmele uzurpării, preciză fostul ministru al Agriculturii. Amenmes și-a făcut un loc de Veci în Valea Regilor, nu-i așa? Imaginați-vă mânia lui Sethi al II-lea când va descoperi acest lucru! Din moment ce generalul Mehy este administratorul principal al malului stâng, să le ordone artizanilor din Locașul Adevărului să facă să dispară acest monument jignitor. Dacă nu, confreria va fi pedepsită cu asprime, iar răzbunarea lui Sethi se va răsfrânge și asupra noastră.

☥

— După cum reiese din acest document semnat de generalul Mehy, Maiestate, fiul vostru a murit, îl anunță cancelarul Bay.

— În ce împrejurări? întrebă Sethi.

— După părerea medicilor palatului, organismul său ajunsese ca al unui bătrân; slăbit, epuizat, s-a stins în timp ce dormea. Generalul a dat ordin să fie mumificat și face toate eforturile necesare pentru a evita o conflagrație în regiunea tebană.

— Oare acest text n-ar putea fi un fals care să-l înșele pe rege asupra situației din Sud? întrebă regina Tausert.

— Este sigiliul generalului, iar scrisul e același cu cel din mesajele precedente.

— Și dacă a fost constrâns să scrie acest text? Nereușind să se impună prin forță, Amenmes s-a folosit, poate, de cele mai josnice șiretlicuri!

— Eu cred că fiul meu a murit într-adevăr, declară, cu tristețe, Sethi, și că a plătit scump pentru nesupunerea sa.

— Să trimitem acolo niște iscoade care să ne furnizeze niște informații certe, preconiză regina. Dacă trupele noastre s-ar aventura în acea regiune, fără să cunoască adevărata situație, am risca pierderi grele.

— Există ceva mult mai urgent, spuse monarhul, exprimându-și dorințele față de marea soție regală și de cancelarul Bay.

☥

— Nici măcar n-am apucat să-l otrăvesc pe Amenmes, se plânse Serketa; bietul om a murit singur-singurel. Treizeci și trei de ani și trei ani de domnie parțială... Ce trist bilanț! Din

nefericire, incapabil cum era, nu ne-a ajutat nici măcar să-l înlăturăm pe Sethi!

Serketa se cuibări la picioarele lui Mehy, țintuit la pat de o urticarie rebelă, însoțită de o febră mare. Medicul se arătase încrezător, dar bolnavul trebuia să stea în casă vreo opt zile, pentru a evita unele urmări neplăcute. Asta îl exaspera pe general, căci n-avea deloc încredere în curtenii tebani.

Oficial, se știa că Mehy studia dosarele; zilnic, aghiotantul transmitea armatei ordinele lui, iar aceasta, la fel ca și celelalte corpuri sociale, era nerăbdătoare să cunoască reacțiile lui Sethi al II-lea. Unii își puneau speranța în clemența lui, iar alții se temeau să nu frângă coloana vertebrală a Tebei celei orgolioase.

— Nicio veste de la Pi-Ramses, în dimineața asta?

— Niciuna, iubirea mea.

— Mă simt mult mai bine și am pierdut o grămadă de timp! Mâine, o să mă ocup de Locașul Adevărului.

— Uiți că maestrul de operă a refuzat să distrugă mormântul lui Sethi?

— Situația s-a schimbat. Nefer nu e tâmpit; el știe că faraonul legitim îi va fi recunoscător, dacă va șterge orice urmă de-a lui Amenmes.

— Și dacă refuză?

— Asta și sper, turturica mea… În acest caz, îl voi aresta!

☥

Întreaga comunitate se adunase în curtea neacoperită a templului lui Hathor și lui Maat.

— S-a început, deja, mumificarea lui Amenmes, anunță scribul Mormântului, dar n-a fost proclamat doliul oficial. Asta înseamnă că Teba se înclină înaintea lui Sethi, regele Egiptului de Sus și de Jos. Unitatea țării e restabilită și asta ne bucură. Dar, mai mult ca sigur, numele lui Amenmes va fi șters de pe listele regale.

— Ce se va întâmpla cu locul lui de veci? întrebă Paneb.

— Iată motivul pentru care vă cer părerea tuturor, căci este vorba despre viitorul satului.

— Din fericire, exclamă Renup cel Jovial, maestrul de operă a păstrat mormântul lui Sethi!

— Pentru a-i dovedi că suntem loiali, ar trebui să-l distrugem pe cel al fiului său, propuse Ched Salvatorul.

— Este și părerea mea, aprobă Kenhir. Nu ne putem îndoi de faptul că generalul Mehy, susținut de mulțimea demnitarilor tebani, ne va cere să-l alungăm pe uzurpator din Valea Regilor.

Toate privirile se îndreptară către maestrul de operă.

— Scribul Mormântului are dreptate să ne avertizeze. Care este părerea șefului echipei din stânga?

— Va fi cea a maestrului de operă, răspunse Hay, taciturn.

— Și cea a femeii înțelepte?

— În orice împrejurare, vom ține seama doar de respectul legii lui Maat.

— Atunci, nimic mai simplu! exclamă Paneb. Cum am putea distruge un loc de veci, picturi și sculpturi pe care le-am creat cu dragoste? Amenmes n-a fost el un rege mare, dar n-a făcut niciun rău confreriei. În numele cărei politici josnice ne-am putea comporta ca niște barbari? Timpul va da uitării evenimentele lipsite de importanță, iar eterne nu vor rămâne decât scenele rituale în care Amenmes apare ca un faraon care cunoaște formulele învierii. Despre om, totul va fi uitat; dar simbolurile trasate pentru un rege nu vor putea fi uitate.

— Dar noi trăim astăzi, în prezent! obiectă Casa-Funie. Cuvintele tale frumoase nu îl vor influența pe general, iar Sethi va rade acest sat de pe suprafața pământului, dacă îi arătăm cea mai mică dovadă de credință lui Amenmes.

— Păstrând această operă desăvârșită, ne vom arăta loiali față de Locașul Adevărului și față de noi înșine.

— Eu sunt de acord cu Casa, interveni Karo cel Posac; dar să nu-mi cereți să distrug ceva, orice ar fi!

— Care dintre voi este gata să distrugă mormântul lui Amenmes? îi întrebă maestrul de operă.

Unii priviră în sus, alții își puseseră ochii în pământ, iar alții, către preotesele lui Hathor.

— Trebuie să fiți pe deplin conștienți de atitudinea voastră, le recomandă Kenhir; Sethi nu vă va ierta!

— Locul de veci al lui Amenmes este aproape gata, preciză Paneb, și e fericit că nimeni din această confrerie nu dorește să-l strice! Dacă faraonul e nemulțumit de munca noastră, să pună pe alții să-i termine mormântul!

Kenhir fu de acord că argumentul era întemeiat, dar câtă greutate va avea dorința confreriei în fața unui monarh decis să facă să dispară orice urmă a unui fiu rebel?

— Avem treabă, spuse Paneb; în loc să trăncănim, hai să pregătim camera funerară a lui Amenmes, pentru a putea primi mumia regală.

— Prinţul nu va fi niciodată înhumat în Vale! obiectă Nakht cel Puternic.

— Asta e treaba celor de la putere, şi nu a noastră! Să respectăm planul maestrului de operă şi totul va fi bine!

Entuziasmul Zelosului alungă şi ultimele şovăiri şi artizanii se pregătiră să plece în Valea Regilor.

Nefer cel Tăcut nici nu apucase să formuleze hotărârea pe care confreria o luase în unanimitatea inimilor.

☥ Capitolul 57

Total restabilit, Mehy se pregătea să plece spre Locaşul Adevărului, în fruntea a vreo cincizeci de infanterişti, când aghiotantul său îi aduse un mesaj urgent.

— Se apropie o flotilă din Nord, generale!

— Câte bastimente?

— Cinci, dintre care o corabie regală.

— Iată-l, deja, pe Sethi, în persoană! Poziţia corăbiei?

— În curând va putea fi văzută din Teba.

Mehy trimise pe malul drept un număr mare de soldaţi, pentru a-l aclama pe rege şi pentru ca acesta să poată aprecia loialitatea armatei tebane. În spatele lor, curtenii urmau să se piardă în mulţime.

Vestea circula deja în marele oraş, în care curiozitatea se îmbina cu teama: împotriva cui se va declanşa mânia regelui?

Spre surprinderea generalului, flotila se îndreptă către debarcaderul de pe malul stâng! I se aduse îndată un vas uşor şi rapid, pentru a putea traversa Nilul, întâmpinându-l, astfel, pe suveran.

Dar nu Sethi era cel care cobora pe pasarelă, cu pas nesigur, ci cancelarul Bay.

Subţirel, nervos, cu ochii negri şi ageri, cu barbişonul bine îngrijit, Bay coborî cu prudenţă.

— Mă bucur să ajung din nou pe pământ, îi mărturisi el lui Mehy; cât am călătorit, mi-a fost rău tot timpul!

— Maiestatea Sa nu v-a însoțit?
— Regele mi-a încredințat două misiuni. Prima, să aflu dacă prințul Amenmes a murit cu adevărat și dacă în bunul oraș Teba domnește liniștea.
— Iată-l, în sfârșit, eliberat de sub jugul pe care-l suporta din ce în ce mai greu și sunt mândru că am putut evita tulburările de care mă temeam.
— Securitatea este asigurată cu adevărat?
— Ultimii partizani ai lui Amenmes nu sunt în număr mare și nu doresc decât să se ascundă. De altfel, cred că este necesar să mai așteptăm câtăva vreme, înainte de a vă putea da un răspuns sigur.
— Vă mulțumesc pentru sinceritate, generale; suveranul vă va aprecia atitudinea.
— Și care e a doua misiune, cancelare?
— Va trebui să mă duc, cât mai repede, la Locașul Adevărului.
— Paznicii șefului Sobek nu sunt ușor de abordat; dacă doriți, vă pot însoți, împreună cu vreo câțiva soldați.
— Cu multă plăcere, generale!
Mehy era încântat. Intervenția sa va părea oficială, iar cancelarul îl va prezenta pe comandantul-șef al trupelor tebane ca fiind primul care nu dorește să păstreze nicio amintire despre Amenmes.
Bay cercetă carul, bănuitor.
— Vă rog să nu mânați prea repede; mi se face rău imediat!
— Voi avea grijă de dumneavoastră, cancelare!
Carul porni în viteză.
— Această perioadă teribilă vi s-a părut, desigur, dureroasă, generale!
— Am avut o singură obsesie: să-l conving pe prințul Amenmes să nu lanseze vreo ofensivă spre Nord.
— La rândul meu, n-am reușit să-l conving pe Sethi să pună în aplicare planul nostru, căci regele credea în revenirea la armonie, în ciuda previziunilor mele pesimiste.
— În înțelepciunea sa, Pharaon a văzut mai departe decât noi…
— Desigur, generale, dar trebuie să închidem acest capitol penibil din istoria noastră.

— Maestrul de operă din Locașul Adevărului nu e deloc diplomat și tinde să vadă lumea doar prin ochii confreriei sale. N-aș dori să-și atragă niște nenorociri!

— Eu am puteri depline, generale; cerințele lui Sethi vor fi satisfăcute!

Mehy își stăpâni bucuria: de data asta, soarta lui Nefer era pecetluită. Opunându-se regelui, va fi prada mâniei acestuia și-și va lăsa confreria fără apărare, excepție făcând Paneb, colosul al cărui zel îi speria pe toți. Dar Serketa gândise un plan pentru a scăpa de el, astfel încât viitorul se anunța, în sfârșit, luminos.

Șeful Sobek aștepta în mijlocul drumului, în fața fortului al cincilea. Carul lui Mehy se opri la mai puțin de un metru de nubian.

— Du-te și cheamă-i pe scribul Mormântului și pe maestrul de operă! îi porunci generalul. Cancelarul Bay, delegat al regelui Sethi al II-lea, vrea să le vorbească imediat.

După tonul lui Mehy, Sobek înțelese că treaba era serioasă și nu mai stătu pe gânduri; când se întoarse, nu-l însoțea decât femeia înțeleaptă.

— Trebuie să înțeleg că maestrul de operă lucrează la mormântul lui Amenmes, în Valea Regilor? întrebă Bay.

— Da, așa este, răspunse Clara.

Carul se întoarse și se îndreptă spre Vale. Drumul greu făcea ca oamenii să păstreze liniștea. Temându-se de atacurile spiritelor ce cutreieră munții, soldații, strânși unii lângă alții, priveau fără încetare către creste.

Ajunseră cu bine la intrarea în Vale, dar cu nervii întinși la maximum.

În fața grupului impresionant ce se apropia, paznicii nubieni își lăsaseră armele jos.

— Avem dreptul să trecem dincolo de această poartă? se îngrijoră Bay.

— Nu aveți puteri depline, cancelare?

Cei doi bărbați intrară pe teritoriul sacru, care-l lăsă pe Bay fără glas. Mehy era nerăbdător să-l surprindă pe maestrul de operă în timp ce lucra în mormântul lui Amenmes, dovedindu-și, astfel, trădarea.

Însărcinat cu paza depozitului de materiale al artizanilor, nubianul Penbu le ieși în cale, amenințându-i cu o sabie scurtă.

— Îl însoțesc pe cancelarul Bay, reprezentant al faraonului, declară generalul; Nefer cel Tăcut e aici?

Penbu încuviință dând din cap.

— Condu-ne la el!

— N-am dreptul să merg mai departe.

— Atunci, cheamă-l!

Penbu țipă precum o cucuvaie, tulburând liniștea pietrelor din Valea Regilor.

După câteva minute apăru Paneb, cu părul ciufulit și plin de praf de piatră. În mână purta un târnăcop mare.

— Părăsiți imediat acest loc! le ceru el, privindu-i cu furie.

— Eu sunt cancelarul Bay. Regele Sethi mi-a încredințat o misiune urgentă, dându-mi putere deplină s-o duc la bun sfârșit!

— Ne însoțește o trupă numeroasă, preciză Mehy.

— Ce doriți?

— Să-l văd pe maestrul de operă, răspunse Bay.

— Conduce un șantier. Îl veți putea vedea diseară, în sat.

— Regret, dar e ceva foarte urgent!

— Ce șantier? întrebă Mehy.

— Nu vă pot da niciun răspuns.

— Du-te și caută-l, Paneb!

Colosul își încleștă mâna pe coada târnăcopului, pe care l-ar fi folosit cu dragă inimă pentru a-i izgoni pe acești intruși, dar consideră că e mai bine să se consulte, mai întâi, cu maestrul de operă.

☥

Calmul lui Nefer cel Tăcut îl fascina pe general. Prezența lui Bay îi dovedea totuși că Sethi revenise la cârma țării și că Locașul Adevărului trebuia să se supună, asumându-și greșelile. Dar șeful confreriei avea o ținută impunătoare, de parcă rămăsese stăpân în tot acest joc.

— Ați călătorit bine, cancelare?

— Ca să fiu sincer, n-am reușit încă să mă obișnuiesc cu legănarea unui vas și prefer să merg pe pământul vechiului nostru Egipt. De îndată ce faraonul a aflat că fiul său e mort, mi-a poruncit să plec la Teba, pentru a pune capăt acestei perioade grele care ne-a slăbit țara. Presupun că ați deschis din nou mormântul lui Sethi al II-lea, pentru a continua lucrările.

— Încă nu, cancelare!

— Atunci… La ce lucrare trudesc artizanii în prezent?

— Trebuie să terminăm camera funerară a lui Amenmes.

— E reprezentat… ca faraon?

— Tradiția a fost respectată!

Generalul Mehy jubila. Credincios obiceiurilor sale, maestrul de operă nu era capabil să mintă.

— După moartea lui Amenmes, preciză cancelarul, ar fi trebuit să-i distrugeți mormântul, pentru a șterge urmele uzurpării lui.

— V-ați făcut o idee greșită despre Locașul Adevărului, cancelare! În unanimitate, locuitorii satului au respins această soluție și nu veți găsi nici măcar un artizan care să se atingă de o operă desăvârșită.

Mehy nu se aștepta chiar la asemenea vorbe! Nu numai că Nefer se condamna pe el însuși, dar își condamna întreaga comunitate. Nimic mai stupid decât această corectitudine, inadaptarea la împrejurările actuale, de care ar fi putut profita din plin!

Generalul îi și vedea pe Tăcut și pe confrații săi arestați, judecați și deportați într-o mină de cupru în care să-și sfârșească zilele. Și satul, deschis, părăsit, cu piatra de lumină și celelalte secrete ale: Locașului Adevărului.

Mai rămânea să-și respecte angajamentul față de trădător, a cărui eficacitate fusese totuși dintre cele mai mediocre… Mehy îi va încredința lui Serketa această problemă minoră.

— Ar fi trebuit să înțelegeți că Sethi nu va îngădui ca lucrurile să rămână așa, adăugă cancelarul.

— V-am expus opinia confreriei și ea nu se va schimba niciodată. Din moment ce Pharaon este stăpânul nostru suprem, el ne va hotărî soarta!

— Vă mărturisesc că Sethi vă cunoștea tot atât de puțin ca și mine; se temea că, pentru a-i face pe plac și pentru a vă salva totodată, veți distruge locul de veci al fiului său. A venit vremea să ne întoarcem la armonia și la unitatea celor Două Ținuturi și să uităm de domnia lui Amenmes. Pharaon dorește să-i terminați mormântul cât mai repede. Datorită generalului Mehy, care l-a respectat pe prinț, chiar și după moartea lui, mumificarea e în curs de efectuare, iar ritualurile vor fi celebrate pe trupul său osirian. După aceea, maestre de operă, veți relua lucrările la mormântul lui Sethi al II-lea.

☥ Capitolul 58

Înainte de a se prăbuși pe pat, Mehy, mânios, se răzbunase pe propria cameră: mobile dezmembrate, stofe sfâșiate, oglinzi făcute cioburi... Spectacolul era dezolant, dar Serketa se îngrijea să-l liniștească pe soțul său punându-i întruna, pe frunte, comprese reci.

— Blestemat fie cancelarul Bay... Mi-a dat de înțeles că Sethi se va comporta, în sfârșit, ca un adevărat rege, și când colo, el iartă și tolerează!

— În discursul său adresat somităților tebane, cancelarul n-a emis nicio critică la adresa ta!

— Dar nici nu m-a confirmat în funcțiile mele! Își va întocmi raportul către rege și nimeni nu poate prevedea ce hotărâre va lua Sethi.

Mehy aruncă o compresă cât colo și se ridică.

— Ai dreptate, situația ar fi putut să fie și mai rea... Dar acest cancelar nu ne va fi niciodată aliat. E prea legat, trup și suflet, de cuplul regal și nu va fi decât în slujba acestuia.

— Principalul e că tu vei rămâne omul cel mai puternic din Teba.

— Pentru câtă vreme, Serketa? Dacă Bay reușește să mă despartă de propria armată, sunt un om terminat!

— Dar noi nu vom accepta și nici oamenii tăi!

Generalul se ridică, intră în sala de baie și-și dădu pe față cu apă parfumată, de parcă așa ar fi vrut să-și spele toate eșecurile.

— Adevăratul obstacol este Locașul Adevărului. Continuă să mă umilească și mă împiedică să-mi ating scopul. Am nevoie de piatra de lumină, Serketa, am nevoie de această armă supremă!

— Din moment ce Egiptul este reunificat, viața satului va reveni la normal, iar informatorul nostru va fi mult mai liber să acționeze.

— Până în prezent, a fost incapabil să afle ascunzătoarea pietrei!

— Să nu fim pesimiști, iubitul meu drag... Dar, desigur, va trebui să fim puțin mai activi.

— Ce vrei să spui?

— Sufletul confreriei este chiar șeful. Atâta timp cât Nefer cel Tăcut va conduce Locașul Adevărului, acesta va părea de neînvins. Din încercările prin care trece, acest maestru de operă își ia puterea; și cu cât încercările sunt mai greu de suportat, cu atât mai mult maestrul își sporește forțele. Prezența sa e cea care consolidează edificiul, cu fiecare zi care trece!

Mehy se calmă și cugetă îndelung la cuvintele soției sale.

— Tu scoți în evidență un soi de adevăr, pe care eu nu-l percepusem încă atât de clar, de parcă acest adevăr strălucea prea tare, luându-mi ochii! Cum să luptăm mai departe împotriva lui Nefer?

— Lipsindu-l de sprijinul lui cel mai apropiat și mai eficient, răspunse Serketa; dar această acțiune, chiar dacă va fi încununată de succes, nu va fi de ajuns, căci spiritul confreriei trăiește în inima Tăcutului!

— Și ce propui?

— Nu-ți trece prin minte, iubitul meu drag?

Mehy ar fi ucis mulți oameni fără să ezite, dar nu pe acesta, deși îi era cel mai aprig dușman.

— Oare ți-e frică de Nefer cel Tăcut?

— Nu ne va fi ușor să scăpăm de el!

— Dar va trebui s-o facem, neapărat, scumpul meu, ciripi Serketa; ai dreptate, va fi foarte greu, pentru că are de partea lui o întreagă rețea de protecții magice, care-l fac de neînvins. Din fericire, simt o dorință puternică să duc la bun sfârșit această luptă și voi găsi cel mai bun procedeu!

— Te-ai gândit, cumva, la vreo strategie?

— Am o idee, doar una… Dar mult mai valoroasă decât mii de soldați!

— Ce idee, Serketa?

Femeia își sărută soțul pe buze.

— Interiorul… Îl voi ucide din interior.

☥

O rază de soare dezmierda două trupuri goale al Turcoazei și al lui Paneb, care făcuseră dragoste cu o spontaneitate adolescentină. Mângâierile delicate ale colosului continuau să-i trezească dorințele, iar el rămânea vrăjit de splendoarea unei femei al cărei trup mlădios și senzual era expresia desăvârșită a frumuseții.

Era de ajuns ca Turcoaza să atingă ușor pielea amantului său, ca să dezlănțuie un torent căruia nu dorea să-i reziste; fiecare dintre îmbrățișările lor era o nouă fericire și niciodată nu se săturau unul de celălalt.

Culcată peste el, Turcoaza vedea strălucind în ochii lui focul care urma să-i cuprindă din nou.

— Trebuie să plec, șopti ea. Femeia înțeleaptă mă așteaptă la templu pentru inventarierea obiectelor de cult ale zeiței Hathor. Sarcina îi revenea lui Uabet cea Pură, dar, cum aceasta așteaptă un copil, a fost scutită.

Deși murea de dorință, Paneb nu încercă s-o mai rețină lângă el. Cel puțin, nu-i interzicea s-o admire în timp ce se pieptăna.

— Când îți reiei munca în mormântul lui Sethi?

— Săptămâna viitoare!

Conduse de marele preot al lui Amon și de maestrul de operă al Locașului Adevărului, funeraliile lui Amenmes se desfășuraseră conform ritualului unui faraon, cu toată solemnitatea cuvenită. După terminarea ceremoniei, Nefer aplicase pe ușa închisă a mormântului sigiliul confreriei.

Astfel luase sfârșit scurta aventură a fiului lui Sethi, al doilea numit astfel, a cărui domnie se scurgea de parcă nu avusese loc niciun incident grav. Încă o dată, puterea faraonului domina conflictele individuale.

— Pari îngrijorat, Paneb!

— Adoptasem un stil special și mă întreb dacă regele nu-mi va cere să-l modific… Poate că va trebui s-o iau de la început!

— Te temi că vei avea prea mult de muncă?

— Dimpotrivă, dar n-aș vrea să renunț la aceste picturi, mai ales la cele care evocă obiectele rituale transportate în timpul funeraliilor, căci ele m-au învățat simplitatea liniilor.

— Tot satul a vorbit despre această inovație.

— Dar Sethi n-a aprobat-o încă!

Turcoaza îmbrăcă o rochie lungă și roșie, care-i punea formele în valoare.

— Trebuie să ai încredere în talentul tău, Paneb; el nu te-a înșelat niciodată!

Ca de obicei, Turcoaza îi scăpă din mână.

☥

Vântul Nordului tropăia grăbit către micul domeniu al lui Nefer cel Tăcut, pe care trudeau cei cinci muncitori agricoli, care îi

fuseseră trimiși. Paneb nu făcea decât să-și urmeze măgarul, care cunoștea drumul mai bine chiar decât el.

Uabet cea Pură avusese, deodată, poftă să mănânce dovlecei proaspeți și nu mai putea aștepta; soțul său se străduise să-i îndeplinească dorința, cu încuviințarea scribului Mormântului.

Când măgarul se opri, Paneb crezu că se înșală, căci pe câmp nu era nimeni. Dar zări niște oameni care dormeau sub un tamarix umbros. Ba unul dintre ei sforăia zdravăn.

Un picior în fund îl trezi pe unul dintre ei, care trase un țipăt asemănător cu acela al Orătaniei Nesuferite. Tovarășii lui deschiseră ochii.

— Așa lucrați voi pe ogorul lui Nefer cel Tăcut?

— Dar tu cine ești?

— Cel care vă va face să vă fie dragă din nou munca!

Un lungan nebărbierit protestă:

— Noi suntem cinci la număr… Crezi că ne impresionezi?

— Eu cred, mărturisi dolofanul.

— Tu gândești înțelept, recunoscu Paneb. Vei fi ultimul căruia îi voi sparge capul, dacă refuzați să vă faceți munca pentru care sunteți plătiți.

Constatând că nu-l susțin ceilalți, lunganul încercă să fugă. Dar Vântul Nordului îi izbi cu botul, trimițându-l în ciulini.

Măgarul nu înțelegea de ce această „drăgălășenie” îl făcea pe om să „necheze” atât de tare.

— Eu sunt Paneb cel Zelos și am nevoie de dovlecei. Dar dacă mă uit la ogorul ăsta părăginit și la grădina de zarzavat de alături, mă tem că voi pleca fără ei. Sunt dezamăgit și asta mă înfurie la culme. La culme! E clar?

— Știu unde-i pot găsi, afirmă dolofanul cu o voce tremurândă, și mă duc imediat să-ți aduc câțiva.

— După aceea, vă puneți pe treabă. Dacă ogorul ăsta nu e bine cultivat, vom sta de vorbă ca între bărbați, înainte ca Nefer să vă reclame!

— Veți fi amândoi mulțumiți, promise micul dolofan.

— Am încredere în voi, dar voi verifica. În fiecare zi și la ore diferite, Vântul Nordului va trece pe aici, în inspecție.

— E la fel de voinic ca tine?

— Măgarul meu îmi seamănă, ce-i drept! Îmi va povesti tot ce va vedea și să nu vă așteptați la indulgență din partea lui.

Măgarul cel impunător se ospăta, liniștit, cu ciulini.

— Vrei să spui că… Vorbește?

— În satul meu au loc evenimente extraordinare. Nu știți că femeia înțeleaptă are puteri magice, asemănătoare celor ale reginei Egiptului?

Cei cinci țărani se înghesuiră unii în alții. Până și lunganul renunțase să mai facă pe filfizonul.

— Totuși, ea nu ne-a hărăzit o soartă anume? se îngrijoră micuțul.

— Încă nu, dar să nu-i stârniți mânia!

Pentru Vântul Nordului, cele două coșuri cu dovlecei erau ușoare ca fulgul. El mergea în frunte, în timp ce Paneb fluiera un cântec popular.

— Cânți frumos, spuse încet o brunețică de vreo douăzeci de ani, care-l ajunsese din urmă.

— Cum te cheamă, drăgălașo?

— Yema… Toată lumea știe, pe aici, că mă pricep la cultivarea legumelor. Dacă ai nevoie, îți pot da legume bune.

— De ce nu?

— Tu de unde ești?

— Din satul artizanilor.

— Atunci, știi multe secrete! Când mai vii pe aici?

— Peste câteva zile.

— O să vezi, o să-ți arăt niște minuni de legume!

☥ Capitolul 59

Pasionat de genealogie, scribul-asistent Imuni făcuse o descoperire fascinantă în arhivele satului: prin legături familiale complexe, putea pretinde că se înrudește cu Nefer cel Tăcut și, așadar, putea revendica o adopție care ar fi fost mult mai legitimă decât cea a lui Paneb cel Zelos. Din nefericire, îi lipseau câteva legături, dar spera să reconstituie un lanț credibil, cu condiția să poată avea acces la documentele cele mai vechi, pe care scribul Mormântului le păstra, ca pe o comoară, în biroul său.

Cum de putea Kenhir, la vârsta lui, să-și păstreze același ritm de muncă și să se ocupe de cele mai mici detalii, cu aceeași corectitudine dintotdeauna? Unii vorbeau că vigoarea lui Niut nu

era străină de acest dinamism, dar tânăra nu dădea atenție bârfelor și fiecare îi recunoștea o calitate excepțională, aceea de a fi în stare să suporte caracterul imposibil al bătrânului scrib.

Zi de zi, locuința ciudatului cuplu devenea tot mai cochetă datorită strădaniei lui Niut, gustului său pentru mobile frumoase, țesături de calitate și viu colorate. Deși acest lux fără măsură îl costa scump pe Kenhir, acesta renunțase să mai lupte.

— Am terminat inventarul dălților de aramă și al fitilelor pentru lămpi, declară Imuni.

— Ai verificat calculele?

— Nu lipsește nimic.

— De data asta, nu aud de nicio acuzație la adresa lui Paneb!

— Datorită dumneavoastră, satul este gestionat perfect.

— Urăsc complimentele, Imuni, căci ele ascund întotdeauna intenții perfide. Pe ale tale, le cunosc: visezi să-mi iei locul și regreți că trupul meu bătrân e încă rezistent. Fii mai puțin preocupat de viitorul tău și gândește-te mai mult la prezent, căci mai ai multe de învățat înainte de a ajunge scribul Mormântului.

— Vă asigur că…

— Minciuna nu te ajută cu nimic!

— După programul meu de lucru, aș dori să cercetez istoria satului, pentru a o cunoaște mai bine.

Kenhir se miră:

— N-ar fi o idee rea!

— Am consultat deja câteva documente, dar pe cele mai prețioase nu le pot găsi decât la dumneavoastră. Aș putea avea acces la ele?

— Nu văd de ce te-aș refuza!

În sfârșit, chițibușarul de Imuni își schimba atitudinea! În loc să-l persecute pe Paneb și să se lege de comportarea artizanilor, era interesat chiar de Locașul Adevărului.

☥

Sarcina lui Uabet evolua cât se putea de bine, dar pofta de legume proaspete nu i se potolea deloc. Paneb se dusese de mai multe ori pe ogorul lui Nefer, bine îngrijit de cei cinci țărani care se puseseră din nou pe treabă, răsplătiți cu prime substanțiale în natură.

Paneb tocmai termina de umplut coșurile pe care le va purta măgarul, când o mână foarte delicată îi atinse antebrațul.

— Pot să-ți dau niște sparanghel cum n-ai mai gustat, îi spuse frumoasa Yema, ai cărei ochi negri străluceau, plini de farmec.

— Prețurile tale nu sunt exagerate?

— Ne putem tocmi… Te vei pricepe, desigur, să mă convingi că trebuie să ți-l dau mai ieftin!

— S-a făcut, dar să știi că sunt grăbit.

Fata nu purta decât o tunică scurtă, care nu ascundea aproape nimic din trupul ei delicat, pe care știa să îl pună în valoare. Cu un mers care semăna, mai degrabă, cu dansul, îl conduse pe Paneb la o colibă mică, din stuf.

— Fii atent, ușa e joasă!

De îndată ce Paneb intră în coliba modestă, Yema își scoase tunica și, goală, se lipi de el.

— Cât de puternic ești… Hai să facem dragoste!

Colosul o ridică doar cu o mână.

— De obicei, eu sunt cel care am inițiativa, fetițo, și am norocul să fiu un bărbat satisfăcut. Ești foarte frumoasă, dar nu te doresc! Păstrează-ți sparanghelul și îmbracă-te!

Pictorul o lăsă jos pe fata nemulțumită.

Ieși din colibă, dar Yema se luă după el. Goală, se cățără în vârful unei grămezi de pământ.

— Ajutor, țipă ea, am fost violată!

Cei cinci țărani întoarseră capul.

Paneb se întoarse și o pălmui pe mincinoasă.

— Acuma, gata!

Yema se trânti pe jos, plângând.

— Grăbește-te să te îmbraci și să nu te mai apropii de mine niciodată!

☥

Datorită sprijinului soției sale, generalul Mehy redevenise omul cel mai puternic și mai respectat din provincia tebană. În așteptarea sosirii lui Sethi al II-lea, palatul regal era interzis tuturor, iar intrările erau păzite de soldați.

Un calm aparent ascundea, de fapt, îngrijorarea populației. Cancelarul Bay se întorsese în Nord fără să-și dezvăluie planurile și nimeni nu cunoștea adevăratele intenții ale unui faraon ciudat de tăcut. Această lungă așteptare nu însemna, oare, că monarhul se gândea la sancțiunile pe care avea să le aplice orașului, pentru a fi plecat capul în fața lui Amenmes?

— O scrisoare de la Bay! îl anunță Serketa, nervoasă.

Degetele lui Mehy tremurau pe tăblița de lemn. Dacă era destituit, cum s-ar fi putut salva din această situație disperată?

Privi textul scris în hieroglife cursive și răsuflă ușurat.

— Sunt confirmat în toate funcțiile, cu felicitările regelui pentru a fi menținut pacea în condiții dramatice. Cancelarul îmi cere să asigur prosperitatea regiunii și să ocrotesc, în continuare, Locașul Adevărului.

— Este precizată data sosirii lui Sethi?

— Despre acest amănunt, nimic.

— De ce oare? întrebă Serketa.

— Regele este, desigur, foarte afectat de moartea fiului său… Poate că întâmpină unele greutăți la Pi-Ramses și nu îndrăznește să plece din capitală.

— Norocul continuă să țină cu noi, ciripi Serketa.

☥

Revenind din Valea Regilor, echipa din dreapta era mulțumită că avea să se odihnească. Ținând seama de nesiguranța ce amenința viitorul Tebei, unii artizani, cum ar fi Karo cel Posac sau Thuty Savantul, nu-și puteau ascunde pesimismul. Un defect dintr-o stâncă întârziase lucrul, iar maestrul de operă devenise foarte prudent, pentru a evita degradarea picturilor.

— Kenhir a avut un vis urât, spuse Karo; cu un rege care a îndrăznit să-și ia numele de Sethi, nu ne putem aștepta decât la ce e mai rău!

— Ai constatat și tu că nu e un războinic sângeros, obiectă Fened Nasul.

— N-a declanșat războiul civil, le aminti Casa-Funie, dar nu va ierta Teba pentru că i-a fost supusă lui Amenmes.

— Nu exista altă soluție, preciză Gau cel Exact; Sethi va înțelege că nu se putea altfel.

Temperatura scăzuse brusc. Un vânt amenințător anunța apropierea iernii, care ar fi putut fi mai aspră decât cele dinainte.

— Mâine, decretă scribul Mormântului, fumigație generală! Căldurile s-au dus, trebuie să purificăm casele și locașurile comunitare. Cine vrea să se ocupe de sala noastră de întruniri?

Trădătorul găsi ocazia prielnică. Nimeni nu era atras de această activitate, așa încât ceilalți artizani îi erau recunoscători pentru devotamentul lui.

Întregul sat fumega, înecat într-un nor înmiresmat care îndepărta mirosurile neplăcute și insectele nedorite. Negruțu', Orătania Nesuferită și celelalte animale domestice se refugiaseră pe lângă auxiliari, jucându-se cu copiii supravegheați de Obed fierarul.

Singur în locașul confreriei, pe care-l afumase din abundență, trădătorul privea cu atenție scaunele de piatră pe care luau loc artizanii.

Niciunul nu părea suspect.

Înainte de a trece pragul sanctuarului care îi era interzis, trădătorul ezită. Până atunci, nu se făcuse vinovat decât de câteva fapte rele, dar nu făcuse nimic iremediabil. Violând spațiul sacru și făcând gesturi permise doar maestrului de operă, și-ar fi trădat jurământul pentru totdeauna și s-ar fi exclus din spiritul confreriei.

Ce-ar fi să renunțe la capcana bogăției, în care intrase de atâția ani, să-și deschidă inima în fața lui Nefer cel Tăcut și să implore iertarea?

Dar trădătorul constată că nu mai auzea glasul inimii sale. La urma urmelor, nu iubise niciodată Locașul Adevărului. Firul vieții îl adusese aici, pentru că era în căutarea unei științe și a unei tehnici care să-i permită să strălucească și să le fie superior tuturor. De acum înainte, avea nevoie și de bogăție, pe care nu i-o putea oferi decât trădarea.

Trase zăvorul din lemn aurit și deschise ușile naosului în care se afla o statuetă de aur, înaltă de un cot, reprezentând-o pe zeița Maat, cea pe care ar fi trebuit s-o slujească toată viața.

Mânios, apucă statueta și, dând-o la o parte, își trecu palma peste soclu, în speranța că va descoperi un șanț sau vreo denivelare care să anunțe prezența unui sistem de închidere.

Dar nu simțea sub degete decât granitul lustruit perfect.

Iritat, trădătorul examină fiecare colțișor al cămăruței, sperând să descopere, în sfârșit, ascunzătoarea pietrei de lumină.

Degeaba.

— E cineva aici? se auzi vocea gravă a șefului echipei din stânga.

Cuprins de panică, trădătorul o puse pe Maat la locul ei, închise ușile naosului, le zăvorî și reveni în sala de reuniuni, plină de fum.

— Da, sunt aici!

— Mă temeam să nu ți se fi făcut rău.

— Nu, nu, totul e perfect!

— Lasă fumul să-și facă efectul, îi recomandă Hay, și vino cu noi să sărbătorim un eveniment fericit: Uabet cea Pură a adus pe lume o fetiță.

☥ Capitolul 60

Uitând de infirmitatea sa, tânărul Siptah continua să studieze cu râvnă în biblioteca templului lui Amon din Pi-Ramses, sub privirile binevoitoare ale preoților.

Ori de câte ori avea un răgaz, cancelarul Bay venea să vadă ce progrese mai făcuse acest adolescent în știință și în literatură. Nimic nu-l interesa din lumea exterioară, singura sa preocupare era cercetarea.

Siptah nu vorbea decât cu cancelarul care, câte puțin, îl iniția în privința funcționării administrației centrale și a gestiunii celor Două Ținuturi. Atent, elevul său era înzestrat cu o memorie demnă de invidiat și-i punea întotdeauna cele mai potrivite întrebări.

Aceste întâlniri erau singurele clipe de bucurie ale cancelarului în atmosfera sumbră în care trăia. Moartea lui Amenmes îl îndurerase profund pe Sethi, iar regina Tausert făcea, cu disperare, tot ce putea pentru a-l scoate din această stare. Cu conștiinciozitate și talent, se achita de îndatoririle sale de mare soție regală, iar Bay o ajuta, fără odihnă; dar, când i se întâmpla să mai iasă din amorțeala sa, faraonul era cel care continua să-și pună sigiliul pe decretele de mare importanță.

Intrând în biroul în care monarhul venea destul de rar, cancelarul se gândea la tensiunea în care trăiau locuitorii Tebei, care se întrebau, desigur, ce soartă vor avea sub domnia lui Sethi. Bay îi scrisese generalului Mehy că era confirmat în toate funcțiile sale și stabilitatea acestui om puternic al regiunii, servitor credincios al regelui și apărător al păcii, avea un caracter încurajator; dar nici măcar el, cancelarul, nu cunoștea adevăratele intenții ale monarhului.

— Ai lucrat astăzi cu tânărul Siptah? îl întrebă Sethi.

— Din păcate, nu, Maiestate; am avut de rezolvat niște probleme legate de amenajarea cartierului de vest al capitalei.

— Ocupă-te mai mult de acest băiat, despre care preoții lui Amon mi-au vorbit numai de bine. Sunt prea mulți curteni care dau târcoale tronului și prea puțini care, prin rigurozitatea lor, nu doresc decât să-și facă datoria. Siptah face parte dintre aceștia din urmă și doar tu ești în stare să te ocupi cum se cuvine de educația lui!

— Nimic mai plăcut, Maiestate!

— Îți mai dau ca sarcină să pregătești totul pentru călătoria mea.

Bay era luat pe nepregătite.

— Unde doriți să plecați, Maiestate?

— La Hermopolis. Numai în orașul zeului Thot voi găsi înțelepciunea de care am nevoie pentru a domni cum se cuvine. Plec împreună cu Tausert și-i vom cere maestrului cunoașterii acea seninătate care ne lipsește atât de mult de când port, cu greu, pe umeri puterea supremă.

Această hotărâre îl bucura pe cancelar, pentru că era o dovadă a inteligenței politice a lui Sethi, pe care grelele încercări prin care trecuse n-o alterase. La Hermopolis se afla încă o armată numeroasă, care-l va primi pe rege cu entuziasm; instalându-se pentru câtăva vreme în acea cetate fortificată, graniță meridională a regatului său din timpul dominației lui Amenmes asupra Egiptului de Sus, faraonul le va adresa un mesaj tebanilor și tuturor șefilor provinciei din Sud: la cel mai mic semn de nesupunere, va interveni el însuși, cu promptitudine.

— Mi-ați putea spune care vă sunt planurile pe termen lung, Maiestate?

— Doresc ca Thot să-mi îndrume pașii, cancelare! Fără precizia ciocului de ibis și anvergura zborului său, exersarea puterii e condamnată la mediocritate.

☥

În brațele colosului, părea atât de fragilă, încât Paneb nu mai îndrăznea să miște.

— Avem o fată minunată, îi spuse el lui Uabet cea Pură, copleșită de bucuria de a-l fi făcut fericit pe soțul său. Va fi delicată și gingașă ca tine.

— Sunt sigură că va avea și forța ta.

— I-ai ales numele?
— Fiind născută pe timp de lună plină, o vom numi Selena.
Avea un păr cafeniu-roșcat, ochii verzi, urechile și buzele conturate perfect… Selena era un prunc de o frumusețe rară.
Aperti veni mai aproape.
— Mie, mi se pare urâtă… și apoi, e fată! Nu va fi în stare să se bată!
— Iată de ce va trebui s-o protejezi!
— Ba deloc! Să se descurce singură!
Ștrengarul ieși din casă alergând.
— Devine tot mai insuportabil, aprecie Paneb.
— Lasă-l în pace! se rugă soția lui. Până astăzi era singur la părinți; nașterea surorii sale îl face gelos. Trebuie să-l înțelegem și să-l iertăm. În curând, o va iubi la nebunie.
— Să sperăm că ai dreptate!
Trimise de femeia înțeleaptă, două preotese ale lui Hathor veniră s-o ajute pe Uabet cea Pură, slăbită după nașterea fetiței. După regula de întrajutorare între femeile din sat, niciuna nu era neglijată în perioadele mai grele. Tânăra mamă avea să se odihnească vreo zece zile înainte de a-și relua activitățile casnice. Ținând seama de fragilitatea sa, Uabet își va alăpta fiica doar o săptămână, după care o va încredința unei doici plătite de stat.
— Paneb, vino repede! se auzi vocea îngrijorată a lui Pai Pâinică-Bună.
— Aperti a mai făcut vreo poznă?
— Nu, scribul Mormântului te solicită de urgență.

☥

Kenhir era într-una din zilele sale proaste.
— Paneb, n-ai nimic să-mi mărturisești?
— În afară de faptul că sunt tatăl unei fetițe minunate, nu văd ce-aș mai putea să vă spun.
— Nu e momentul să glumim, crede-mă! Ai auzit de o oarecare Yema?
— Nu, nu cred.
— Gândește-te bine: este o vânzătoare de legume, care muncește aproape de ogorul lui Nefer. În ultima vreme, n-ai fost acolo de mai multe ori?
— Ba da… Cred că este vorba de brunețica aia care încearcă să-i seducă pe toți bărbații care-i trec prin fața casei.

— Te acuză că ai violat-o!

— De cine-și bate joc scorpia asta? A sărit pe mine, ce-i drept, dar am respins-o cu brutalitate și i-am tras o palmă!

— Yema are martori.

— Ce martori?

— Cei cinci țărani care lucrează pentru Nefer.

— Ce mincinoși! Ălora, o să le sparg capul!

— Îți interzic s-o faci! Asta ți-ar agrava acuzația!

— Nu s-a întâmplat nimic, Kenhir, ți-o jur pe viața fiicei mele!

— Yema a depus plângere pentru viol, acceptată de un judecător de pe malul stâng.

— E de-a dreptul de neconceput, sunt nevinovat!

— După cum te cunosc, nu mă pot îndoi nicio clipă; dar plângerea există și, după lege, violatorii sunt condamnați la moarte!

— Lăsați-mă pe mine să mă ocup de această Yema și de cei cinci țărani… Vor spune adevărul, credeți-mă!

— Dacă ridici mâna asupra celor care te acuză, vei fi considerat vinovat.

— Doar n-o să lăsăm să triumfe minciuna!

— Procesul trebuie lăsat să se desfășoare ca la carte, începând cu convocarea tribunalului, care va hotărî dacă trebuie sau nu să fii expulzat.

— Să fiu expulzat… Dar n-am greșit cu nimic!

— Ai vreun martor?

— De ce aș avea nevoie de martori?

— Îmi fac griji pentru tine, Paneb!

☥

Serketa ordonase unei servitoare să-i maseze șalele, dar găsea că mâinile acesteia erau prea aspre.

— Pune mai mult ulei, îi porunci soția lui Mehy, și umblă mai blând. Nu vezi ce piele delicată am?

Generalul dădu buzna în sala de masaj, în care mirosea a flori de crin.

— Sethi a sosit la Hermopolis, o anunță el. Oficial, inspectează trupele care opresc orice încercare a tebanilor de a înainta către Nord.

— Parcă se restabilise pacea! spuse Serketa, expediind-o pe servitoare cu un gest de dispreț.

— Regele face o demonstrație de forță, pentru a dovedi că guvernează și că orice tentativă de nesupunere va fi reprimată imediat. După părerea mea, este o inițiativă excelentă! Nimeni nu se va mai îndoi de hotărârea și capacitățile lui Sethi.

— Amenință, cumva, Teba?

— După cele relatate de informatorii mei, monarhul nu și-a exprimat intențiile.

— Eu am niște vești excelente, se învioră Serketa; unul dintre obstacolele ce ne stau în cale va dispărea în curând.

Generalul o prinse pe soția sa de pulpe.

— Ce-ai mai pus la cale, potârnichea mea dragă?

— Prin grija prietenului nostru Tran-Bel, o scorpie mică și delicioasă, plătită bine, i-a întins o cursă lui Paneb. A tocmit și niște martori, pentru a susține o gravă acuzație de viol, care-l va distruge pe colos. Un aliat mai puțin pentru maestrul de operă!

☥

Compus din scribul Mormântului, din maestrul de operă și femeia înțeleaptă, din șeful echipei din stânga și din două preotese ale lui Hathor, tribunalul Locașului Adevărului ascultase explicațiile lui Paneb cel Zelos care, cu prețul a mari eforturi, își păstrase, în aparență, calmul.

Depunând jurământul pe o efigie a zeiței Maat, pe care i-o dăduse femeia înțeleaptă, colosul reușise să-i convingă pe judecători că n-avea nimic de ascuns.

— Dorește vreunul dintre voi expulzarea lui Paneb cel Zelos? întrebă Kenhir.

— Știm cu toții că e nevinovat și victima unei înscenări, declară Nefer. În consecință, rolul nostru, și mai ales al meu, este să-l apărăm!

— Ținând seama de gravitatea acuzației și de plângerea depusă, preciză scribul Mormântului, va fi greu să-l ținem pe Paneb departe de justiția din exterior.

— Atâta vreme cât va rămâne în interiorul satului, le aminti Hay, Zelosul va fi în afară de orice pericol.

— Atunci, să fiu judecat de cei din exterior! ceru Paneb. Vreau să-mi fie recunoscută nevinovăția pretutindeni, atât aici cât și afară!

☥ Capitolul 61

Scribul Mormântului ceruse ca tribunalul ce urma să-l judece pe Paneb să-și desfășoare ședința în fața templului lui Maat, într-una din incintele din Karnak. Juriul, format din preoți, artizani și scribi, era prezidat de-al doilea Profet al lui Amon, pe care Kenhir îl considera un magistrat corect, dar sever. Ras în cap, cu umerii lați și pieptul impunător, președintele tribunalului nu părea să fie prea indulgent.

Înaintea lui, în picioare, se aflau reclamanta și acuzatul. Frumoasa Yema nu se uită deloc la Paneb, care promisese să-și păstreze calmul, oricare ar fi fost atacurile pornite contra lui.

— Domnișoară Yema, începu președintele, continui să susții că Paneb cel Zelos, artizan al Locașului Adevărului, te-a violat?

— Da, susțin!

— Juri pe Maat și pe numele lui Pharaon?

— Jur!

— Și tu, Paneb, juri că ești nevinovat și că n-ai nicio legătură cu fapta de care ești acuzat?

— Jur!

— Așadar, unul din voi doi este un mincinos și un sperjur, trase concluzia magistratul; amintiți-vă că e vorba de un delict foarte grav, care duce la o condamnare severă, atât aici, cât și în Lumea Cealaltă. Vă mențineți totuși declarația?

Nici Yema și nici Paneb nu dădură înapoi.

— Domnișoară Yema, relatează faptele!

— Mă aflam în coliba în care îmi depozitez coșurile, când Paneb s-a repezit asupra mea, ca un taur furios. M-a dezbrăcat și m-a violat. De îndată ce am reușit să fug, am strigat după ajutor. Cei cinci țărani de pe ogorul vecin au fost martorii acestui atac îngrozitor!

— Veniți aici, în fața mea, le ordonă președintele acestora. Confirmați declarațiile domnișoarei Yema?

Speriați de solemnitatea momentului și de severitatea judecătorului, trei dintre țărani dădură înapoi, în semn că n-au nimic de declarat.

— Eu am văzut totul, afirmă lunganul, aprobat de micul dolofan printr-un gest afirmativ din cap.

— Sunteți sigur? întrebă femeia înțeleaptă, îmbrăcată într-o elegantă rochie roșie.

Împodobită cu cercei din jasp roșu prins cu fir de aur, Clara îi privea insistent pe cei doi țărani. Nicio nervozitate în privirea ei, dar o asemenea intensitate, încât dolofanul nu rezistă multă vreme.

— I-am văzut pe colos și pe fată, recunoscu el, dar nimic mai mult.

— Și tovarășul tău?

— Nu pot spune nimic în locul lui!

— Eu îmi mențin declarația, începu lunganul, abia vorbind, cu glasul pierdut, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

— Nu-ți vreau niciun rău, îi spuse femeia înțeleaptă, dar îți atrag atenția că, dacă vei continua să minți, nu vei mai putea respira.

— Eu… eu confirm…

Fără să facă nici cel mai mic gest, femeia înțeleaptă continua să-l privească pe lungan, care începuse să gâfâie.

Simți o arsură de nesuportat care-l sufoca. Atunci, fu nevoit să cedeze.

— N-am văzut cu nimic mai mult decât tovarășii mei, spuse el.

— Ai fost sau nu martorul unui viol? întrebă judecătorul.

— Nu… nu!

Dezamăgită, Yema rămase pe poziție.

— Eu continuu să afirm că am fost violată de Paneb!

— Dă-ți cuvântul împotriva cuvântului meu, târfă! exclamă colosul, a cărui intervenție îl supără pe magistrat.

— Poți să aduci un martor care să-ți dovedească nevinovăția? îl întrebă el pe Paneb.

— Vă jur că sunt nevinovat!

— Iar Yema jură că ești vinovat! Când o privești, atât de gingașă și lipsită de apărare, cum ți-ai putea imagina că ar fi putut să-ți reziste?

Scribul Mormântului interveni cu vehemență.

— Vă comportați ca un acuzator și vă depășiți rolul de judecător! Membrii tribunalului nu trebuie să țină seama de intervenția voastră. Și dacă veți fi în continuare părtinitor în mod atât de flagrant, voi cere să fiți înlocuit!

— De acord, am înțeles... Dar Paneb se poate, oare, apăra altfel decât prin injurii?

— Poate, afirmă femeia înțeleaptă.

— Adică?

Colosul o privi pe Clara cu atenție și fu cuprins de o energie ciudată.

Comunicau fără să-și vorbească, pe calea gândului, și, deodată, Paneb văzu ceva.

— Să fie adus Vântul Nordului, ceru el.

— Este una dintre cunoștințele tale apropiate? se interesă judecătorul.

— Este măgarul meu. Să vină și să ne arate cine e mincinosul!

Judecătorul ezită.

— Este o procedură neobișnuită!

— Un animal nu ascunde niciodată adevărul, preciză femeia înțeleaptă; în el este întrupată o putere divină pe care n-ar putea-o schimba.

— Reclamanta este de acord?

„Măgarul se va îndrepta către stăpânul său, gândi Yema. Naiv, artizanul crede că va impresiona tribunalul folosind acest artificiu, dar acesta se va întoarce împotriva lui.” Yema își dădu consimțământul.

Mergând alături de femeia înțeleaptă, măgarul străbătuse aleea care ducea la templul lui Maat.

Ajuns în fața președintelui tribunalului, se opri.

— Vântul Nordului, ești audiat ca martor într-un caz de viol! Înțelegi gravitatea situației și ești în stare să ne arăți persoana care a mințit pe parcursul acestei audieri?

Cu copita piciorului stâng din față, măgarul râcâi o dală de piatră.

Printre jurați se auziră murmure, aceștia recunoscând validitatea mărturiei animalului.

— Vântul Nordului, arată-ni-l pe mincinos!

Măgarul cel puternic întoarse capul spre Paneb, iar domnișoara Yema zâmbi cu satisfacție.

Dar animalul se întoarse și se îndreptă către fată, atingându-i umărul cu botul său umed.

Ea sări înapoi, ca mușcată de un șarpe.

— Doar n-o să dați crezare unui măgar!

— De ce ai mințit, Yema? întrebă președintele tribunalului, privind-o cu mânie.

— Am spus adevărul!

Vântul Nordului se năpusti asupra mincinoasei, o doborî la pământ cu botul și-i puse pe piept picioarele din față.

— O să mă omoare! gemu ea, înnebunită.

Nimeni nu-i sări în ajutor.

Pe punctul de a se sufoca, Yema dădu drumul unei avalanșe de cuvinte:

— Am mințit, recunosc... I-am făcut avansuri lui Paneb și el m-a respins... M-am simțit atât de jignită, încât am hotărât să mă răzbun... Acuzându-l de viol, eram sigură că va fi condamnat... Și i-aș fi purtat pică până și în temniță! Nu e bine, dar trebuie să mă înțelegeți și să mă iertați... Paneb n-ar fi trebuit să mă trateze cu atâta dispreț.

— Minciuna ta ar fi putut avea consecințe îngrozitoare, consideră președintele tribunalului; membrii juriului să nu scape din vedere acest lucru atunci când vor pronunța sentința.

— Eu le cer să fie îngăduitori, declară Paneb; Yema este foarte tânără, așa că spaima pe care a tras-o îi va servi drept lecție, pentru totdeauna.

☥

Condamnată să cultive legume și să le ducă la Locașul Adevărului, timp de un an, pentru un salariu de nimic, Yema se considera norocoasă. Jurații îi crezuseră declarațiile de tânără seducătoare batjocorită, iar judecătorul nu mersese mai departe cu investigațiile.

Așa că n-a mai fost nevoie să vorbească despre Tran-Bel și despre recompensa promisă care, în ciuda eșecului său imprevizibil, i se cuvenea. Iată de ce, odată ieșită din tribunal, se dusese, fără amânare, la depozitul libianului.

De îndată ce o văzu pe Yema, negustorul o trase în cămăruța în care își păstra arhiva.

— Ce cauți aici, tâmpito?

— Paneb a fost achitat!

Tran-Bel își trecu mâna prin părul negru, lipit de creștet.

— Achitat... Ce tot îndrugi acolo?

— Din cauza măgarului, Vântul Nordului! Femeia înțeleaptă a vrăjit juriul, martorii falși au dat înapoi și măgarul le-a arătat că eu eram cea vinovată.

— Ești nebună de legat, Yema!

— Așa s-a întâmplat, v-o jur, iar Paneb a ieșit liber din tribunal!

— Ai spus ceva despre mine?

— Nu, sigur că nu!

— Cu atât mai bine pentru tine, fetițo! Sper că nu mă minți!

— Am fost condamnată să slujesc Locașul Adevărului, timp de un an… Iată tot ce am obținut! Acum, îmi vreau răsplata!

— Vei lua prima corabie care se îndreaptă spre Nord și vei părăsi Egiptul. Te vei duce în Palestina, unde vei munci ca servitoare la unul dintre prietenii mei fermieri. Acolo, îți vei schimba numele și vei scăpa de justiția egipteană.

— Dar… eu prefer să rămân aici!

— Ai dat greș, idioato, nu ai de ales! Deasupra mea, sunt oameni importanți care nu-ți vor accepta greșeala!

— Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că trebuie să pleci cât mai repede și să nu sufli o vorbă despre cele întâmplate, dacă ții la viața ta! Și roagă-i pe demoni să te cruțe!

Terorizată, fata trebui să accepte, supusă.

Tran-Bel nu-i spusese, însă, că prietenul său, fermierul, o va folosi pe Yema ca sclavă, supusă tuturor capriciilor țăranilor săi. Iar el rămânea să se ocupe de explicațiile pe care trebuia să le dea celor care-l angajaseră și să scape din această aventură, curat ca inul de cea mai bună calitate.

☥ Capitolul 62

În acest al patrulea an de domnie a lui Sethi al II-lea, iarna era aspră. Un vânt rece mătura malul stâng al Tebei, obișnuit cu temperaturi mai blânde, chiar și în anotimpul rece; unii spuneau că este o pedeapsă dată țării de către trimișii zeiței Sekhmet, înfuriată de acest rege nehotărât.

Atunci când sosiseră măgarii, scribul Mormântului se trezise deja. Purtând o manta groasă, el îl certa pe cel care venise împreună cu măgarii și poverile lor:

— Ai adus lemn pentru foc?

— Nici măcar un sac!

— Anunțasem totuși că este urgent!

— Administrația nu mi-a dat nimic… Trebuie să știți că, în această perioadă, toată lumea duce lipsă de lemne!

Kenhir îl chemă imediat pe maestrul de operă.

— Este nevoie urgentă de lemne, spuse Nefer; casele sunt neîncălzite și sunt mulți bolnavi de bronșită. Fără căldură, boala se va agrava, mai ales cea a fetiței lui Paneb.

— Aveam în stoc mai mult decât ne era necesar, dar cine se gândea că vremea urată va dura atât de mult?

Paneb, furios, îi întrerupse pe cei doi:

— Accept să-mi pun pe foc patul și celelalte mobile, dar ce voi face după aceea? Aș vrea să-l cunosc și eu pe cel vinovat de această penurie!

— Eu sunt acela, declară Nefer.

— Maestrul de operă își asumă greșelile celorlalți… Dar acest lucru nu ne dă lemne pentru foc!

— Ai dreptate, să-ți asumi niște greșeli nu este de ajuns; mă duc să caut!

— E un risc prea mare pentru tine! Nici să nu te gândești! Mă voi descurca eu! Scribul Mormântului îmi va putea da o autorizație oficială?

— Imposibil, Paneb! Ferește-te de patrule!

— De ce nu îl trageți la răspundere pe administratorul principal?

— Pentru că speram că livrarea din această dimineața va fi mulțumitoare! protestă Kenhir.

O rafală de vânt îl făcu să se clatine pe bătrânul indignat de obrăznicia lui Paneb. Dar nu mai apucă să-i facă reproșuri, căci colosul plecase în grabă la Imuni.

— Deschide ușa magaziei cu unelte și dă-mi cel mai bun topor, îi porunci el scribului-asistent.

— La ce-ți trebuie?

— Grăbește-te, Imuni, n-am chef să ascult ce tâmpenii debitezi tu!

— E interzis să tai copaci fără autorizație și…

Colosul îl ridică pe scrib, apucându-l de subsuoară.

— Dacă nu-mi dai imediat toporul, iau tot lemnul pe care-l ai, inclusiv paletele de scrib.

☥

Cei trei paznici îl priviră îndelung pe colosul care tăia un sicomor bătrân cu trunchiul albicios, ale cărui ramuri erau, majoritatea, uscate.

În ciuda vântului rece, Paneb muncea cu pieptul gol, mânuind toporul cel greu într-un ritm rapid și constant.

— Comite o infracțiune, remarcă paznicul mai vârstnic; dar e și foarte voinic.

— Dacă ar fi să cred unele zvonuri, observă colegul său bărbos, s-ar putea să fie un artizan din Locașul Adevărului, Paneb cel Zelos, capabil să pună jos nouă oameni, doar el singur.

— Cum am putea ști dacă e adevărat?

— Vezi ce măgar are?… Un gigant, ca și stăpânul său! Și toată lumea știe că Paneb are un monstru de măgar.

— Chiar nouă oameni?

— Noi nu suntem decât trei… Și ai văzut ce topor mare folosește? Dacă-l atacăm, se va apăra! Nu crezi c-ar trebui să mai așteptăm puțin, înainte de a-l aborda?

— Ai dreptate! Să ne gândim cât de mari sunt riscurile.

Paneb îi zărise de multă vreme pe paznici, dar nu-i băga în seamă; după ce a umplut cu lemne uscate coșurile purtate de Vântul Nordului și a luat el însuși, la spinare, o mare cantitate, porni către sat, trecând prin fața celor trei bărbați.

— O zi bună, prieteni; ați făcut bine că nu v-ați băgat!

☥

— Lipsa asta de lemne de foc este inadmisibilă, strigă Kenhir, știți, la fel ca și mine, că Locașul Adevărului are prioritate!

Cu capul între umeri, generalul Mehy făcea eforturi să se arate la fel de amabil ca altădată. Pe de o parte, eșuarea planului lui Tran-Bel de eliminare a lui Paneb îl afectase; pe de altă parte, soldații cazărmilor de pe cele două maluri se plângeau, și ei, de frig, dar nimeni nu îndrăznea să taie copaci, de teamă să nu contravină unui privilegiu regal și să stârnească, astfel, mânia lui Sethi al II-lea.

— N-am uitat, Kenhir, dar puterile mele sunt limitate! I-am scris regelui, cerându-i permisiunea să ordon tăierea copacilor bătrâni; l-am rugat, de asemenea, să ne trimită lemn din Liban, dar n-am primit niciun răspuns. Nici măcar nu știu dacă Sethi se mai află la Hermopolis.

— Nu v-au mai rămas câțiva saci cu cărbune de lemn?

— Niciunul. Altfel, vi i-aș fi livrat.

Kenhir era convins că generalul e de bună-credință.

— În cazul ăsta, va trebui să ne descurcăm singuri, dar trebuie să-mi garantați imunitatea pentru artizanul care ne va aduce lemn pentru foc.

— Presupun că e vorba despre Paneb.

Scribul Mormântului nu răspunse.

— Sunt de acord să nu dau importanță rapoartelor paznicilor, pe care le voi primi în ceea ce-l privește... Dar să fie totuși discret.

— Mulțumesc, generale; sunteți, într-adevăr, ocrotitorul Locașului Adevărului.

☥

Datorită lui Paneb, satul avea un pic de căldură, iar bolnavii nu mai erau în pericol. Abia sosit acasă, colosul își legăna fetița, din ce în ce mai frumoasă, sub privirile înduioșate ale lui Uabet cea Pură.

— Se apropie ora cinei... Unde o fi Aperti?

— E pedepsit, a rămas la școală; ieri, l-a insultat pe scribul-asistent, care-i corecta tema la matematică.

— Din cauza acestui Imuni, nu vom avea niciodată liniște!

Paneb sărută cu dragoste bebelușul și-l încredință mamei sale. Apoi, se duse la biroul lui Imuni, unde scribul-asistent, enervat la culme, li se adresa maestrului de operă și scribului Mormântului:

— Am nereguli grave de semnalat și cer convocarea tribunalului, pentru pronunțarea unor condamnări exemplare!

— Încerci să mă ataci prin fiul meu? îl întrebă Paneb.

Imuni păru surprins.

— Pe tine? Nu, deloc!

— Ce motive ai să te plângi? îl întrebă Nefer cel Tăcut.

— Mai întâi, Userhat Leul a folosit mult mai mult alabastru decât îi era permis; înseamnă că lucrează pe cont propriu, fără să declare cui are de gând să livreze statuile.

— Nimănui, răspunse maestrul de operă; eu i-am ordonat să facă niște mese de ofrandă din alabastru, pentru faraonul Sethi.

Scribul-asistent roși.

— N-am... n-am fost anunțat!

— Înainte să acuzi, e bine să te informezi. Altceva?

— Gau cel Exact strică o cantitate prea mare de papirus!

— Inexact, interveni Paneb; face ultimele schițe, pentru picturile mele și, în privința asta, nu trebuie să ni se impună nicio interdicție.

Scribul Mormântului era de acord.

— Renunță la acest gen de motive, îl sfătui Kenhir pe asistentul său; nu ești în măsură s-o faci.

Imuni își stăpâni ranchiuna; noroc că cercetările sale genealogice progresau: în curând, își va lua revanșa.

☥

Serviciile poștei fiind reluate în mod normal după funeraliile lui Amenmes, trădătorul le scria din nou comanditarilor săi. Tocmai primise un mesaj codat, prin care i se poruncea să se ducă la colina strămoșilor, nu departe de sat. Când erau în concediu, artizanii veneau aici să-și aducă omagiul zeilor primordiali, care, înainte de a lăsa să se desfășoare creația, aleseseră acest loc pentru a-și stabili locașul pământesc.

După dispariția spectrului războiului civil, autorizațiile de ieșire din sat se restabiliseră, dar trădătorul știa că vigilența șefului Sobek nu va slăbi. Și apoi, nu figura printre primii care să traverseze Nilul pentru a-și vizita familia sau pentru a se ocupa de afaceri personale.

În timp ce profita de o dimineață de odihnă pentru a merge până la colina străbunilor, fusese urmărit de un paznic nubian care, nevăzând nimic suspect, revenise la al cincilea fort.

Într-un pâlc de acacia, un mic sanctuar adăpostea mormântul zeilor. Liniștea care stăpânea acel loc era, parcă, din altă lume, iar trădătorul nu mai simțise această liniște de multă vreme.

— Nu ne vede nimeni, afirmă Serketa, îmbrăcată într-o rochie albă de preoteasă care a venit să depună ofrandă pe altarul strămoșilor. Ai ajuns să descoperi ascunzătoarea pietrei de lumină?

— Din păcate, nu, dar nu mi-am pierdut nădejdea.

— Doar tu ești în măsură să reușești, cu condiția să elimini principalul obstacol.

— Care?

— Maestrul de operă în persoană.

— Ce vreți să spuneți? întrebă trădătorul cu o voce stinsă.

— Trebuie să-l elimini pe Nefer cel Tăcut. Dacă el dispare, satul își va pierde puterea și drumul către piatră va fi liber.

— Îmi dați ordin să fac o crimă?

— Mai gândește-te, nu există o rezolvare mai bună. Bineînțeles, vei face în așa fel ca să fie acuzat artizanul pe care-l urăști cel mai mult.

— Imposibil!

— Moartea lui Nefer va duce la dispariția confreriei, iar răsplata ce ți se va cuveni va fi enormă, ți-o promit!

— E prea riscant!

— Anunță-mă de îndată ce vei avea pregătit un plan de acțiune. Vom face ca averea ce te așteaptă în afara satului să fie de zece ori mai mare decât cea promisă.

☥ Capitolul 63

Când toți ai casei dormeau, Aperti se apropie de pătuțul din lemn în care se afla sora sa, această soră din ce în ce mai zâmbitoare, pe care părinții săi o adorau, în timp ce el o ura tot mai mult, cu fiecare zi ce trecea. Pedepsit aspru de profesori, Aperti își petrecea mai mult timp făcând diferite treburi în folosul satului, decât să se distreze cu colegii săi; el, care nu dorea decât să se lupte și să-și demonstreze forța fizică, se plictisea în această lume a artizanilor și a preoteselor.

Selena promitea să devină întruchiparea perfecțiunii! Ascultătoare, fetița își va bucura părinții și-l va eclipsa pe Aperti.

Adolescentul hotărâse să treacă la acțiune până nu era prea târziu. Sufocând-o pe sora sa cu un scutec, va scăpa de această rivală primejdioasă.

În clipa în care atinse patul, mâna puternică a lui Paneb îl apucă de păr.

— Ce aveai de gând să faci, Aperti?

Fără să plângă, în ciuda durerii pe care o simțea, băiatul se zbătea nereușind să scape.

— Voiam să văd dacă a adormit!

— Mincinosule! Voiai să-i faci rău, nu-i așa?

Paneb îl aruncă pe podea, ca pe o legătură de rufe murdare.

— Dacă ai fi reușit s-o faci, Aperti, ți-aș fi zdrobit oasele! De acum înainte, tu vei fi răspunzător de ocrotirea surioarei tale. Și n-ai voie să faci niciun pas greșit!

☥

— A fost de acord? o întrebă Mehy pe soția sa.

— Încă nu.

— Dacă mai stă puțin pe gânduri, nu se va lansa în aventura asta nebunească!

— Ba eu cred că da. I-am promis o avere fenomenală și nu va rezista tentației.

— Un artizan al Locașului Adevărului să-și ucidă maestrul de operă… De necrezut!

— Aliatul nostru nu pare să semene cu ceilalți. Toată viața, n-a făcut decât să trădeze cu un asemenea talent, încât nimeni nu l-a identificat până acum. Nu-i mai rămâne decât o treaptă de urcat și o va urca!

— Din cauza acestei confrerii blestemate, am suferit câteva eșecuri! Planul tău e prea îndrăzneț să poată reuși!

— Am ajuns să-l cunosc bine pe acest trădător. Ambiția și lăcomia i-au ros inima în așa hal, încât l-au transformat într-un demon al întunericului, pe care nimic nu-l va face să dea înapoi.

— Cât de sigură ești, Serketa…

— Maestrul de operă nu e singurul care se încarcă de energie din încercările prin care trece. Confreria ne rezistă de prea multă vreme, iar eu nu accept eșecurile.

— Nu e atât de ușor să ucizi un om… Aliatul nostru nu e cumva un laș?

— Fără îndoială că este și va ucide ca un laș, acuzându-l pe un coleg nevinovat! Nici nu-și dă seama că este deja hotărât să acționeze, căci nu-i mai rămâne decât să descopere cel mai potrivit mod de a-și atinge scopul, fără să-și facă griji; dar fii pe pace, va ști el să fie inventiv.

☥

Faraonul își petrecuse toată ziua singur, în templul lui Thot, creat de Ramses cel Mare și terminat de fiul său, Merenptah. El însuși le încredințase sculptorilor din atelierul regal un plan cu scenele de ofrandă și așteptase finisarea lor, pentru a se sfătui cu zeul cunoașterii.

În timpul șederii la Hermopolis, regina Tausert nu-i reproșase niciodată regelui tăcerea, considerând-o necesară unei îndelungi meditații, prin care să poată ieși din această interminabilă perioadă de suferință, ce-i consumase energia.

În timp ce Sethi cerea sfatul preoților lui Thot, moștenitori ai unei științe milenare, regina se ocupa de treburile statului. În

legătură permanentă cu Bay, rămas în capitală, dădea ordine și răspundea nenumăratelor întrebări care se iveau tot timpul.

Neînduplecată și blândă totodată, marea soție regală știuse să-i seducă pe demnitarii cetății Egiptului de Mijloc, iar marele preot al lui Thot nu contenea cu elogiile privitoare la această regină, care îi apărea ca o întruchipare a zeiței Maat, ocrotitoarea întregii țări.

În timp ce Tausert îi scria lui Bay pentru a rezolva problema unei taxe asupra mărfurilor importate din Creta, Sethi intră în vastul său birou, ale cărui ferestre dădeau spre templul lui Thot. Suveranul avea chipul senin, ca al unui om care tocmai a scăpat de o grea povară.

— S-a rezolvat problema cu lipsa lemnelor de foc? întrebă Sethi.

— Da, Maiestate; am adus o mare cantitate din Siria și din Liban. Toate provinciile au fost aprovizionate.

— Te admir, Tausert; mai rar o asemenea regină, care să-și asume îndatoririle cu atâta eficacitate. Fără tine, Egiptul s-ar fi prăbușit!

— Tu n-ai încetat niciodată să fii faraon, iar Pharaon n-a încetat niciodată să vegheze asupra bunăstării poporului său.

Sethi privi razele blânde ale apusului de soare care poleiau zidurile templului.

— Cât de minunată e cetatea asta! E atâta pace, preoții urmează calea lui Thot și nimeni n-ar trebui să-i tulbure liniștea! Or, eu ce-am făcut? Mi-am instalat aici armata, iar suflarea mistuitoare a războiului era gata să aprindă focul în valea în care se află marele templu.

— Dar sculptorii au înfrumusețat opera înaintașilor tăi!

— Sărmană compensație... A venit vremea să plecăm din Hermopolis și să ne retragem trupele.

— Ca să mergem unde, Maiestate?

— La Teba.

☥

— Puțin mai scurt pe ceafă, îi ceru Ched Salvatorul lui Renup cel Jovial, care făcea pe bărbierul și pe frizerul, cu un talent apreciat de toți sătenii.

— Scribul Mormântului ne-a anunțat că Sethi se îndreaptă către Teba, în fruntea armatei sale.

— Trebuia să vină și momentul ăsta!

— Se zvonește că regele este însuflețit de mânia zeului Seth și că se va răzbuna crunt pe acest oraș care l-a sfidat.

— Nu te teme, Renup, și acceptă-ți soarta!

— Se aude că soldații lui Sethi nu vor cruța satul nostru!

— Poate că maestrul de operă ne va da ordin să luăm armele pe care le-am fabricat și să ne apărăm, cu prețul vieții! Ce vrei mai mult?

— Ce vreau? Vreau să trăiesc!

— Există atâtea moduri de a trăi, prietene; dar niciunul nu va putea înlocui libertatea. Ai grijă să nu-ți neglijezi tunsoarea: în momentele grele, trebuie să fii extrem de elegant!

☥

Nu era un zvon: Sethi chiar era pe drum. Mehy se instalase în cartierul său general de pe malul drept, de unde nu îi scăpa nicio informație. Erau tot mai multe păsările ce prevesteau răul, anunțând faptul că mânia zeului Seth va distruge orașul lui Amon, iar populația era tot mai îngrijorată.

În sat, sculptorii Userhat Leul, Ipuy Iscoditorul și Renup cel Jovial tăiaseră în piatră mai multe stele, pe care erau gravați șerpi protectori în număr de șapte, zece, doisprezece sau optsprezece; plasate lângă cele două uși, erau menite să oprească forțele malefice.

Cu fiecare oră care trecea, atmosfera devenea tot mai apăsătoare. Artizanii nu mai mergeau în Valea Regilor și se ocupau fie de casele lor, fie de locurile lor de veci, ca și când nimeni și nimic nu le amenința existența. La îndemnul femeii înțelepte, preotesele o invocau pe Hathor, cu speranța că dragostea va fi mai puternică decât ura.

— Strămoșii noștri au fost mai norocoși decât noi, îi spuse Paneb lui Nefer cel Tăcut; vremurile erau mai puțin tulburi, iar integritatea confreriei, mai puțin compromisă.

— Atunci ei au învins alte pericole, iar noi trebuie să le înfruntăm pe ale noastre, cu singura dorință de a proteja opera pietrei de lumină. Vino cu mine, fiule!

Solemnitatea tonului îl impresionă pe colos, care-și urmă maestrul până la templu. După ce traversară curtea neacoperită, pătrunseră în prima sală, de unde pornea către acoperiș o scară cu trepte înguste.

Soarele apunea și pe cer nu era niciun nor.

Nefer îi arată lui Paneb un mic obiect din lemn de abanos, având douăzeci și cinci de centimetri, atât în lățime cât și în lungime, și care era găurit într-o parte. În partea opusă acestui orificiu, era gravată o linie care indica amplasamentul firului cu plumb.

— Dacă privești prin gaură, îi explică maestrul de operă, vei observa culminarea astrelor în spatele unui fir suspendat în planul meridianului; și o să te învăț să folosești acest „instrument de cunoaștere”, după cum îi spunem noi, un astrolab fabricat cu nervura centrală a unui palmier. El îți va permite să aliniezi, după punctele cardinale, unghiurile oricărui edificiu.

Paneb se dovedi deosebit de talentat; simțea o reală plăcere să se joace cu bolta cerească.

— Ai fost inițiat în misterele celor douăsprezece ore ale nopții, îi aminti Nefer, dar trebuie să cunoști și mesajul celor treizeci și șase de decane, aceste grupuri de stele care imprimă ritmul anului, îți dezvăluie secretul timpului și îți indică orele rituale. Fiecare decan este ales ca „stea orară” timp de zece zile, iar tu vei consulta orologiul stelar cu treizeci și șase de coloane, pus la punct de Thuty Savantul. Modelul decanilor este Sirius, al cărui răsărit marchează începutul anului nostru de trei sute șaizeci și cinci de zile. Timp de șaptezeci de zile, care corespund duratei mumificării unui faraon, Sirius se află prea aproape de soare pentru a putea fi observat. La fel ca și ceilalți decani, el intră în atelierul de îmbălsămare, pentru a fi purificat și recompus, și apoi învie.

— De ce îmi spui toate astea?

— Ca să înțelegi că viața Locașului Adevărului se scurge după imaginea vieții stelelor și pentru că ți se va cere, poate, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, să construiești un templu. Tot ce te voi învăța în noaptea asta îți va fi de un mare folos!

— Dar tu ești maestrul de operă!

— Generațiile dispar, una după alta, dar cuvântul zeilor rămâne întrupat în lumină sau în piatră.

Femeia înțeleaptă apăru în capătul scării. În mâna stângă, ținea sceptrul care simboliza puterea lui Seth, focul său ceresc, capabil să străpungă materialele cele mai solide.

— Cu ajutorul lui, îi spuse Clara lui Paneb, vei calcula umbra și vei obține o orientare exactă, în funcție de mișcările soarelui; păstrează această lumină și folosește-te de ea numai pentru a construi.

Deși sceptrul ardea, palma colosului rămase neatinsă. Avea impresia că ține în mână un obiect atât de greu, că abia îl putea ridica; și totuși, femeia înțeleaptă îl mânuise cu o ușurință dezarmantă.

— Hai să mai cercetăm puțin cerul, îi propuse maestrul de operă; ți-au mai rămas încă multe de descoperit, Paneb!

Satul adormea, neliniștit. Nefer, Clara și Paneb aveau să își petreacă noaptea pe acoperișul templului, de parcă viitorul era în mâinile lor.

☥ Capitolul 64

— Ce vești ai primit de la informatorii noștri? îl întrebă Mehy pe aghiotantul sau.

— Faraonul s-a oprit la Dendera, pentru a-și aduce omagiul zeiței Hathor. Înaintează foarte încet către Teba, pentru că vizitează fiecare sanctuar, mare sau mic, în dorința de a fi recunoscut de către divinități, așa cum cere tradiția.

— Sethi nu și-a precizat încă intențiile?

— Nu, generale!

— Care e starea de spirit a trupelor noastre?

— Nu prea grozavă. Soldații așteaptă ordine clare.

— Iată unul: armele să fie depuse în cazărmi și toți soldații tebani să se pregătească pentru a-l întâmpina pe Sethi al II-lea.

Aghiotantului îi veni inima la loc. Ca mulți alții, se temea ca Mehy, urmând exemplul lui Amenmes, să nu se ridice împotriva faraonului legitim, provocând astfel o înfruntare sângeroasă. Dar generalul se arăta înțelept și accepta suveranitatea stăpânului celor Două Ținuturi.

Dacă Mehy s-ar fi comportat ca un nesăbuit, aghiotantul ar fi tăcut; dar, pentru că generalul părea să pună interesele Tebei și ale populației sale mai presus decât propriile interese, îndrăzni să vorbească:

— S-ar putea să aveți mari necazuri din cauza unuia dintre ofițeri!

— Ce are să-mi reproșeze?

— Că ați fost cel mai puternic sprijin al lui Amenmes și că l-ați mințit pe tatăl său pentru a vă salva poziția, cu orice preț!

Mehy își păstră calmul.

— Cine a îndrăznit să emită această acuzație disprețuitoare?

— Căpitanul arcașilor.

Generalul era distrus.

— Tocmai el, un om pe care l-am luat din trupă, l-am ajutat atât de mult în carieră… Cum poate fi atât de nerecunoscător?

— Învinuindu-vă, căpitanul speră să se salveze și să fie promovat.

— Cui și-a mărturisit gândurile?

— Doar mie, sperând să mă câștige de partea lui. Pentru că l-am ascultat cu atenție, e convins că am trecut deja în tabăra sa și că-i voi convinge și pe alți ofițeri să ni se alăture.

— Dar tu, ce motive ai să-mi rămâi credincios?

— Sunteți un slujitor devotat statului și nu vă gândiți decât la binele țării!

— Ai putea să continui să-l faci pe căpitan să creadă că ești aliatul său și că pui la cale un complot împotriva mea? Vreau să văd dacă se va înverșuna să-mi facă rău sau dacă va renunța la planul său abject!

— N-ar fi mai bine să-l arestați și să-l convocați în fața tribunalului militar?

— Mai întâi, trebuie să afli dacă are complici.

— Nu-mi place deloc această misiune, generale, dar o voi îndeplini.

— Nu-ți voi uita devotamentul, promise Mehy.

☥

— Ultimele vești sunt alarmante, le spuse maestrul de operă artizanilor. Șeful Sobek nu reușește să deosebească adevărul de fals, dar se pare că Sethi vrea să se răzbune pe Teba, iar generalul Mehy refuză să mai lupte contra lui.

— Ce o să se aleagă de noi? se îngrijoră Pai Pâinică-Bună.

— Livrările zilnice sunt încă asigurate. Dacă s-ar întrerupe, am avea din ce să trăim timp de mai multe săptămâni, datorită rezervelor de hrană adunate cu răbdare de scribul Mormântului.

— Și apa? întrebă Gau cel Exact.

— Ar fi o măsură înțeleaptă să o raționalizăm. Dacă se va sista furnizarea ei, atunci Kenhir va interveni pe lângă administrator și pe lângă șeful echipei din stânga pentru a organiza o expediție și să ne aducă apă.

— Când ne vom reîncepe munca în valea Regilor? îl întrebă Fened Nasul.

— Totul depinde de hotărârea regelui. Pentru moment, avem de îndeplinit o sarcină urgentă: să scoatem din pericol Locașul Adevărului.

— Cum adică?

— Vom crea o operă care să fie folosită în templul din Karnak, pentru celebrarea viitoarei sărbători închinate zeului Amon. Șeful Sobek, Paneb și cu mine vom pleca la șantierul naval de pe malul stâng, pentru a aduce lemnul necesar construirii unei noi corăbii de procesiune pentru stăpânul cunoașterii.

— În perioada asta tulbure, e o treabă primejdioasă! observă Thuty Savantul; n-ar fi mai bine să așteptăm încă puțin?

— Femeia înțeleaptă consideră că nu mai avem mult timp la dispoziție. De îndată ce vom aduce lemnul, echipa va lucra zi și noapte.

☥

Șantierul, care de obicei forfotea precum un stup de albine, era acum învăluit de liniște. În lipsa unor ordine precise, tâmplarii și dulgherii își puseseră uneltele la loc și făcuseră stivă scândurile de acacia și de sicomor, sub un șopron.

Când cei trei se prezentară la intrare, un paznic îi opri:

— Voi cine sunteți?

— Maestrul de operă din Locașul Adevărului, însoțit de șeful pazei și de un artizan.

— Nefer cel Tăcut în persoană?

— Chiar el, răspunse Paneb.

— Să-l anunț pe maistru.

Acesta din urmă, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu umeri lați și pieptul bombat, nu părea să fie ușor de abordat.

— Vizita voastră mă surprinde… Ce doriți?

— Lemnul necesar pentru fabricarea unei corăbii de ritual, răspunse Nefer.

— Aveți vreun ordin de rechiziție?

— Doar Pharaon mi-ar putea da unul.

— Asta înseamnă că nu sunt obligat să vă servesc.

— Acceptați măcar să ne ajutați?

Mulți artizani de pe șantierul naval îi invidiau pe cei din Locașul Adevărului, posesori ai unor secrete la care ei nu aveau acces. Pentru maistru, aceasta era o neașteptată ocazie să-și ia revanșa!

— Și dacă refuz?

— Veți intra într-o mare dandana, căci numai la voi putem găsi scânduri de cea mai bună calitate, necesare unei lucrări demne de zeul Amon.

— Cuvintele voastre sincere sunt demne de toată admirația, Nefer!

— Știu care vă este părerea despre confreria noastră. Credeți că suntem niște orgolioși, dar și noi, ca și voi, avem nevoie de materiale, pentru ca faima ei să crească, fără să punem pe nimeni în inferioritate.

— Colosul și paznicul care vă însoțesc… ar fi în stare să ne ia lemnul cu forța?

— În niciun caz, răspunse maestrul de operă, zâmbind; doar ne vor ajuta la transportarea lui. Hotărârea vă aparține numai și numai dumneavoastră.

— În schimbul scândurilor, ați accepta să-mi dezvăluiți marele secret al tâmplăriei?

— Tehnica v-ați însușit-o deja; secretul, însă, e altă treabă.

— Nu voi primi, așadar, nimic în schimbul generozității mele?

— Nimic, doar aceeași generozitate din partea noastră.

În locul lui Nefer, Paneb l-ar fi pus la pământ pe acest om insuportabil, însușindu-și o mare cantitate de scânduri. Un om de o asemenea mediocritate nu merita altceva!

— Luați tot ce vă trebuie, cedă, în cele din urmă, maistrul, dar numai cantitatea necesară pentru un transport. Nu vreau să am necazuri cu administrația.

— Scribul Mormântului vă va acoperi.

După ce Nefer verifică greutatea pe care o putea duce fiecare animal, Vântul Nordului trecu în fruntea măgarilor, purtând mare parte din prețioasa povară; maestrul însuși, Sobek și Paneb cărau în spinare restul.

☥

Folosind tesla cu coadă scurtă, artizanii curățară coca de asperități, tăiară bastingajul, modelară etrava și etamboul, piesa

care susținea cârma; luând tesla cu coadă lungă, nivelară partea exterioară a chilei.

Urmărind planurile desenate de maestrul de operă și de Ched Salvatorul, dulgherul Didia conducea lucrul, asistat de Paneb; sculptorii realizaseră o cocă formată dintr-o marchetărie din scânduri de mici dimensiuni, decupate cu cea mai mare grijă. Cioplitorii în piatră se distraseră așezând scândurelele unele peste altele, folosind un baros cu două mânere pentru a face să intre cepurile în nuturi.

Deși specializat într-o anumită tehnică, fiecare artizan era capabil să lucreze cu orice material, sub privirea critică a lui Ched Salvatorul, gata să semnaleze orice imperfecțiune.

Și, astfel, corabia luă naștere, cu prora și pupa sa în formă de lotus, cu capela din aur; acacia era șlefuit perfect și totul, în ansamblu, era atât de frumos, încât îți tăia respirația.

— Dacă n-ai fi realizat-o deja, asta ți-ar fi putut fi capodopera, îi mărturisi maestrul de operă bijutierului Thuty.

— Nu pot suporta să mă grăbesc în halul ăsta… Fără Paneb și Gau cel Exact, n-aș fi reușit să fac nimic bun.

— Să nu vă închipuiți cumva că lucrul a luat sfârșit, preciza Ched; trebuie să mai adăugăm capete de berbec pentru a evoca prezența lui Amon și să ornăm acoperișul capelei, de jur împrejur, cu cobre regale, a căror suflare de foc să îndepărteze forțele malefice.

— Să nu uităm vălul care va acoperi capela, de o parte și de alta, adăugă Nefer, astfel, îi vom oferi faraonului corabia lui Amon, paznicul secretului.

Pentru trădător, totul era limpede.

Maestrul de operă avea informații recente, pe care nu apucase să le transmită confreriei și care, fără nicio îndoială, priveau soarta Locașului Adevărului, soartă pecetluită în mod dramatic. Nefer cel Tăcut găsise modul cel mai ingenios în care putea scoate comoara sa cea mai prețioasă, piatra de lumină: ascunsă în spatele unui văl ritual, în capela din corabia lui Amon.

Maestrul de operă nu negociase, oare, propria securitate cu marele preot din Karnak, oferindu-i, în schimb, acest cadou de neprețuit? El, șeful confreriei, nu proceda, oare, ca și cel din urmă dintre lași? Dacă l-ar ucide, poate că n-ar face cine știe ce mare crimă.

În orice caz, trădătorului i se oferea o ocazie formidabilă: Nefer va pune piatra în capela din aur, convins că niciun artizan n-ar îndrăzni să violeze acest loc divin.

Dar Tăcutul se înșela.

☥ Capitolul 65

Aghiotantul generalului Mehy fixase întâlnirea cu căpitanul arcașilor lângă teascul folosit de intendența armatei pentru a le furniza vin soldaților, în zilele de sărbătoare. Locul era pustiu, iar ofițerul era încântat că poate să conteze pe un aliat atât de influent.

De multă vreme, șeful arcașilor bănuia că Mehy joacă un joc dublu și că nu-i pasă decât de propria carieră; îl considera un bandit cinic și crud, capabil de orice pentru a-și întări poziția. Ancheta pe care o făcuse el însuși, cu precauții extreme și fără să se destăinuie nimănui, îi permisese să tragă concluzia că generalul e un criminal. Cu sprijinul aghiotantului și al altor oameni cu rang înalt, va face rost de probe.

Poate că Amenmes fusese suprimat chiar de Mehy; și tot el nu va ezita să-i întindă o cursă și lui Sethi. Acesta va trebui prevenit, pentru a-l aresta și condamna pe generalul trădător.

Câțiva militari curajoși ar fi de ajuns pentru a-l încolți pe viitorul tiran, demascat, în sfârșit. Aghiotantul va ști să-i recruteze, având grijă să nu-i dea nimic de bănuit generalului.

Se auziră niște pași, dar erau încă departe.

Apoi, din nou, liniște.

De ce se oprise, oare, aghiotantul? Șeful arcașilor scrută întunericul și mușchii i se contractară, căci se văzu încercuit de mai multe siluete.

— Cine e acolo?

Apărură.

Vreo treizeci de arcași, încordându-și armele pentru a trage în el.

— Predă-te! îi ordonă generalul Mehy.

Căpitanul constată că nu putea să fugă. Își duse mâna la centură și scoase un pumnal.

— Atenție! urlă Mehy, ne atacă!

Trei arcași traseră în același timp. Prima săgeată se înfipse în ochiul stâng al căpitanului, a doua, în gât, și a treia, în piept.

Se prăbuși, mort, lovind cu ceafa marginea teascului.

Mehy se aplecă primul asupra leșului și îi strecură în *perizoma* o foița de papirus.

— Felicitări arcașilor, spuse generalul. Fără intervenția lor, unul sau mai mulți dintre noi ar fi fost răniți. Percheziționați cadavrul!

Șeful detașamentului execută ordinul.

— Un document, generale!

— Citește-l!

— Niște nume… Nume de ofițeri superiori!

— Citește cu voce tare!

Arcașii erau încremeniți. Vasăzică, după cum explicase Mehy, exista într-adevăr un complot al vechilor partizani ai lui Amenmes, hotărâți să-l ucidă pe Sethi al II-lea!

— Să-i arestăm imediat pe conjurați, decretă Mehy, fericit că se putea debarasa de unele personalități „lâncede”, în locul cărora să-i angajeze pe cei de care avea absolută nevoie.

☥

Aghiotantul aștepta răbdător în anticamera somptuoasei vile a lui Mehy. Însoțită de intendentul său, Serketa intră.

— Cât de obosit păreți! remarcă ea. Nu vă simțiți bine?

— Ba da, doamnă Serketa.

Soția generalului îl luă ca martor pe intendent.

— Acest ofițer muncește mult prea mult… Aduceți-i niște lichior de curmale, să prindă puteri.

Intendentul se supuse pe dată, iar aghiotantul nu se lăsă rugat pentru a degusta delicioasa băutură parfumată.

— Urmați-mă, îi propuse soția generalului, conducându-și invitatul în sala cu coloane de porfir.

— Aveți o casă cu adevărat minunată!

— Mărturisesc că sunt destul de mulțumită de ea; ați observat finețea împletiturilor negre și roșii?

Aghiotantul își ridică privirea în tavan, punându-și cupa pe o masă joasă din marchetărie.

— Soțul meu nu va întârzia, preciză Serketa; vă mulțumește mult că ați stabilit această întâlnire cu căpitanul arcașilor. Îmi închipui cât de surprins a fost să-l vadă pe general, când de fapt vă aștepta pe dumneavoastră!

— Bunătatea generalului mă surprinde, trebuie s-o mărturisesc… Dacă șeful arcașilor ar fi fost judecat, ar fi fost condamnat la o pedeapsă foarte aspră.

— Soțul meu este, adeseori, indulgent cu subordonații săi. Nu este o calitate de admirat?

— Ba da, desigur… Dar este apreciat, mai ales, pentru autoritatea sa. De aceea mă uimește atâta clemență.

— Ce părere aveți? Oare căpitanul de arcași n-avea niciun complice?

— Niciunul, m-a asigurat chiar el. Nu se baza decât pe mine pentru constituirea unui mic grup de ofițeri superiori, dușmani ai lui Mehy.

— Înseamnă că, odată eliminat acest personaj demn de dispreț, n-a mai rămas niciun gradat dornic să-i facă rău soțului meu.

— Niciunul, doamnă Serketa!

— Chiar și dumneavoastră, dragă prietene, ați fost pe punctul de a-l trăda pe general…

Fruntea aghiotantului se acoperi cu broboane de sudoare și se simți, deodată, ciudat de obosit.

— Eu? Ba deloc!

— Sunt convinsă că discursul perfid al acestui arcaș v-a emoționat și v-a făcut să vă îndoiți de onestitatea soțului meu.

— Nu, vă asigur că nu!

— Mințiți foarte prost, dar n-are importanță. Sunteți aghiotantul generalului de foarte multă vreme.

— Nu… nu înțeleg!

Ofițerul încercă să se ridice, dar nu reuși. O ceață înghețată îi tulbura vederea.

— Soțul meu nu mai are încredere în dumneavoastră. De aceea, este necesar să dispăreți, precum căpitanul de arcași.

— Ce… Ce am, oare?

— Oboseală excesivă și abuz de alcool, desigur! Într-o stare de epuizare ca a dumneavoastră, n-ar fi trebuit să beți decât apă.

O durere fulgerătoare îl împiedică pe aghiotant să respire. Cu gura deschisă, paralizat, căzu în inconștiență.

După ce se asigură că e mort, Serketa îl chemă pe intendent.

— Vino repede, oaspetelui nostru îi este rău!

Servitorul se aplecă asupra corpului inert.

— Este grav, doamnă Serketa!

— Cheamă un medic militar!

— Mă tem că e prea târziu…

— Ce tragedie! Bietul băiat, era atât de obosit, încât l-a lăsat inima!

Pentru a încheia incidentul, cadavrul urma să-i fie încredințat lui Dakter, medicul-șef al palatului, care să-i facă autopsia și să constate un infarct.

Serketa era încântată la culme de eficacitatea otrăvii sale, dar simți un fior la gândul că, fără naivitatea aghiotantului, ascensiunea lui Mehy ar fi fost zădărnicită. Norocul fusese, încă o dată, de partea ei, și viața mergea înainte.

☥

Îndemânatic, zvelt și iute, Ipuy Iscoditorul era cel mai potrivit pentru a se cățăra până deasupra cabinei înalte a corăbiei, cu intenția de a sculpta, de jur împrejur, o friză din lemn aurit, care să desăvârșească această nouă capodoperă a confreriei.

— Lasă-mă pe mine, îi propuse Userhat Leul.

— Ești prea greu!

— Uiți că eu sunt sculptorul-șef?

— Asta nu înseamnă că ai și supletea necesară pentru această muncă!

Ipuy se dovedi sprinten ca o maimuță, atingându-și scopul fără schele sau curele de siguranță.

— Coboară, e periculos!

— Crezi?

Ipuy fixă frizele cizelate cu finețe de colegii săi, șlefui chipurile a două cobre, dar se trezi fără niciun punct de sprijin în unghiul capelei, chiar în clipa în care făcea, cu dalta, ultimul retuș. Timp de o clipă, rămase în gol, nemișcat, ca o pasăre gata să-și ia zborul.

Dar, cum nu era decât un slujitor al Locașului Adevărului, căzu ca un bolovan pe bastingajul corăbiei.

După țipetele sale de durere, fiecare înțelese că accidentul era grav.

— Nu-l atingeți! le porunci maestrul de operă. Paneb, fugi și cheam-o pe femeia înțeleaptă!

Clara veni repede și-l cercetă pe rănit, fără să-și piardă firea.

— Fractură a claviculei, puse ea diagnosticul. Nakht și Paneb, puneți-l pe Ipuy pe spate și așezați-i între omoplați o pânză împăturită.

Încrezător în intervenția femeii înțelepte, sculptorul se lăsa în voia ei.

— Trageți-l de umeri în așa fel încât clavicula să iasă în afară, până ce fractura va fi redusă.

Urmând instrucțiunile Clarei, Nakht și Paneb reușiră manevra, fără a-l face pe Iscoditor să sufere prea mult.

Femeia înțeleaptă folosi două atele acoperite cu in, o puse pe prima în interiorul brațului și pe a doua, în partea sa inferioară.

— Voi rămâne cu vreun handicap? se îngrijoră Ipuy.

— Bineînțeles că nu, îl liniști Clara; timp de mai multe zile, te voi pansa și te voi îngriji cu excelenta miere medicinală pe care o avem. Rana e curată și frumoasă, dacă putem spune așa, și nu vei rămâne cu nicio sechelă.

Speriat, Iscoditorul privi spre capela de aur.

— Cel puțin, am reușit?

— Lucrarea e desăvârșită, îi răspunse Nefer.

În timp ce Nakht și Paneb îl duceau pe Ipuy cu targa, Turcoaza și alte două preotese ale lui Hathor aduseră un voal mare și auriu, care să mascheze conținutul capelei.

Un conținut pe care trădătorul era sigur că l-a identificat.

☥ Capitolul 66

Ritualul de însuflețire a corăbiei se desfășură în timpul nopții. Maestrul de operă și șeful echipei din stânga ieșiră din atelierul sculptorilor ducând un obiect acoperit cu un voal gros, povară de preț, pe care o așezară în interiorul capelei. Când aceasta va fi purtată prin templul lui Amon, va da viață celor zece entități ale lumii: soarele, luna, aerul, apa, focul, ființa umană, celelalte viețuitoare de pe pământ, cele cerești, cele acvatice și cele din adâncul pământului.

Făcând legătura între formele de viață, corabia era simbolul desăvârșit al energiei care, în continua ei transformare, menține unitatea universului.

Odată ceremonia terminată, artizanii se duseră acasă, nu înainte însă de a afla noutăți despre starea sănătății lui Ipuy. Acesta suferea mai puțin, datorită analgezicelor, și acum dormea liniștit alături de soția sa.

Corabia fusese instalată pe un soclu, între templul principal și o capelă mică, pe care Ramses cel Mare o construise, în cinstea lui Amon. Având în vedere caracterul ei sacru și puterea magică pe care o emana, maestrul de operă considerase că nu era nevoie de niciun fel de pază.

Cu toate acestea, când ieși din casă, trădătorul deveni și mai prudent ca altădată. Verifică, mai întâi, dacă nu cumva animalele domestice, Orătania Nesuferită și mai ales Negruțu' nu mișunau prin sat. Noaptea era rece, așa că, probabil, preferau să doarmă în casă, la căldură. Apoi, privi cu atenție în jurul lui, asigurându-se că nu i s-a întins vreo capcană.

Locul părea pustiu, dar trădătorul rămase nemișcat multă vreme, departe de corabie. O cucuvaie țipa, șacalii își răspundeau unii altora în munți. În cele din urmă, se făcu liniște.

Își schimbă poziția, venind mai aproape, și rămase din nou nemișcat. Dacă ar fi existat vreun artizan, ascuns pentru a-l urmări, l-ar fi reperat cu siguranță.

Calea era liberă.

Se prinse de bastingaj pentru a putea urca în corabie și se strecură sub voalul care acoperea ușile capelei. Nu era închisă decât cu un zăvor, pe care îl trase cu ușurință.

Mâinile îi tremurau. Se gândea să se tragă puțin într-o parte și să închidă ochii, pentru ca lumina pietrei să nu-l orbească. Ușile se întredeschiseră, lăsându-l să intre și să ajungă la comoara supremă, la care râvnea de atâția ani. Peste câteva ore, va fi unul dintre oamenii cei mai bogați din Teba și se va răzbuna, în sfârșit, pe această confrerie care nu știuse să-i recunoască meritele.

Când deschise ochii, nu văzu decât lumina albăstrie a lunii. Mirat, trădătorul privi în interiorul capelei.

Dar acolo nu era piatra de lumină, ci o mică statuie a zeului Amon sub forma sa de Min, în picioare, cu brațul drept întins și cu sexul în erecție. Imaginea zeului primordial care se crea pe sine, în fiecare clipă, din propria sământă. Efigia mai conținea cea mai mare parte dintre secretele geometriei sacre folosite de confrerie. În timpul procesiunilor, care aveau loc din zece în

zece zile, rămânea descoperit doar capul lui Amon-Min, restul corpului rămânând acoperit.

Și dacă piatra de lumină era ascunsă sub statuie sau în spatele ei? Nu, nu era destul loc în acest naos. Era mai bine totuși să verifice; dar trebuia să atingă statuia pentru a o mișca puțin din loc, comițând astfel, un sacrilegiu.

Trădătorul ezită.

După un asemenea gest, ce-i mai rămânea din tot ce-l lega de Slujitorii Locașului Adevărului? Va rupe orice legătură cu confreria și va renega pentru totdeauna calea lui Maat. Dar mersese el, cu adevărat, pe această cale? Nu urmărise nici să fie înțelept, nici să-și desăvârșească opera, ci doar propriul interes, incompatibil cu legea artizanilor.

Deși conștient de ceea ce face, trădătorul nu dădu înapoi.

Hotărât, apucă statuia de cele două pene de aur fixate de coroană și o dădu la o parte.

Piatra de lumină nu era ascunsă în naos.

În timp ce punea efigia la loc, trădătorul simți în palmă o durere cumplită. O rană adâncă îi sfâșiase pielea, fără să curgă nicio picătură de sânge.

În grabă, închise ușile, trase zăvorul și puse voalul la loc. Spera că, dându-și cu o pomadă, își va calma durerea.

☥

Ca în fiecare dimineață, Kenhir își spăla părul cu ulei de ricin, care, pe lângă virtuțile sale regeneratoare, ștergea urmele unui eventual coșmar, pe care nu-l putea îndepărta întotdeauna folosind ierburi proaspete, înmuiate în bere amestecată cu mir. Și noaptea asta fusese cu adevărat tulburătoare, căci scribul Mormântului se visase mâncând castraveți, bând bere caldă și devorând un crocodil! Primul vis însemna că avea să întâmpine ceva greutăți; al doilea, că-și va pierde bunurile; iar al treilea, că va avea dreptate în fața unui funcționar. Dar Kenhir nu-și mai amintea ordinea în care visase toate acestea! Ar fi fost important să știe, pentru că, întotdeauna, ultimul vis le învinge pe celelalte...

— Micul dejun, anunță Niut cea Neobosită. Lăsați-mă să vă usuc părul, ca să nu răciți!

Bătrânul scrib se supuse, la fel cum făcea și pentru toate celelalte evenimente domestice. Tânăra era o gospodină perfectă și tot ce făcea îi reușea. Locuința lui Kenhir devenise o

încântare, iar celelalte sătence, deși cam geloase pe iscusința lui Niut, o imitau, folosindu-i metodele.

— Nu te odihnești destul, îi reproșă bătrânul.

— Am multe de făcut în casă și, dacă vrei să le faci bine, ai nevoie de timp.

— Ești deosebită, Niut, dar mă refeream la libertatea de a avea o viață sentimentală... Mi s-a spus că Fened Nasul te găsește foarte frumoasă.

— Ați uitat că sunt o femeie măritată?

— Contractul nostru era clar, Niut: îmi vei fi moștenitoare, dar ai toată libertatea să faci ce vrei. Și, dacă Fened nu îți place, alege-ți altul! La vârsta ta, nu-ți petreci viața alături de un moșneag ca mine.

— Și dacă alegerea mea e tocmai asta?

— Nu te interesează bărbații?

— Deloc, deocamdată. Să am grijă de casă și să trăiesc ritualurile alături de preotesele lui Hathor sunt activitățile care îmi ajung din plin. Și, din moment ce vă purtați cu mine așa cum mi-ați promis, de ce ar trebui să caut în altă parte mai știu eu ce fericire de moment?

Refuzul lui Niut cea Neobosită îl lăsă pe Kenhir fără grai. Așadar, nu din cauza ei va întâmpina greutăți, ba dimpotrivă; această căsătorie neobișnuită îi aducea doar satisfacții.

Gustă cu poftă din plăcintele calde, până când apăru Paneb.

— Avem o problemă de livrare! spuse colosul.

— Apa?

— Nu, carnea!

— Imposibil!

— Măcelarul Des este de altă părere.

☥

Cu părul foarte scurt, purtând o *perizoma* de piele, un cuțit în mâna dreaptă și o piatră de ascuțit în stânga, Des îi adunase pe toți auxiliarii.

— Nici vită, nici oaie, nici porc și nici măcar o pasăre! De cine cred ei că-și bat joc? Dacă nu muncesc, nu voi fi plătit!

— Calmează-te! îi ceru Kenhir, nemulțumit că a fost obligat să-și întrerupă excelentul său mic dejun.

— N-am niciun motiv să mă calmez! N-am mai primit carne de o săptămână.

— Și de ce îmi spui abia acum?

— Pentru că aveam promisiuni de la oameni importanți! Și acum, ce ne facem?

Primul vis se adeverea: înfruntarea unor grave dificultăți.

— Mă ocup eu de asta, îl spuse scribul Mormântului, obosit deja.

Însoțit de maestrul de operă, se duse la Ramesseum. Aici, instalat confortabil la intrarea în clădirea din cărămidă unde se afla marea rezervă de hrană, scribul turmelor, mic, mustăcios și puțin gângav, se grăbi să-i întâmpine.

— Locașul Adevărului nu mai primește carne de o săptămână, reclamă Kenhir.

— Este și normal, ținând cont de ce se întâmplă pe malul drept. Administrația e blocată.

— Vă amintesc că, oricare ar fi situația, templul pentru milioane de ani trebuie să se îngrijească de nevoile noastre. Pe pământurile din Ramesseum, avem numeroase vite și o crescătorie de păsări de curte.

— S-au pierdut.

Gândindu-se la al doilea vis, Kenhir se încruntă.

— Cum adică, s-au pierdut?

— Mă refer la actele administrative care vă autentifică drepturile. Regret, dar am fost nevoit să întrerup livrările.

— Cine a rătăcit aceste documente? Chiar dumneavoastră?

— S-ar putea, dar asta e situația.

— Neglijați altceva, mult mai important: atâta timp cât legea lui Maat va domni în această țară, administrația va trebui să răspundă și să-și îndrepte greșelile, fără niciun prejudiciu pentru cei administrați.

Scribul turmelor se crispă.

— Administrația hotărăște și…

— Organizați un convoi special, care să ne livreze carnea chiar în această după-amiază, îi tăie vorba Nefer. Și să nu se mai repete nerespectarea legii care domnește în Locașul Adevărului, căci Pharaon în persoană va interveni.

Ținuta impunătoare a maestrului de operă și tonul său îl făcură pe scrib să renunțe la argumentele sale amăgitoare, care i-ar fi permis să deturneze o nouă cantitate de carne.

— Bine, se va face livrarea, îi promise el.

Kenhir se simțea ușurat. Din fericire, crocodilul devorat fusese al treilea și ultimul său vis din acea noapte.

☥

Urând căldura verii și arșița soarelui, Mehy aprecia această perioadă răcoroasă care dura mai mult decât de obicei, meditând la popularitatea sa care a rămas intactă. Armata tebană se felicitase pentru eliminarea ultimilor partizani ai lui Amenmes și fiecare se bucurase de dispariția căpitanului arcașilor, care complotase împotriva lui Sethi al II-lea.

Generalul asistase la funeraliile aghiotantului său, pierdut prea de tânăr în urma unui atac de cord, și prezentase condoleanțele sale cele mai sincere celor apropiați, neuitând să le ofere o bucată de pământ arabil, drept recompensă pentru serviciile pe care i le făcuse neprețuitul dispărut.

— Ai vești de la aliatul nostru din Locașul Adevărului? o întrebă el pe Serketa.

— Încă nu, dar, cu siguranță, va accepta propunerea noastră.

— Sunt din ce în ce mai neîncrezător.

Noul aghiotant îl salută pe Mehy:

— Generale, a sosit un raport din partea pazei fluviale… Flotila regală se zărește apropiindu-se de Teba!

☥ Capitolul 67

În aerul devenit blând, plutea parfumul a mii de flori. Iarna lua sfârșit și căldura mângâietoare a primăverii saluta sosirea vasului regal, aclamat de mii de tebani veniți la mal. În locul armelor obișnuite, soldații lui Mehy înălțau frunze de palmier. Zeci de muzicanți cântau melodii vesele, de parcă nimeni nu se îndoia de bunăvoința și prietenia lui Sethi al II-lea față de marele oraș din Sud.

Singurul îngrijorat era generalul, care nu știa nimic despre adevăratele intenții ale monarhului. Când Pharaon, însoțit de superba regină Tausert, cobori pasarela, Mehy se întrebă dacă nu va fi trimis, pe viață, în Palestina sau în Nubia, ca șef al vreunei fortărețe.

Sethi al II-lea era un om ciudat, robust și visător totodată; chiar dacă se apropiase de el, generalul nu reuși să-i pătrundă gândurile.

— Maiestate, ce bucurie să vă avem printre noi!

— Suntem fericiți să putem, în sfârșit, să petrecem câteva zile, în pace, în cetatea lui Amon, spuse marea soție regală, zâmbind cu un farmec de nedescris. Îndrăznesc să sper, generale, că nimeni și nimic nu ne va amenința securitatea.

— Teba vă aparține, Maiestate, și puteți conta pe loialitatea ei absolută!

— Ne ducem la Karnak, anunță Tausert; regele dorește, să discute cu marele preot.

— Pharaon nu dorește să primească omagiul trupelor tebane?

— Când ne vom hotărî, vă vom anunța, generale!

Mehy se înclină.

Încă îngrijorat, observase că monarhul avea o figură obosită și că se deplasa cu greu, ca un om în vârstă.

☥

Kenhir inițiase o curățenie generală a satului și a cartierului auxiliarilor, pentru ca regele să descopere un Locaș al Adevărului impecabil și cochet.

— Sethi va sta tot în templul lui Amon? îl întrebă el pe șeful Sobek.

— A ieșit din templu ieri, pentru a prezida un consiliu de notabili, și nimeni n-a fost sancționat. Teba respiră ușurată.

— Așadar, ar trebui să ne viziteze în curând…

— De câteva zile, se destăinui paznicul, am o presimțire.

— Se pare că Sethi ne-a iertat; cetatea lui Amon n-are de ce să se mai teamă de el.

— E ceva care plutește în aer… Poate vreun suflet malefic care încearcă să ne facă rău.

— Dacă ar fi fost așa, aș fi avut un coșmar!

— Fiți prudent, îl sfătui Sobek; instinctul meu nu mă-nșală niciodată.

— Sper că nu te gândești la acel trădător care s-ar putea ascunde printre noi! Dacă ar fi existat, l-am fi identificat de multă vreme. Zilele proaste s-au dus, cele Două Ținuturi s-au reunit, iar Locașul Adevărului va trudi iar, în liniște.

— Fie ca zeii să ne apere! spuse nubianul, îngrijorat.

Din înaltul celei mai apropiate coline, un paznic îi făcea semne disperate.

— Cortegiul regal se apropie, anunță Sobek.

☥

Sethi nu-și mai conducea carul și scutierul său nu mergea prea repede pentru a nu-l zdruncina pe monarh, făcându-l să sufere. La cei șaizeci de ani ai săi, părea mai bătrân cu douăzeci, ca și când *KA*-ul îi părăsise trupul.

Însărcinat cu securitatea cortegiului, Mehy se simțea mai liniștit: regele continua să aibă încredere în el și-l păstrase în toate funcțiile, inclusiv în cea de protector al Locașului Adevărului, felicitându-l pentru strădania sa de a menține pacea.

Dăruindu-i un colier de aur în fața tuturor demnitarilor, Sethi îl ridicase pe general în rangul cel mai înalt din armata egipteană.

Când carul suveranului se opri, poarta principală a satului se deschise.

— Să purtați veșnic în inimi teamă și respect, îi sfătui pe artizani maestrul de operă; nu vă grăbiți, luați poziția corectă pentru a deplasa corabia, căci acela care a ales-o să navigheze este stăpânul vieții.

Procesiunea porni. În frunte, maestrul de operă și femeia înțeleaptă; apoi, cele două echipe purtând corabia lui Amon, așezată pe două bare lungi de cedru; și cortegiul era încheiat de scribul Mormântului.

Naosul de aur strălucea cu mii de raze, în lumina soarelui de amiază.

Până și Mehy era uimit de capodopera creată de confrerie. Dorința sa de a-i afla secretele deveni și mai aprinsă.

— Capela din corabie este gravată cu numele vostru, Maiestate, îi spuse Nefer; îl rugăm pe Amon să vă ofere, în continuare, binefacerile sale.

— Duceți-mă la templul în care stătea Ramses cel Mare atunci când venea în sat! ceru Sethi al II-lea. Îi voi aduce omagiul meu, apoi voi merge să-mi văd locul de veci.

☥

Maestrul de operă sparse sigiliul de argilă purtând semnul Locașului Adevărului, trase zăvorul și împinse cele două uși din lemn aurit. Ținând în mână o torță cu trei fitile, îi arătă suveranului reprezentările zeiței Maat, sculpturile care-l întruchipau pe faraon ca Osiris și *Litaniile* lui Ra, exprimând multiplele nume ale luminii divine.

Sethi citi hieroglifele și înaintă foarte încet până la mica sală în care Paneb pictase, în culori de nedescris, obiectele rituale

destinate mormântului. Regele zăbovi mult în fața fiecăruia dintre ele, de parcă acum trăia ceremonia în cursul căreia aceste simboluri aveau să contribuie la iluminarea corpului său mumificat.

— Niciun alt mormânt regal n-a fost decorat ca acesta, nu-i așa?

— Niciunul, Maiestate!

— Cine este autorul?

— Pictorul Paneb cel Zelos. Vă displace stilul pe care l-a adoptat?

— Dimpotrivă, maestre de operă, dimpotrivă… A știut să transpună, cu o precizie uimitoare, exact ceea ce doream, fără ca eu însumi să pronunț aceste lucruri. Nici măcar un detaliu nu trebuie modificat.

Regele coborî în sala cu patru stâlpi, contopindu-se cu fiecare dintre divinitățile pictate de Paneb. Apoi intră în ultima încăpere, la care se ajungea printr-o ușă, deasupra căreia era reprezentat faraonul, aducând ofrandă lui Maat.

Pe pereți, Ched Salvatorul și Paneb cel Zelos pictaseră tripla naștere: în cer, pe pământul divinizat și în regatul subpământean al lui Osiris. Adăpostite în capele, câteva mumii evocau forțele creatoare, trezite în fiecare zi, o dată cu soarele.

— Dorim să înaintăm și mai mult în stâncă, săpând o cameră vastă pentru sarcofagul dumneavoastră.

— Nu este nevoie, Nefer! Părerea mea este că acest loc de veci este deja gata. Veți instala aici un sarcofag din granit roșu și veți cere să se picteze pe tavan o zeiță Cer, ale cărei aripi mă vor face să respir, pentru totdeauna, aerul vieții.

☥

Mânia lui Paneb făcu să vibreze pereții atelierului desenatorilor.

— Să întrerupem lucrările? Dar e absurd! Am conceput un plan fabulos de decorare pentru viitoarele culoare și pentru camera de înviere!

— Trebuie să respectăm voința lui Pharaon, îi aminti Nefer.

— Chiar și atunci când suntem împiedicați să ne ducem opera la bun sfârșit?

— Este opera lui, nu a noastră!

— Întreabă-l pe Ched, îți va descrie tot ce am pregătit, făcând nenumărate desene! Am depășit stadiul de eboșă; trebuie să trecem la treabă.

Zelosul fremăta de indignare.

— Trebuie să te folosești de calitatea ta de maestru de operă pentru a-l convinge pe rege că se înșală!

— El mi-a spus ce motive are și sunt de acord cu el!

— Cu alte cuvinte, atâtea luni de muncă s-au dus pe apa sâmbetei.

— Nu pictezi pentru plăcerea ta, Paneb, căci tu ești un Slujitor al Locașului Adevărului. Dacă nu îți mai dai seama de importanța acestei funcții, mâna ta nu mai e bună de nimic.

Furios, Zelosul ieși din atelier.

— Când am trecut printr-o criză asemănătoare, îi aminti Ched Salvatorul, am reacționat la fel ca el. Oare există o dovadă mai sigură a pasiunii sale pentru meserie?

Fără să îi răspundă, Nefer părăsi, la rândul său, atelierul.

— Este prima înfruntare gravă dintre maestrul de operă și fiul său adoptiv, observă Unesh Șacalul; să sperăm că acest incident nu prevestește o ceartă care să dăuneze confreriei.

☥

Înainte de a pătrunde în sala de reuniuni, în care Zelosul îi invitase pe membrii echipei din dreapta, Paneb i se adresă maestrului de operă, care medita lângă bazinul de purificare:

— Ai bunăvoința să-mi accepți scuzele, m-am purtat ca un imbecil înfumurat. Nu voi mai avea asemenea rătăciri!

— Te-ai înstrăinat, într-adevăr, de propria creație?

— Nicidecum, maestre de operă, căci ea este viața mea, și nu mă simt destul de vârstnic s-o părăsesc. Dar am înțeles că e mai important să-ți servești opera decât orice alt succes personal. Poți să mă ierți?

Nefer zâmbi, înseninat.

— Mai ai încă multe lupte de purtat, Paneb, dar am încredere în tine!

— Fără tine, maestre de operă, nici măcar n-aș exista.

— Da de unde! Tu ești călăuzit de o adevărată flacără! N-o lăsa să se stingă!

Cu cât Paneb îl cunoștea mai bine pe Nefer, cu atât mai mult avea sentimentul că gândirea maestrului de operă plutea într-un univers situat dincolo de orele nopții și ale zilei, dincolo de

oameni. Tăcutul era precum piatra din Valea Regilor: se hrănea cu cele nevăzute.

După lunga întrevedere cu Sethi, toți artizanii îi așteptau declarațiile cu nerăbdare.

— Pharaon ne fixează trei obiective: în primul rând, să terminăm cât mai repede locul său de veci și să coborâm sarcofagul; apoi, să construim mormântul marii soții regale Tausert, în Valea Reginelor, și, în cele din urmă, să înălțăm un sanctuar în onoarea treimii tebane, la Karnak.

— Karnak-ul are propriii constructori, obiectă Gau cel Exact; de ce ar trebui să muncim noi pe malul drept?

— Acest sanctuar va fi înălțat în afara incintei marelui templu al lui Amon și Sethi preferă mâna sculptorilor noștri.

— Nu va fi oare un prim pas către folosirea noastră în exterior și către închiderea satului? protestă Casa-Funie.

— În niciun caz, afirmă Nefer; predecesorii noștri au avut, adeseori, de îndeplinit misiuni ca aceasta.

Discutară apoi probleme de intendență și de calendar, apoi se despărțiră.

— Nu pari cine știe ce bucuros, îi spuse Renup cel Jovial lui Paneb.

— Voi asculta de maestrul de operă, dar cred totuși că se arată prea slab în fața regelui.

☥ Capitolul 68

În ciuda mersului său anevoios din cauza piciorului bolnav, tânărul Siptah intră fără emoții în marea sală de audiențe a palatului din Pi-Ramses, în care cancelarul Bay convocase elita administrației, curioasă de a-l pune la încercare pe micul geniu, a cărui reputație creștea tot mai mult.

Siptah fusese avansat la rang de scrib regal, se afla deci în vârful ierarhiei, arătându-se a fi cu adevărat sclipitor în domeniul științei. Iată de ce bătrânii demnitari se temeau de el, căci puțini dintre administratori erau în stare să gestioneze corect treburile statului; pe de altă parte, în ciuda recomandărilor călduroase făcute de cancelar, mulți ezitau să-i

încredințeze unui om atât de tânăr o funcție cu o asemenea responsabilitate.

Prima întrebare i-o puse decanul:

— Ce ne poți spune despre legea privind locația corăbiilor?

— Ea nu se referă decât la cele ușoare și a fost reformată de faraonul Horemheb, din cauza numeroaselor abuzuri constatate. Dar ea n-a abolit preceptul după care un om bogat trebuie să-l facă pe cel nevoiaș să traverseze fluviul fără să plătească bacul. Este nevoie să dau amănunte asupra tarifelor, în funcție de mărimea ambarcației?

— Nu este necesar.

Începu să plouă cu întrebări de ordin juridic. Siptah răspunse cu calm și precizie, spre surprinderea lui Bay, care nu știa că tânărul avea cunoștințe atât de aprofundate într-un domeniu atât de complex. Când controlorul canalelor îi propuse probleme economice dificile, cancelarul se temu pentru protejatul său; dar acesta le rezolvă, făcând calculele pe o tăbliță de lemn și le prezentă celor de față o analiză demnă de un specialist cu mare experiență.

Admirația lua locul neîncrederii. Văzând aceasta, Bay era fericit ca un tată care asistă la triumful fiului său. Până și decanul renunțase la orice ostilitate; iar cel mai interesat era, poate, marele preot al lui Ptah, membru eminent al Sfatului Înțelepților, fără asentimentul căruia un pretendent la tron nu putea fi încoronat.

☥

Trădătorul părea că doarme la umbra unui tamarix, nu departe de Ramesseum. Dacă un paznic nubian l-ar fi observat, n-ar fi văzut decât un artizan obosit care profita de ziua lui liberă pentru a se bucura de natură, a cărei prospețime n-o putea afla în sat.

De partea cealaltă a trunchiului, o negustoreasă de coșuri împletite.

Ca de obicei în cazul unor asemenea întâlniri, Serketa se făcuse de nerecunoscut.

— Mi-ai cerut să vin și iată-mă aici!

— M-am gândit la propunerea pe care mi-ați făcut-o! Nu e ceva serios!

— Te înșeli!

— Înzecirea bunurilor mele acumulate în exterior… Cred că mă minţiţi!

Serketa trebuia să-l convingă folosindu-se de un argument solid.

— Eu sunt soţia generalului Mehy, iar soţul meu este unul dintre cei mai puternici oameni din Egipt. Nimic nu-l va putea împiedica să se ţină de cuvânt. Dacă doreşti mai mult, spune-mi!

Trădătorul simţi că ameţeşte.

Vasăzică, averea ce i se oferea nu era o iluzie.

— Veştile sunt proaste, continuă Serketa; Nefer cel Tăcut a devenit confidentul regelui, iar Locaşul Adevărului este mai inaccesibil ca niciodată, cu atât mai mult cu cât soţul meu, protectorul său oficial, nu trebuie să facă nicio greşeală.

— De ce îşi doreşte atât de mult piatra de lumină?

— Cine n-ar dori să pună mâna pe o asemenea comoară?

— Doreşte puterea supremă, nu-i aşa?

— Mehy are calităţile necesare pentru a o dobândi.

Trădătorul simţi că putea avea încredere în soţia generalului. Nu-i ascundea adevărul, punându-şi, astfel, soţul în pericol. Acest risc enorm era dovada sincerităţii ei.

— Dacă ai, cu adevărat, intenţia să te îmbogăţeşti şi să ne dai piatra de lumină, ucide-l pe maestrul de operă, îi spuse Serketa, pe un ton categoric. Numai tu poţi reuşi.

Trădătorul îşi acoperi ochii cu mâna.

— N-am nevoie de prea multe, mărturisi el, şi de această avere se va bucura mai mult soţia mea decât eu, deşi am urmărit acest scop pentru a uita umilinţa zilnică, pe care o îndur de atâţia ani… Eu, şi nimeni altul, ar fi trebuit să conduc Locaşul Adevărului.

Furia tăioasă a artizanului îi plăcea lui Serketa; acesta era un excelent disimulator, dar avea şi mult sânge rece, de care nici el nu era conştient încă.

Vocea îi deveni blândă, aproape drăgăstoasă:

— Aşadar, ce-ai hotărât?

— Aveţi noroc… Recent, au avut loc evenimente care m-au inspirat.

Serketa fremătă de plăcere.

— Deci… deci, accepţi?

— Altă soluţie nu am: îl voi ucide pe Nefer cel Tăcut.

☥

Arhitectul care răspundea de întreținerea templelor din Karnak și a clădirilor anexe era un bărbat înalt, sever, greu de abordat.

— Regele mi-a dat ordin să fiu la dispoziția voastră, îi spuse el maestrului de operă, pe un ton sec, de parcă acesta era un reproș.

— Nu va fi necesar, preciză Nefer, cu blândețe.

— Cum adică, nu va fi necesar? Nu aveți dreptul că construiți pe teritoriul sacru al Karnak-ului fără aprobarea marelui preot și a mea!

— Cea a lui Pharaon ar trebui să fie de ajuns, nu credeți?

— Ba da, bineînțeles, mormăi arhitectul, rușinat de a se fi înfuriat și de a nu avea dreptate.

— Regele dorește să construim o capelă triplă în afara incintei templului lui Amon, pe o platformă, departe de debarcader; de aceea, nu vă vom incomoda activitățile și nici pe cele ale ritualiștilor. Nu vă cer decât să-mi fie depuse blocurile de gresie necesare pe locul pe care o să vi-l arăt.

— Planul acestui edificiu este un secret de stat, ca tot ce aparține Locașului Adevărului?

— Va avea uși de cuarțit, îi răspunse Nefer, și trei capele închinate lui Amon, soției sale, Mut, și fiului lor, Khonsu. În nișe, vor fi instalate statui purtând *KA*-ul regal, pe care hieroglifele gravate pe pereți îl vor face să trăiască veșnic. Lucrările vor fi conduse de colegul meu Hay, care vă va urma cu plăcere sfaturile, pentru ca stilul și sufletul acestui loc de odihnă să fie în armonie cu cele de la Karnak.

Arhitectul părea înciudat.

— Îmi închipuiam că sunteți altfel, mărturisi el; aș putea să jur că sunteți gata să mânuiți barosul și dalta, făcând o muncă de ucenic!

— Chiar sunt, afirmă Nefer zâmbind; cu condiția, desigur, să cunosc planul lucrării, căci aceasta e datoria inerentă funcției mele.

☥

În timp ce Valea Regilor era o lume izolată, ostilă în aparență și închisă în secret și liniște, cea a Reginelor se prezenta ca un loc deschis, ușor accesibil, întinzându-se pe o câmpie verde, la extremitatea sudică a necropolei tebane. „Locul frumuseții

desăvârșite”[7], după numele său ritual, adăpostea, conform hotărârii lui Ramses cel Mare, mame și soții de faraoni, precum și personaje purtând titlul de „fiu regal”.

În partea de est a acestui loc, fusese construit un templu al lui Ptah, zeul constructorilor, iar artizanii amenajaseră un cătun modest, format din case din piatră seacă, în care stăteau în timpul muncii îndelungate pe șantier.

Regina Tausert privi multă vreme aceste locuri care n-aveau nimic funebru. Soarele era blând, vântul adia, de parcă primăvara dorea să salute, în felul său, vizita frumoasei suverane.

— Aici odihnește marea soție regală Nefertari, nu-i așa?

— Da, Maiestate, răspunse maestrul de operă, însoțit de femeia înțeleaptă și de Fened Nasul. De când există artizani, se afirmă că frumusețea picturilor mormântului său n-a fost încă egalată.

Nefer simțea că regina visa la o grandoare la care Sethi al II-lea nu reușise să ajungă.

— Regele e mulțumit de lucrarea pe care ați desăvârșit-o, îi spuse ea, și dorește să mă odihnesc în această vale, alături de alte suverane ale celor Două Ținuturi. Cum veți alege amplasamentul locului meu de veci?

— În două feluri, Maiestate.

Nefer o rugă pe Tausert să intre în atelierul în care fusese instalată o masă de piatră, pe care desfășură, cu mii de precauții, un papirus de o calitate excepțională.

— Iată planul Văii Reginelor, cu localizarea mormintelor săpate și decorate de la sacralizarea acestui loc. După cum puteți constata, avem numeroase posibilități.

Citind numele reginelor dinaintea ei, Tausert avea senzația că retrăiește momentele de glorie ale istoriei Egiptului.

— Care e al doilea mod de a alege, maestre de operă?

— În această vale, multe depozite de calcar sunt mediocre; chiar bine lucrați, pereții și plafonul s-ar putea prăbuși. Iată de ce intervenția lui Fened Nasul este hotărâtoare; nu se va lăsa păcălit de o rocă prea atrăgătoare, care ascunde de fapt defecte grave.

— Aș dori să căutăm un loc cât mai aproape de mormântul lui Nefertari, îi ceru Tausert.

---

[7] În egipteană, *ta set neferu*, înseamnă „perfecțiune”, „creație armonioasă”.

Nefer și Fened încercară să îi facă pe plac, dar niciunul, nici celălalt nu găsiră locul potrivit. Dezamăgită, regina acceptă să meargă puțin mai departe și Fened descoperi, în sfârșit, o rocă frumoasă, în partea de vest a văii.

— Imposibil, spuse femeia înțeleaptă.

— De ce? se îngrijoră Tausert.

— Pentru că aici nu simt prezența protectoare a zeiței Hathor. Acest loc n-ar fi fericit.

O nouă încercare se soldă cu o decepție.

— N-o să reușim, spuse Clara, în cele din urmă.

— De ce este atât de greu? se miră Tausert.

— Momentul nu e favorabil, Maiestate; vom reveni.

Clara știa că Nefer simțise adevăratul motiv al acestui eșec: Valea Reginelor refuza prezența lui Tausert.

☥ Capitolul 69

O ambarcație ciudată cobora pe Nil, în direcția Abydos, cetatea sfântă a lui Osiris, la circa o sută cincizeci de kilometri la nord de Teba. În locul cabinei, se afla o capelă funerară vegheată de femeia înțeleaptă întruchipând-o pe Isis și de Turcoaza, în rolul surorii sale Nephtys. Tăcuți, preoții îndeplineau funcția de vâslași, iar Nefer și Paneb erau la prora.

— Ai de gând să-mi spui care e scopul acestei călătorii? întrebă Zelosul.

— Locașul Aurului, răspunse maestrul de operă.

Lui Paneb i se păru că e lovit de trăsnet.

— Nu se află în interiorul Locașului Adevărului?

— El se creează din nou acolo unde este necesar; dar, pentru a fi demn și capabil să intri, trebuie să-ți fi întâlnit propria moarte. De aceea este necesară această călătorie.

— Nu mă așteptam…

— Să aștepți e inutil, Paneb; n-ai nevoie decât să fii pregătit!

Până la debarcaderul din Abydos, maestrul de operă nu mai schimbă nicio vorbă cu fiul său adoptiv. Paneb avea impresia că e cuprins de o liniște de o imensă profunzime, departe de ciripitul păsărilor și de zgomotul produs de etrava corăbiei care spinteca apa fluviului. Timpul se oprise; nu mai existau decât

capela și gravitatea de pe chipul călătorilor, care știau că vor avea de înfruntat o imensă încercare.

La căderea nopții, ambarcația acostă.

Pe mal, așteptau preoți rași în cap, care purtau o simplă *perizoma* albă; unul dintre ei îi ieși în întâmpinare lui Nefer cel Tăcut.

— Stăpânul Apusului se află printre voi?

— Surorile sale l-au protejat pe tot parcursul călătoriei.

— Paneb cel Zelos dorește să urmeze calea lui Osiris, către Locașul Aurului?

— O doresc, afirmă colosul.

Lovind în pământ cu un baston lung, din lemn aurit, ritualistul trecu în fruntea unei procesiuni la care participau maestrul de operă, femeia înțeleaptă și Turcoaza. Încadrat de doi preoți cu trăsături aspre, Zelosul fu condus până la un mic deal înconjurat de copaci.

La vest, se deschidea un puț adânc de vreo zece metri, luminat slab de o flacără care se înălța din adâncuri.

— Intră în lumea lui Osiris, îi ceru maestrul de operă, și treci de prima ta naștere.

Paneb nu ezită. Coborî în puț și ajunse la intrarea într-un culoar lung de peste o sută de metri.

Pe măsură ce înainta, lumina se retrăgea; putea totuși să descifreze coloanele de hieroglife care evocau trecerea soarelui nopții prin peșteri, în care forme mumificate îi așteptau strălucirea, pentru a învia.

Deodată, o lumină puternică, venind din capătul culoarului, îl orbi pe Paneb.

— Trebuie să te leg la ochi, se auzi vocea ritualistului din spatele lui. Datorită acestei bucăți de stofă, nu te vei teme de întuneric. Dar, mai întâi, trebuie să încalți niște sandale, care te ajută să nu te împiedici. Stai jos și întinde-ți picioarele!

Un alt ritualist vopsi, cu roșu, niște sandale, pe talpa piciorului colosului. Apoi fu ridicat și i se acoperiră ochii cu o eșarfă roșie.

— Te vom duce până la intrarea în Locașul Aurului, îl anunță maestrul de operă. Acolo prind viață statuile ce-l poartă pe *KA*, energia nepieritoare; și nu pot intra decât inițiații care trudesc după legea lui Maat și consideră că aurul este trupul zeilor.

Paneb fu condus înainte.

— Eu sunt ușa, declară o voce sobră, și nu te voi lăsa să treci dacă nu-mi spui cum mă cheamă!

Zelosul încercă să-și amintească învățăturile primite încă de la intrarea sa în Locașul Adevărului. Răspunsul îi veni în minte:

— Dreptate e numele tău!

— Poți să treci, din moment ce mă cunoști.

I se scoase eșarfa și ritualistul îl luă de mână pe Paneb, pentru a-l ghida de-a lungul unui al doilea culoar, săpat în unghi drept față de primul.

Îl dezbrăcă pe colos și-i puse pe el o piele de animal sălbatic.

— Te afli în lințoliul lui Seth, spuse maestrul de operă; lasă-te condus către atelierul de regenerare.

Patru credincioși supuși de-ai lui Osiris îl ajutară pe artizan să urce pe o sanie și-l traseră până la o sală imensă, al cărei plafon se sprijinea pe zece stâlpi enormi, monolit de granit roz.

— Ai ajuns în insula primei dimineți, îl anunță Nefer. Atunci când lumina a fost creată, a ieșit din oceanul originilor.

Paneb fu ridicat și astfel putu contempla o admirabilă statuie a lui Osiris, întins pe un pat negru, pe care maestrul de operă îl șlefuia cu piatra de lumină.

— Trupul celui înviat e transformat în aur, materia e iluminată, statuile prind viață și strălucesc precum razele soarelui. Tu vezi ceea ce e nevăzut și ajungi la ceea ce nu se poate ajunge.

Femeia înțeleaptă udă cu apă și cu lapte un acacia plantat într-o movilă împodobită cu un ochi.

— Eu fiind Isis, am grijă de fratele meu, Osiris; eu sunt femeia care se poartă ca un bărbat, care-l întinerește în acest Locaș al Aurului, pentru a trăi din lumină.

— Pentru că ai fost acoperit cu pielea lui Seth, fără ca ea să te facă să dispari, constată ritualistul, fii eliberat de ea, Paneb, și îmbrățișează-l pe Osiris!

După ce-și îndepărtă lințoliul, Paneb se apropie de statuie, dând zeului o sărutare pe frunte.

— Seth e cel care cunoaște secretul aurului, preciză femeia înțeleaptă, iar sora sa, Isis, îl face pe Osiris să treacă din starea de materie inertă în cea de aur viu.

Pe măsură ce erau luminați de piatra pe care femeia înțeleaptă o orienta, patul și statuia se transformau în aur, sub privirea uimită a lui Paneb.

Imitând-o pe Nephtys, „suverana templului”, Turcoaza împodobi gâtul artizanului cu un colier din frunze de salcie și de *perséa*, și-i puse pastile de aur pe ochi, frunte, buze, gât și pe degetele mari de la picioare.

Apoi, în timp ce femeia înțeleaptă îi atingea inima cu un nod al lui Isis, din jasp roșu, Turcoaza îi întinse o cupă.

— Tu, pe care acest ritual îl face asemenea lui Osiris, bea această otravă, pe care o vei transforma în sângele vieții.

Colosul goli dintr-o dată conținutul cupei. După o senzație neplăcută de amărăciune urmă, aproape imediat, un gust de miere, aurul vegetal.

— Fie să poți strânge lumina și să poți apuca piatra lui Maat, îi spuse Turcoaza, îmbrăcându-i degetele în aur, căci, de acum înainte, mâinile tale sunt unite cu stelele.

Pentru prima dată, Paneb atinse piatra de lumină.

— Fii reînviat prin aur, psalmodie femeia înțeleaptă. El îți luminează fața și respiri tot datorită lui.

Colosul îi încredință piatra maestrului de operă, iar un ritualist îl conduse în ultima sală a sanctuarului, o încăpere vastă, în care se afla un sarcofag din aur. Bolta, în forma unui V inversat, era ornată cu un imens chip al zeiței Cer, înălțată de zeul Lumină.

— Osiris Paneb, îi porunci maestrul de operă, așază-te în locașul vieții!

Colosul se întinse pe spate, în sarcofag.

— Ai plecat, dar te vei întoarce, rosti femeia înțeleaptă; ai adormit, dar te vei trezi; ai ajuns pe țărmul lumii de dincolo, dar vei trăi din nou. Fie ca oasele să-ți fie puse, din nou, în ordine, și membrele refăcute.

O liniște deplină îi dădu lui Paneb impresia că face o călătorie în corpul mamei sale Cer, alături de stele și de corăbiile solare.

Apoi, femeia înțeleaptă și maestrul de operă înălțară un stâlp din aur, la căpătâiul sarcofagului.

— Ridică-te, Osiris! îi ceru Nefer; cadavrul a dispărut, iar tu apari în aur, viu pentru vecie, căci ființa ta e eternă precum piatra de lumină.

— Tu renaști prin puterea creatoare ce s-a născut din ea însăși, adăugă femeia înțeleaptă; te-a conceput în inima sa și tu nu te-ai născut precum oamenii.

Doi ritualiști îl ajutară pe Paneb să iasă din sarcofag și-l îmbrăcară într-o tunică albă. Turcoaza îi puse pe frunte coroana

celui drept, o panglică aurie, ornată cu doi ochi, care confirma „justețea vocii" noului Osiris.

— Îți încredințez sufletul operei, îi spuse maestrul lui Paneb, dându-i un mic bloc din granit, cioplit și șlefuit perfect.

Numele blocului, *ankh*, era sinonimul cuvântului „viață".

— Ai văzut misterele lui Osiris în locul secret al Locașului Aurului, îi aminti femeia înțeleaptă. Când această lume va dispărea, nu va mai rămâne decât stăpânul marilor mistere, cel care a învins moartea pentru a da viață. Să-ți călăuzească privirea și faptele; la fel ca el, să fii foc, aer, apă și pământ, să fii veșnică transformare, care nu se oprește niciodată, să împaci partea cu întregul. Când Osiris învie, câmpiile devin fertile; el este negrul mâlului și verdele vegetației, dar ființa sa e făcută din aurul stelelor și strălucește ca un astru. Amintește-ți că fiecare parte a corpului său formează relicva majoră, păstrată în fiecare provincie a Egiptului, și că datoria unui artizan al Locașului Adevărului constă în a aduna tot ce e risipit!

Maestrul de operă se apropie de Paneb, își puse palma dreaptă pe ceafa colosului, mâna stângă pe umărul drept, îmbrățișându-l frățește.

Apoi femeia înțeleaptă, Nefer, Turcoaza, Paneb și ritualiștii formară un oval în jurul cosciugului de aur, cu brațele întinse și ținându-se de mână. Pictorul se simți străbătut de o energie incredibil de puternică.

— Fie ca noul inițiat în Locașul Aurului să se dovedească vrednic de sarcinile care-i vor fi încredințate! îi ură maestrul de operă.

☥ Capitolul 70

Cu obrajii mai bucălați decât de obicei, în urma unui dejun copios, Pai Pâinică-Bună plecase puțin la plimbare pe ulița principală a satului, pentru a-și ușura digestia. Din cauza unei dureri de cap, mergea cu un pas șovăielnic, ajungând între timp la locuința maestrului de operă și a femeii înțelepte care, după cum își închipuia el, nu vor întârzia să revină în sat.

Un amănunt neobișnuit îi atrăsese atenția, ceea ce îl făcu să se oprească puțin.

— Ce se întâmplă...

Pai se apropie de ușa de la intrare.

— Ce groaznic!

Strigătul său îi atrase atenția lui Unesh Șacalul, care scotea apă dintr-un vas mare.

Se arătă și el la fel de uimit, văzând o mână roșie, înspăimântătoare, pictată pe lemn.

— Ce oroare! Cine a putut, oare, să...

— Ai observat cât de mare este? E cea a unui colos!

— Nu mai spune prostii! Nefer nu trebuie să vadă grozăvia asta. S-o ștergem de pe lemn și să ne ținem gura.

— Și dacă se va întâmplă din nou?

— Asta rămâne de văzut!

☥

În acest al cincilea an de domnie a lui Sethi al II-lea, iarna, prea rece, fusese înlocuită cu o primăvară prea caldă. Canicula se făcea simțită în Teba, ucigătoare, obligându-i pe proprietarii de măgari să dubleze cantitatea de apă livrată în satul ale cărui ulițe fuseseră acoperite cu ramuri de palmier, pentru a-i da puțină răcoare.

Cel mai puțin afectat era Paneb cel Zelos, a cărui putere creatoare, era, parcă, mai mare ca niciodată; mulțumit să constate că însuși diavolul de fiu-său se sacrifica pentru plăcerile siestei și că dulcea sa Selena răsfățată de Uabet cea Pură se făcea pe zi ce trece mai frumoasă, colosul îl însoțise pe maestrul de operă pe malul drept, pentru a da ajutor echipei din stânga să termine altarul în aer liber, consacrat treimii tebane.

Șeful de echipă Hay îl privi cu alți ochi decât până atunci.

— Fii binevenit printre inițiații din Locașul Aurului, Osiris Paneb! Din păcate, am fost nevoit să rămân aici și să conduc confreria în lipsa maestrului de operă și a femeii înțelepte, dar, pe calea gândului, am trăit și eu ceremonia din Abydos.

— Câteva ore atât de intens trăite!

Hay zâmbi.

— Ritualul a durat nouă zile.

Paneb se întoarse către Nefer.

— Imposibil!

— Cine altul decât Osiris, stăpânitorul timpului, putea să-l desființeze?

Altarul era aproape gata și pictorului nu-i mai rămăsese decât să coloreze unele basoreliefuri, sculptate într-un admirabil stil clasic, demne de cele ale lui Sethi I și Ramses cel Mare. O energie reînnoită îi însuflețea mâna, mai precisă și mai rapidă ca niciodată; ajutat de liniștea deplină a acestor locuri, Paneb dădu viață scenelor de ofrandă, colorându-le în nuanțe calde și luminoase.

☥

Deși Sethi al II-lea se mișca din ce în ce mai greu, ținuse cu tot dinadinsul să celebreze el însuși primul ritual desfășurat în altarul din Karnak. Glorifică prezența lui Amon cel Tainic, a lui Mut, mama cosmică, și a copilului-zeu, Khonsu. Marea soție regală stătuse alături de monarh, protejându-l cu o forță magică, ajutându-l astfel să simtă forța necesară pentru a rezista până la sfârșitul ceremonialului.

— Această construcție e splendidă[8], îi spuse monarhul maestrului de operă; într-o bună zi, atunci când Karnak va înflori așa după cum plănuiesc zeii, ea va deveni una dintre capelele marelui templu, în care va fi venerată, în continuare, treimea creatoare. Mobilierul meu funerar e gata, Nefer?

— Voi finisa eu însumi capacul sarcofagului principal, în timp ce bijutierul va termina sceptrele.

— Grăbiți-vă, zilele-mi sunt numărate!

În timp ce regele se îndepărta, fiind dus la palat într-o litieră, Tausert i se adresă Tăcutului:

— Ați reușit să-mi găsiți un loc în Valea Reginelor?

— Încă nu, Maiestate!

— Care e cauza acestei întârzieri?

— Femeia înțeleaptă crede că trebuie să așteptăm un moment favorabil, fără să ne grăbim.

— Și dacă v-aș porunci să-mi săpați locul de veci alături de cel al lui Nefertari?

— M-aș supune, desigur, dar atâtea incidente ne-ar împiedica lucrul, încât am fi obligați să ne lăsăm păgubași.

— Spuneți-mi-o fără ocolișuri, maestre de operă: aș putea fi victima unui blestem?

— Nu aceasta este părerea femeii înțelepte, Maiestate; ea crede doar că e nevoie de răbdare pentru a vedea vălul ridicându-se.

---

[8] Mormântul lui Sethi al II-lea poate fi văzut și astăzi la Karnak. (n.a.).

☥

Cancelarul Bay făcu bucățele lunga scrisoare pe care i-o adresase regina Tausert, căci conținea un secret de stat, pe care niciun curtean nu trebuia să-l afle: regele Sethi avea să se stingă în curând. O singură persoană îi putea urma la tron, capabilă să evite o criză gravă: marea soție regală însăși.

Dar Tausert se afla acum la Teba și nu accepta să-și părăsească soțul pentru a se reîntoarce în capitală. Cancelarul Bay trebuia să se afle în prima linie, cu o misiune clară: să împiedice iscarea unor noi neînțelegeri și să taie calea vreunui ambițios care, de această dată, ar încerca să ocupe Nordul și apoi să-și extindă dominația asupra întregii țări.

Era nevoie ca Tausert să revină cât mai repede și să fie încoronată Pharaon, precum multe alte femei dinaintea ei. Dar cancelarul nu-și făcea iluzii: regina nu-și va părăsi soțul în clipa acestei încercări grele și va avea grijă ca ritualurile funerare să se desfășoare exemplar. În ciuda insistenței lui Bay, regina avea să rămână la Teba atât cât va fi necesar, fără să se poată opune în mod direct complotului ce se va pune la cale, fără doar și poate.

Pentru a-l face imposibil, exista o singură soluție: să încoroneze un faraon incapabil să-și asume pe de-a-ntregul funcția, astfel încât Egiptul să fie guvernat de o regentă, marea soție regală Tausert. Și cancelarul găsise deja candidatul ideal: tânărul Siptah.

Neaparținând nici unui clan, acesta nu va nemulțumi pe nimeni. Și, oare, cine se va teme de acest adolescent bolnăvicios, atât de străin de jocurile crude ale puterii?

Se impunea o prioritate: să grăbească formarea lui Siptah, pentru a putea rezista loviturilor răuvoitoare. Folosind o scriere criptografică, Bay îi scrise reginei, încercând s-o liniștească prin cuvinte mascate.

☥

Cuplul regal îi invitase pe maestrul de operă și pe femeia înțeleaptă să ia masa împreună, la palatul din Karnak. Sethi al II-lea nu apăruse decât pentru câteva clipe, la începutul mesei, pentru a-și exprima regretul de a nu fi putut sărbători, în sat, împreună cu artizanii, terminarea locului său de veci. Monarhul nu se mai simțea în stare să traverseze Nilul. Făcuse eforturi mari doar pentru a ieși din cameră; împotriva sfaturilor

medicilor săi, se ridicase totuși, pentru a-i saluta pe Nefer și pe Clara, care dădeau ultimelor sale zile o seninătate nesperată.

Femeia înțeleaptă avea convingerea că-l vedea pe Sethi al II-lea pentru ultima oară; chiar Tausert îi simțise tulburarea.

— Regele nu se teme de moarte, declară regina; la Teba, a trăit zile fericite și liniștite, în mare parte datorită vouă. Fiți siguri că n-o voi uita.

— Dacă experiența mea medicală vă poate fi de folos…

— Prea târziu, Clara! Soțul meu nu mai primește niciun tratament; nu ia decât calmante, pentru a-i ușura suferința. Organele vitale sunt grav afectate; niciun medicament nu l-ar mai putea salva.

— Confreria a pregătit toate simbolurile necesare călătoriei lui Pharaon către paradisul din Lumea Cealaltă, preciza maestrul de operă.

— Regele e conștient de toate acestea și nimic nu-l consolează mai mult. Dar există o întrebare pe care nu îndrăzniți să mi-o puneți: care va fi viitorul monarhiei și, prin urmare, cel al Locașului Adevărului? Situația se anunță a fi complexă, dar mă voi strădui s-o stăpânesc. Nu vă temeți, confreria va rămâne o instituție de bază și artizanii vor continua să lucreze ca și până acum.

☥

Nefer cel Tăcut și soția sa mai rămăseseră un timp în grădina palatului, plimbându-se pe aleile înflorite și așezându-se, apoi, pe scaune cu picioare care aveau forma labelor de leu, sub un rodiu cu frunze netede și lucioase. Mână în mână, cu fața mângâiată de briza nordului, priveau în tăcere un bazin în care lotușii albi își deschideau florile.

Două rațe sălbatice zburară pe deasupra lor. Întruchipare a fidelității conjugale, străbăteau văzduhul de parcă ar fi stăpânit întreaga boltă cerească.

În aceeași clipă, Nefer și Clara își amintiră de prima lor întâlnire, în vremea când erau atât de departe și totodată atât de aproape de Locașul Adevărului; viața nu le-ar fi putut oferi un destin mai frumos decât acela de a se consacra, fără ezitare, acestei confrerii, menite să dea lumină materiei.

— Îți amintești, Clara, cât de timid eram? Îmi era atât de teamă, încât nici nu îndrăzneam să-ți vorbesc!

— Nu mi-au plăcut niciodată bărbații prea îndrăzneți, iar tu nu m-ai cucerit chiar din primul moment. Sau nu chiar de tot!

— Eu sunt un om aspru, nu prea fac confidențe și mi-ar fi plăcut să te răsfăț mai mult… Iartă-mă dacă n-am știut cum să mă port!

Cu ochii săi albaștri, în care licărea o lumină de care Nefer continua să fie îndrăgostit nebunește, Clara îl privea cu pasiune și cu dragoste.

— Nimeni și nimic nu ne-a despărțit vreodată și nici măcar un fir de iarbă nu s-ar putea strecura între noi. Când ai parte de o asemenea fericire, trebuie să le mulțumești în fiecare dimineață zeilor și strămoșilor, pentru generozitatea lor.

Razele de soare fremătau printre frunzele rodiului.

— Funcția mea nu mă lasă, șopti Nefer, dar mi-ar plăcea atât de mult să rămân aici, cu tine, în vecii vecilor…

— Eternitatea nu înseamnă și o seară de primăvară ca aceasta?

☥ Capitolul 71

— Mai am să-ți spun un singur secret, îi mărturisi maestrul de operă lui Paneb: locul în care se află piatra de lumină!

Inima colosului începu să bată mai repede.

— Cum ți-aș putea mulțumi pentru tot ce mi-ai dat?

— Nu-mi fac decât datoria, Paneb; fiindcă ai fost inițiat în misterele Locașului Aurului, trebuie să-l cunoști și pe cel mai important dintre ele!

Cei doi bărbați mergeau încet pe ulița principală a satului, ca și când ar fi purtat o discuție în legătură cu o lucrare pe care o aveau de făcut!

— Te-ai întrebat unde se află piatra de lumină?

— Niciodată, îi răspunse Paneb; doar tu trebuie să știi, așa că n-am avut niciodată intenția să împart cu tine această responsabilitate.

Drumul pe care-l apucă maestrul de operă îl miră pe fiul său adoptiv.

Când se opri pentru a-i arăta comoara pe care trădătorul o căuta în zadar de atâția ani, Paneb înțelese că Nefer cel Tăcut îi dăduse totuși semnalmente prețioase.

— Doar nu se află aici...

— Ar putea piatra să se afle în altă parte?

— Nu, sigur că nu...

— Ai o calitate rară, Paneb: dorești să cunoști, dar nu ești curios! Datorită acestei pietre, vei ști că timpul și spațiul formează un tot, că vidul luminos este viu și creează permanent materiale de construcție, că universul aspiră și expiră, fiind cuprins în întregime în lumina pietrei. În Locașul Adevărului, atingerea acestei cunoașteri nu poate fi lipsită de consecințe.

Nefer și Paneb făcură cale întoarsă către mijlocul satului.

— Și... care sunt aceste consecințe?

— Am trecut de cincizeci de ani, Paneb, și nu mai am vigoarea tinereții! Dacă instinctul nu mă înșală, confreria noastră mai are încă mult de lucru de acum înainte; de aceea, se impune împărțirea responsabilităților.

— Nu înțeleg.

— Hay conduce magistral echipa din stânga, dar am nevoie de un asemenea maestru și pentru echipa din dreapta. Și tu vei fi acela, Paneb!

Colosul iubea trăsnetul, dar cel care se abătuse acum asupra lui îl lăsa fără suflare.

— Nu... nu știi ce spui!

— Ai aproape patruzeci de ani, cunoști toate tehnicile artei de a construi, excelezi în propria artă și ai fost inițiat în Locașul Aurului... La urma urmelor, n-am de ales! Orice maestru de operă al Locașului Adevărului ar fi luat aceeași hotărâre.

— Dar e imposibil, eu...

— Dai înapoi și asta nu îți stă în fire, Paneb!

Lovit în mândria sa, colosul își încleștă pumnii.

— Tu mă cunoști mai bine decât oricare altul, maestre de operă; mă vezi tu pe mine șef de echipă?

— Doar știi că nu obișnuiesc să glumesc cu asemenea lucruri!

☥

Până și Orătania Nesuferită îl ascultase cu atenție pe Paneb. Cât despre Uabet cea Pură, visa cu ochii deschiși, în timp ce-și legăna fetița.

— Șef de echipă... Chiar maestrul de operă a hotărât?

— Mă crezi un incapabil?

— Nu, nici vorbă! Dar vei mai avea timp să te ocupi de copii și de soția ta? Cu energia pe care o ai, o să ne dublezi ritmul muncii!

— N-avea grijă, există reguli pe care nimeni nu le poate schimba.

— Nefer nu se înșală, spuse Uabet cu emoție și mândrie.

— Trebuie să accepte și tribunalul…

— Dacă Locașul Adevărului nu este în stare să-i recunoască pe cei care ar putea să conducă, nu va mai supraviețui multă vreme.

Paneb își sărută fata pe frunte și porni să hoinărească prin necropola din vest. Desigur, autoritatea maestrului de operă era indiscutabilă, dar câți artizani s-ar putea opune numirii fiului său adoptiv? Colosul se agăța de această speranță, ca să nu creadă că, în curând, va trebui să dea ordine unor tovarăși care îl formaseră.

Apropiindu-se de locul de veci al Tăcutului, aproape terminat, o zări pe Turcoaza, care stătea la soare pe niște trepte de piatră. Părul său lung și roșcat nu fusese niciodată atât de bogat.

— Te așteptam, Paneb!

— De unde știai că voi veni aici?

— Ai uitat că Hathor le-a dat preoteselor sale însușirea de a prevedea faptele?

— Asta înseamnă că tu știi tot ce mi se întâmplă!

— După câte văd, spuse ea zâmbind, aș putea să jur că ți-ai găsit un adversar pe măsură… Pe tine însuți, desigur! Nu spera să păcălești destinul, fugind! Puterea pe care ți-a dat-o Seth trebuie folosită, ca o răsplată, în folosul altora. Dacă nu, ea te va distruge!

☥

— Sufletul lui Sethi al II-lea și-a luat zborul către cer, îi anunță scribul Mormântului pe săteni, și a ajuns pe tărâmul de lumină; unindu-se cu discul solar, l-a întâlnit pe creatorul său. Fie ca acest suflet să strălucească în continuare, iar cerul să rămână senin, în așteptarea unui nou Horus.

Vestea sosise chiar în ziua în care Kenhir convocase tribunalul Locașului Adevărului, pentru ca acesta să aprobe sau să respingă numirea lui Paneb ca șef al echipei din dreapta.

— Regina Tausert mi-a dat asigurări asupra viitorului nostru, preciză Tăcutul; la fel ca regele defunct, ea consideră că această confrerie are un rol primordial.

— Poate că va trebui să depunem, din nou, jurământul, sugeră Kenhir.

— Nici vorbă, spuse categoric maestrul de operă; sper că noul șef de echipă va lua parte la pregătirea funeraliilor regelui.

Adunarea satului se afla, așadar, reunită în curtea neacoperită a templului lui Maat și al lui Hathor, sub conducerea scribului Mormântului.

— Aprob hotărârea și alegerea maestrului de operă, declară Kenhir. Se opune vreunul dintre voi?

Hay, șeful echipei din stânga, ceru cuvântul.

— L-am observat pe Paneb încă de la intrarea lui în confrerie. Ca fiecare dintre noi, îi cunosc defectele, dar îl cred capabil să-și asume funcția pe care Nefer cel Tăcut dorește să i-o încredințeze.

Femeia înțeleaptă aprobă printr-o simplă privire.

— I-ai consultat pe membrii echipei tale? îl întrebă maestrul de operă pe Hay.

— S-au pronunțat, în unanimitate, în favoarea lui Paneb!

— La fel și preotesele lui Hathor, adăugă femeia înțeleaptă.

— Uabet cea Pură nu are nicio obiecție? se îngrijoră Kenhir.

— Niciuna, răspunse soția colosului.

— Nu-mi mai rămâne decât să-i consult pe artizanii echipei din dreapta, pentru ca aprobarea să fie pronunțată în unanimitate. Ați deliberat?

— Era, într-adevăr, necesar? se întrebă Ched Salvatorul. Dacă l-am recunoscut pe Nefer cel Tăcut ca maestru de operă, n-am făcut-o pentru ca acesta să arate confreriei drumul cel bun, fără nicio preferință personală? Dacă el l-a ales pe Paneb cel Zelos ca șef de echipă, să avem încredere în această alegere!

Ochii mari și căprui ai lui Casa-Funie străluciră de mânie și chipul i se schimonosi.

— Când îl cunoști bine pe Zelos, te poți teme ca nu cumva să încalce regulamentul și să nu respecte orele de muncă! Spre deosebire de noi, el nu știe ce e oboseala și nu ține seama de slăbiciunile altora. Nu așa trebuie să fie un șef de echipă!

— Ai făcut bine că ți-ai exprimat părerea, interveni Pai Pâinică-Bună; Paneb te-a ascultat și va ține cont de vorbele tale. Dar sunt ele de ajuns pentru a-i refuza numirea?

Casa făcu un gest de dispreț.

— Dacă l-aș fi învins pe Paneb în luptă, spuse Nakht cel Puternic, mi-aș fi exprimat refuzul. E bine ca noul nostru șef de echipă să fie cel mai puternic dintre noi și să se lupte pentru noi, în orice împrejurare!

Artizanii echipei din dreapta îl aprobară pe cioplitorul în piatră.

— Dar n-am auzit părerea scribului-asistent Imuni, observă maestrul de operă.

Kenhir părea jenat.

— Subalternul meu nu va putea avea o părere diferită de a mea.

— N-ar trebui, oare, s-o exprime el însuși în fața lui Paneb?

Nemulțumit, scribul Mormântului fu de acord.

Micul scrib cu fața de rozător îl privi pe Paneb cu îngrijorare, ca pe o fiară gata de atac.

— N-am de ce să mă opun hotărârilor voastre și...

— Tu aparții acestei confrerii, drept urmare, avem nevoie de părerea ta. Aprobi numirea lui Paneb, da sau nu?

Chipul palid al lui Imuni se înverzi. Ar fi putut să repună în discuție această aprobare și să provoace lungi deliberări, în cursul cărora ar trebui să aducă argumente serioase pentru a motiva refuzul numirii lui Paneb.

— Da, da... Sunt de acord cu numirea lui!

Micul scrib se întoarse repede printre artizani, evitând privirile insistente ale adunării.

Mulțumit, scribul Mormântului i se adresă pictorului:

— Tu, Paneb cel Zelos, ești numit șeful echipei din dreapta a Locașului Adevărului, ai cărei membri îți datorează, de acum înainte, ascultare. Vei face să prindă viață planul maestrului de operă, respectând regula confreriei și păstrând în inima ta calea lui Maat. Ținând seama de noile tale sarcini, vei primi o locuință mai mare, în partea de sud-est a satului, un teren în exterior și un supliment de hrană și de bunuri materiale. În schimbul acestor avantaje, timpul tău de odihnă va fi redus, vei participa la toate întrunirile tribunalului și vei sluji mai mult la templu. Te

angajezi, prin jurământ, să-ți îndeplinești îndatoririle fără nicio ezitare?

— Pe viața lui Pharaon și pe cea a părinților mei adoptivi, jur!

☥ Capitolul 72

Olarul Beken, șeful auxiliarilor, o văzu primul, în timp ce scotea apă dintr-un canal.

Înnebunit, lăsă urciorul să-i cadă din mână și fugi către sat, în ciuda faptului că era foarte gras și foarte greoi.

— Ce-ai pățit? îl întrebă fierarul Obed, văzându-l aproape fără suflare.

— Chemați-o pe femeia înțeleaptă... Trebuie să-i vorbesc!

În mod obișnuit, Beken nu reacționa așa, prin urmare, Obed îl luă în serios și solicită intervenția paznicului porții.

Șeful auxiliarilor avu de așteptat mai mult de o oră, Clara trebuind să îngrijească o fetiță, ale cărei canale hepatice erau pe cale de a se bloca. Când ieși din sat, Beken se repezi către ea.

— Țestoasa... Am văzut țestoasa zeului Pământ; era enormă și avea o gură mare, ca a unui puț!

Asemănată unui pește, țestoasa prevestea inundații; cu falusul său, masculul fecunda pământul. Pentru cel care citea semnele, ea arăta o importantă creștere a apelor. Oamenii se temeau să nu fie atât de însetată încât să bea aproape toată apa fluviului, dar, de data aceasta, îngrijorarea era de altă natură.

— Nu exagerezi cumva?

— Poate, admise olarul, dar vă asigur că gura îi era neobișnuit de mare și că se îndrepta grăbită către terenurile cultivate! Apoi a dispărut...

— A mai văzut-o cineva?

— Nu, eram singur... Dar vă jur că e adevărat!

— Sunt sigură, Beken, și voi anunța autoritățile!

☥

Generalul Mehy nu putea să-și creadă urechilor.

— Ești sigur de veștile pe care mi le aduci? îl întrebă el pe ofițerul care se întorcea de la Pi-Ramses.

— Tânărul Siptah e cel care a fost ales ca Pharaon de către consiliul înțelepților și cu aprobarea reginei Tausert.

— Cine e ăsta?

— Un protejat al cancelarului Bay.

— N-are nicio noimă! Nimeni nu-l cunoaște pe acest Siptah, iar cancelarul nu e decât un visător.

— Se pare că noul monarh are calități excepționale, apreciate de cei de la curte.

Mehy continua să fie sceptic. Tausert n-ar renunța niciodată la putere, care, de altfel, i se cuvenea, dar, dacă ar fi fost proclamată Pharaon, ar fi întâmpinat o puternică împotrivire. Și, pentru a evita această situație, urcase pe tron un om de paie, în spatele căruia avea să se ascundă de ostilități.

— Femeia înțeleaptă dorește să vă vadă. Se pare că e urgent!

Mehy o primi îndată.

— Următoarea inundație va fi periculoasă, îl anunță ea; ar trebui să luăm măsuri pentru a evita o catastrofă!

— Pe ce indicii vă bazați?

— Pe apariția unei țestoase gigantice.

Generalul se miră.

— Nu este un argument cam… neserios?

— Această prevestire nu ne-a înșelat niciodată! Din fericire, șeful auxiliarilor a văzut-o și m-a anunțat imediat!

— N-ar fi mai bine să așteptăm observațiile specialiștilor?

— Va fi prea târziu, iar Teba riscă să fie grav afectată. Dacă refuzați să interveniți, voi cere audiență la regina Tausert!

Mehy se simți în pericol: risca să fie acuzat de neglijență.

— Hai să mergem împreună! Tehnicienii nu-mi vor da ascultare și, fără îndoială, cuvântul vostru va avea mai multă greutate în fața Maiestății Sale decât al meu.

☥

Tausert se pregătea să prezideze un mare consiliu, pentru a-i anunța pe demnitarii tebani că va părăsi cetatea lui Amon de îndată ce vor lua sfârșit funeraliile.

Un șambelan îi aduse la cunoștință sosirea generalului și a femeii înțelepte. Regina acceptă să-i primească.

Generalul o lăsă pe soția maestrului de operă să-și expună temerile, sperând că regina le va considera ridicole; dar reacția lui Tausert îl dezamăgi.

— Nu trebuie să neglijăm un asemenea avertisment. Generale Mehy, cei mai mulți dintre oamenii dumneavoastră vor trebui să-și pună serviciile la dispoziția responsabilului digurilor, pe care să le consolideze de urgență. Ba mai mult, veți trimite un mesaj fiecărui șef de provincie și vă veți îngriji ca toți țăranii care muncesc pe terenuri joase să fie puși la adăpost în satele construite pe dealuri.

— Este o treabă grea, Maiestate, și…

— Acesta este și motivul pentru care v-o încredințez.

— Aș putea măcar să asist la marele consiliu?

— Nu, nu pierdeți nicio secundă! Iată totuși care sunt cele mai proaspete noutăți: Siptah va fi încoronat Pharaon de îndată ce maestrul de operă din Locașul Adevărului va sigila ușa mormântului soțului meu, Sethi al II-lea. Eu voi fi regentă până în ziua în care noul rege va fi capabil să guverneze. La treabă, generale! Grăbiți-vă!

Din păcate, constată Mehy, regina o ține pe femeia înțeleaptă mereu în preajma ei; de ce magii se mai făcea vinovată vrăjitoarea asta? Din fericire, nu era departe ziua în care moartea lui Nefer cel Tăcut o va distruge pe soția sa, lipsind-o de toate puterile.

— Doriți să vorbim între patru ochi, nu-i așa?

— Îmi citiți gândurile, Maiestate!

— Dacă se adeverește această prevestire groaznică, nenorocirea va cruța Egiptul doar datorită intervenției voastre, iar eu îmi voi salva tronul. Vă voi fi foarte îndatorată, Clara!

— Nu plecați din Teba, Maiestate!

Regina se enervă.

— Îmi cereți prea mult! Peste zece zile, mumia soțului meu va fi depusă în sarcofag; și atunci, va trebui să mă întorc urgent la Pi-Ramses. Dacă nu, totul va fi un haos.

— Chiar dacă plecați astăzi, nu veți scăpa de furia apelor și veți pieri, înecată! Nu am niciun alt argument pentru a vă reține și-i rog pe zei să-mi ascultați sfatul.

☥

Apele fluviului au crescut, revărsându-se cu o violență înspăimântătoare.

Mai multe diguri au fost sparte, câteva vite au pierit, dar, datorită măsurilor luate, toți oamenii au scăpat cu viață. Soldații

lui Mehy le-au dat o mână de ajutor țăranilor care se refugiaseră, urcându-se în vârful palmierilor.

Când Seth încetă să mai agreseze luna, ochiul stâng al fratelui său, Horus, aceasta începu să crească din nou. În curând, discul de argint strălucea din nou, întreg, imagine a Egiptului nevătămat, format din toate provinciile sale.

Lovită de un val uriaș, corabia reginei eșuase; însă Tausert, care alesese să rămână la Teba, era teafără. În templul din Karnak, celebrase ofranda celor două oglinzi de aur și de argint, soarele și luna, pentru ca lumina reflectată în ele să îndepărteze efectele nefaste ale acestei inundații.

Aducând cu ele mâl de culoare roșie, valurile se potoliseră încetul cu încetul. Tebanii, precum ceilalți locuitori ai Egiptului de Sus, puteau acum să navigheze, atenți să nu fie prinși în vreun vârtej.

Stăpânindu-și furia împotriva cancelarului Bay care, nețինând cont de scrisoarea ei, o trădase, ajutându-l să urce pe tron pe un tânăr necunoscut, Tausert se dusese în sat pentru a-i mulțumi femeii înțelepte că i-a salvat viața și maestrului de operă, pentru perfecta desfășurare a funeraliilor lui Sethi al II-lea.

Hotărâse să nu se mai recăsătorească. Se zvonea, deja, că are diverși amanți și fiecare curtean se aștepta să-și aleagă un nobil teban cu care să formeze un cuplu regal, îndepărtându-l pe Siptah și luând din nou puterea. Nedând atenție bârfelor, Tausert nu făcea dezmințiri; proști și ambițioși, aveau cu toții nevoie de această hrană stricată. Secretul ei nu trebuia să-l afle nimeni: îi va rămâne credincioasă lui Sethi al II-lea, bărbatul pe care îl iubea, chiar și dincolo de moarte.

După ce-i adusese omagiu lui Maat în sanctuarul său din Locașul Adevărului, Tausert mergea alături de Clara pe ulița principală.

— Cancelarul Bay m-a trădat, i se destăinui ea femeii înțelepte, dar a scos Egiptul dintr-o criză gravă; cine ar fi putut să prevadă că inundația mă va reține la Teba și că era nevoie de un rege, pentru a înăbuși ambițiile clanurilor? Crezusem că înțeleg de ce nu-mi găseați niciun loc în Valea Reginelor: pentru că aveam să ajung Pharaon. Dar mă înșelam… Siptah e cel care domnește, iar eu nu sunt decât regentă. În acest caz, va accepta Hathor să mă primească printre regine?

— Nu, Maiestate; m-am dus din nou în acele locuri, dar răspunsul e același.

☥

Cancelarul Bay își permitea, în sfârșit, o seară de odihnă, singur în biroul său din palat, înconjurat de dosare. Egiptul avea un faraon și, contrar temerilor cancelarului, nimeni nu se opusese urcării pe tron a tânărului Siptah, care suferise mult din punct de vedere fizic în timpul nesfârșitului ceremonial de încoronare. Dar protejatul marelui preot al lui Ptah reușise să treacă peste această încercare, înainte de a fi numit Pharaon, în aclamațiile celor de față. Nimeni nu se temea de el, fiecare credea că adevăratul stăpân al țării va fi cancelarul, în urma înfrângerii ambiției lui Tausert, aceea care nu mai avea decât un rol secundar.

Dar se înșelau cu toții.

Bay avea pentru regină o admirație fără margini, iar pentru Siptah, multă dragoste. Tausert va guverna, Siptah va fi un bun gestionar, riguros și cinstit. Îi va servi drept paravan văduvei lui Sethi, ai cărei dușmani erau influenți și numeroși. Și, după ce își va aduce probele sale, Tausert, precum ilustra Hatcepsut, va fi ridicată la demnitatea supremă.

Cancelarul avea o singură dorință: să-i explice totul lui Tausert, dovedindu-i că n-a trădat-o, ba, dimpotrivă, i-a rămas credincios.

☥ Capitolul 73

Când Serketa se întâlni din nou cu trădătorul, viitorul i se păru mult mai promițător. Regina Tausert tocmai părăsise Teba îndreptându-se către Pi-Ramses și nimeni nu se îndoia de faptul că, odată ajunsă în capitală, va face tot ce va putea să se răzbune pe Bay și să scape de Siptah, regele-fantomă.

Și atunci, numai generalul Mehy se va remarca, singurul punct de stabilitate în jurul căruia se vor strânge conducătorii, atât în Nord cât și în Sud.

— Ți-am adus ce mi-ai cerut, îi spuse ea trădătorului, dându-i o fiolă.

— Sunteți sigură de eficacitatea produsului?

— Fii fără grijă!
— În cât timp își face efectul?
— Cam într-o oră. Să înțeleg că ești gata să treci la fapte?
— Mi s-a ivit o ocazie excelentă…
— Dacă reușești, vei fi bogat.

☥

Perioada de doliu luase sfârșit și confreria putea, așadar, să sărbătorească numirea lui Paneb cel Zelos ca șef al echipei din dreapta. Banchetul promitea să fie cu atât mai vesel cu cât, de la primirea funcției sale, colosul îi asigurase pe cei mai îngrijorați că se va conforma în mod riguros regulamentelor, asupra cărora scribul Mormântului veghea, de altfel, cu mare grijă.

Paneb condusese, cu o măiestrie desăvârșită, operațiunea de introducere a sarcofagului în mormântul lui Sethi al II-lea și examinase, unul câte unul, toate obiectele care aveau să însoțească sufletul regelui în lumea de dincolo. Uneori, autoritatea sa părea exagerată, dar, pentru că întotdeauna cerea mai mult de la el însuși decât de la ceilalți, nimeni nu avea nimic de obiectat.

Fiindcă numirea unui nou șef de echipă era un eveniment excepțional, felurile de mâncare aveau să fie memorabile: cotlete de vită, mai multe feluri de pește, piure de legume, brânză proaspătă, de mai multe feluri, prăjituri cu miere, bere tare și vinuri din cele mai vestite podgorii.

Nefer cel Tăcut și soția sa apreciau bucuria simplă și trăită din tot sufletul de către locuitorii satului, inclusiv de maimuțica verde, Fermecătoarea, Orătania Nesuferită și Negruțu’, care se îndopase cu carne în așa hal, încât adormise la picioarele stăpânului său.

Uneori cam nesărate, glumele porneau din toate părțile; până și cei mai aprigi adversari ai lui Paneb, Casa-Funie și Nakht cel Puternic, renunțaseră la antipatia lor, felicitându-l cu căldură.

— La urma urmelor, îi spuse Nakht, ai căzut în plasă: noi putem să ne bucurăm de promovarea ta, dar tu, nu prea! De câte ori un membru al echipei va avea un necaz, va pronunța un singur nume: Paneb! Nu e șeful răspunzător de greșelile subalternilor săi?

— Nu prea îmi convine, dar trebuie să recunosc că ai dreptate!

Aperti, care băuse bere fără știrea părinților săi, adormise, căzut pe un taburet; după ce alergaseră de mii de ori în jurul mesei celei mari, ceilalți copii, amețiți de atâta joacă, începeau să ațipească.

Mai mândră de soțul ei decât îndrăznea s-o mărturisească în fața preoteselor lui Hathor, Uabet cea Pură își luă fetița în brațe și plecă prima de la masă, urmată curând de celelalte gospodine.

Înainte de a se întoarce acasă, maestrul de operă îl îmbrățișă pe fiul său adoptiv.

— Avem încă mult de lucru, Paneb; de îndată ce sărbătorirea va lua sfârșit, vom vorbi despre asta cu Hay și cu scribul Mormântului.

Când Nefer și femeia înțeleaptă se ridicară să plece; Renup cel Jovial îi aduse colosului o frumoasă amforă conținând pe puțin trei litri de vin.

— Un vin excepțional din pivnița lui Kenhir, pe care l-am desfăcut acum o oră… Ia miroase!

Paneb recunoscu, desigur, că vinul, producție din ultimul an de domnie al lui Ramses al II-lea, avea un buchet extraordinar.

— Fă-ne onoarea, șefule de echipă, și degustă această minunăție, în sănătatea noastră! îi propuse Nakht cel Puternic.

Colosul nu se dădu înapoi din fața acestei provocări și goli amfora din câteva sorbituri.

— Viață lungă lui Paneb! strigă Pai Pâinică-Bună, al cărui entuziasm molipsitor îi cuprinse pe toți ceilalți.

☥

Satul era adormit, dar Paneb nu se îndura să plece acasă. Fără să fie beat, simțea o durere ciudată și spera că răcoarea nopții îl va face să-și revină. Dar inima îi bătea neregulat, simțea transpirația curgându-i pe spate și vedea cerul străbătut de linii roșii, albastre și verzi.

Apoi fu cuprins de o furie de nestăpânit, fără voia lui, distruse un perete cu pumnii și simți dorința să distrugă o casă. Atunci înțelese că era posedat de un demon.

Singur, nu se simțea în stare să scape. Cu pași hotărâți, se îndreptă către locuința maestrului de operă, convins că femeia înțeleaptă va reuși să-l vindece cumva.

Ulița dansa înaintea ochilor săi, împărțindu-se în alte zece ulițe, în timp ce, sub picioarele sale, se deschideau hăuri, gata să-l înghită.

Pentru o clipă, se simți paralizat, apoi continuă să meargă.

Da, asta era ușa!

Făcând un efort imens, Paneb încercă s-o spargă cu o piatră.

— Deschide-mi, Nefer, sau vei muri chiar în noaptea asta!

Pictorul nu-și mai recunoștea propria voce, nu mai știa nici ce spune, nici ce face.

Ușa se deschise.

— Paneb! se miră Nefer. Ce-ai pățit?

— Nu te văd și te aud prost…

Maestrul de operă îl sprijini pe fiul său adoptiv, îl conduse în casă și îl ajută să se așeze în prima încăpere, fără să-l observe pe scribul-asistent Imuni care, de departe, asistase la această scenă.

Trezindu-se imediat, Clara veni și se aplecă asupra colosului. Îi examină ochii, îi luă pulsul, îi ascultă bătăile inimii și îi palpă stomacul.

— Paneb a fost otrăvit, decise ea. Cred că a fost un amestec de mandragoră, laur aromat și lotus.

— Viața îi este în pericol?

— Nu cred, dar va trebui să vomite. Dacă nu, va avea alte halucinații și va deveni periculos!

Clara reuși să dezintoxice organismul pacientului său, folosind produsele bănuite, dar într-o doză infimă.

În zorii zilei, Paneb își reveni. Nu-și mai amintea nimic.

☥

Cancelarul Bay se prosternă în fața reginei Tausert, abia sosită la Pi-Ramses.

— Maiestate, cât sunt de fericit…

— Condu-mă la palat, pentru a-i prezenta un omagiu faraonului, înainte de a mă izola pentru totdeauna în apartamentele mele.

— Nu, Maiestate, nu asta e dorința lui Siptah și nici a Egiptului. Tot ce am făcut a fost pentru țară și pentru Maiestatea Voastră.

Tausert ascultă explicațiile cancelarului și, simțindu-i emoția, nu se îndoi de sinceritatea acestuia; dar când intră în palat, regina critică strategia lui Bay.

— Recunosc că venirea la tron a lui Siptah ne-a scutit de o criză gravă; dar, dacă el vrea să domnească, regența mea va fi iluzorie.

— Nu așa va proceda tânărul rege, sunt sigur!

— În ciuda experienței tale, cancelare, nu ești, oare, victima unei naivități surprinzătoare?

N-a fost nevoie ca regină să ceară o audiență, căci Siptah însuși, îmbrăcat ca un simplu scrib, îi ieși în întâmpinare, șchiopătând, și se înclină în fața ei.

— Cancelarul și cu mine vă așteptam cu nerăbdare, Maiestate! Am impresia că sunt jucăria unor forțe necunoscute, pe care numai Maiestatea Voastră le poate domoli. Dubla coroană este prea grea pentru capul meu și n-am altă ambiție decât să ascult de suverana care va ști să domnească în această țară!

Uimită, Tausert se întrebă dacă adolescentul era tot atât de sincer ca și cancelarul sau dacă nu cumva atinsese culmea ipocriziei. Pentru a se lămuri, va fi de ajuns să lucreze câteva zile cu el.

— Un faraon trebuie să dea legi prin care să lupte împotriva nedreptății și care să fie în spiritul legii lui Maat, atât pentru cei bogați, cât și pentru cei săraci. La ce v-ați gândit?

— La nimic, Maiestate, căci nu mă simt în stare să iau hotărâri de o asemenea importanță; dar am pregătit niște dosare, datorită cărora veți înțelege, poate, mai bine ce este de făcut mai departe!

Spre nemulțumirea multor curteni care sperau într-o violentă înfruntare dintre Siptah și Tausert, regele și regina se retraseră într-un birou, de unde nu ieșiră decât pentru a anunța, prin cancelar, o serie de măsuri economice și sociale. Atât miniștrii, cât și populația le primiră cu satisfacție, începând să creadă că acest cuplu ciudat, format dintr-o văduvă și un infirm, nu era lipsit de înțelepciune.

Tausert stătea la umbră, în grădina palatului, mângâind o pisică pătată asemănătoare unui tigru, pe care o învățase să respecte păsările. Era momentul să aibă o întrevedere cu Bay, prima de la întoarcerea sa în capitală.

Pentru a-și ascunde emoția, cancelarul avea atitudinea unui înalt funcționar. Refuza să recunoască sentimentele pe care le nutrea față de această femeie inaccesibilă.

— Am crezut că m-ai trădat, Bay, dar m-am înșelat! Egiptul îți datorează mult!

— Maiestate… Eu mi-am făcut datoria și nimic mai mult!

— L-ai făcut pe Siptah să aibă o pregătire cu totul remarcabilă. E ca și fiul meu și, împreună, vom sluji interesele celor Două Ținuturi. Transmite-i maestrului de operă din Locașul Adevărului ordinul de a-i pregăti locul de veci și templul pentru milioane de ani faraonului Siptah; doar știi că numai aceste monumente îi vor putea consolida tronul.

— Îi voi scrie imediat maestrului de operă.

Tausert îl lasă pe cancelar să plece, fără să-i destăinuie faptul că avea de gând să-i dea o recompensă fabuloasă, pe care nu și-ar fi putut-o închipui nici în visurile sale cele mai îndrăznețe.

☥ Capitolul 74

Maestrul de operă, femeia înțeleaptă și Fened Nasul căzuseră de acord asupra amplasamentului locului de veci al lui Siptah în Valea Regilor, în apropierea celui al lui Sethi al II-lea, puțin mai la nord-vest. Purtând șorțul de aur, Nefer cel Tăcut dădu prima lovitură în stâncă, folosindu-se de un baros și de o daltă din aur; apoi, noul șef al echipei din dreapta folosi marele târnăcop, purtător al focului din cer.

Lui Paneb îi revenea sarcina de a conduce construirea și ornarea unui mormânt, conform planului îndrăzneț conceput de Nefer.

— Calcarul e de bună calitate; nu vom avea nicio surpriză neplăcută!

— E totuși bine să fii prudent, îl sfătui Tăcutul; roca este uneori capricioasă. Dacă ești prea sigur de tine, poți face greșeli ireparabile!

— Am încredere în faleza asta; știu că nu minte! Și apoi, tu vei fi aici și mă vei opri atunci când voi da greș…

— Un șef de echipă care se înșală nu merită să rămână în această funcție!

Cel mai ucigător pumn nu i-ar fi făcut mai rău colosului decât aceste vorbe.

— Crezi că vă voi dezamăgi în halul ăsta?

— Meseria noastră este o aventură plină de capcane; fii vigilent și perseverent, nu uita că materia, la fel ca și oamenii, tinde mereu către inerție și haos! Tu conduci, prin urmare, nu ai dreptul sa fii superficial; chiar și în somn, te vei gândi la munca ta din ziua anterioară și la cea care va urma a doua zi.

În Vale, soarele apunea; artizanii își strângeau uneltele și se pregăteau să plece în tabăra din strâmtoare pentru a se odihni.

Cei doi bărbați erau singuri în fața locului de veci al lui Siptah.

— Cu ce viață extraordinară ne-a binecuvântat cerul, Paneb! Ești conștient de șansa pe care ne-o dau zeii?

Colosul se lipi de stâncă.

— Pe zi ce trece, îmi realizez visul… Ce-aș putea cere mai mult? Știu totuși că trebuie să cercetez și mai departe puterea acestor locuri și înțelepciunea confreriei. Iar ceea ce mi-a fost dat trebuie transmis mai departe.

Fără grabă, îi urmară pe ceilalți membri ai echipei. Nefer știa că Paneb se afla la începutul unui nou drum, iar Paneb avea pentru Nefer o admirație pe care niciun cuvânt din lume n-ar putea-o exprima. În liniștea serii, fraternitatea care-i lega se scălda în culorile calde ale apusului de soare.

Ritualul din zori fusese îndeplinit, dar Nefer cel Tăcut nu se grăbea să dea semnalul de plecare către sat. Artizanii erau nerăbdători să-și revadă familiile, așa cum și el dorea s-o revadă pe Clara, dar nu-i venea să părăsească muntele, de parcă acesta acorda confreriei protecția de care avea nevoie.

— De-aș ajunge mai repede să mă odihnesc! își exprimă dorința Casa-Funie; poate că am ales bine locul pentru a săpa, dar roca e tare și nu-mi mai simt brațele!

Maestrul de operă porni pe potecă, depănând în minte dramele Egiptului de după moartea lui Ramses cel Mare. Un faraon de o asemenea măreție își pusese amprenta atât de profund asupra țării, încât urmașii săi sufereau comparându-se cu el și se străduiau din greu să umple golul creat în urma dispariției lui. Cât timp va mai trece până să apară un alt suveran demn de fondatorul Ramesseum-ului?

În ciuda tuturor frământărilor, Locașul Adevărului continuase opera începută o dată cu crearea sa și îmbogățise piatra de lumină. Cu doi șefi de echipă cu temperamente atât de diferite, Paneb și Hay, confreria păstra un dinamism necesar continuării

lucrărilor, maestrului de operă revenindu-i datoria de a asigura unitatea artizanilor, îndrumați pe noi cărări de magia femeii înțelepte.

Paneb purta pe umăr, ca pe un fulg, un sac plin cu silexuri ascuțite.

— Ce vrei să faci cu pietrele astea? îl întrebă Ipuy Iscoditorul, care-și revenise.

— Rar am întâlnit unele având această formă. Le voi ciopli și voi face dălți pentru sculptori.

— Câtă muncă de acum încolo! se văicări Renup cel Jovial.

— Nu te preface mirat, îl ironiză Ched Salvatorul; un nou șef de echipă trebuie să arate cât de priceput este, iar noi va trebui să dovedim că suntem la înălțimea cerințelor lui.

— Dar nu suntem decât niște oameni! protestă Casa.

— Încă nu am uitat asta, mărturisi colosul; prea multă odihnă v-ar face rău! Când mâna se lenevește, își pierde iscusința.

Câțiva artizani se întrebară dacă Paneb nu are cumva tendința de a nesocoti regulamentul, în caz de urgență; și un astfel de caz ar putea fi pregătirea echipamentului funerar al lui Siptah.

☥

Calul lui Mehy era la capătul puterilor. Asudat, cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i să-i sară din piept, nu mai putea galopa cum ar fi vrut stăpânul său.

„Animal de nimic”, îl înjură generalul dându-l în grija rândașilor.

Era al treilea pur sânge pe care Mehy îl obosea până la extenuare de dimineață, fără nici cel mai mic semn de afecțiune față de animalele pe care își vărsa nervii. Până și arcașii de elită suferiseră din cauza mâniei lui: prea moi, prea lenți, prea nesiguri! Generalul le demonstrase că rămăsese cel mai bun dintre ei, înainte de a pune la pământ, în luptă, un infanterist mai bine făcut decât el.

Intrând în vila sa, îl respinsese pe intendentul care-i propunea o băutură rece și lenjerie parfumată, și se aruncă asupra soției sale, îi sfâșie rochia cea nouă și făcu dragoste cu atâta sălbăticie încât, preț de câteva clipe, Serketa crezuse că simte, în sfârșit, plăcere.

— M-a durut, șacalul meu drag!

— Așteptarea asta mă exasperează… Masează-mi pântecele, am mâncat prea mult azi-dimineață!

Mușchii generalului erau cuprinși de contracții dureroase.

— Aliatul nostru nu va reuși, cobi el.

— El, care de obicei e atât de prudent, părea optimist, îi aminti Serketa.

— Locașul Adevărului ne-a făcut să pierdem de atâtea ori!

— Pentru că n-am procedat cum trebuie, leul meu iubitor… De data asta, îl vom lovi chiar în inimă!

— Lovitura fatală va fi împiedicată de nu știu ce protecție nevăzută… Acest Nefer pare a fi nemuritor!

— Dacă dispare el, promise Serketa, confreria se va destrăma.

— Să sperăm că tot așa se va întâmpla și cu triumviratul instalat în fruntea statului! Nu văd clar strategia cancelarului Bay.

— Și totuși, e foarte simplă: cancelarul o iubește pe regină, o știe inaccesibilă, dar face tot ce se poate pentru ca ea să devină faraon. Bietul Siptah, infirm și lipsit de personalitate, nu e decât o momeală pentru curteni, în timp ce Tausert pune bazele puterii sale viitoare.

— Bay este mai periculos decât credeam…

— El nu există decât prin Tausert. După ce-l vom elimina pe maestrul de operă, vom porni atacul contra ei. Un adversar superb, aproape la fel de periculos ca și mine.

Mehy se întinse pe burtă.

— Freacă-mă pe mijloc… Caii ăștia tâmpiți m-au deșelat.

— Tausert are încredere în tine și această greșeală îi va fi fatală!

Întinzându-și brațul în spate, generalul o apucă de păr pe soția sa.

— Regina asta nu înseamnă nimic; nu contează decât piatra de lumină! Atâta vreme cât maestrul de operă trăiește, nu putem ajunge la ea!

— Atunci, nu mai e mult și va fi a noastră!

☥

— Nu lipsește nicio unealtă, constată Imuni, după ce făcu un control riguros.

— Cu atât mai bine, aprobă scribul Mormântului cu o voce obosită. Vreun incident de semnalat?

— Deocamdată, niciunul!

— Ești absolut sigur?

— Puteți avea încredere în mine!

Kenhir era liniștit doar pe jumătate. E adevărat că Imuni, cu temperamentul său de dihor, ar fi notat și cea mai mică neregulă; și totuși, bătrânul scrib era îngrijorat, de parcă satul era amenințat de o catastrofă inevitabilă. Asta îl făcuse să colinde toată ziua pe străzi pentru a culege noutăți de la unii și de la alții, dar nu află nimic alarmant.

Soția sa, Niut cea Neobosită, îi simți neliniștea.

— Necazuri mari?

— Doar un vis urât, dar, de data asta, cu ochii deschiși! De azi-dimineață, nu încetez să-mi fac gânduri negre.

— Poate că, fără să știu eu, ați mâncat prea mult!

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva! O să citesc puțin și o să mă liniștesc.

Niut, atât de echilibrată de obicei, se simți deodată îngrijorată. Kenhir îi mărturisise frământările sale.

Dar această stare îi dispăru repede, o dată cu măturatul, făcut cu aceeași energie ca altădată.

☥

Calm, ori de câte ori se odihnea în casa maestrului de operă, Negruțu' era, de data asta, într-un du-te-vino continuu, venea să ceară câte o mângâiere, se culca, apoi se ridica din nou.

Nefer încerca zadarnic să-l potolească; în ochii maronii ai câinelui stăruia o întrebare pe care Tăcutul nu reușea s-o înțeleagă.

— Ți-ai pierdut amuleta? spuse Clara, îngrijorată.

Nefer își duse mâna la gât. Nodul lui Isis dispăruse.

— Cred că s-a rupt curelușa, fără să-mi dau seama.

— O să-ți dau alta chiar mâine!

Femeia înțeleaptă zări o bucățică de papirus, care fusese strecurată pe sub ușa de la intrare. O luă și citi mesajul, lăsând-o apoi pe o masă joasă.

— Sunt chemată la auxiliari… Un accident. Îl iau și pe Negruțu' cu mine; va fi bucuros să zburde.

☥

Fierarul Obed era surprins.

— Un accident? Nu, nu cred… Auxiliarii au plecat deja de ceva vreme.

— Să verificăm, totuși! ceru Clara.

Însoțită de fierar, inspectă atelierele.

Nici țipenie om.

Când se întoarse acasă, femeia înțeleaptă constată îndată că bucata de papirus nu se mai afla pe masa cea joasă.

Negruțu’ țâșni în direcția camerei și scoase un urlet sfâșietor. Clara veni și ea, în fugă.

— Nefer, ce se întâmplă? Nefer… Răspunde-mi!

Cu un silex înfipt în inimă, maestrul de operă stătea într-un fotoliu, cu degetele încleștate, strângând brațele acestei mobile confortabile.

În privirea sa, abia se mai zărea o luminiță. Nefer luptase, peste puterile sale, s-o poată revedea pentru ultima oară pe femeia pe care o iubise atât de mult în viața sa pământeană și pe care nu va înceta s-o iubească în veci.

Din gura sa, pe care moartea o încleștase, nu mai putea ieși niciun sunet, dar Clara, punându-și mâinile, cu patimă, pe cele ale lui Nefer, împărtăși din tot sufletul această ultimă clipă de comuniune și de fericire, pe care Tăcutul știuse s-o smulgă destinului.

☥ Capitolul 75

De la moartea lui Nefer, pale de nisip se abăteau cu violență asupra satului, bântuit de vaiete care păreau să coboare de pe creastă. Muntele trosnea de parcă ar fi amenințat să se prăvale peste Locașul Adevărului. Soarele nu mai putea străpunge norii cenușii, iar ziua era asemenea nopții.

Femei, bărbați și copii rămâneau pe gânduri, fără să mai poată mânca. Nimeni nu mai îndrăznea să scoată o vorbă. Orătania Nesuferită își ținea capul între aripi, Fermecătoarea stătea ascunsă sub un scaun din paie, iar Negruțu’, sub patul Clarei.

Nicio preoteasă nu avusese curajul să depună ofrande pe altarele strămoșilor, ca și când aceștia ar fi părăsit confreria. Întregul sat simțea, neputincios, moartea maestrului său de operă, fără de care gesturile cele mai obișnuite nu mai aveau vreun sens.

Încetul cu încetul, nisipul acoperea terasele, dar nimeni nu se mai gândea să facă vreun gest pentru a-și apăra locuința. Nu era, oare, drept ca mânia zeilor, stârnită de o crimă mai mult decât oribilă, să șteargă de pe fața pământului această comunitate?

În lipsa Tăcutului, cine ar mai fi avut chef să folosească vreo unealtă sau indecența de a se gândi la fericire? El lăsase în urma sa niște orfani incapabili să supraviețuiască.

— N-avem dreptul să ne purtăm astfel, îi spuse Paneb Clarei; îl jignim pe Nefer, distrugându-i opera. Să celebrăm funeraliile maestrului nostru de operă, așa cum ne-o cer ritualurile sacre. Dacă nu, el va rămâne, într-adevăr, mort. Datoria confreriei este aceea de a asigura prezența lui eternă printre noi.

Femeia înțeleaptă se ridică anevoie, ajutată de colos.

Când Clara apăru pe ulița principală a satului, furtuna se liniști.

Unul câte unul, târându-și picioarele, Slujitorii Locașului Adevărului o urmară pe femeia înțeleaptă, către templu.

☥

Baroase, dălți, tesle, echere, nivele, perpendiculare, mese de ofrandă, pat, oglinzi, sandale, cufere și alte obiecte fabricate cu dragoste de către artizanii Locașului Adevărului, toate fuseseră depuse în mormântul lui Nefer cel Tăcut. Printre statui, cea mai emoționantă era una care îi reprezenta pe maestrul de operă și pe soția lui, așezați unul lângă altul; Clara își trecea brațul stâng în jurul umerilor soțului său, protectoare, iar privirile lor erau de o extraordinară intensitate.

În pragul locașului de veci, se afla un scaun cu picioarele de forma celor ale unui taur, pe care trona o statuetă simbolizând *KA*-ul maestrului de operă, puterea sa creatoare, de-a pururi vie în Lumea Cealaltă.

Ritualul luă sfârșit. Femeia înțeleaptă plantă la intrarea în mormânt, copacul pe care Osiris îl crease pentru zei și pentru oameni și ale cărui frunze aveau forma unei inimi.

Nimeni nu reușise să-și stăpânească lacrimile și fiecare admira demnitatea văduvei care, însoțită de gemetele sfâșietoare ale lui Negruțu’, părea totuși că-și pierde cunoștința. Făcând eforturi supraomenești, Clara reuși, cu ajutorul lui Paneb, să ajungă acasă, și aici se prăbuși pe pat, fără putere.

Amorțit, satul era cufundat într-o tristețe apăsătoare, pe care nici măcar un râs de copil n-o putea consola.

Pierzându-și șeful, confreria nu era, oare, condamnată să dispară?

☥

Trecuseră trei zile.

Ușa se deschise și femeia înțeleaptă apăru, sfârșită de durere; avusese totuși voința de a-și înfrunta suferința, machiindu-se și îmbrăcând rochia de mai-mare a preoteselor lui Hathor. De o frumusețe și o demnitate extraordinară, Clara părea să facă parte din altă lume, în care nu mai existau nici bucurii, dar nici tristețe.

— Dacă cineva are nevoie de mine, îi spuse ea scribului Mormântului, sunt gata să-l îngrijesc.

— Există ceva și mai urgent, Clara; am reușit să-i liniștesc pe cei mai porniți, dar trebuie să convocam imediat tribunalul satului. S-au adunat prea multe plângeri.

— Plângeri… Împotriva cui?

— Împotriva lui Paneb. Acuzațiile sunt grave, trebuie să ținem seama de ele.

☥

Toți sătenii se adunaseră în curtea neacoperită a templului lui Maat și Hathor. Înainte de a face o anchetă minuțioasă, președintele tribunalului, scribul Mormântului, trebuia să asculte acuzația și apărarea. Alături de el, femeia înțeleaptă, șeful echipei din stânga și două preotese ale lui Hathor, precum și soțiile lui Pai Pâinică-Bună și Karo cel Posac.

— Ne confruntăm cu cea mai mare tragedie pe care a trăit-o vreodată acest sat, declară Kenhir, cu o voce stinsă. Maestrul de operă Nefer cel Tăcut a fost asasinat în propria locuință. Cel care a comis această crimă abominabilă se află printre noi. Dacă a mai păstrat în el puțină demnitate, să mărturisească și să-și explice acest gest!

Nicio voce nu rupse tăcerea.

— Femeia înțeleaptă ne-ar putea preciza împrejurările dramei? întrebă Kenhir.

— Am primit un mesaj prin care eram chemată să îngrijesc un auxiliar rănit. Era, desigur, o minciună, pentru a mă face să plec de acasă. Când m-am întors, mesajul dispăruse, iar soțul meu era mort.

— Cum a fost asasinat Nefer cel Tăcut?
— I-a fost înfipt în inimă un silex foarte ascuţit, cioplit cu grijă.
— Se vede treaba că vinovatul avea multă forţă, interveni Ipuy Iscoditorul iar eu l-am văzut pe Paneb aducând mai multe silexuri, strânse de pe jos, în tabăra din strâmtoare. Ched Salvatorul nu mă va contrazice.
Pictorul fu obligat să garanteze veridicitatea mărturiei sculptorului.
Paneb reacţionă cu violenţă:
— Îndrăzniţi să mă acuzaţi de uciderea tatălui meu adoptiv, omul pe care îl veneram, numai pentru că aţi văzut că am adunat nişte pietre de pe munte?
— Este adevărat că Paneb a adus aceste pietre, preciză Ched Salvatorul, fapt remarcat şi de alţi artizani ai echipei din dreapta… Începând cu asasinul! Aşa i-a venit ideea să-l ucidă pe Nefer cu un silex, pentru ca acuzaţia să cadă asupra noului şef al echipei.
— Am asistat la o ceartă violentă între Nefer şi Paneb, spuse Unesh Şacalul. Nu puteau cădea de acord asupra felului în care trebuia terminat mormântul lui Sethi al II-lea.
— Este foarte adevărat, recunoscu colosul, dar ne împăcaserăm!
— Mi-ai mărturisit că nu-ţi plăcea atitudinea maestrului de operă faţă de rege, preciză Renup cel Jovial.
— Pot adăuga ceva şi mai grav! reluă Unesh. Pai şi cu mine am şters o mână roşie pictată pe uşa maestrului de operă, pentru ca această prevestire să nu se adeverească. Şi acea mână era mare cât a lui Paneb!
Pai aprobă dând din cap.
— Nu pot ţine seama de o probă pe care aţi distrus-o! spuse Kenhir, iritat.
— Nu ne putem îndoi de cuvântul acestor doi artizani, interveni Imuni, scribul-asistent, cu atât mai mult cu cât l-am văzut pe Paneb încercând să forţeze uşa maestrului de operă şi i-am auzit clar teribila ameninţare: „Deschide sau vei muri chiar în noaptea asta!”
— Paneb fusese otrăvit de către asasin, le aduse la cunoştinţă femeia înţeleaptă; moartea de care pomenea era propria moarte.

— Paneb e vinovat, insistă Imuni; n-a urmărit decât să fie adoptat de Nefer cel Tăcut, pentru ca acesta să-l aleagă șef de echipă. După ce și-a atins scopul, s-a debarasat de protectorul său, care-l demascase pe impostor. Eu am studiat arhivele confreriei și pot dovedi că am legături de familie, desigur, îndepărtate, cu Nefer. Pe mine ar fi trebuit să mă aleagă drept fiu adoptiv, nu pe Paneb!

Scribul-asistent dădu la iveală un papirus pe care își notase date ce-i justificau pretențiile.

Paneb era cât pe ce să se repeadă asupra mustăciosului, dar Ched Salvatorul îl opri.

— Afirmațiile lui Imuni nu sunt fondate, declară, cu seninătate, femeia înțeleaptă. Oricare ar fi legăturile pe care le evocă, nicio neînțelegere nu-l despărțea pe Nefer de Paneb, fiul pe care îl alesese de bunăvoie! Îi unea o legătură de invidiat.

În ciuda celor spuse de văduvă, Imuni nu renunță.

— Sunt multe indicii care-l acuză pe Paneb! Propun ca tribunalul să-l declare vinovat.

— Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de gelozia lui Imuni, obiectă Ched Salvatorul.

— Nu există nicio probă convingătoare, declară Kenhir.

— Există posibilitatea de a cunoaște adevărul, spuse femeia înțeleaptă, cu gravitate: să-l supunem pe Paneb probei Locașului Acacia. Dacă scapă cu viață, va fi considerat nevinovat.

☥

Aici, în Locașul Acacia, se întruneau câteva preotese ale lui Hathor inițiate în misterele lui Osiris; pe mormântul zeului asasinat de fratele său, Seth, crescuse un acacia ai cărui spini îl sfâșiau pe sperjur.

În fața lor, Paneb afirmase că nu era vinovat de crima pentru care era acuzat.

— Viața și moartea se unesc în acest copac, spuse femeia înțeleaptă. Când el se usucă, viața îi părăsește pe cei vii până când Isis vindecă rănile făcute de Seth; atunci, copacul înfrunzește și ființa nevinovată nu mai are de ce să se teamă de el. Înaintează, Paneb, și fă-te una cu el!

Spinii erau mari și ascuțiți, parcă mai primejdioși decât pumnalele, gata să pătrundă adânc în carne. Dar colosul nu

putea da înapoi; ar fi fost considerat vinovat și ar fi primit pedeapsa capitală.

Paneb îmbrățișă copacul vieții și al morții.

☥

Când Zelosul ieși teafăr din Locașul Acacia, până și Imuni fu nevoit să se încline în fața judecății lui Osiris. Spinii copacului se retrăseseră, fără să-l rănească pe artizanul cel cinstit.

Nicio acuzație nu avea să i se mai aducă lui Paneb, curat ca lacrima.

— N-am crezut nicio clipă că ești vinovat! îi mărturisi Clara.

— Această crimă nu va rămâne nepedepsită, ți-o jur!

Femeia înțeleaptă urcă până la locul de veci al maestrului de operă. Paneb o urmă.

— Privește acest sat, îl sfătui ea; seamănă cu o corabie care înfruntă furtuna. Dacă nu veghem asupra lui, dacă nu-i dăm tot ce avem mai bun în noi, riscă să se ducă la fund, și atunci ar însemna că asasinul lui Nefer a ucis întreaga confrerie. Nefer nu va fi niciodată înlocuit, iar suferința noastră va fi mereu aceeași. Dar trebuie să-i continuăm opera și să dăm viață Locașului Adevărului.

Un șoim zbură peste sat, se roti de câteva ori pe deasupra necropolei, apoi se înălță către soare, bătând din aripi cu putere.

— E sufletul lui Nefer cel Tăcut, spuse Clara în șoaptă; ne arată drumul către lumină.

CHRISTIAN JACQ

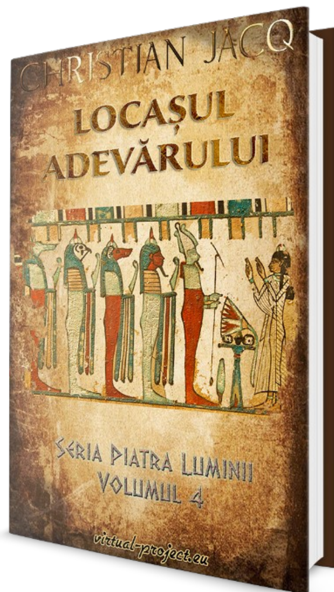

În cel de-al treilea volum din seria "Piatra luminii", Paneb cel Zelos revine în Locaşul Adevărului, acel spaţiu sacru şi inacesibil din Egiptul antic în care se construiesc mormintele faraonilor. Printre artizani, trei personaje excepţionale: Nefer cel Tăcut, Femeia Înţeleaptă şi Paneb cel Zelos - pictorul de geniu. Dar vremuri tulburi se abat peste Valea Regilor: trădători infiltraţi în interiorul confreriei plănuiesc să fure Piatra de Lumină - cea care transformă materia în aur -, iar lupta pentru putere dintre faraonul Seth I al II-lea şi fiul lui Amenmes riscă să dezbine Egiptul. Şi ce soartă va avea oare Locaşul Adevărului?

PIATRA LUMINII 3

Va urma:

Volumul 4 – Locașul Adevărului

virtual-project.eu

